

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A SURPRISE BABY
REVERSE HAREM ROMANCE

NANNY FOR THE NEIGHBORS

LILY GOLD

KOMŞULARA DADILIK

SÜRPRİZ BEBEK TERS HAREM ROMANTİZMİ

LILY GOLD

Copyright © 2021 by Lily Gold Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak tasarımı MiblArt tarafından yapılmıştır Metin kırma süsü freepik tarafından tasarlanmıştır

İÇİNDEKİLER

1. [Beth](#)
2. [Beth](#)
3. [Beth](#)
4. [Jack](#)
5. [Jack](#)
6. [Jack](#)
7. [Beth](#)
8. [Beth](#)
9. [Cyrus](#)
10. [Beth](#)
11. [Beth](#)
12. [Sebastian](#)
13. [Jack](#)
14. [Beth](#)
15. [Beth](#)
16. [Jack](#)
17. [Beth](#)
18. [Sebastian](#)
19. [Beth](#)
20. [Beth](#)
21. [Cyrus](#)
22. [Beth](#)
23. [Beth](#)
24. [Beth](#)
25. [Beth](#)
26. [Beth](#)
27. [Beth](#)
28. [Beth](#)
29. [Cyrus](#)

30. [Beth](#)
31. [Beth](#)
32. [Beth](#)
33. [Cyrus](#)
34. [Beth](#)
35. [Beth](#)
36. [Beth](#)
37. [Sebastian](#)
38. [Beth](#)
39. [Beth](#)
40. [Beth](#)
41. [Beth](#)
42. [Beth](#)
43. [Sebastian](#)
44. [Sebastian](#)
45. [Beth](#)
46. [Sebastian](#)
47. [Beth](#)
48. [Cyrus](#)
49. [Jack](#)
50. [Jack](#)
51. [Beth](#)
52. [Beth](#)
53. [Jack](#)
54. [Beth](#)
55. [Beth](#)
56. [Beth](#)
57. [Sebastian](#)
58. [Beth](#)
59. [Cyrus](#)
60. [Beth](#)
61. [Beth](#)
62. [Cyrus](#)
63. [Beth](#)
64. [Jack](#)

65. [Jack](#)

66. [Beth](#)

67. [Beth](#)

68. [Beth](#)

69. [Beth](#)

70. [Beth](#)

[Sonsöz](#)

[Üçlü Görev Korumaları](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan: Lily](#)

[Gold](#)

BİR

BETH

"BENİMLE DALGA MI GEÇİYORSUN?!" Bağırış altımdaki sokakta yankılanıyor. "ÖLEBİLİRDİ!"

Penceremden komşumun binamızın önünde bir aşağı bir yukarı volta atıp telefonda hararetle bir şekilde konuşmasını izliyorum. Saçlarını sertçe çekiştirirken iri pazuları gömleğinin altında esniyor. Bir tür zihinsel çöküş yaşıyor gibi görünüyor.

En iyi arkadaşım Benny daha iyi görebilmek için üzerime eğiliyor. "Tanrım. Nesi var bunun?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, güneşe karşı gözlerimi kısarak. "Onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

Benny homurdanır. "Evet, çünkü onu *çok iyi* tanıyorsun. Adamla hiç gerçekten konuştun mu? Adını bile biliyor musun?"

"Evet," diyorum savunmaya geçerek. "Ben Jack." Dördüncü katta olduğum için ona aşağıdan bakıyorum ama Jack'in geniş omuzlarını ve parlak sarı saçlarını her yerde tanıyabilirim. "Ve onu oldukça iyi tanıyorum," diye ekliyorum inatla. Benny bir kahkaha atıyor.

Ki bu muhtemelen adil. Teknik olarak, Jack ile sadece bir kez konuştum. Ama yine de onun hakkında çok şey biliyorum.

Beşinci katta, benimkinin hemen üstündeki dairede oturduğunu biliyorum. Doğal olmayan şekilde çekici iki oda arkadaşı olduğunu biliyorum. Onunla ne zaman karşılaşsam, tatlı ve biraz utangaç göründüğünü biliyorum. Daha önce hiç bağırdığını duymadım.

"NEDEN BIZE SÖYLEMEDİN?" Jack'in sinirli feryadı öğleden sonra havasında süzülüyor. Sokağın karşısında gezinen birkaç güvercin korku içinde dağılıyor. "ŞİMDİ NE HALT EDECEĞİZ? *HİÇBİRİMİZ BİLMİYORUZ*

ONA NASIL BAKACAĞIMI! Ben... Alo? Alo?" Ölü telefon ekranına bakar, sonra da yenilmiş bir halde binanın merdivenlerine yığılır.

Parmaklarımı birbirine geçiriyorum, endişe içimi kemiriyor. "Bir şeyler gerçekten yanlış gibi geliyor. Belki de yardıma ihtiyacı vardır."

"Mükemmel." Benny bana doğru uzandı ve pencerenin mandalını çevirdi. "Şimdi nihayet onunla konuşmak için bir bahanen var." Pencereyi iterek açtı ve ben de kolundan tutup onu geri çektim.

"Ne yapıyorsun sen?!" Tısladım, dehşete kapıldım. "Ona pencereden bağıramam! Bu çok ürkütücü!"

"Doğru. Onu uzaktan sessizce izlemek çok daha normal." Benny bıkkın görünüyor. "Tanrı aşkına, bu adamı iki yıldır takip ediyorsun. Sadece *konus* onunla, Beth. O kadar da zor değil."

Yüzümü eksittim. Bunu söylemek onun için kolay. Benny muhteşem: uzun boylu ve esmer tenli, vahşi buklelerle dolu bir kafası ve renkli dövmelerle kaplı kaslı kolları var. Hiçbir erkek ya da kadın ona karşı koyamaz ve o da bunu biliyor.

Öte yandan, küçüğüm, güneş ışığını yansıtacak kadar solgunum ve yazın hepsi birbirine karışacak kadar çok çille kaplıyım. Benny'nin yanında kansız bir kızıl cine benziyorum. Bu kadar ateşli komşuma asılmak için üst kata çıkmamın imkanı yok. Onu uzaktan hayranlıkla izlemekten gayet mutluyum.

Benny'nin telefonu aniden çalar ve iç çekerek ekranı kontrol eder. "Kahretsin. Gitmem gerek."

"Başka bir randevu mu?"

Başını sallıyor. "Annem ve babamla dışarı çıkıyorum. Aile yemeğimiz var." Gözlerini deviriyor. "Evlatlık çocuklardan biri keman resitalini falan geçti."

Gülümsüyorum, yüz ifadem biraz kırılğan. "Tamam. Jane ve Paul'e benden selam söyle."

Bana sempatik bir bakış attı.

Jane ve Paul benim eski koruyucu ailem, Benny'nin de evlat edinen ailesi. Benny ve ben, ikimizi de gençken evlat edindiklerinde tanıştık. Beni grup evine geri göndermeden ve onu evlat edinmeden önce bizi neredeyse bir yıl tuttular.

Genelde eski koruyucu ailelerle iletişim kurmam - çok fazla acı veriyor
-Ama Benny hayalet olmayı kesinlikle reddetti. Şimdi, on yıl sonra, eski bir
üvey kardeşten en iyi arkadaşına dönüştü. O benim aileme en yakın şey.

"Bak ne diyeceğim." Sırtımı sıvazladı ve anahtarlarını cebine koyarak
ayağa kalktı. "Biraz taşaklı olup Jake'le konuşursan sana pizza ısmarlarım."

"*Jack.* Ve onunla konuşmak istemiyorum." Dikkatle açık dizüstü
bilgisayarına dönüyorum. "Yapacak işlerim var."

Benny imamı görmezden geliyor. "Lütfen. Binaya taşındığın günden beri
ondan hoşlanıyorsun."

"Çıkmadım. Biriyle çıkmadığımı biliyorsun."

"Bu adamdan hoşlanmayacağın anlamına gelmez." Telefonunu kaldırıyor.
"Bunu kanıtlayacak sarhoş mesajlarım var. Onları sana okumamı ister
misin? Oldukça utanç verici." Mesaj dizimizi tehditkâr bir şekilde
kaydırmaya başlıyor. "*Bu gece çöpü çıkarırken Sarışın Tanrı'yı gördüm,*"
diye yüksek sesle okuyor. "*Çok tatlı. Kalp emoji.*"

Ağzım açık kaldı. "Ben öyle bir şey demedim."

"Oh, ama sen yaptın. Sanırım bu gece altı shot tekila içtin ve halının her
yerine humus döktün." Aşağı kaydırıyor. "Ayrıca *çene çizgisinin doksan
derece olduğuna yemin ettiğimi ve onun tamamen kusursuz olduğunu*
söyledin." Ona doğru hamle yapmaya çalışıyorum. Yoldan çekiliyor. "*Yani,*
neredeyse kusursuz. Boynunun arkasında balık şeklinde çok tatlı bir doğum
lekesi var. Tanrım, doğum lekelerini görece kadar nasıl yaklaştığını *bilmek*
bile istemiyorum. Bir yerlerde sakladığın dürbünün mü var?"

Onu masadan uzaklaştırdım. "Gitmen gerektiğini söylememiş miydin?
Bunu yapmakta özgürsün. Hemen şimdi."

Gülüyor, ceketini kapıyor. "Evet, evet. Beni sonra ara, tamam mı? İş
arayışında iyi şanslar. Seni seviyorum."

"Hoşça kal," diye sesleniyorum ve o da bana bir öpücük kondurup hızla
daireden çıkıyor. Ayak sesleri koridorda yankılanırken, masa sandalyemde
geriye yaslanıyorum ve dönüp tekrar pencereden dışarı bakıyorum. Jack
hâlâ merdivenlerde yığılmış, başı ellerinin arasında. İçimi bir endişe
kaplıyor.

Trajik bir şekilde, Benny haklı. Bu binaya taşındığımdan beri gizliden gizliye Jack'e aşıkım. İşin üzücü yanı, onunla sadece bir kez konuştum, taşındığım gün. İki dev bavulu asansöre sürüklemeye çalışıyordum ve Jack debelendiğimi fark etti. Eğildi ve sanki hiçbir ağırlıkları yokmuş gibi ikisini de kaldırdı, mavi gözleri hipster gözlüklerinin ardında utangaçtı. Hemen vurulmuştum.

O zamandan beri, asansörleri beklerken veya posta kutularımızı kontrol ederken bana birkaç kez gülümsedi, ancak etkileşimlerimizin tamamı bu kadardı. Adımı bildiğini bile sanmıyorum.

Ben izlerken Jack ayağa kalkıyor, başını öne eğiyor ve binanın merdivenlerinden yukarı tırmanıyor. Gözden kaybolmasını bekliyorum, sonra iç çekiyorum ve dikkatimi son üç saattir taradığım iş ilanları sitesine geri veriyorum. Konsantre olmam gerekiyor.

Eski dadılık ajansım geçen yaz iflas ettiğinden beri neredeyse tam bir yıldır işsizim. Başlarda çok endişelenmiyordum; bir sonraki işimi bulana kadar yetecek kadar birikimim olduğundan emindim. Londra meşgul, profesyonel ebeveynlerle dolu. Dadı işi bulmak gerçekten ne kadar zor olabilir ki?

Görünüşe göre çok zor. Geçtiğimiz yıl boyunca yüzden fazla pozisyona başvurduğum ve hiç şansım olmadı. Birikimlerim tükendi ve sonra kredili mevduat hesabım da tükendi. Ve şimdi evsiz kalmama yaklaşık iki hafta kaldı. Gözlerim masamın köşesine yığılmış fatura yığınının takılıyor. Tehlikeli bir şekilde uzuyor.

Endişe karnımı çatırdatıyor. Derin bir nefes alarak yeni bir tarayıcı sekmesi açıyorum ve arama seçeneklerimi genişleterek başka bir iş sitesinin adını yazıyorum. Bu noktada her şeyi kabul edebilirim. Tehlikeli atık temizleme. Tuvalet temizliği. Online anket doldurmak. Cidden çaresizim.

Yaklaşık on beş dakikadır durmaksızın ilanlar arasında geziniyordum ki kapımın çalınmasıyla bölündüm. Kaşlarımı çatarak bilgisayarımdan başımı kaldırdım.

Kimse kapımı çalmaz. Kendime saklamayı severim. Benny hemen hemen tek arkadaşım ve kendi anahtarını yaptırdı, bu yüzden genellikle içeri dalar.

"Bethany," diye alçak bir ses dışarıdan sesleniyor. "Bethany Ellis? İçeride misin? Ben Jack. Üst katınızda, 5A numaralı dairede oturuyorum."

Hala gidiyorum.

"Kim olduğumu bilmiyor olabilirsin," diye devam ediyor, sesi tahtadan boğuklaşıyor, "ama ben ve ev arkadaşlarım biraz sorun yaşıyoruz. Eğer oradaysanız yardımınıza ihtiyacımız var."

BETH

Bir an donup kaldım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Sonra harekete geçiyorum, sandalyemden fırlıyorum ve aynama doğru ilerliyorum. Tanrım. Berbat görünüyorum. Tişörtümde bir delik var, makyajım lekeli ve kırmızı buklelerim fırçalanmamış ve vahşi. Parmaklarımla taramaya çalışıyorum ama daha da dikleşip solgun yüzümün etrafını sarıyorlar. Nefesimin altında küfrederek odamda bir saç bağı arıyorum ve sonunda masamın altında bir tane buluyorum. Ana üsse kayan bir vurucu gibi kendimi ona atıyorum ve çılgınca saçlarımı özensiz bir topuz haline getiriyorum, sonra çılgınca etrafa kıyafet arıyorum. Yatağımın yanına yığılmış, kaldırmaya zahmet etmediğim bir yığın temiz çamaşır buluyorum ve çizgili bir yazlık elbiseyi kapıp olabildiğince hızlı bir şekilde içine giriyorum.

Koridorda, yarım ağızla bir kapı daha çalınır ve ardından boğuk bir küfür duyulur. Kahretsin. Gitmek üzere. Anahtarlarımı alıp kendimi ön kapıya atıyorum, çılgınca kilidi açıp çekerek açıyorum. Jack çoktan arkasını dönmüş, koridora doğru ilerliyordu.

"Merhaba, özür dilerim!" Ben seslendim. "Birinin kapıyı çaldığını duyduğumu sandım. Bir şey mi istemiştiniz?"

Yüzünü bana dönüyor, yüzü aydınlanıyor ve midemde kelebekler patlıyor.

Jack Insley hatırladığımdan daha da çarpıcı. Yüksek elmacık kemikleri, kare çenesi ve koyu renk çerçeveli gözlüklerinin arkasından bana parlayan elektrik mavisi gözleri. Sarı saçları parmaklarını geçirdiği için diken diken olmuş ve yanında Pacman baskılı bir çift Converse giyiyor. Bütün bu etki çok *şık*.

Ayrıca gömleksiz.

Vay anasını, vücudu *inanılmaz*. Bronzlaşmış ve kaslı, geniş omuzları, güçlü kolları ve dümdüz, taş gibi bir karnı var. Gözlerim

Göğüs kaslarının altındaki gölgeler, sonra yağsız karın kaslarının çıkıntılarından aşağı iniyor, kot pantolonunun içinde kaybolurken kalçalarının sıkı V'sini takip ediyor...

"Bethany Ellis, değil mi?" Diye soruyor ve ben gerçekliğe geri dönüyorum, bakışlarım onunkiyle buluşmak için uçuyor. Gergin bir şekilde gülümsüyor. "Resepsiyonda broşürlerinizi gördüm."

Neden bahsettiğini hatırlamam birkaç saniye sürüyor, sonra kalbim sıkışıyor. Adımı hatırlamıyor; sadece alt kattaki ilan panosuna iliştiirdiğim broşürü görmüş. Son bir çaresizlik eylemi olarak, binada çocuk bakımına ihtiyaç duyan biri olursa diye bilgilerimi ilan panosuna astım.

Sanırım uzaktan takip eden bir tek ben varım. "Ben Beth," diyorum nefes nefese. "Sen Jack'sin."

"Evet," diye sırtıyor. "Bak, bu kulağa garip gelecek ama nasıl olduğunu biliyor musun? bebeklerin ağlamasını durdurmak için?"

Gözlerimi kırıştırdım, şaşırmıştım. "Uh. Evet?"

Rahatlayarak sarkar. "Tanrıya şükür, Seb geleceğini söyledi. Bir saniyeliğine daireme gelebilir misin?"

"Elbette. Bir şeye ihtiyacın var mı-" Elimi çıplak göğsüne doğru sallıyorum. "Bir şey mi? Sana uyabilecek birkaç büyük boy tişörtüm var..."

Neden onu örtbas etmeyi teklif ediyorum? Neyim var benim?

Jack kendine bakar ve elmacık kemikleri renklenir. "Tanrım. Özür dilerim. Bunu unutmuşum. Üst kattan bir gömlek getireyim." Bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Bunun bir tür tuzak gibi görüldüğünü biliyorum ama yemin ederim sana asılmıyorum. Gerçekten yardımına ihtiyacım var."

Utanç verici. "Elbette," diyorum hemen, başımı çok sert sallayarak. "Elbette. Ne istersen."

"*Teşekkür ederim.*" Sanki çok beklerse fikrimi değiştireceğimden korkuyormuş gibi elimi tutuyor ve beni dairemden dışarı çekerek koridorda ilerletiyor. Bileğime dolanan güçlü parmaklarına bakıyorum.

"Bir gün," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Onu alalı daha bir gün oldu ve sanırım şimdiden kaybediyoruz." Merdivenlerin kapısını iterek açıyor ve koşarak merdivenleri çıkıyor.

Arkasından takip ediyorum. "Kiminle bir gün geçirdin?" Hafifçe puflayarak soruyorum. "Bir bebek mi?"

Göz ucuyla bana bakıyor, sonra beni merdivenden çıkarıp beşinci katın koridoruna çekiyor. "Sanırım sana göstermem daha kolay olur," diyor acımasızca ve beni koridorda ilerletiyor. Benimkinin aynısı olan, ahşabına 5A işlenmiş bir kapının önünde duruyoruz. Jack kapıyı çekip açtı. Hemen tiz bir bebek ağlaması duyuyorum.

"Onu getirdim!" Jack sesleniyor. Ağlama sesleri daha da yükselir.

"Tanrıya şükür," diye mırıldanıyor biri. "Kulaklarımı tırmalamak üzereydim." Jack beni ileriye doğru yönlendiriyor ve ben de içeri girip etrafa bakıyorum.

İlk fark ettiğim şey, süitinin ne kadar güzel olduğu. En ucuz oda bende. oda seçeneği: pul pul duvar kâğıtları ve neredeyse hiç penceresi olmayan tek yatak odalı küçük bir daire. Binanın lüks dairelerine daha önce hiç girmemiştım ve burası çok *güzel*, açık tuğla ve metal aksanlar var. Bir duvar tamamen camdan yapılmış ve şehre bakıyor. Oda kitap rafları ve koltuklarla dolu, hatta bir duvarda uzun siyah deri bir kanepenin karşısına yerleştirilmiş geniş ekran bir televizyon bile var.

Üzerinde iki adam oturuyor: mürekkep siyahı saçları olan altın tenli bir adam ve takım elbiseli esmer bir adam. Onları Jack'in aşırı seksi oda arkadaşları olarak hemen tanıyorum. Ben öne çıkarken ikisi de bana bakmıyor, inatla sehpanın üzerindeki bir şeye bakıyorlar. Bakışlarını takip ediyorum ve sonunda tüm gürültünün kaynağını görüyorum.

Sehpanın üzerinde, gri plastik bir araba koltuğunun içine sıkışmış bir bebek oturuyor. Küçük, muhtemelen beş ya da altı aylık ve pembe bir tulum giymiş. Ve avazı çıktığı kadar bağıyor.

Hiç düşünmeden ayaklarım odayı geçip ona doğru gidiyor. Oh, o *muhteşem*. Bronz bir ten, gür siyah saçlar ve uzun kirpikli kocaman kahverengi gözler. Yanakları bebek yağıyla şişmiş ve çılgılık atmaktan pembeleşmiş.

"Oh, merhaba, kıymetlim," diye fısıldıyorum. "Ona dokunabilir miyim?" "*Lütfen*," diyor adamlardan biri. "Sadece onu *durdur*."

Araba koltuğuna uzanıp onu kucağıma aldım. Kucağıma bir bebek almayalı bir yıldan fazla olmuştu.

Bebeğim. Kollarımda o kadar yumuşak ve küçük ki ağlayabilirim. "Ah, tatlım. Sen

çok mutlu hissediyorsun, ha?" Yanağımı onunkine sürüyorum. "N'aber tatlım?"

Acı içinde bana bakıyor ve minik elleriyle yüzünü kapatıyor.

"Sana söyleyeceğinden emin değilim," diye söze karışıyor siyah saçlı adam. "Şimdiye kadar pek konuşkan değildi."

Ona bakmak için dönüyorum, onu içime çekerken kızarmamaya çalışıyorum. Daha önce bu kadar seksapeli sızan bir adam gördüğümü sanmıyorum. Deri koltukta uzanıyor, kot pantolon ve düğmelerini ilikleme zahmetine katlanmadığı ipek bir gömlek giymiş. Gözleri ve karışık saçları şok edici derecede siyah ve parmaklarında üst üste dizilmiş gümüş yüzükler parlıyor.

"Merhaba komşu," diyor usulca, gülümseyerek. Sesi alçak ve zengin, eriyen çikolata gibi. "Sonunda seninle tanıştığıma sevindim. Ben Cyrus." Başını yanında oturan takım elbiseli adama doğru çeviriyor. "Bu Sebastian."

"Beth," diye ciyakladım.

Cyrus'un gülümsemesi daha da genişliyor. "Oh, kim olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyor, gözleri yüzümden kalçalarımaya kayıyor.

Vay anasını. Beni mi kesiyor?

Bebek tekrar feryat ediyor ve ben boğazımı temizleyerek ona bakıyorum. "Sorun yok tatlım," diye fısıldıyorum kolunu okşayarak. "Adın ne senin?"

"Camilla," diyor Jack, arkamdan yaklaşarak. Ne yazık ki şimdi bir tişört giymiş. İnce beyaz pamuklu tişört sert göğsünün üzerinde eriyor, pazularına yapışıyor. "Biz ona Cami diyoruz."

"Cami. Bu çok güzel bir isim." Cami'nin yanağından öperim. "Çok, çok güzel. Tıpkı senin gibi."

Başını sallıyor, öfkeyle kükrüyor. Poposunu okşayıp bezini hissediyorum. Biraz fazla bol ama neyse ki boş. "Bezin iyi görünüyor. Aç mısın tatlım?"

"On dakika önce karnını doyurduk,"

diyor Jack. "Gazını mı çıkardınız?"

"Jack'in sırtına kustu," diyor Cyrus, beni dikkatle izleyerek. "Of Tabii bu sadece giydiği tişörtlere verdiği bir tepki de olabilir. Oldukça mide bulandırıcıydı."

Cami gözyaşlarıyla titriyor, minik yumruklarıyla bana vuruyor. Kalbim kırılıyor. "Ah, bebeğim. Geçti, geçti. Şşş. Şşş." Onu kucağıma alıp sırtını okşamaya devam ediyorum. "Her şey yolunda."

Yavaş yavaş ağlamaları azalmaya başladı. Ona sarılıyorum, nefesimin altında mırıldanıyorum, sonunda hüzünlü küçük burun çekişlere dönüşene kadar. "İşte böyle," diyorum sessizce. "O kadar da kötü değil, değil mi? Her şey yolunda." Yanaklarını kuruluyorum. Öfkeyle göğsüme sokuluyor, hıçkırıyor. "O iyi," diyorum çocuklara. "Sadece kucaklanmaya ihtiyacı vardı."

Kimse bir şey söylemiyor. Yukarı baktım. Üç adam da bana bakıyor, gözleri kocaman.

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"O bir cadı," diyor Cyrus belli belirsiz. "Bu da ne böyle. Yaklaşık altı saattir aralıksız ağlıyor. Tek yapmamız gerekenin *onu almak olduğunu mu* söylüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Bunu denemedin mi? Onu araba koltuğunda ağlarken mi bıraktın?"

Jack rahatsız görünüyor. "O bir bebek," diyor. "Sadece yemeğe, uykuya ya da yeni bir beze ihtiyaç duyduklarında ağladıklarını sanıyorduk. Ama bunların hepsini denedik ve işe yaramadı."

"Onlar Tamagotchis değil," diyorum sitemle. "Onları besleyip kakalarını temizledikten sonra ölene kadar görmezden gelemezsin." Cami suratını buruşturuyor ve ben de saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Zavallı şey. Bütün o korkunç erkekler seni görmezden mi geliyor?" Masanın üzerindeki araba koltuğuna bakıyorum. Üstü açılabilir bir model, taşıyıcı olarak kullanmak için yukarı itebileceğiniz bir kolu var. İçindeki dolgu ucuz ve ince görünüyor. "Muhtemelen rahatsız olduğu için ağlıyordu. Neden bunun içindeydi?"

"Bu sabah bize bu şekilde verildi," diyor Jack ellerini ovuşturarak. "Ona bir şeyler almaya çalıştık ama nereden başlayacağımızı bilemedik. Hâlâ bir beşiğimiz ya da başka bir şeyimiz yok."

Gözden kaçırdığım ayrıntıları yakalamak için odaya tekrar bakıyorum. Her yerde yepyeni bebek eşyaları var. Bebek mendilleri. Bir paket tulum. Açılmamış bir torba kukla. Mini mutfaktaki lavabonun yanında bir kap mama duruyor, küçük plastik kepçe de hemen yanındaki tezgahın üzerinde duruyor.

Biraz yumuşadım. Belli ki birinin acil bir durumu olmuş ve bebeği son anda çocukların üzerine yıkmış. Hazırlıksız olmaları onların suçu değil. "Bebek bakıcılığı görevini size kim verdiyse çaresiz kalmış olmalı, ha?" Cami'nin başını öpüyorum. Küçük ayaklarını karnıma vuruyor ve kocaman gözlerle bana bakıyor. "Kimdi o? Abla mı? Aile dostumuz mu?"

Jack rahatsız görünüyor. "Tam olarak değil."

"Hayır mı?" Cami'yi kollarımda sallıyorum. "Annesi nerede?" Cyrus bir süre sonra, "O... ortalıkta yok," diyor.

"Oh. Baba, o zaman? En azından ona bebek bezi göndermeliydi." Cami'nin küçük poposunu okşuyorum. "Bu ona tam oturmuyor bile." Birkaç dakika sessizlik oldu ve ben onlara baktım. "Çocuklar? Baba mı?"

Kimse cevap vermiyor.

Kaşlarımı çattım. "Üzgünüm, bu zor bir soru mu?"

Jack ve Cyrus yüklü bir bakış paylaşıyorlar. Sebastian dişlerini sıkıyor, gözlerime bakmıyor.

Suçlu yüzlerini gördüğümde korku omurgamdan aşağı süzülüyor. Yanlış bir şeyler var. Doğruluyorum, sesim keskinleşiyor. "Kimin çocuğu bu?"

Jack bir elini saçlarında gezdirerek iç geçiriyor. "Dürüst olmak gerekirse Beth, tam olarak emin değiliz."

ÜÇ

BETH

Şok beni sarstı. Otomatik olarak Cami'yi sıkıca kavradım ve ön kapıya doğru bir adım attım. "*Affedersiniz?*" Sesim normalden bir oktav daha yüksek çıkıyor. "*Emin değil misiniz?*"

"Hayır," dedi Cyrus. "Korkarım hiçbir fikrim yok."

Ona bakıyorum, zihnim dakikada bir mil hızla çalışıyor ve o sadece gülümsüyor, gamzesi yanıp sönüyor.

Şansıma. Sonunda muhteşem komşularımla tanıştım ve onların adam kaçıran psikopatlar olduğu ortaya çıktı.

"Özür dilerim; *bu çocuğu* siz mi *çaldınız?*" İnanamayarak sordum. Cyrus'un yüzündeki gülümseme hemen kayboluyor.

Jack'in gözleri açılır ve öne doğru bir adım atar. "Hayır! Hayır! O kesinlikle bizden birine ait. Sadece... kim olduğunu bilmiyoruz."

Diğer ikisi, sanki bu tamamen makul bir açıklamaymış gibi başlarını sallarlar. *kesinlikle deli.*

"Evet. Evet. Tamam." Yavaşça uzaklaşarak kapıya dönüyorum. "Polisi arayacağım."

"*Kahretsin,*" diye yemin ediyor Cyrus.

Jack ayağa fırlıyor ve çıkışımı engellemek için harekete geçiyor. "Lütfen, hayır! Lanet olsun. Bunun şüpheli görüldüğünü biliyorum ama yemin ederim doğruyu söylüyoruz."

"Yolumdan çekil," diyorum ona, sesim titreyerek. "Şimdi."

Elini dikenli sarı saçlarında gezdirerek isteksizce de olsa bunu yapıyor. "Böyle olmasını beklemiyordum."

"Peki ne bekliyordun?!" diye sordum. "İçeri girmemi, hepinizi burada rastgele bir bebekle dururken bulmamı ve *tamam, evet, bu tamamen*

"İyi, kalsın mı?"

"Yalan söylemiyoruz," diye ısrar ediyor Jack. "O kesinlikle bizden birine ait."

"Şey, neredeyse kesinlikle," diye düzeltiyor Cyrus. "Tarihlerin hepsi uyuşuyor." Kanepede ayaklarını sürüyerek yanındaki yastığı okşuyor. "Lütfen oturur musun ve açıklamamıza izin verir misin?" Kandırıyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve burnumdan derin bir nefes alıyorum. "Oturmayacağım," diye ısırıyorum. "Bana bu bebeği neden doğurduğunu söylemek için tam beş saniyen var."

Cyrus ve Jack çaresiz bir bakış paylaşırlar. "Bu biraz uzun bir hikâye," diye başlar Jack. "Özetle." Sesim sert çıkıyor.

Genelde böyle değilimdir. Genelde oldukça utangaç bir insanımdır. Hayatımda bir grup yabancıya karşı hiç bu kadar kaba davrandığımı hatırlamıyorum ama çocukların güvenliğiyle uğraşmam.

Üçüncü adam ayağa kalkar. Sebastian. Bana dönüp bakışlarımla buluştuğunda kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Korkutucu bir görünüşü var. Onunla ilgili her şey keskin ve köşeli. Güvercin grisi bir takım elbise giymiş, üzerinde bembeyaz bir gömlek ve boğazına tam olarak düğümlemiş ince bir kravat var. Bakırımsı kahverengi saçları düzgünce şekillendirilmiş, soluk gri gözleri soğuk ve çelik gibi ve sert, yontulmuş yüzü kayadan oyulmuş gibi görünüyor.

Yüz ifadesini yumuşatan tek şey ağzı. Bir elini araba koltuğuna koyarak sehpaye doğru ilerlerken dudakları dolgun ve pembe, neredeyse somurtkan.

"Bu sabah kapıcıdan bir telefon aldık," diyor. Aksanı BBC haber spikeri gibi berrak ve kırpılmış. "Çok öfkeliydi. Telefonda bize bağıyor ve küfrediyordu. Sorunun ne olduğunu anlayamadık, biz de resepsiyona gittik." Araba koltuğunu çeviriyor ve ben birden kola bağlı altın hediye etiketini fark ediyorum. Arkasına keçeli kalemle *5A randevusu yazılmıştı*. Midem bulanıyor. "Biri bunu binanın kapısına bırakmış," diyor acımasızca. "İçinde Camilla, bir paket bebek bezi ve doğum belgesi vardı."

Kesinlikle dehşete düştüm. Cami'yi daha da sıkı tutuyorum. Elbisemi çiğnemeye başladı. "Lütfen, *lütfen* bana şaka yaptığını söyle."

"Hayır." Katlanmış bir kâğıt parçası aldı ve bana uzattı. "Bir de bu vardı."

Kağıda patlayacakmış gibi bakıyorum. Yavaşça Cami'yi bir kalçamın üzerine kaydırıyorum ve sayfaya uzanıp çevirerek açıyorum.

Titrek, çocuksu bir el yazısıyla biro ile yazılmış bir not.

Daire 5A'daki çocuklara

Tebrikler. Bir çocuğunuz oldu. Bu Camilla (Cami). Altı aylık. Lütfen ona iyi bakın. O sizden birine ait.

Onu tutmaya çalıştım ama artık yapamam çünkü uyuşturucu satmak ve bulundurmakla başım belada ve ailem beni bunun için rehabilitasyona gönderiyor.

Ben iyi bir anne değilim. O artık senin. Ona da bana olduğun kadar iyi davranacağını biliyorum.

Sana söylemediğim

için üzgünüm

Anisha.

Yavaşça yere bıraktım. "Peki bu kadını tanıyor musun? Anisha'yı?"

"İncil'deki anlamıyla tabii ki," diyor Cyrus kayıtsızca. "Onu Dumbledore gibi davranıp savunmasız bir bebeği kapı zilini çalıp bizzat bize vermek yerine kapı eşiğine bırakacağını bilecek kadar iyi tanımıyorduk. Ama evet, ona oldukça *aşınaydık*."

"Bağımlı olduğundan haberimiz yoktu," diye araya giriyor Jack. "Belki de biz birbirimizi görmeyi bıraktıktan sonra kullanmaya başladı. Ya da belki gerçekten iyi saklıyordu. Ama hamile kaldıktan sonra iyice kötüleşti."

Kaşlarım muhtemelen saç çizgime gizlenmiştir. "Bana üç *oda arkadaşının* bir ay içinde aynı kadınla arka arkaya yattığını mı söylüyorsun? Birkaç hafta mı? Ne yani, bu bir tür yarışma falan mıydı? Garip değil miydi?"

"Ah," diyor Cyrus, ifadesi yumuşayarak. "Kafanın nerede karıştığını anlıyorum; aslında hepimiz onunla aynı anda yattık." Duraksıyor. "Birçok, birçok kez."

"Ciddi misiniz?" Üç adam da başını sallar. Jack'in yüzü her şeyi ele veriyor; ateş motoru gibi kızarıyor.

"Bu bizim yaptığımız bir şey," diye itiraf ediyor. "Arada sırada."

"Oh." Bunu düşündüm. "Bu... aslında çok daha mantıklı. Evet."

"Bir düşünün," diyor Sebastian. "Eğer bir çocuğu kaçırmış olsaydık, binadaki tek çocuk bakıcısının kapısına dayanmazdık, değil mi?"

Cami kollarımın arasında kıpırdanıyor, yüzünü boynuma saklıyor. Küçük dudakları tenime değiyor. Minik başının arkasını okşuyorum, boğazım duygularıyla sıkılıyor. "Araba koltuğunda başka bir şey yok mu?" Fısıldıyorum. "Oyuncak, hatıra ya da başka bir şey yok mu?"

"Battaniye bile yoktu," diyor Sebastian buz gibi bir sesle. "Bu sabah dışarısı beş dereceydi. Kapıcı onu bulana kadar orada öylece bırakılmış, ağlıyordu."

Tanrım. Başparmağımı bileğime dolanmış altın bileziğin üzerine sürüyorum, gözlerim yaşıyor.

"İyi misin?" Jack sessizce sorar. "Özür dilerim. Birine bir anda bu kadar yüklenmek çok fazla, biliyorum."

Tavandan tabana pencereye doğru yürüyorum ve kendimi toparlamaya çalışarak dışarıdaki sokağa bakıyorum. Bir grup inşaatçı duvara yaslanmış sigara içiyor. Bir adam motosikletiyle hızla geçiyor. Cami saçımdaki yumruğunu sıkıyor.

Çok *korkmuş* olmalı.

"Orada ne kadar kaldığını biliyor musun?" Sonunda

sordum. "Çok uzun değil," diye cevaplıyor Cyrus. "Belki on beş dakika."

Gözlerimi kapatıyorum. "Peki benden ne istiyorsun?" Zorla söyledim.

"Yarın DNA testi yaptıracağız," diyor Sebastian. "Bugün denedik ama resmi tatil olduğu için hiçbir yer açık değil. Biz..." İlk defa, onun

kendinden emin, berrak sesi duraksıyor. "Onunla ne yapacağımızı bilmiyoruz. Hiçbirimiz bir bebeğe nasıl bakacağımızı bilmiyoruz. Yardıma ihtiyacımız var."

"Doğru." Derin bir nefes alıyorum. "Anlıyorum." İyice düşünüyorum. "DNA sonuçları ne zaman gelecek?"

Jack neşelenir. "Şehirde aynı gün laboratuvarlar var. Yarın sabah ondan bir örnek alabilirsek, akşama kadar öğrenmiş oluruz."

Başımı salladım. "Ve bu bebeği istiyorsun? Eğer senden olursa, ona bakacak mısın?" Gözlerim yüzleri arasında gidip geliyor.

Hepsi ciddiyle başını sallar.

"Lütfen onu götürmeyin," diyor Jack sessizce.

Burnumu çekiyorum, aceleyle elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. Cami geri çekilip yüzümü izliyor, küçük ağzı açılıp kapanıyor. Göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Tamam," dedim. "Yapacağımız şey şu."

DÖRT

JACK

Her şeyden önce Beth kapıcıyı arar ve binanın bu sabahki güvenlik kamerası görüntülerini görmek ister. Kameralar Anisha'nın aceleyle sokağa indiğini, araba koltuğunu ön basamaklara bıraktığını ve tekrar aceleyle uzaklaştığını açıkça göstermektedir. Cami'yi öpmüyor. Ağlamıyor. Kendi bebeğini terk ettiği için hiç üzgün görünmüyor.

Videoyu izlerken kusasım geldi. Neyse ki Beth'i çocuk hırsız olmağımıza ikna etmeye yetti. Hepimiz yukarı çıkıyoruz ve o da öğleden sonranın geri kalanını bize bebek bakımı konusunda yoğun bir hızlandırılmış kurs vererek geçiriyor.

Bu bir felaket. Tamamen işe yaramaz durumdayız. Bırakın bez değiştirmeyi ya da biberon hazırlamayı, hiçbirimiz bir bebeği nasıl tutacağımızı bile bilmiyoruz. Neyse ki çok tatlı, cesaretlendirici bir öğretmenimiz var. Ne kadar aptal olursak olalım ya da ne kadar aptalca soru sorarsak soralım, Beth asla sabrını kaybetmiyor ya da sinirlenmiyor.

Saatler geçtikçe yavaş yavaş alışmaya başlıyoruz. Beth bize biberon yapmayı, banyo yaptırmayı, bez değiştirmeyi ve Cami'yi uyutmayı gösteriyor. Beslenme ve uyku programları, bebeklere ilk yardım ve yatma zamanı ritüelleri konusunda bizi bilgilendiriyor. İnanılmaz miktarda bilgi veriyor. Cyrus nihayet Cami'yi öğleden sonra uykusuna yatırmayı başardığında, hepimiz bitkin bir halde sehpanın etrafına yığılıyoruz.

Ebeveynler bunu her zaman nasıl yapıyor? Sadece birkaç saattir çocuğa bakıyoruz ve üçümüz de bırakmaya hazırız. Etrafımdaki diğer çocuklara bakıyorum. Cyrus gözlerini ovuşturuyor, inliyor ve Seb başını ellerinin arasına almış.

Tabii ki Beth her zamanki gibi neşeli. Kanepemize kıvrılmış, çıplak ayaklarını altına almış, almamız gereken bebek ihtiyaçlarının listesini yazarken onu izliyorum.

Hala dairemizde olduğuna inanamıyorum. Bugün hayatımın en telaşlı günüydü. Kapıcının masasında bir araba taşıyıcısına sıkıştırılmış küçük çocuğu ilk gördüğümünden beri güneşin altındaki her duyguyu hissettiğimi düşünüyorum. Ve şimdi, her şeyin ötesinde, *Bethany Ellis* kanepemde, kupalarımından birinden kahve içiyor ve defterlerimden birini karalıyor. Bunu sindirmek çok zor.

Dürüst olmak gerekirse, Beth'le ilk tanıştığım andan beri ona deli gibi aşığım. O kadar net hatırlıyorum ki; resepsiyonda bavullarını asansöre taşımaya çalışıyor ve beceremiyordu. Üzerinde küçük kırmızı kalpler olan beyaz bir elbise giymişti. Saçları rüzgârda savrulmuştu ve yanakları güneşten kızarmıştı. Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı.

O zamandan beri, onun hakkında her türlü bilgiyi edindim. Yerel Lidl'den alışveriş yaptığını biliyorum. Çamaşırlarını ortak kurutuculardan çıkarma konusunda berbat olduğunu biliyorum. Posta kutusuna üçümüzün toplamından daha fazla fatura geldiğini biliyorum.

Onu *izlediğimden* değil. Sadece... onun farkındayım. Farkında olmamak çok zor. Ne zaman lobide ya da asansörde yanından geçsem ya da onu kapıcıyla sohbet ederken görsem, sanki tüm vücudum elektrikleniyor.

Bu çok saçma. Tanrı aşkına, ben 29 yaşındayım. Bu kadar güçlü, her şeyi tüketen bir aşk için çok yaşıyım. *Özellikle de* bir erkek arkadaşı olduğundan emin olduğum için. Son birkaç yılda uzun boylu, yakışıklı bir zencinin onun dairesine yüzlerce kez girdiğini gördüm.

Yine de, onun el yazısıyla yazdığı listeye kaşlarını çatarak bakmasını ve alt dudağını kemirmesini izlerken midemdeki sinir kıpırtılarına engel olamıyorum. Akşam güneşi pencerelerden içeri süzülüyor, yumuşak yüzünü okşuyor ve kırmızı buklelerini ateş gibi aydınlatıyor. Tamamen büyüleyici.

Cami aniden karyolasında bağırıp gözyaşlarına boğulunca hayallerimden sıyrılıyorum.

Beth ellerini birbirine vurarak ayağa kalkar. "Mükemmel! Bez zamanı!" Bana gülümsüyor. "Senin sıran, Jack."

O tatlı, yumuşak sesiyle adımı söylediğini duymak bile içimde bir telaş yaratıyor. Bunu görmezden gelmeye çalışıyorum, taşıyıcıya geçiyorum ve Cami'yi beceriksizce kucağıma alıyorum. Bebeğinin önlüğü ıslak ve lekeli.

Beth mırıldanıyor. "Görünüşe göre biraz sızdırmış. Bu bezler çok büyük. Kaza geçirmediğin için şanslısın."

"Var," diyor Cyrus, o kadar perili görünüyor ki gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Şu anda durduğun yerde eskiden krem rengi bir halı vardı."

"Bu biraz kalın oldu," diye mırıldanarak yan masaya serdiği havluyu okşuyor. "Hadi, Jack. Neyin var göster bana."

Cami'yi dikkatlice yatırıyorum ve Beth sabırla bana onu temizleme ve değiştirme sürecini anlatıyor.

"Bu iyi," diyor, ben iki tırnağı kaldırıp bezi çıkarırken ve Cami'yi temizlemeye başlarken. Cami tavana doğru somurtuyor. "Bu kadar nazik olmana gerek yok. Ona zarar vermeyeceksin. Mendili buraya bırak." Bana plastik bir torba uzatıyor. "Sonra yeni bir bez al. Onu kaldır ve altına geçir... Mükemmel. Sadece sekmeleri düzelt.... Ve bitti! Şimdi sadece yıkanmamız gerekiyor." Omzunun üzerinden bakıyor. Sebastian arkamızda takılıyor ve dikkatle bizi izliyor. "O minderdeyken sen de denemek ister misin? Sanırım Jack ve Cy işi kaptı."

Seb bir adım geri çekilerek, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor.

Kaşları çatılır. "Ya senin kızınsa? Onu nasıl değiştireceğini bilmen gerekecek."

Başını sertçe sallar. "O ya Cyrus'un ya da Jack'in. Benim değil."

Gözlerimi devirip ellerimi yıkamaya gidiyorum.

"Oh." Cami'nin saçlarını okşuyor. "Grup sekse dahil olmadın mı?" Adam uzanıp kravatını çekiştiriyor. "Ben de dahil oldum."

"Hatırladığım kadarıyla çok hevesli bir şekilde," diyor Cyrus.

Beth kaşlarını çatır. "Peki, o zaman-"

"O benim değil," diyor Seb net bir şekilde. "Koruma kullandım."

"*Hepimiz yaptık*," diye belirtiyorum ellerimi kurulayarak. "On beş yaşında değiliz." "Belki de unutmuşsundur," diye karşı çıkıyor Sebastian. "Ben asla unutmam." "Ben de unutmam," diye mırıldanıyor Cy.

Beth önce aramıza, sonra Cami'ye bakıyor. "Yine de sana benziyor," diyor Cyrus'a. Mantıksız bir kıskançlık duygusu içime saplanıyor. "En azından senin rengini almış." Cami'nin açık kahverengi yanağını okşuyor, sonra parlak siyah bir bukleyi çekiştiriyor.

Cy omuz silkiyor. "Ben yarı Bengalliyim, onun annesi de tam Bengalliydi. Yarı kahverengi bir çocuğun dörtte üçü kahverengi olan bir çocuktan ne kadar farklı görüneceğinden emin değilim."

"Evet." Cami'nin yanağını okşuyor. "Sen küçük bir gizemsin, ha? Herkesin kafasını karıştırıyorsun."

Cami temiz bezinin içinde uykulu bir şekilde kıpırdanarak ona doğru gevezelik ediyor. Beth onun ayaklarını gıdıklıyor, sonra telefonunu kontrol ediyor. "Birkaç dakika içinde bir telefonum var. Siz devralabilir misiniz?"

Başımı salladım. "Sanırım bulduk. Çok teşekkür ederim."

Bana gülümsüyor, kahverengi gözleri parlıyor. "Benim için bir zevk. Uzun zamandır bir bebekle oynamamıştım." Anahtarlarını alarak kapıya doğru ilerliyor. "Eğer sorun olmazsa, nasıl olduğuna bakmak için sabah tekrar geleceğim. İstersen bir karyola seçmene de yardım edebilirim. O araba koltuğundan kurtulmalısın."

Cami'yi dikkatlice kaldırıp kapının yanında ona katılıyorum. "Teşekkür ederim, Beth. Gerçekten." Omzumun üzerinden Cy ve Seb'e bakıyorum. İkisi de sessiz ve yoğun görünen bir tartışmaya kilitlenmişler. Beni duyduklarını sanmıyorum ama yine de sesimi alçaltıyorum. "Bakın, size bir soru sorabilir miyim?"

Ayakkabılarını bağlarken doğruldu. "Tabii ki!"

"Bunu neden yapıyorsunuz? Neden bizi teslim etmediniz?"

Beth tereddüt ediyor, anahtarlığıyla oynuyor. Pencereden dışarı bakarken gözleri puslu. "Eğer bakıma alınırsa, onu geri almanız zor olabilir," diyor sonunda. "En azından hemen değil. Eğer kaçınabilirsek onu bu duruma sokmak istemiyorum."

Sırtımdan aşağı bir ürperti yayılıyor. İçgüdüsel olarak Cami'yi daha yakın tutuyorum. "Ne oldu? Neden? DNA sonuçlarını yarın alacağız. Bundan sonra onu nasıl götürebilirler?"

"O kadar basit değil." Odanın içinde el sallıyor. "Siz bir bebek için hazırlıklı değilsiniz. Onun ihtiyacı olan hiçbir şeye sahip değilsiniz. Hem de hiç. Eğer o

bakım altına alındıysan, muhtemelen ona bakabilecek kapasitede olduğunu kanıtlamak zorunda kalacaksın; ve şu anda değilsin."

Dehşet içinde ona bakıyorum ve o bana cesaret verici bir gülümsemeyle uzanıp koluma dokunuyor. "Her şey yoluna girecek, Jack. Böyle bir şey olmayacak." Cami'nin yanağını öpmek için eğildi. "Güle güle, jelibon. İyi akşamlar dilerim. Eminim yakında görüşeceğiz."

Cami uzanıp saçlarını çekiştiriyor. Beth'in gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve midemde bir şeyler kasılıyor. "Hoşça kal," diyor utangaç bir sesle, sonra dönüp kayboluyor ve elma kokulu şampuan kokusu içinde daireden çıkıp gidiyor.

Kapı arkasından kapandı. Bir an için kimse bir şey söylemedi. Cami kollarımda titreyerek hüzünlü bir şekilde gurulduyor.

İlk konuşan Cyrus oldu, kısık gözlerle bana döndü. "Komşumuzun bu kadar formda olduğunu biliyor muydun?"

BEŞ

JACK

"Gerçekten buna mı odaklanıyorsun?" Sebastian kanepeye geri çökerek soruyor. "Bir *bebeğimiz* var." Cami'nin taşıyıcısına bakıyor, yüzü anlaşılmaz.

"Evet," diye katılıyor Cy. "Bir bebeğimiz var ve komşumuz da fit." Bana bir parmak sallıyor. "Ve *biliyordu* ama *bana söylemedi*. Ne oluyor be adam?"

Yanaklarım ısındı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Lobide onun yanından geçmeden önce neden hep saçını düzelttiğini merak ediyordum. Daha önce ona hiç bakmamıştım. Şimdi her şey anlam kazandı."

Cami kollarımda esniyor, gözleri yarı kapalı düşüyor. Uykusundan yeni uyandı ama şimdiden uykuya dönmeye hazır görünüyor. Belki de yeterince uzun uyumadı? Tereddüt ediyorum, sonra odayı geçip onu tekrar taşıyıcısına koyuyorum.

Zaten oynayabileceği bir oyuncağımız da yok. Bu berbat günün geri kalanını uyuyarak geçirebilir. Onu araba koltuğuna oturtuyorum ve o da kıvrılıyor, şişman yanağını yastığa bastırarak yatıyor.

Sebastian şakaklarını ovuşturuyor. "Anisha'nın bunu yaptığına inanamıyorum," diye mırıldanıyor.

Cy homurdanarak kendini koltuk minderlerinin üzerine bırakıyor. "Sen yapamaz mısın? Neden olmasın? Kızı çok az tanıyorduk. Ve dörtlüler arasında ona akıl sağlığı değerlendirmesi yapmak için çok fazla zamanımız yoktu."

Seb, "Mantıklı ve normal bir insan gibi görünüyordu," diyor. "Mantıklı bir insan hamile olduğunu öğrendiğinde bizimle iletişime geçerdi. Doğumdan sonra da bizi arardı. *Cami'yi* kapının önüne bırakmak yerine bize *teslim* ederdi."

Cyrus'un yüzü kararır. "Sanırım gerçekten kafası karıştıktı," diyor yavaşça. "Gerçekten aklını kaçırmış."

Hepimiz sustuk, bunun anlamını kavrayamadık. Cami neler yaşadı? Son birkaç aydır ona bakıldı mı? Beth sağlıklı göründüğünü söyledi; temiz kıyafetleri ve saçlarıyla geldi ve tombul bacaklarına bakılırsa kesinlikle aç kalmamış. Ama temiz olmak ve beslenmek çocuk bakımı için oldukça boktan bir temel.

Tekrar taşıyıcıya bakıyorum. Cami'nin küçük ayakları uyurken hafifçe tekmeliyor, minik yumruğu yanağının yanında kıvrılmış. Birden tek yapmak istediğim onu kucağıma alıp sarılmak oluyor.

Sebastian telefonunu çıkarır. "Anisha'yla tekrar konuşmamız gerek. Rehabilitasyon merkezini arayacağım. Bağımlıların çocukları için bir tür konaklama yerleri olmalı."

Gözlerim açıldı. "Hayır!" Cyrus ve ben aynı anda söyledik.

"Çocuğunu kapımıza bırakıp öylece çekip *gidemez!*" Seb itiraz ediyor.

Cyrus, "*Bizim* çocuğumuz," diyor. "O bizden birine ait. Benim olabilir." Ayağa kalkıyor, her zamanki rahat ifadesini sertleştiren bir öfkeyle. "Ve eğer *kızımı* onu *Harry Potter* gibi dışarıda, soğukta bırakan kadına geri vermeye kalkarsan ben de sıçarım. O kadın doğal bir anne olduğunu kanıtlamadı."

"Peki sen doğal bir baba mısın?" Seb yumruklarını sıkarak karşı çıkıyor.

"Onu Londra'nın ortasında tek başına açlıktan ölmeye terk etmedim, bu yüzden şu anda ondan daha iyi durumda olduğuma inanıyorum, evet. Hepimiz öyleyiz."

Seb ellerini havaya kaldırır. "Çocuğun bezini bile değiştiremedik! Ya hastalanırsa? Ya da ağlarsa ve biz onu durduramazsak? Gerçekten bir sorunu olabilir ve biz ne olduğunu bilemeyiz! Bir çocuğa nasıl bakılacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok!"

Bir süre sessizlik oluyor, sonra Cyrus omuz silkiyor. "Kolay. Seksi dadıyı işe alırız." "Henüz kimlik bilgilerini bile bilmiyoruz-"

İnliyor. "Tanrım. Neden işleri bu kadar zorlaştırmak zorundasın? Beth işsiz. Altmış saniye uzakta yaşıyor. Cami zaten ondan hoşlanıyor. Jack ondan hoşlanıyor. Evrenin sana daha kaç işaret vermesine ihtiyacın var?"

"Ondan hoşlanmıyorum," diye

itiraz ediyorum. "Yüzün

kızarmadan adını söyle."

Ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum.

Cyrus iç çekerek elini gözlerinin üzerinde gezdiriyor. "Bak. Ne halt ettiğimizi bilmiyorum. Tek bildiğim bugün bir *bebeğin* annesi tarafından terk edildiği. O *küçük kız*." Cami'yi işaret ediyor. "Zaten *her şeyini* kaybetti ve o daha bir bebek. Ona bakmaya çalışmalıyız. Bakacak birini hak ediyor."

Hepimiz Cami'ye bakıyoruz. Uykusunda iç çekiyor, yumuşak bukleleri kıpırdanıyor ve minyatür parmaklarını esnetiyor. Bir oyuncak bebek kadar kırılğan görünüyor.

Cyrus başını sallıyor, omuzları çöküyor. "Ben işe gidiyorum," diye mırıldanıyor ve Cami'nin taşıyıcısının üzerine eğilip yanağına bir öpücük konduruyor. "Bekleme güzelim," diyor ona. "Biraz zamanım olacak."

Anahtarlarını alıp dışarı çıkıyor ve kapıyı usulca arkasından kapatıyor. Kilit kapanır kapanmaz Cami kıvrılır, inler ve sonra tekrar ağlamaya başlar.

Taşıyıcıya doğru süzülüyorum ve onu kucağıma alıyorum. İlk başta daha yüksek sesle ağlıyor, minik yumruklarıyla bana vuruyor, bu yüzden Beth'in yaptığı gibi onu biraz koşturuyorum. Sonunda bir hıçkırıkla sakinleşiyor ve yüzünü göğsüme gömüyor. İçime bir sıcaklık doluyor, o kadar güçlü ve ani ki neredeyse başım dönüyor. O kadar *küçük ki*. Saçlarını öpmek için başımı eğiyorum, tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Uzun zamandır çocuk düşünmemiştim. Birkaç yıl önce eski eşlerimizden biri hamilelik korkusu yaşadığından beri. O zamanlar, o çocuğu umutsuzca istemiştim.

Ve şimdi, işte buradayım, kollarımda bir bebekle. Neredeyse gerçeküstü bir his. Sızlanmayı kesene kadar onu aşağı yukarı sallıyorum, sonra ıslak yanaklarını silerek onu dikkatlice araba koltuğuna geri yerleştiriyorum. "İşte oldu," diyorum sessizce. "İyisin bebeğim. Uyumak güvenli."

Burnunu çekiyor, üzgün bir top gibi kıvrılıyor. Tekrar rahatlayıp düşene kadar yanağını okşamaya devam ediyorum. Kalçalarımın üzerine oturup ona bakıyorum.

"Onunla aran iyi," diyor Seb başımın üzerinden.

Ona bakıyorum. Kanepenin yanında donmuş bir şekilde duruyor, izliyor. Yüzü solgun. "Sen iyi misin?" diye soruyorum. "Berbat görünüyorsun."

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor. Telefonu ötüyor. Kontrol etti ve ağzı sıkıştı. "Kahretsin. Bir telekonferans çağrım var."

Başımı salladım. "Ben burada onunla kalacağım."

Alnı kırışıyor. "İncelemeniz gereken bir hata raporu daha var," diye hatırlatıyor ve ben bir iniltiyi yutuyorum.

"Burada üzerinde çalışacağım. Sorun değil. Cami bana yardım edebilir."

Sarsak bir şekilde başını sallayıp gözden kayboluyor ve ben de dizüstü bilgisayarımı alıp Cami'nin araba koltuğunun yanına yerleşiyorum. Bilgisayarı açar açmaz e-posta bildirimlerim çılgınca çalmaya başlıyor. İrkildim.

Kapınıza sürpriz bir çocuğun bırakılması için *harika bir* zaman olduğunu sanmıyorum ama bu gerçekten oldukça rahatsız edici. Çok meşgulüm. Yeni mobil oyunum iki aydan kısa bir süre içinde yayınlanacak ve bu beni çok strese sokuyor.

Seb ve ben Trinity Games'i geçen yıl, hobi olarak geliştirdiğim mobil tabanlı bir fantezi oyununun internette patlamasının ardından kurduk. Bu bizim ikinci oyunumuz olacak ve onu yazmak ve programlamak için binlerce saat harcadım. Mükemmel olmak zorunda.

E-postaları tarıyorum. Hepsi beta ekibimiz tarafından tespit edilen kodlamadaki hataların bildirimleri. Yarın yeni bir test turumuz var, bu yüzden sabaha kadar düzeltebildiğim kadarını düzeltmem gerekiyor. İç çekiyorum ve işe koyuluyorum.

Cami yaklaşık on dakika sonra homurdanmaya başlıyor. Bir elimle yazarak onu biraz sallıyorum ve bir iki dakikalığına sakinleşiyor ama sonunda ağlamaları daha da yükseliyor. Koku bana çarptığında kafamı kaldırıyorum. Neden üzgün olduğu çok açık.

"Tamam," diyorum, dizüstü bilgisayarımı yere bırakarak. "Bakalım bunu Beth olmadan yapabilecek miyiz?"

Cami'yi kucağıma alıp Beth'in derme çatma alt değiştirme istasyonuna götürüyorum ve dikkatlice havluların üzerine yatırıyorum. Bezini açarken Cami feryat figan ağlıyor. Yatıştırıcı olduğunu umduğum bir sesle, "Sorun yok," diyorum. "Gerçekten kötü bir gün geçirdiğini biliyorum. Ama artık güvendesin. Seninle ilgileneceğiz. Tamam mı?"

Dönüyorum ve Cy'ın daha önce aldığı bebek bezi kutusunu alıyorum. Hepsinin önünde hayvan baskısı var. "Hangisini istiyorsun?" Görmesi için onları havaya kaldırıyorum. "Aslan mı koala mı?"

Cami kükrüyor.

"Aslan o." Onu kenara koyuyorum ve sonra kirli bezinin üzerindeki tırnakları sıyırıp dikkatlice aşağı kaydırıyorum. İçine baktığımda donup kaldım. İçime bir panik dalgası yayılıyor.

Olamaz.

"Seb," diye sesleniyorum, sesim titriyor. "Bir saniye buraya gel." "Bir dakika," diye mırıldanıyor yatak odasının içinden. "Şimdi. Sanırım Cami'nin bir sorunu var."

ALTI

JACK

Seb hemen ortaya çıkıyor, odasından fırlıyor ve omzumun üzerinden bakmaya geliyor. Ona bezi gösterdim. "Bu yanlış, değil mi?"

Cami'nin kakası *yeşil*. Bu sabah normal renkteydi. Anlamıyorum. Kız bir günden az süredir bizde ve onu şimdiden hasta ettik. Onu beslediğimiz bir şey mi?

Biz onu incelerken Cami daha da yüksek sesle bağırmaya başlıyor, yumrukları havada uçuşuyor.

Sebastian sertçe başını sallar. "Öyle diyebilirim, evet." Doğrulur ve telefonuna uzanır. "Bir doktor çağıracağım."

"Gecenin bir yarısı," diye hatırlatıyorum ona, mendilleri kapıp Beth'in bize öğrettiği gibi Cami'yi temizliyorum. "Şşş, şşş. Sorun yok, bebeğim. Hasta hissettiğini biliyorum. Yakında daha iyi hissedeceksin." Minik ayağını okşamaya çalışıyorum. Hıçkırırken alt dudağı titriyor. Hay sikeyim. Nasıl bu kadar kötü olabiliyoruz?

Seb, "Onu A&E'ye götüreceğim," diyor.

Cami'nin yeni bezinin bantlarını düzeltiyorum. "Yapamazsın. Doğum belgesinde adının olmadığını öğrendiklerinde ne yapacaklarını sanıyorsun? Ya da onun sağlık geçmişini bilmediğini?"

Yemin ediyor. Cami'yi kucağıma alıp Beth'in yaptığı gibi zıplatmaya çalışıyorum. Kükrerken yüzü kıpkırmızı oldu. "Tanrım." Yanağına dokunuyorum. "O kadar çok ağlıyor ki. Sence acı çekiyor mudur?"

Seb bembeyaz oldu. "Bethany'yi çağır. Ona geri gelmesini söyle. Daha önce bebeklere baktı, ne yapacağını bilir."

Başımı salladım. "Evet. Evet. Tamamdır." Cami'ye bir öpücük veriyorum, sonra onu nazıkçe araba koltuğuna oturtuyorum, anahtarlarımı alıp daireden çıkıyorum.

Beth'in kapısını çalarken kendimi tam bir topuz gibi hissediyorum. Koridor karanlık ve sessiz; belli ki diğer kiracıların hepsi yatmış.

"Beth?" Kapıyı daha sert çalarak sessizce sesleniyorum. "İçeride misin? Yine ben." İrkildim.

Bazı alçak sürtünme sesleri var. "Ugh. Bok. Geliyorum!" diye sesleniyor, sesi titrek. Yataktan kalkarken hafif ayak sesleri duyuyorum ve sonra kilidin tık sesini. Kapıyı iterek açtığımda hazırladığım küçük konuşmam ağzımda sönüyor.

Tanrım, çok sevimli görünüyor. Kırmızı bukleleri yüzünün etrafına dağılmış, kiraz desenli pijama pantolonu ve beyaz bir atlet giymiş. Sütyensiz. Gözlerimi şiddetle yüzüne kilitlemek için kendimi zorluyorum ama ince, esnek kumaşın göğüs dekoltesinin yumuşak kıvrımlarına nasıl yapıştığını fark etmeden edemiyorum.

Normal insanlar gecenin bir yarısı uyandırıldıkları için sinirlenirlerdi ama Beth gülümseyerek kapıya doğru eğildi. "Merhaba. Seni burada görmek ne güzel." Bir esnemeyi bastırıyor.

"Sürekli böyle karşılaştığımız için üzgünüm," diyorum. "Ama Cami hasta."

Kaşlarını çatıyor, birden daha uyanık görünüyor. "Gerçekten mi? Ben ayrıldığımda mükemmel görünüyordu. Onun nesi var?"

"Kakası yeşil. Ve ağlamayı kesmiyor."

Omuzları gevşer. "Oh, bu sadece formül tatlım. Marka değiştirmişsin, farklı sindiriliyor. Hepsi bu." Gözlerini ovuşturuyor. Daha önce makyaj yapmıştı ve şimdi, yüzü yıkanmış temizlenmişken, burnunun üzerinde belli belirsiz bir çil parıltısı görebiliyorum. Kaşları ve kirpikleri neredeyse şeffaf, dudakları ise çok soluk bir pembe.

Muhteşem bir kız.

Üst kattan boğuk bir feryat geliyor ve ikimiz de tavana bakıyoruz. Beth gülümsüyor. "Mutsuz gibi görünüyor," diyor. "Eğer bu kadar çok ağlıyorsa bir kez daha besleme zamanı gelmiş olabilir."

Yukarıda beni bekleyen hata raporunu düşünerek inliyorum. Bu çok fazla. Bütün geceyi Cami için stres yaparak geçirirsem hataları yarın sabaha kadar düzeltmemin imkanı yok.

"Bak," dedim, kendimi berbat hissederek. "Gecelik ücretin ne kadar? Eğer yukarı gelip bu gece ona bakabilirsen üç katını veririm. Misafir odamız yok ama kanepemiz çok rahat. Ben sadece..." İç çektim. "Bu gece gerçekten çalışmam gerekiyor."

Tatlı tatlı gülümsüyor. "Sorun değil. Ben yardım ederim. Bana ödeme yapmanıza gerek yok." "Tabii ki ödeyeceğiz-"

Başını sallıyor. "Belli ki bunalmışsın ve ben senin komşunum. Size yardım etmekten çekinmem. Ve sanırım size bir iyilik yapmak isterim." Telefonunu kapıyor ve bir çift terlik giyiyor. Üzerinde küçük tavşan kulakları var. Çok sevimliler. "Belki *Aşk Adası'nın* yeni sezonu çıktığında gelip devasa geniş ekran televizyonunuzda falan izleyebilirim."

"Beth, bu çocuk için bize yardım edersen, televizyonumuzu istediğin zaman kullanabilirsin."

Gözleri parlıyor. "Haftada altı gece yayınlandığını biliyorsun, değil mi? İki ay boyunca?"

"Umurumda değil," diyorum dürüstçe.

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve kapısını arkasından kilitliyor. "Yolu göster."

Odaya geri döndüğümüzde Beth hemen bir biberon ısıtıyor ve Cami'yi beslemeye başlıyor. Bebek emziği ağzına alır almaz sessizleşiyor, mutlu bir şekilde içiyor, büyük kahverengi gözleri odaya bakıyor. Tam bir sağlık timsali ve ben kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Beth'i ona usulca mırıldanırken bırakıyorum ve temiz nevresim bulmak için çamaşır odasına gidiyorum.

YEDİ

BETH

Cami biberonunu gayet güzel içiyor, sonra bebeklerin yemek yedikten sonra takındıkları o gevşek, sersem surat ifadesini takınmaya başlıyor, ben de onu tekrar taşıyıcısına yerleştirip göz kapakları kapanırken sallıyorum. Onun için çok üzülüyorum. Bütün günü bu şeyin içinde geçirmek zorunda kalması ve şimdi geceleri de içinde uyuması çok saçma. Zavallı şeyin huysuz olmasına şaşmamalı.

Gerçi sanırım araba koltuğu sorunlarının en küçüğü.

Cami'nin uykusunda kıvranışını, küçük ellerinin kenetlenmesini izliyorum ve kalbim sızlıyor.

Annesi onu terk etti. Altı ay sonra, artık yettiğine karar verdi. Kendi çocuğundan vazgeçmesine neden olan son damla neydi? Sadece vazgeçmek değil, onu dondurucu soğukta kapı eşiğinde terk etmek.

Birden büyük salonun ne kadar soğuk olduğunu fark ederek titriyorum. Jack beni sıcak yatağımdan çekip çıkardığında üzerime bir kapüşon ya da sabahlık giymeyi düşünmemiştim. Üzerimde sadece ince atletim ve pijama altlarım var.

Aklıma korkunç bir düşünce geliyor. Aşağı

baktım. Kahretsin.

Sütyen giymiyorum. İnce beyaz kumaştan kalçalarım gün gibi ortada. Jack'i evine kadar takip ettim, farlarım açıldı. Isı yüzüme yükseliyor. Etrafta battaniye gibi bir şey arıyorum ama ben bu akşam ayrıldığımdan beri birileri temizlik yapmış olmalı çünkü ev tertemiz.

Koridorun sonunda bir kapı açılıyor ve Jack elinde bir yığın yastık ve katlanmış çarşafı yeniden ortaya çıkıyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Fazla bir şey değil," diye söze başlıyor, kanepeye doğru eğiliyor ve çarşafı koltuk minderlerinin üzerine sıkıştırıyor.

"Sorun değil. Her yerde uyuyabilirim."

"Yine de. Seni burada bıraktığım için kendimi çok kötü hissediyorum." Yastıklardan birkaçını düzeltiyor. "zellikle de aslında onda bir sorun olmadığı için."

Başımı salladım. "Yeni bir bebeğin olduğunda korkman tamamen normal. Sadece onu nemseydiğin için endişeleniyorsun. Güven bana; eğer o önemsizmiş gibi davransaydın çok daha fazla sinirlenirdim."

Mırıldanıyor ve kanepeyi yumuşak görünümlü bir yorganla örtüyor. "İşte oldu." Doğrulur ve yaptığı işi gözden geçirir. "Sanırım bu kadar iyi olacak."

"Bu mükemmel. Teşekkürler." Tereddüt ettim. "Hey, dn alabileceğim bir kazağın ya da başka bir şeyin var mı?" Elimi atletimin üzerinde salladım. "Bir şey almayı unuttum."

Birkaç kez göz kırıyor, sersemlemiş görünüyor, sonra başını sallıyor. "Evet. Evet, evet! Tabii, benimle gel."

Cami'ye son bir kez hızlıca bakıyorum. Huzur içinde kıvrılmıştı, ben de ayağa kalkıp Jack'i koridorda takip ettim.

Onun dairesi benimkinden çok daha büyük. Koridorda dört kapı var: Sanırım ocukların her biri için bir yatak odası ve sonra da bir banyo. Jack koridorun en ucundaki kapıya yöneliyor ve benim girmem için kapıyı açık tutuyor.

Odası dairenin geri kalanından çok daha dağınık. Her yerde bir şeyler var. Duvarları tıka basa dolduran posterler. Siyah yatak örtüsünün üzerinde buruşmuş kıyafetler. Masasında üç farklı bilgisayar var: sade bir dizüstü bilgisayar, devasa ekranlı şık bir PC ve seksenlerden fırlamış gibi görünen tıknaz beyaz bir bilgisayar.

Utanarak başının arkasını ovuşturuyor. "Dağınıklık için özür dilerim. Son birkaç gündür yama yapıyordum. Temizlik ve çamaşır gibi şeyler öncelik listesinde alt sıralarda yer alıyor."

"Yama mı?" Etrafıma bakıyorum. Dağınıklığa rağmen burayı seviyorum. Rahat bir yer. Tavanı kaplayan turkuaz LED'ler var ve odaya ortam ışıltısı veriyorlar.

Başını sallıyor, şifonyere doğru ilerliyor ve bir çekmeceyi açıyor. "Ben bir oyun geliştiricisiyim. şu anda test aşamasındayız, bu yüzden tüm hataları ve aksaklıkları yazmak zorundayım. Yemin ederim, bir anda ortaya çıkıyorlar. Ve lansman tarihi

yakında geliyor, o yüzden-" omuz silkiyor, çekmeceyi karıştırıyor. "Yapacak çok işim var."

"Cami seninse çok daha fazlasına sahip olmak üzeresin."

Yüzünü göremiyorum ama sesinin gülümsüyormuş gibi yumuşadığını *duyabiliyorum*. "Evet. Sanırım öyle. Yine de bu iyi bir sorun."

Etrafa bir göz attım. Masasının üzerinde duvara çivilenmiş, kitap olduğunu tahmin ettiğim şeylerle dolu bir dizi raf var. Yaklaştığımda, aslında eski disketli bilgisayar oyunlarını satmak için kullanılan kitap şeklindeki karton kutular olduğunu görüyorum. Muhtemelen raflarında yüzlerce kitap vardır.

"Vay canına," diyorum koleksiyonuna bakarken. "Bu harika. Onları bununla mı oynuyorsun?" Eski görünümlü bilgisayarı gösteriyorum ve o da başını sallıyor.

"Babamındı. Atmak istedi ama ben parçalarına ayırıp güçlendirdim ve şimdi onun tüm eski oyunlarını oynayabiliyorum."

Tanrım. Jack'in zeki olduğunu düşünmüştüm ama belli ki başka bir seviyede. Kutuları inceledim. Bazıları düz karton, başlıkları keçeli kalemle karalanmış. Belki de kendi programladığı oyunlar? "Ruby Dungeon?" Yüksek sesle okudum.

Neye baktığımı görmek için dönüyor ve dudağını ısırtıyor. "Üniversitede yaptığım D&D tabanlı bir oyun. Aptalca, gerçekten."

"Hiç sanmıyorum. Eskiden zindanlar ve ejderhalar oynardım, o zamanlar-" Ağzımı kapatıyorum.

Tanrım. Neredeyse *bakım evi diyecektim*. "Eve dönelim," dedim.

Bakım sisteminde büyüdüğüm için utanmıyorum. Ama yabancılarla bu konuda sohbet etmekten hoşlanmıyorum. Acımak yeni arkadaşlıklar kurmak için iyi bir temel değil.

"Al." Jack doğruldu ve bana bir kapüşonlu sweatshirt uzattı. Beyaz ve net, önünde soluk bir üniversite logosu var. "Ne oynadın?"

Gülümsüyorum. "Ejderha doğumlu ozan. Maceralarımız hakkında doğaçlama şarkılar söyler ve onlara plastik kayıt cihazımdaki unutulmaz güzellikteki melodilerle eşlik ederdim."

Başparmağıyla göğsüne vuruyor. "Buçukluk haydut. Sırtlarına bıçağı saplamadan önce kimse geldiğimi görmedi."

"Etkileyici." Kapüşonlunun içine kıvrılıyorum. Sıcak, inanılmaz yumuşak ve mis gibi sabun kokuyor. Tam bir ucube gibi kokuyu kumaştan dışarı üfleme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Seni grubumla oynamaya davet ederdim," diye devam ediyor Jack, "ama aylardır vakit bulamadım. Her şey çok yoğun."

"Sorun değil," diyorum kapüşonlu tişörtümden başımı çıkarıp dağılmış saçlarımı düzelterek. "Zaten benim kayıt yeteneklerime hazır olduğundan emin değilim. Bunaltıcı olabilirler."

Jack hiçbir şey söylemiyor. Bana bakıyor, gözleri kapüşonunun üzerinde geziniyor. "Güzel görünüyorsun," diye ağzından kaçırıyor. "Benim kıyafetlerimle." Ona göz kırpıyorum ve o da yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim. Kulağa garip geldi. Neredeyse iki gündür ayaktayım." Başını iki yana sallıyor. "Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim Beth. Bize ne kadar yardımcı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Sana söylemiştim. Karşılığını televizyon ayrıcalıkları olarak bekliyorum." Ağırlığımı değiştiriyorum. "Beni çağırdığınız için gerçekten çok memnun oldum. Seni daha önce binanın etrafında görmüştüm ama seninle konuşmak için bir nedenim olmamıştı."

"Ben de," diyor sessizce.

Hangimizin daha da yaklaştığını bilmiyorum ama birden tam önümde belirliyor, o kadar yakın ki mavi gözlerinden yansıyan LED'leri minik turkuaz yıldız patlamaları gibi görebiliyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. Tenime sıcaklık yayılıyor. Bakışları ağzıma doğru kayıyor ve yutkunuyor, Adem elması sallanıyor.

Salondan bir ses geliyor ve büyüü bozarak geri çekiliyorum. "Tamam.

Gıt böceklerini öldür. Ben gayrimeşru çocukla ilgileneceğim."

"Teşekkür ederim," diyor tekrar. Gülümsüyorum ve salona geri dönüyorum.

Cami hala taşıyıcısında huzur içinde uyuyor. Yanağındaki salyayı siliyorum ve kanepeye tırmanıyorum.

"Bunu senin için halledeceğiz," diye fısıldıyorum ona, gevrek çarşafların altına sokularak. "Söz veriyorum. Yarın babanın kim olduğunu öğreneceğiz."

Yardım edemem ama Jack olduğunu umuyorum.

SEKİZ

BETH

Birkaç saat sonra bir bebeğin ağlama sesiyle uyanıyorum. Bir an için nerede olduğumu hatırlamıyorum. Bozulmamış beyaz tavana ve pahalı görünümlü ışık perdelerine boş boş bakıyorum. *Kendi* dairemde olmadığım kesin.

Gürültülü bir feryat daha duyuyorum ve her şey gözümün önünde canlanıyor. Doğrudum, loş oturma odasında gözlerimi kısarak Cami'yi gördüm, taşıyıcısının içinde kıpırdanıyordu ve yüzü kızarmıştı.

"Hey, bebeğim," diye mırıldanıyorum, koltuktan kayıyorum ve saçlarımı geriye itiyorum. "Merak etme, geliyorum." Onu kucağıma alır almaz, neden bu kadar sinirli olduğunu anlıyorum. Hemen bezini değiştiriyorum, sonra bir biberon daha ısıtıyorum. Duvardaki saate göre saat neredeyse sabahın beşi ve şafak yavaş yavaş duvardan tavana pencerelerin dışındaki gökyüzünü aydınlatmaya başlıyor. Cami'yi beslerken manzaraya bakabilmek için deri koltuklardan birinin etrafında dönüyorum. İçerken bana yapışıyor, minik elleri Jack'in kapüşonunu kavırıyor.

Şişenin yarısına geldiğimde bir hareket duyuyorum ve başımı kaldırıp Sebastian'ın odaya girdiğini görüyorum.

"Erken kalkmışsın," diye mırıldandım. Hiç şaşırmadım. 'Üretkenliğini en üst düzeye çıkarmak' için sabahın köründe uyanan türden bir adama benziyor. Muhtemelen çoktan meditasyon yapmış, ağırlık kaldırmış ve çiğ yumurta ile lahanadan oluşan bir protein smoothie'si içmiştir.

Başını iki yana sallar. "Uyuyamadım," diye mırıldanıyor ve mutfığa doğru ilerliyor. Hâlâ dünkü kıyafetlerini giydiğini fark ediyorum, beyaz gömleği ve gümüş kravatı artık hafifçe kırıkmış.

Başımı sallıyorum, Cami'ye bakıyorum, mutlu bir şekilde göğsüme yapışıyor. "Sanırım kabullenmesi gereken çok şey var."

Cevap vermiyor. Kahve makinesinin çalışma sesini duyuyorum. "İster misin?" Diye soruyor.

"Hayır, teşekkürler."

Cami yemeğini bitiriyor ve ben de hemen geçiriyorum. Seb arkamda mutfakta sessizce dolaşıyor, dolapları tıkırdatıyor ve porselenleri çınlatıyor. Kahvesini yaptıktan sonra odasına dönmesini bekliyorum ama onun yerine gelip benimkinin yanındaki sandalyeye oturuyor ve manzarayı seyrediyor.

Güneş yavaş yavaş şehrin üzerinde yükseliyor. Pek çok insanın Londra'nın özellikle *güzel* bir yer olduğunu söyleyeceğini sanmıyorum - turistik bölgelerin dışına çıktığınızda, çoğunlukla çirkin, pahalı konutlar ve ıslak, sakız kaplı sokaklar var - ama sabah güneşin doğuşu her şeyi yumuşatıyor.

"Öylece içeri daldığım için özür dilerim," diyorum. "Sanırım salonunuzda rastgele bir kadın bulmak şok edici olmalı."

"Burada olduğunu biliyordum. Gece boyunca Cami'yi birkaç kez kontrol ettim."

"Oh." Cami biberonunu bitiriyor. Minik bir geçirme sesi çıkarana kadar sırtını sıvazlıyorum, sonra da ona sarılıyorum. Minik dudakları şapırdıyor ve göğsüme doğru kıvrılıyor. "Aferin kızıma," diyorum sessizce. "İşte böyle, bebeğim. Biraz daha uyu."

Sebastian'ın bana doğru baktığını görmek için başımı kaldırıyorum. Bakışları o kadar yoğun ki irkiliyorum. Sanki gözleri içimde delikler açıyor. "Onu tutmak ister misin?" diye sordum. "Sana nasıl yapılacağını gösterebilirim."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirir. Başını iki yana sallar. "Hayır," diyor kısaca. "Her şeyi halletmiş görünüyorsun."

"Tamam."

Boğazını temizliyor. "Birkaç günlük bir deneme süresi önermek istiyorum. Günlük ücretinizi söyleyin, biz ödeyelim ve uygun olup olmadığınızı görelim."

"Affedersiniz?"

"İşe alındın," diyor basitçe.

"Ne?" Sesim çok yüksek çıkıyor. Cami bana karşı mırıldanıyor ve ben de o sakinleşene kadar onu hafifçe bir o yana bir bu yana sallıyorum.

"Bu bir sorun mu?" Seb soruyor. "Sen bir dadısın ve işsizsin. İş istemiyor musun?"

Kekeliyorum. "Ben... işsiz olduğumu nereden biliyorsun?"

"Öyle değil mi? Çoğu gün döşeme tahtalarının arasından müzik çaldığını duyuyorum. Çalışmak için dairenden çıkmıyor gibisin."

Ağzım açık kaldı. "Müziğimi duyamazsın!"

"Müzikal tiyatronun, Taylor Swift'in ve Spice Girls'ün hayranısın." Duraklıyor. "Çok... hevesli bir şarkıcısın."

Yanaklarım ısındı. Aman Tanrım. Tavanların ses geçirmez olduğunu sanıyordum. "Şey, evet," diye kekeledim. "İşsizim. Ama sen Alan Sugar değilsin. Öylece işe alındığını söyleyemezsin. Hangi saatler arasında çalışmamı istiyorsunuz? Ne kadar ödeyeceksiniz? Ona nasıl bakılmasını istiyorsunuz?"

Göz kırpıyor. "Farklı yollar mı var?"

"Milyonlarca farklı ebeveynlik tarzı var. Genellikle ebeveynler beğendikleri bir tanesini seçiyor ve sonra bana onlar hakkında milyonlarca blog makalesi gönderiyorlar."

Omuz silkiyor, kol düğmelerini düzeltiyor. "Eminim en iyisini sen bilirsin. Bu öğleden sonra eve geldiğimde işinizle ilgili detayları konuşuruz. Listendeki tüm eşyaları asistanıma sipariş ettirdim. Birkaç saat içinde burada olurlar." Cami'ye bir bakış attı. "Bugün için önceliği babalık testine ve aşılarına vermek istiyorum. Özel bir bebek doktoru çağırdım, bu sabah randevunuz var."

Başımı salladım. "Hepiniz gelecek misiniz?" Kaşlarını çatıyor. "Neden geleyim ki?"

"Sen onun babası olabilirsin," diye hatırlatıyorum ona.

"Babası ben değilim. Onu yalnız götüremez misin?"

"Muhtemelen rastgele bir bebekle ortaya çıkıp 'evet, bu çocuğu yeni buldum' demek benim için iyi bir fikir değil. Adı dışında hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yemin ederim onu çalmadım."

Manzaraya bakarak mırıldanıyor. "Önceden arayıp onları konu hakkında bilgilendireceğim. Eminim ameliyat için yapılacak bir bağış onları daha a n l a y ı ş l ı yapacaktır."

Tükürüğümde boğuluyorum. "Öyle bile olsa, o buraya yeni geldi Sebastian. Bir sürü yabancıyla birlikte yeni bir yerde. Sen de gelmeli ve alışmasına yardım etmelisin. Belki yanında sizden biri olursa daha sakın olur."

Başını iki yana sallar. "Diğerlerine sor."

"Diğerleri burada değil." Ben işaret ettim. "Sadece sen varsın."

Tam bu sırada daire kapısının dışında bir takırtı duyuldu. İkimiz de dönüp Cyrus'un tökezleyerek dairenin içine girdiğini görüyoruz. Koyu renk saçları dağılmıştı ve üzerinde hâlâ dün geceki kıyafetleri vardı. Bir kızın yatağından yuvarlandığı çok açık.

Aniden durdu, beni görünce gözleri büyüdü. "Hâlâ burada mısın şekerim?" "Gece yarısı acil bir durum oldu," diyorum sertçe.

Yüzündeki gülümseme silinir. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Jack kendini kaybetti. Merak etmeyin. Onu odasına geri götürüp sakinleştirdim. Şimdi uyuyor."

Cy'ın dudağı bükülür. Deri ceketini silkiyor. "Peki ya ben?" diye soruyor. Sesi hatırladığımdan daha boğuk, sanki bütün geceyi bağırarak geçirmiş gibi. "Beni de yatağıma yerleştirme şansın var mı?" Gözleri önümde geziniyor ve Jack'in kazağına takılıyor. Kaşları çatılıyor.

"Eminim kendi başının çaresine bakabilirsin," diyorum tatlı bir sesle.

Seb, Cyrus'a başını sallar. "Mükemmel zamanlama. Beth'le birlikte Camilla'nın bu sabahki doktor randevusuna gideceksin."

Cyrus homurdanarak mutfığa doğru ilerliyor ve bir bardak çıkarıyor. "Ben *sadece* İçeri girdim," diye yakınıyor, su dolduruyor ve bir dikişte içiyor.

Seb saatini kontrol eder. "Randevuya daha altı saat var. Bu sana uyumak için bolca zaman verir." Kucağımda uyuyan bebeğe bakıyor. "Zaten büyük ihtimalle senin bebeğin."

Cy sadece gözlerini devirir. "Her neyse. O zaman görüşürüz şekerim."

DOKUZ

CYRUS

Altı saat sonra çocuk doktorunun kliniğine giriyorum, hemen arkamdan Beth ve huysuz Cami geliyor. Uykumdan dolayı hâlâ sersemim ve tüm vücudum ağrıyor. Dün gece uzun bir vardiyam vardı.

Burası çok güzel; duvarlar soluk sarı ve hayvan çıkartmalarıyla kaplı. Odanın bir köşesinde küçük bir oyun evi var. İki sarışın çocuk içine girip çıkıyor, pencerelerden birbirlerine el sallıyorlar.

Dişlerimi sıkıyorum, omuzlarım geriliyor.

Böyle yerlerden nefret ederim. Çocukluğumun çoğunu ailem tarafından doktor muayenehanelerinde sürüklenerek geçirdim. Şimdi duvarlardaki parlak renkli posterler ve gülümseyen ormanlık yaratıklar neşeli değil, uğursuz görünüyor.

Beth Cami'yi masaya taşıyor. Jack'in sweatshirt'ünü çıkarmış ve şimdi kalçalarını saran dar mavi bir kot pantolon ve küçük pembe bir atlet giyiyor. Resepsiyonistle konuşmak için masanın üzerine eğiliyor ve ön pencereden sızan güneş ışığı kızıl saçlarına vuruyor, buklelerini parlak, gün batımına özgü bir turuncuyla aydınlatıyor. Nefesim göğsümde sıkışıyor. Gözlerimi zorlukla başka tarafa çevirebiliyorum.

Beth'i daha önce de lobide ya da çamaşırhanede görmüştüm ama nedense hiç dikkatimi çekmemişti. Benim normal tipimden çok uzak. Genelde kulüplerde ya da barlarda kız tavrım ama Beth tek gecelik bir ilişki için fazla yumuşak dilli ve tatlı görünüyor. Ağzımın suyunu akıtan sağlıklı, elmalı turta, komşu kızı gibi bir havası var.

Ben izlerken, resepsiyon görevlisini işaret ediyor. "Merhaba," diyor kibarca, "Camilla Ray için bir randevumuz vardı?"

Kadın başıyla onaylıyor ve masanın üzerinden eğilerek Cami'ye el sallıyor. "Oh, o *Çok sevimli*. Ebeveynleri siz misiniz?" Bana gülümsüyor ve sonra donup kalıyor,

yerinde ölü gibi. Yanakları renklendi.

Kahretsin. Lütfen beni tanıdığını söyleme. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Gözlerimi indiriyorum, masanın üzerine yayılmış broşürlerle inanılmaz derecede ilgileniyormuş gibi yapıyorum.

Beth boğazını temizler. "Ben aslında çocuğun dadısıyım. Sanırım 'Sebastian Bright' adında biri önceden aramıştı?"

Kadının gözleri büyür ve başını sallar. "Ah, evet. Hatırlıyorum. Bizi durumunuzdan haberdar etti. İsminiz nedir?"

"Bethany Ellis."

Gözleri tekrar bana kayıyor. Kızarması derinleşiyor. "Ya sizinki, efendim?" "Cami'ye imza falan attırmamız gerekiyor mu?" Ben soruyorum.

"Oh, um. Hayır." Resepsiyon görevlisi bana bir form uzattı. "Sadece bunu doldurun lütfen. Sanırım tüm cevapları bilmiyor olabilirsiniz, bu yüzden yapabildiğiniz kadarını yapın."

"Harika." Kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Kalemin var mı?"

"Ah, evet. Bir bakayım." Kalem kutusunu karıştırıp siyah bir kalem çıkarıyor, sonra bana bir kez daha değerlendiren bir bakış fırlatıyor. "Özür dilerim ama siz Ran-"

"Kesinlikle hayır," diyorum ona, biroyu kapıp Beth'i bekleme alanına kadar takip ediyorum. İkimiz de bir çift parlak yeşil plastik sandalyeye oturduk.

Beth Cami'yi kucağına çekiyor ve yakındaki bir masanın üzerindeki yığından resimli bir kitaba uzanıyor. "Bir hikaye okumak ister misin?" Cami'ye soruyor, Cami onu duymazdan geliyor ve kocaman gözlerle odaya bakıyor. Beth caymıyor. "Bu benim en sevdiklerimden biri," diyor ve kitabı çevirerek açıyor. "Çok Aç Tırtıl. Bir klasiktir." Yüksek sesle okumaya başlıyor, sandalyesine geri yerleşiyor. Kollarımız sürtünüyor.

Yutkunuyorum, sarı forma bakıyorum. Çift taraflı ve üzerinde en az altmış soru olmalı. Biroyu sıkıca kavrayarak Cami'nin adını, doğum tarihini ve cinsiyetini yazıyorum. Sonra tüm harfler bulanıklaşana kadar basılı kelimelere bakıyorum.

Soruların çoğunu okuyamıyorum. Yazı tipi küçük ve soluk. Formun tamamı mürekkebi bitmiş bir daktiloda yazılmış gibi görünüyor.

Tanrı aşkına.

"Tamam mı?" Beth duraksamamı fark ederek soruyor.

"Buraya ne koyacağım?" Kağıdı rastgele bıçaklıyorum. Şöyle bir baktı.

"*Gelişimsel ya da öğrenme güçlüğü kanıtı, evet ya da hayır seçeneğini işaretleyin.* Buna cevap vermek için çok küçük." Cami'nin ellerini birbirine vuruyor. "Öyle değil mi? Hala çok küçüksün!"

Cami kıkırdıyor.

Haklısın. Tabii ki. *Hayır* kutusunu işaretliyorum. Beth omzumun üzerinden baktı. "Tatlım, adını yanlış yazmışsın. Bir *m* ve iki *l*." Koltuğunu karıştırdı. "Bekle, doğum belgesi çantamda." Cami'yi bir koluyla tutarak çantasından sayfayı çıkardı. "İşte."

Başımı sallıyorum, düzeltmeyi yaparken yüzüm yanıyor. Onun lanet *adını* heceledim. Yanlış. Tanrım, Beth benim tam bir aptal olduğumu düşünüyor olmalı.

Doktor muayenahanelerinden birinden gelen bir çocuk çılgılığı aniden koridorda yankılanır.

Kafamı kaldırdım. "Bu da neydi böyle?" Talep ediyorum.

Beth şu anda Çok Aç Tırtıl'ın kelimenin tam anlamıyla her şeyi yediği sahneyi canlandırıyor ve Cami'nin saç örgüsünü kemiriyormuş gibi yapıyor. Ağlama sesi tekrar geliyor, yüksek sesle ve korkmuş bir şekilde ve o tepki bile vermiyor.

Ayağa kalktım, içimde bir telaş vardı. "*Beth.*"

"Hm?"

"Bu çocuk neden ağlıyor? Ona ne yapıyorlar böyle?"

Kaşlarını çatıyor. "Muhtemelen sadece iğne olacak. Belki de kan alacaktır."

Çılgınlık daha da yükseliyor. Elimi yüzümde gezdiriyorum. Bundan hiç hoşlanmadım. Burayı hiç sevmedim.

"Ya ona hoşumuza gitmeyecek bir şey yapmak isterlerse?" Ağzımdan kaçırdım. "Onu alıp gidebilir miyiz?"

Beth bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun? Ona ne yapabilirler ki?"

Ağzımı açıyorum ama cevap veremedim koridordaki bir kapı açılıyor. Boynunda stetoskop olan gri saçlı bir kadın dışarı çıkıyor. "Camilla Ray?" diye sesleniyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Beth bana garip bir bakış attı. "İşte," diyor, ayağa kalkarak. Derin bir nefes alıyorum ve onu açık ameliyathane kapısına kadar takip ediyorum.

Steril görünümlü ofise girdiğimizde doktor nazikçe gülümsüyor ve Cami'yi okşuyor. "Sana bir bakalım. Biraz tombulsun, değil mi?"

"Bu kötü bir şey mi?" Şüpheyle sordum. Tanrı aşkına, altı aylık bir bebeğe diyet yaptırmıyorum. Bu nasıl iş yarayacak ki? Sadece süt içiyor.

Kadın başını sallıyor. "Büyüyünce geçer. Bazı bebekler sadece biraz daha şişman doğar. Zayıf bir bebek görmektense sağlam bir bebek görmeyi her zaman tercih ederim." Yastıklı masaya vuruyor. "Pekâlâ. Atla bakalım, aşkım."

Beth Cami'yi dikkatlice masaya yatırıyor ve ardından doktor onu bir dizi testten geçirirken ikimiz de ayakta bekliyoruz. Cami tartıldı, ölçüldü, dürtüklendi ve dürtüldü. Tüm bu süre boyunca doktor bana cevabını bilmediğim sorular soruyor.

"Diş çıkarmaya başladı mı?" DNA testi için Cami'nin yanağından örnek alırken soruyor.

Omuz silkiyorum. "Emin değilim."

"Hm. Peki ya emekleme? Yuvarlanabilir mi?"

"Bilmiyorum."

Kadın bana sert bir bakış attı. Kendimi bok gibi hissediyorum. Evet, bunları bilmemek benim suçum değil; ama Tanrı aşkına *birinin bilmesi lazım*. Birisi onu tüm dönüm noktalarını takip edecek kadar önemsemeli.

Randevu, doktorun Cami'ye iğnelerini yapmasıyla sona erer. İğneyi hazırlarken, Cami'nin iyi ruh hali hemen dağılır. Sanki başına gelecekleri hissediyormuş gibi şehvetle ağlamaya başlıyor. Kalbim neredeyse kırılacaktı.

gözyaşlarının yanaklarından süzülüşünü izliyorum. *Korkmuş* görünüyor ve bu benim kafamı karıştırıyor.

"Oh, canım," diyor doktor neşeyle. "Neredeyse başardık. Doğru, onu aşağıda tutmamız gerekecek."

Kadına bakıyorum. "*Ne?*"

"Elini ayağına koy, bacağını bana doğru uzat."

Önümde hıçkırarak ağlayan kız bebeğe bakıyorum. Yanakları pembe ve ıslak, doktordan uzaklaşmaya çalışarak kıvranıyor. Boğazım düğümleniyor. "Bunu başka bir zaman yapamaz mıyız? Korkuyor."

"Güven bana, bunu ne zaman yaparsak yapalım, hoşuna gitmeyecek. En iyisi bunu şimdi aradan çıkarmak."

Derin bir nefes alıyorum ve bir elimi Cami'nin göğsünün ortasına bastırarak başımı sallıyorum. "Sorun yok," diyorum ona sessizce. "Acıyacak ama sadece kısa bir süre için. Sonra eve gidebiliriz."

Daha yüksek sesle ağlıyor. Hiç şaşırmadım. Bu durumda 'eve gitmek' oldukça boktan bir teşvik. Evde neyi var ki? Annesi yok, karyolası yok, oyuncakları yok, sadece üç bekar ve lanet bir araba koltuğu.

Zavallı kız.

Beth Cami'nin dikkatini dağıtmaya çalışıyor, masanın yanına diz çöküp karnına öpücükler kondururken ben de ıslak yanaklarına yapışan saç tellerini okşuyorum. Daha da yüksek sesle çığlık atıyor. "Sorun yok," diyorum ona tekrar. "İyi olacaksın. Söz veriyorum. Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Cami bana bakıyor, gözleri kızarmış ve ağlamaklı, sonra yüzünü gömleğine gömüyor. Saklanıyor mu, rahatlamak mı istiyor, yoksa onu kucağıma almamı mı bekliyor bilmiyorum. Her iki durumda da yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum. Bunu yapamam. *Yapamam.*

"Cy?" Beth elini koluma koydu. "Hey, oturmak ister misin? İğnelerden korkuyor musun?"

Dişlerimi

gıcırdatıyorum.

"Hayır." "Hepiniz

beyazsınız." "Kendi

adına konuş."

"Harika. Zencefil şakaları." Yüzümü inceliyor. "Bayılacak gibi görünüyorsun."

Başımı salladım. "Ben *iyiyim*."

"Hazır mısın?" Doktor sorar. "Onu sabit tutun. Bundan hoşlanmayacak."

Sertçe yutkunarak Cami'yi yere bastırıyorum, bacağına uzatıp masaya sabitliyorum.

Kıvranıyor, hıçkırıyor ve çığlık atıyor. Doktor ona iğneyi batırırken başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum ve acıdan kükremeye başlıyor.

ON

BETH

Doktorun muayenehanesinden çıkıp sokağa geri döndüğümüzde Cyrus sessiz. Bloomsbury'de güzel bir gün; gökyüzü açık ve mavi ve eve dönerken sokaklar çoğunlukla boş. Cami hala ağlıyor, bu yüzden yerel bir parkta durup bir banka oturuyoruz. Onu kendime yaslayıp bir biberon veriyorum ve yakındaki bir çeşmenin etrafında salınan lale yataklarını izliyorum. Neredeyse hemen sakinleşiyor, mamasını hüpleterek yiyor. Bitirdiğinde çantamdan bir bez çıkarıp gazını çıkarıyorum, sonra da kucaklamak için kucağıma oturtuyorum.

Tüm bunlar olurken, Cyrus sessizliğini koruyor. Ona bakıyorum. Gözlerinde tuhaf bir bakışla Cami'nin kollarıma sarılışını izliyor. Bronz teninin altında yüzü solgun.

"İyi misin?" Yumuşakça sordum.

Başını sallıyor. "Yapabilir miyim?" Ona doğru uzanıyor.

Onu uzattım ve onu göğsüne bastırıp başının arkasından tuttu. Miyavlamaya başlıyor ve ona bu sabah verdiğim küçük saç örgüsünü öpüyor. "Hayır," diye fısıldıyor. "Hayır, hayır, sorun yok. Özür dilerim, acıttığını biliyorum. Sorun değil."

Cami yüzünü buruşturur, homurdanır ve sakinleşmeye karar verir. Onu hafifçe sallar, yüzü hala asıktır.

"Emin misin?" Nazikçe itiyorum. "İyi görünmüyorsun."

Belki de sadece yorgundur. Ya da akşamdan kalmadır. Ne de olsa oldukça geç bir gece geçirdi.

Cyrus Cami'ye bakıyor ve kalın kalın yutkunuyor. "Onu aşağıda tutmak hoşuma gitmedi."

"Biliyorum, tatlım." Koluna dokunuyorum. Siyah bir gömlek ve kot pantolon giymişti ama yakasını açmış, kollarını sıvamış ve bir avuç dolusu

Gümüş kolyeler ve yüzükler, görünümü kolayca *iş hayatından rockstarlığa taşıyor*. Onu okşadığımda pazuları geriliyor. "Sanırım pek çok ebeveyn bunu zor buluyor. Ama sen iyi iş çıkardın."

"Onun babası bile olmayabilirim," diyor usulca, parmağının ucuyla buklelerinden birine dokunarak.

"Babasının kim olduğuna dair bir tahmininiz var mı?"

Birkaç dakika sessizce düşünür. "Pek sayılmaz. Yüzü herhangi birimize benzeyemeyecek kadar küçük ve kız gibi." İç çekiyor. "Seb kızın ondan olmadığına ikna olmuş durumda ama gerçekten hepimiz korunduk. Tanrı aşkına, on sekiz yaşında değiliz."

"Onun senin olmasını mı istiyorsun?"

Sarsılarak başını sallıyor. "O mükemmel. Ben de bir kızım olsun isterim."

Parka bakıyorum, birkaç öğrencinin çimlere yerleşip ders kitaplarını açmasını izliyorum. "Seni çocuk isteyen bir adam olarak düşünmezdim."

Omuz silkiyor. "Çocukları her zaman sevmişimdir. Onları genellikle yetişkinlerden daha iyi anlıyorum."

Güneşe karşı gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Bu adam dairede tanıştığım Cyrus'tan çok farklı. Önceki şehvetli, çapkın adam kaybolmuş ve şimdi normal, sevecen bir adam gibi görünüyor. Son derece *seksi, normal ve şefkatli* bir adam.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi yan gözle bana bakıyor, yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Eve gitsek iyi olacak" diyor usulca, zaten alçak olan sesi derinleşiyor. Elini uzatıyor ve parmak eklemeni yanağımda gezdiriyor. "Çok kızarmışsın. Sanırım şimdiden güneşi yakalamışsın."

Gözlerimi kırıştırıyorum, kızarıklığım daha da derinleşiyor ve o gülümsüyor, Cami'yi dikkatlice kollarında yeniden düzenliyor ve ayağa kalkıyor.

Binaya on beş dakikalık bir yürüyüşle dönüyoruz, ama Cyrus Cami'yi taşıyıcı yerine kucağında taşımakta ısrar ediyor. İnce gömleğinin altından pazularının kalın kaslarına bakıyorum ve muhtemelen onun için çok zor olmayacağına karar veriyorum. Sadece birkaç sokak ötede bir oyuncak dükkanının önünden geçiyoruz. Cyrus durup vitrine bakıyor.

"Ona bir ödöl vermek istiyorum," diye karar verdi. "Bu kadar iyi olduğu için."

Cami'ye bakıyorum. Uykuya dalıyor. "Elbette. Ama uyandığında muhtemelen biraz ağrıyacak. Çabuk olmalıyız, yoksa ortalığı birbirine katar."

"Neden onu burada tutmuyorsun? Ben girip çıkacağım."

Başımı sallayıp Cami'yi ondan alıyorum. Adam içeride kaybolur kaybolmaz, Cami telaşlanmaya başlıyor, ben de onu taşıyıcıya koyuyorum ve doğru dürüst uyanamadan sallanarak tekrar uyutuyorum.

Cyrus iki dakikadan kısa bir sürede girip çıkıyor. Elinde küçük tüylü bir kuyruğu ve uzun, sarkık kulakları olan yumuşak görünümlü beyaz bir tavşanla yeniden ortaya çıkıyor.

"Satış görevlisine bir bebeğin nelerden hoşlanacağını sordum," diyor cüzdanını cebine geri sokarken. "Sizce beğenir mi?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Taşıyıcının yanına diz çöküyor ve Cami'nin yüzünü okşuyor. "Sana bir hediyem var uğur böceğı," diyor sessizce, tavşanı Cami'nin yanına sokarak. Cami iç çekiyor, kıpırdanıyor ve gözleri hâlâ kapalıyken tavşanı tutup kendine doğru çekiyor. Cyrus'un gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor.

Sonunda çocukların dairesine döndüğümüzde, ön kapıyı zar zor açabiliyoruz.

Uzakta olduğumuz birkaç saat içinde salon karton kutular ve nakliye konteynırlarıyla doldu. Tezgahların üzerine yığıldılar ve yere saçıldılar.

Cyrus ıslık çalarak Cami'yi sehpanın üzerine bırakıyor. "Bak ne kadar çok şeye ihtiyacın var!" diye haykırıyor. "Hepimizi mahvedeceksin." Bana bakıyor. "Anladın mı bebeğim? Sanırım biraz kestirmem gerek."

"Tabii ki!"

Sebastian mutfakta dizüstü bilgisayarını kurcalamaktadır. Cyrus odasına doğru giderken başını kaldırır. "Beth. Buraya gelebilir misin? Durumunu konuşmak istiyorum."

Mutfak masasına doğru süzülüyorum. Seb oturmamı işaret ediyor, ben de oturuyorum ve birden kendimi bir iş görüşmesindeymişim gibi hissediyorum. Tamamen şık giyinmiş olmasının bir faydası yok; evden çalışıyor olmasına rağmen lacivert takım elbisesi, beyaz gömleği ve gümüş kol düğmeleriyle hala şık. Dağınıklığın tek belirtisi alnına dökülen bakırımsı kahverengi saçları. Boğazını temizliyor, dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakıyor. "İnternetteki özgeçmişinize baktım. Geçen yıla kadar bir dadı ajansında çalışmışsınız, doğru mu?"

"Evet."

"Maaşınız ne kadardı?" "Saati on dört pound."

Başını sallıyor. "Sekiz-yedi arası olur mu, yoksa çok mu uzun bir vardiya olur?"

"Sorun değil. Günde birkaç saat uyuyacak, ben de rahatlamak için birkaç mola vereceğim."

"Pazartesi'den cumartesi'ye günde iki yüz dolara ne dersiniz?"

Kaşlarım kalktı. Almaya alışık olduğumdan çok daha fazla. "Pazartesi'den cumaya," diyorum. "Babasıyla bağ kurması için ona hafta sonunu vermeyi tercih ederim."

"Yeterince adil." Cami'ye bakıyor. "DNA örneklerini aldılar mı?"

"Evet. Hemşire sonuçları bu akşama kadar alabileceğinizi söyledi." Başımı eğip onu değerlendiriyorum. Şimdi onu gün ışığında gördüğüme göre, Sebastian'ın yüzünde bana Cami'yi hatırlatan bir şey var. Kesinlikle rengi değil; ama belki gözlerinin şekli? Dolgun, yumuşak görünümlü ağzı? "Hâlâ onun senden olmadığına inanıyor musun?"

Ağzı hafifçe geriliyor. "O değil." "Neden bu kadar eminsin?"

Tekrar bilgisayarına bakıyor ve bir dosyayı açıyor. "O benim olamaz. Koruma kullandım."

"Evet, ama çoğu doğum kontrol yönteminin başarısızlık oranı yüzde birkaç, değil mi?" "Eğer doğru kullanırsanız değil."

"Eminim Cyrus'un prezervatif kullanma konusunda epey tecrübesi vardır."

Çenesinde bir kas titriyor. "Bunu tam olarak neden zorluyorsun?"

"Belki de bu ihtimali göz önünde bulundurmalısın? Sonuçlarda senin adın çıkarsa onu hemen reddetmeni istemiyorum. Olabilir-"

"O benim değil," diye çıkışıyor ve uzanıp dizüstü bilgisayarının kapağını gürültüyle kapatıyor. "Öyle olduğunu iddia etmeyi bırak. Bunu duymak istemiyorum."

Şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum. Sesi odanın içinde

yankılanıyor. "Tamam," diyorum sessizce. "Özür dilerim."

Seb gözlerini kırpıştırdı, sanki o da benim kadar şaşırılmış gibiydi, sonra elini ovuşturdu. Boğaz. "Özür dilerim. Yapacak işlerim var," diye mırıldanıyor. Sonra ikinci kez bakmadan ayağa kalkıyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve odasına geri dönüyor.

Ne tuhaf bir adam.

ON BİR

BETH

Günün geri kalanı olaysız geçti. Sanırım doktor ziyareti zavallı Cami'yi yormuş olmalı, çünkü çok uykulu. O uyurken ben de bazı kutuları karıştırıyor, bebek bezlerini istifliyor ve biberonları sterilize ediyorum. Akşam yemeği vakti geldiğinde, biraz katı gıda denemeye hazır olabileceğini düşündüm, bu yüzden her zamanki mamasının yanı sıra biraz elma püresi hazırladım. Onu tezgahın yanındaki mama sandalyesine oturtuyorum ve ben elmaları soyup doğrarken o da büyülenmiş bir şekilde beni izliyor.

Görünüşe göre, koku Cyrus'u yatak odasından çıkarmaya yetecek kadar baştan çıkarıcı. Adam perişan görünüyor, siyah saçları dağılmış ve çenesi kirli sakallarla gölgelenmiş. Mutfığa girerken esniyor ve geriniyor.

"Tanrım, çok güzel kokuyor," diye homurdanıyor ve ben karışımı soğuması için bir kaseye dökerken arkamda duruyor. Çenesini başımın üstüne dayayıp omzumun üzerinden bakıyor ve ben donup kalıyorum. "Ne oldu?"

Boğazımı temizliyorum. "Elma püresi. Korkarım senin için değil. Cami bugün ilk katı gıdalarını deneyecek. Kendi yemeğini yapman gerekecek."

Ağır ağır iç geçiriyor ve başımın üzerindeki dolabı açmak için üzerime eğilip bir kutu mısır gevreği çıkarıyor. Göğsü sıcak ve sert bir şekilde sırtıma bastırıyor ve karnım dönüyor. Yavaşça geri çekiliyor ve süt almak için buzdolabına yöneliyor.

Yutkunuyorum, ağzım aniden kuruyor. "Daha iyi hissediyor

musun?" "Daha iyi mi, şekerim?"

"Akşamdan kalmalığın."

Bir kaşını kaldırıyor, koyu renk gözleri benimkilere kayıyor. "Akşamdan kalma değilim."

Yanaklarım kızardı. "Ah. Özür dilerim. Bu kadar geç geldiğin ve günün çoğunu uyuyarak geçirdiğin için geceyi dışarıda geçirdiğini düşünmüştüm."

Kayıtsızca mırıldanıyor. "Hayır. Akşamdan kalma değilim. Sadece bir gece kuşuyum." Cami'nin saç örgüsünü hafifçe çekiştirmek için eğiliyor. "Peki sen nasıl hissediyorsun uğur böceği?" Sessizce söylüyor. "Hâlâ ağrıyor mu?" Alnına dokunuyor. Cami mutlulukla gevezelik ediyor ve alkışlıyor. "İnternette yan etkilerine baktım," diyor omzunun üzerinden. "Ateşi yok."

Kalbim göğsümde eriyor. "Herhangi bir yan etkisi olduğunu sanmıyorum. Günün çoğunda mutlu bir şekilde uyukluyordu."

"Güzel." Doğruldu ve kâseye baktı. "Onu bununla besleyebilir miyim?" "Beni işsiz bırakacaksın," diyorum, sıcaklığı test ederek.

Omuz silkiyor ve mısır gevreğinden büyük bir ısırık alıyor. "Eğer ilk kez gerçek yemek yiyecekse, ben de orada olmak isterim."

"Onu kanepeye oturtun o zaman."

Mısır gevreğini bırakıyor ve birlikte kanepeye çöküyoruz. Cami'nin ağzına sabırla elma lapası atmasını izliyorum. Ne yapacağını bilemiyor ve dönüşümlü olarak yiyip tükürüyor. Cyrus onun çenesini siliyor, her şeye düşkün yeni bir baba gibi görünüyor.

"Bağlanmış görünüyorsun," diye not ettim.

"Bağlanmayacak ne var ki? Hayatımda gördüğüm en tatlı çocuk." Adam kızın saç örgülerinden birini düzeltiyor ve kız çenesinden aşağı elma püresi tükürerek ona bakıyor. "Çok hanımefendi," diye övüyor, ağzını silerken.

"Ama... ona çok yaklaşımdan endişelenmiyor musun?" Dürtüyorum. "Ya klinik geri gelirse ve o senin değilse?"

Düşünüyor. "Endişelenmiyorum. Kime ait olduğu ortaya çıkarsa çıksın, sonuç aynı olacak."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu da ne demek oluyor?

Ben daha soramadan koridorda bir kapı açıldı. Jack odasından tökezleyerek çıkıyor, bir elini dikenli sarı saçlarında gezdiriyor. Kalın çerçeveli gözlükleri orantısızdı.

Ona gülümsüyorum. "Bugünlük işin bitti mi?"

"Sonunda." Tişörtünün alt kısmını çekiştiriyor. Üzerinde bir D20 baskısı var, altında da *işte ben böyle atarım yazıyor*. Belli ki son konuşmamıza atıfta bulunuyor.

gece. "Ne düşünüyorsun?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Bence onu yakmalısın," diyor Cy, tavşanının kulaklarından biriyle Cami'nin yanağını okşayarak. O da kıkırdıyor. "Binanın arkasındaki sokakta bir çöp kutusunda. Sadece ateşe ver. Çevre için kötü ama insanlık için iyi."

Jack'e dürüstçe "Çok şirin," diyorum.

Yüzünün kızardığına yemin edebilirim. Cyrus geriniyor ve ayağa kalkıyor. "Uğur Böceği yatmaya hazır olduğuna göre neden pizza sipariş edip şu kutular üzerinde çalışmaya başlamıyoruz? Bu gece düzgün bir karyolada yatmasını istiyorum."

Jack başını sallar. "Seb birazdan çıkar. Bir telefon görüşmesini tamamlıyor." Bana döndü. "İstersen sen de gidebilirsin. Şimdiye kadar bizden bıkmış olmalısın."

Başımı salladım. "Biraz daha kalıp yardım etmenin sakıncası yok."

Kaşlarını çatıyor. "Vardiyan sekiz-yedi arası, değil mi? Gitsen iyi olur. Bu işi hallettik."

"Pekâlâ. Altı aylık bir bebeğin karyolasının içine ne koyarsınız?"

Şaşırmış görünüyor. "Sadece... bir yatak, bir yastık ve birkaç yorgan, değil mi? Ve oyuncacı?" Omuz silkmiş olan Cyrus'a bakar.

"Bir yatak ve bir çarşaf. Yastık yok. Boğulma tehlikesi." Jack soluklaşır.

Cyrus boğazını temizliyor. "Fazla mesain ne şekerim?"

"Orta boy jambonlu ve ananaslı pizza kadar. Ekstra peynirli." "Not edildi."

Bir saat sonra büyük bir ilerleme kaydetmiştik. Aramızda, bir puset, bir alt değiştirme istasyonu, bir beşik ve Cami'nin kıyafetlerini koymak için bir çekmece seti kurduk. Ayrıca üç pizza, üç brownie ve altılı bir paket bira yedik. Uzun zamandır hiç eğlenmediğim kadar eğleniyorum.

"Kıyafetler falan ne olacak?" Ben bebek telsizini çözmeye çalışırken Jack soruyor. "Sadece temel eşyalarımız var. Hiç oyuncacı bile yok."

Monitörü bir telsiz gibi ağzıma götürüyorum. "İstersen yarın giderim," diyorum monitöre. Sesim nihayet diğer monitörden yankılanıyor ve Cyrus rahatlamış bir şekilde ellerini havaya kaldırıyor. "Cami muhtemelen bıçaklanmayı içermeyen bir gezintiyi kullanabilir."

"Seninle gelebilir miyim?" Jack sordu. "Onun için bir şeyler seçmeye yardım etmek isterim."

Cyrus derin bir iç çeker. "Jack, yemin ederim, eğer o inek çizgi film tişörtlerinden biriyle geri gelersen-"

"O bir bebek. Bütün çocuk tişörtlerinde çizgi film vardır."

"O zaman neden takıyorsun? Gelişimin falan mı durdu?"

Jack, "Beth gömleklerimi seviyor," diye karşı çıkıyor.

Cyrus alay ediyor. "Muhtemelen bütün gününü çocuklarla geçirmeye alışkın olduğu içindir."

"Bu doğru," diye izin veriyorum. Sebastian odaya girerken Jack bana sahte bir bakış atıyor. Hepimize bakıyor, ifadesiz, sonra yoğun bakışlarını bana odaklıyor. "Beth," diye sesleniyor. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Göz kırpıyorum. Şimdiden başım belada mı? İşe gireli yirmi dört saatten az oldu. Başımı sallayarak elimdeki tornavidayı Jack'e uzatıyorum ve mutfak tezgahının yanında Seb'e katılıyorum. Elleri bakıyor, dudakları gergin.

"Çok özür dilerim," diyor sessizce. "Seninle daha önce öyle konuştuğum için." Şok oldum. "Sorun değil."

Başını iki yana sallar. "Hayır, öyle değil. Özür dilerim. İki gündür uyumadım, İş yerinde her şey altüst oldu ve şimdi de *bu*-" yeni beşiğinde mışıl mışıl uyuyan Cami'yi işaret ediyor. "Patlamak istememiştim. Bir çalışanla bu şekilde konuşmak tamamen uygunsuz. Bize çok yardımcı oluyorsun ve sana gerçekten minnettarım."

"Sorun değil. Tüm bunların çok stresli olduğuna eminim."

Başını sallıyor ve bir elini kaldırıp şakağına masaj yapıyor. "Bu yaptıklarımı mazur göstermez ama teşekkür ederim."

"Başın mı ağrıyor?" diye sordum. "Dairemde biraz ağrı kesici var, eğer istersen."

"Sadece küçük bir tane. Ben iyiyim." Boğazını temizliyor ve Cami'ye dönüyor. "Sağlığı nasıl?"

Ona randevuyu anlattım. Dikkatle dinliyor, ben doktorun bize verdiği tüm bilgileri aktarırken sorular soruyor. Bir noktada telefonunu çıkarıp not almaya başladı.

"Genel olarak," diye toparlıyorum, "tamamen sağlıklı bir kız bebeğe benziyor. Bundan önceki yaşam koşulları ne olursa olsun, sağlığına zarar vermiş gibi görünmüyor."

Omuzları gevşer. "Tanrı'ya şükür," diye mırıldanıyor.

Onu düşündüm. Sanırım onu yanlış değerlendirmiş olabilirim. Bu sabah randevuya gelmek istemediğinde biraz sinirlenmişim ama yine de Cami'yi gerçekten önemsiyor gibi görünüyor. Cami'nin onun olamayacağına ikna olmuş olsa bile.

Elinin altındaki masada açık duran dizüstü bilgisayarının sesi duyulur ve otomatik olarak kontrol eder. Yüzü sertleşir.

"Ne oldu?"

Cevap vermiyor, gözleri ekranı tarıyor. Elleri masayı kavrarken boş gözlerle dizüstü bilgisayara bakıyor, dudakları aralanıyor.

Elimi koluna koydum. "Seb? İyi misin?"

Birkaç saniye geçiyor, sonra benden sertçe uzaklaşıyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve yatak odasına yöneliyor. Kapı arkasından çarparak kapanıyor, gürültü dairenin içinde çınlıyor.

Cy ve Jack bebek kıyafetleri hakkındaki tartışmayı hemen bırakıp başlarını kaldırıyor. "Bu da neydi şimdi?" Jack sorar.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Az önce bir e-posta aldı."

İkisi de birbirlerine bakar, sonra ayağa fırlayıp dizüstü bilgisayarın etrafında toplanırlar. "Ah," diyor Jack, ekranı incelemek için eğilerek.

"Kahretsin."

Cyrus dizüstü bilgisayarı alır ve görebilmek için çevirir, gözleri e-posta. Dudakları mutsuzca birbirine yapışır. "Vay, vay, vay," diye mırıldanıyor. "Kim arardı ki?"

"Neler oluyor?" Ben soruyorum. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," diyor Cy, sesi kısık. "DNA laboratuvarı geri döndü. Sonuçlar ellerinde."

Midem bulanıyor. "Seb'in kızı, değil mi?"

Cyrus, "Tam bir eşleşme," diyor. "Hiç şüphe yok."

Sebastian'ın kaybolduğu kapı aralığına bakıyorum, öfke aniden midemi yakıyor. "Bana diyorsun ki," diyorum yavaşça, "o adam bir kızı olduğunu yeni öğrendi ve öylece *kaçtı mı*? Ona dokunmuyor, *kucağına* almıyor ya da *tutmuyor mu*? Çalışmak için çalışma odasına mı çekildi?!"

Diğerleri iç çeker. Jack gözlerini ovuşturur. Vücudunun her çizgisinde hayal kırıklığı var. "Gidip biraz dinlenmelisin," diyor. "Hemen hemen her şeyi yerleştirdik, sanırım Cami yatmaya hazır." Omuzlarını açıp saate bakıyor. "Erken gelmene gerek yok. Onu hazırlayayım ve alışverişe gitmek için dokuzda kapını çalayım mı?"

Bir kovulma duyduğumda anlarım. Eminim çocuklar haberi sindirmek için biraz yalnız kalmak istiyorlardır. Başımı sertçe sallayıp ayağa kalkıyorum ve beşiğe doğru ilerliyorum. Cami çoktan kıvrılmış uyuyordu ama yine de onu kucağıma alıp yanağından öpüyorum.

Bu hiç adil değil. O küçücük bir bebek. Kesinlikle yanlış bir şey yapmadı. Doğmayı o *istemedi* ama yine de ailesi onu istemiyor. Bunun neresi doğru?

Cami kollarımda homurdanarak uyanıyor, ben de onu tekrar yerine yatırıyorum. Anahtarlarımı alıp kapıya yöneldiğimde boğazım gözyaşlarıyla düğümleniyor.

Alçak bir ses arkamdan sesleniyor. "Beth?"

Kapı aralığından dönüyorum. Sebastian salonda duruyor. Boğazını temizliyor. "Gecelik ücretiniz nedir?"

"Affedersiniz?" Sesim soğuk.

"Bu gece burada kalmak için ne kadar

istiyorsun?" Başımı sallıyorum. "Hayır.

Olmaz." "Günlük ücretini iki katına

çıkartırım."

"Üç katına çıkarabilirsin, umurumda değil. Ben kalmayacağım. Bu gece onunla ilgilenmek zorundasın."

Kaşlarını çattı. "Neden? Yapacak daha iyi bir işin mi var?"

Dişlerini gıcırdatıyorum. "Yapıp yapmadığım seni ilgilendirmez. Tanrı aşkına, daha yeni bir kızın olduğunu öğrendin. Kendi çocuğunu görmezden gelmeni kolaylaştırmayacağım. Yarın görüşürüz."

Bana tekrar sesleniyor ama ben kapıyı arkamdan çarparak koridora çıkıyorum.

ON İKİ

SEBASTIAN

Beth'in gözden kayboluşunu izledikten sonra topuklarımın üzerinde dönüp doğruca yatak odama gidiyorum. Kapıyı kapattığımda bile arka planda Cami'nin gurultularını duyabiliyorum. İçimi öfke kaplıyor.

Odamda bir aşağı bir yukarı yürüyorum, yumruklarım sıkılı, çenem kilitli. Zihnim o kadar hızlı dönüyor ki zar zor düşünebiliyorum.

Benim bebeğim. O benim bebeğim. Ve annesi onu lanet bir *kapı eşiğinde* bıraktı.

Anisha doğumu görmeme izin vermedi. Bana hamile olduğunu söylemedi. *Kızımı* bir paket büyük boy bebek bezi ve ucuz bir araba koltuğu ile soğukta, bir kapı eşiğinde bıraktı.

Son altı aydır, lanet olası bir *çocuğum olduğunu* bilmeden işime devam ediyordum.

Başımı sallıyorum, panik yükseliyor. Bir çocuğum olamaz. Tanrı aşkına, Cami ağlamadan ona dokunamıyorum bile. Onu daireye ilk getirdiğimizde kucağıma alıp tutmaya çalıştım. Onu *incitmişim* gibi çığlık attı. Bu beni o kadar korkuttu ki onu tekrar yere bıraktım.

Ve şimdi o *benim*. Nasıl benim olabilir ki?

Elimi yüzüme sürüyorum ve masama yığılıyorum. Takıntı derecesinde temiz. Yüzey silinmiş, kalemler mürekkep renklerine göre ayrılmış ve kendi kalemliklerinde saklanmış, kâğıtlarımın hepsi renklerle kodlanmış ve düzgünce dosyalanmış. Zimbamı duvara paralel olacak şekilde çeviriyorum ve derin bir nefes almaya çalışıyorum.

Ben işleri böyle tutmayı severim. Düzenli. Temiz. Düzenli. Dış çevrenizi kontrol altında olduğunda, iç çevrenizi kontrol etmek çok daha kolay olur. Benim de kendimi kontrol altında tutmam *gerekiyor*. Bunu yapmadığım zaman insanlar inciniyor.

Kafamda bir anı yanıp sönüyor. Öfke içime akıyor, beni tüketiyor. Yumruğum birinin yüzüne çarpıyor. Annemin tiz sesi, çığlık atıyor.

İşte bu kadar. Seni gönderiyorum! Zalim, vahşi bir kabadayı ile yaşayamam! Sen bir canavarısın!

Kendimi masama yaslıyorum, nefesim zor geliyor. Bunu düşünemem. Sakinleşmem gerek. Kızgın olamam. Bu çocuğun yanında olmaz. Ona zarar veririm.

Eski öfke kontrolü terapistlerimin bana söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum. *Bir arkadaşla konuş. Bir günlük yaz. Meditasyon yap.*

Ama terk edilmiş bir bebeği meditasyonla uzaklaştıramazsınız. Yüzümü ellerime gömüyorum ve sadece nefes almaya çalışıyorum.

Nihayet salona dönecek kadar sakinleştiğimde Jack ve Cyrus Amazon kutularının dağınıklığını toplamışlardı. İkisi de kanepede oturmuş, Cami'nin karyolasına bakıyorlardı. Cami uyuyor, küçük parmakları ağzına sıkışmış. Ona baktığımda kalbim acıyla sıkışıyor.

"Özür dilerim," diyorum.

Cyrus yukarı bakar. Hüzün yüzünün her yerine kazınmıştır.

"Neden?" "O senin değil."

Cami'nin onun olmasını isterdim. Hiç değilse onun iyiliği için. Cyrus harika bir baba olurdu. Jack de öyle. Ama bu zavallı çocuk bir şekilde kısa çöpü çekti.

Cy tekrar Cami'ye bakar. "Buna hâlâ aynı şekilde mi bakıyoruz?" Çarşafını yatağın altına daha sıkı sıkıştırmak için uzanıyor.

"Ne şekilde?"

"Onu birlikte mi büyüteceğiz? Ortak çocuğumuz olarak mı?"

"Neden olmasın ki?" diye araya giriyor Jack, birasının tortularını yudumlarken. "Her zaman planladığımız şey buydu. Eğer senin için de uygunsa, dostum?" Bana bakıyor. Şakaklarımı ovuşturarak başımı sallıyorum. Başım çatlayacak gibi. Gömleğimin altında terlediğime eminim.

Cyrus derin bir iç çekerek yüzümü inceliyor. "Tanrım. Berbat görünüyorsun. İlaçlarını al dostum."

"Çalışmıyorlar."

"Nereden biliyorsun ki? Onları hiç kullanmıyorsun. İlaçlarını al, biraz su iç ve *uyu*, Tanrı aşkına. Sabah çıldırabilirsin."

"Benim lanet olası bir *kızım* var," diye homurdanıyorum, içimde bir öfke parlıyor. "Öylece *yatağa gidemem*."

"Elbette yapabilirsin," diyor Jack. "Bu haldeyken ona bir faydan dokunmaz. Ben ona göz kulak olurum."

Başımı sallıyorum. Uyuyamıyorum. Ona göz kulak olmalıyım. İyi olduğundan emin olmalıyım.

Cyrus saati kontrol eder ve ayağa kalkar. "Evet, ilginç bir gün oldu. İzin verirseniz, gidip birkaç kızın suratına taşaklarımı sallamam gerekiyor."

"TMI, dostum," diye mırıldanıyor Jack.

Omuz silkiyor ve Cami'yi son bir kez kontrol etmek için eğiliyor. "Güle güle uğur böceği," diyor ve yanağını okşuyor. "Baban böyle bir serseri olduğu için üzgünüm. Eninde sonunda yola gelecektir."

Dudaklarını şapırdatıyor, uykusunda biraz kıpırdanıyor.

Cy deri ceketini kaptığı gibi bana döndü. "Lanet olası ilaçlarını al," diyor ve ön kapıdan çarparak çıkıyor.

ON ÜÇ

JACK

Ertesi sabah saat tam dokuzda Beth'in kapısını çaldığımda kendimle gurur duyuyordum.

Çok telaşlı birkaç saat geçirdim. Cami'yi beslemek için altıda uyandım, sonra onu yıkadım, giydirdim, bezini değiştirmeye çalıştım, her yere kaka yaptım, *tekrar* yıkadım ve giydirdim, biberonunun kalanını yedirdim ve üzerine kusmaktan kıl payı kurtuldum. Sonra Sebastian'ın dün aldığı bebek arabasını çözmeye çalıştım. Garip bir şekilde kafa karıştırıcı. Bir sürü düğme ve vida var ve oturak ters çevrilebiliyor, bu yüzden bana doğru mu yoksa benden uzağa mı bakması gerektiğini çözemedim.

Nihayet birleştirdiğimde, Cami'yi içine yerleştirdim, sonra da küçük asansörümüzün kapılarından sığdıramayacağımı fark ettim. Cami'yi göğsüme bağlamak için bir bebek askısı kullandım ve boş bebek arabasını Beth'in katına kadar merdivenlerden aşağı ittim.

Neredeyse üç saatimi almış olabilir ama başardım. Ve şimdi Cami temiz, son bebek tulumunu giymiş ve mutlu bir şekilde göğsüme bağlanmış, küçük bacaklarını bir kurbağa gibi tekmeliyor. Sürgünün kilidinin açıldığını ve Beth'in kapısını açtığını duyduğumda ayağımı sıkıyorum.

Onu gördüğümde yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. Kalçalarına yapışan bir kot pantolon ve dar pembe bir gömlekle rahat bir şekilde giyinmiş. Saçlarını geriye doğru at kuyruğu yapmış. Muhteşem görünüyor.

"Gitmeye hazır mısın?" Parlak bir şekilde soruyorum.

Cami'nin başını öpmek için eğilerek başını sallıyor. Dudaklarının göğsümden birkaç santim uzakta olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Hey, bukalemun," diye mırıldanıyor. "İyi uyudun mu?"

Cami ona gülümsüyor, homurdanıyor ve bacaklarını daha da sert tekmeliyor.

Beth bana bakıyor. Saçları koluma değiyor ve yutkunuyorum. "Bu taşıyıcıyı seviyor, ha?"

Başımı salladım. "Onu pusetine koymayı denedim ama asansöre bindirmek tam bir kabustu. Sanırım böyle kucağa alınmaktan hoşlanıyor." Arkasından karanlık odasına bakıyorum. "Bebek arabasını buraya koysam ve döndüğümüzde alsam sorun olur mu?"

Beth başını sallar. "Onu da yanımızda götürsek iyi olur." "Onu bütün sabah taşımak benim için sorun değil."

"Göğsüne kustuğunda bunu söylemiyor olacaksın." Önümden geçip bebek arabasını alıyor, kolayca katlayıp kolunun altına asıyor. Bakakaldım. Böyle bir şey yaptığını bile bilmiyordum.

Garip bir şekilde gülümsüyor. "Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece bu işte gerçekten iyisin."

Gülüyor. "Kolay etkileniyorsun." Tavana bakıyor, güzel yüzü sertleşiyor. "Sanırım o gelmiyor?"

"Um, hayır." Son kontrol ettiğimde Sebastian tuvaletin yanında diz çökmüş, son sekiz fincan sade kahvesini kusuyordu. Zavallı adam bırakın bir bebeği tutmayı, kendini bile zar zor dik tutabiliyordu.

"Meşgul," dedim ona. "Gidelim mi?"

Beth bizi yerel bir bebek mağazasına götürdü. İçeri adım atmak başka bir dünyaya girmek gibi. Çok gürültülü, parlak ışıklı, acı verici derecede renkli bir dünyaya. Gözlerimi kırıştıtırıp etrafa bakıyorum. Her yerde oyuncaklar var. Raflar dolusu oyuncak ayılar, oyun setleri ve legolar. Mağaza girişinin yanında çocuk boyunda bir atlıkarınca dönüyor ve müzik çalıyor. Telaşlı görünümlü anneler bebek bezi ve bebek karyolası dolu el arabalarını koridorlarda itiyor. Bazıları ayakta duramayacak kadar hamile görünüyor; diğerlerinin bebekleri ya da küçük çocukları arabalarında oturuyor ya da benim gibi göğüslerine bağlı. Her yer çocuk ağlamaları, annelerin iç çekişleri ve şu tuhaf ışıklı, pille çalışan oyuncakların sinir bozucu ses efektleriyle çınıyor.

"Vay canına."

"Çok fazla, değil mi?" Beth soruyor, sesi hiç etkilenmemiş gibi çıkıyor. "Giysiler burada." El arabasını iterek önden gidiyor. Cami'nin sırtını okşayarak peşinden gidiyorum. Bana karşı mutlu bir şekilde kıpırdanıyor ve etrafındaki parlak ışıklara bakıyor.

"İşte geldik," diyor Beth, bir koridorda durarak. "6-12 ay. Bunlar ona uyacaktır."

İlk rafa bakıyorum. Yüzüm tiksintiyle buruştu. "Ciddi misin?"

Yan yana asılı iki küçük tişört var: beyaz ve mavi renkte, ön yüzünde *BOY GENIUS yazan* bir tişört; ve pembe renkte, gümüş iplikle işlenmiş *I'm Ready For My #Selfie yazan* bir tişört.

Beth homurdanıyor. "Oh, evet. Cinsiyetçilik genç yaşta başlıyor. Anne karnından itibaren."

"Bu saçmalık. Ben çocuğuma bunları giydirmem." Diğer grafik tişörtleri inceleyerek koridorda ilerliyorum. Erkekler için *Geleceğin Patronuyum*, kızlar için *Şirinim. Erkekler için Süper Kahramanım* ve kızlar için *Şımartılmak İçin Doğdum*. Cami'ye baktım. "Okuyamadığına sevindim."

Bana göz kırpmıyor, sonra gülümsüyor. Midem bulanıyor.

"Bu konuda gerçekten heyecanlanıyorsun, ha?" Beth rafları karıştırırken soruyor. "Sanırım buna karşı duyarsızlaştım."

"Bu yanlış görünüyor. Cami'nin zaten benden daha zor bir hayatı oldu ve henüz bir yaşında bile değil. Ona üzerinde *Şımarık Prenses* yazan bir tişört giydiremem." İki gömleği daha kenara itiyorum. "*Fu-uh, I'm a Friggin' Fighter yazan* tişört nerede?"

Beth homurdanıyor. "Bunu özel olarak sipariş etmek isteyebilirsin." Bir tulum çıkarıyor. "Peki ya bu?"

Tulumu inceliyorum. Kabarık bir yele ve arkadan çıkan küçük bir kuyruğu olan bir aslana benziyor. Kesinlikle çok sevimli.

"Evet, evet, kesinlikle."

Kıyafetleri birlikte gözden geçiriyoruz. Hayvan temalı kıyafetlerin genellikle daha az cinsiyetçi olduğu ortaya çıkıyor, bu yüzden çoğunlukla onlara bağlı kalıyoruz. Çok geçmeden,

arabası gömlekler, tulumlar, etekler ve aksesuarlarla dolu.

"Cyrus bizi öldürecek," diye not düşüyorum, tavşanlarla kaplı bir tişörtü bırakırken. "Dün gece bana mücevher tonlarının onun tenine çok yakışacağını söyledi." Tam olarak, "Benim muhteşem yarı Desi kızımı inek bir beyaz gibi giydirme," dedi ama hayvan desenlerinin onu da heyecanlandıracağından şüpheliyim.

Beth gülüyor. "Belki de gardırobu konusunda seçici davranmadan önce sütünü kusmayı bırakmasını beklemeli." Başka bir rafı karıştırıyor. Önünde sevimli bir bukalemun karikatürü olan yeşil bir tişört görüyorum ve Beth ile ben aynı anda ona uzanıyoruz. Parmaklarımız sürtünüyor. Kıvılcımlar tenimde uçuşuyor. Bana bakıyor, gözleri kararıyor, ağzı yumuşuyor ve bir anlığına donup kalıyorum, olduğum yere çakılıyorum.

Cyrus, Seb ve benim eski kız arkadaşımız Chloe ile çıkmaya başladığımız zamanı hatırlıyorum. O zamanlar flört etme konusunda berbattım. Bir kızın bana ne zaman asıldığını asla anlayamazdım. Bir gün, Chloe ile ilişkimizi resmileştirdikten birkaç hafta sonra, bana sinirli davranıyordu ve ben nedenini anlayamıyordum. Cy beni kenara çekti ve sabırla onu öpmemi istediğini söyledi, ben de onu terslemeye devam ettim.

Sana öpücük gözleri atıp duruyor, dedi. Dostum, sen kör müsün?

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı ama sonunda anladım. Ve eğer çok yanılmıyorsam, Beth bana öpücük gözleri atıyor.

Ben izlerken yutkunuyor, bakışları bir an için ağzıma kayıyor. Tenime gömülü bir mıknaş varmış gibi ona dokunmak için bir çekim hissediyorum. Hafifçe öne eğilerek bir adım daha yaklaşıyorum-

Onu yakmışım gibi elini geri çekiyor, yanakları kızarıyor. "Bu kadar kıyafet yeter," diye kekeliyor. "Birkaç oyuncağa göz atalım mı?"

Başımı sallayıp enseme ovuşturuyorum. *Aptalca, Jack. Neden seni öpmek istesin ki? Tanrı aşkına, onun lanet olası bir erkek arkadaşı var.*

"Evet," dedim. "Evet. Yolu göster."

Birkaç saat sürüyor ama sonunda kasaya varıyoruz. Beth tüm ürünlerin taşıma bandına boşaltılmasına yardım ediyor. Cami bana bağılıken eğilemiyorum, bu yüzden dikkatini dağıtmak için onu yakındaki bir bebek oyuncakları rafına götürüyorum, gözlerimi tüm doldurulmuş hayvanların üzerinde gezdiriyorum. Ona sarılabileceği bir şey almak istiyorum. Dün gece onu Cyrus'un tavşanına sarılırken gördüğümde çok kıskandım.

"Bakalım," diyorum sessizce, peluşları karıştırırken. "Cy sana zaten bir tavşan almış, yani onlar yok. Teddy'ler sıkıcı." Rafın hemen arkasına sıkıştırılmış bir oyuncak aslan görüyorum ve onu çekip inceliyorum. Yumuşacık ve yumuşak, kabarık sarı bir yelesi var. Cami'ye uzatıyorum. "Ne düşünüyorsun? Güçlü ve cesur, tıpkı senin gibi."

Onu yakalar ve kuyruğunu ağzına sokar.

"Sanırım kazanan bu." Başını öpüyorum ve oyuncağı taşıma bandına bırakarak kasaya geri dönüyorum. Cami ağlamaya başlayacakmış gibi üzgün bir ses çıkarıyor. Kasiyer gülümseyerek oyuncağı tarıyor ve bana geri veriyor. "Al bakalım, aşkım."

Oyuncağı Cami'yle birlikte taşıyıcıya koyuyorum ve tekrar sakinleşiyor, tatmin oluyor.

Kredi kartımı uzatırken Beth, "Çok fazla şey var," diyor. "Umarım Seb tüm bunlar için sana geri ödeme yapıyordur."

"Bunun için para ödemeyi umursamıyorum." Cami'nin saçlarının bir kısmını yanağından okşuyorum. Parmağımı tutuyor ve mutlulukla çiğnemeye başlıyor. Kalbim eriyor. Bu çocuğa şimdiden aşık olduğuma eminim. "Sana istediğin kadar hediye alacağım," diyorum ona sessizce.

"Doshoodabay!" Bacaklarına kurbağa tekmesi atarak bana doğru geveliyor. "Bir şey değil."

"Ishbabady!"

"Ciddiyim. Lafını bile etme."

Beth bir şey söylemiyor. Karşıdan ona bakıyorum. Beni izliyor, yüzünün her yerinde şaşkınlık var.

"Ne?"

"Bu seni kızdırmıyor mu? Sebastian'ın ona davranış şekli?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, aniden savunmasız görünüyor. "Burada olmalıydı. Kendi kızını görmezden geliyor. Bu doğru değil." Sesi biraz titriyor, sanki gerçekten üzölmüş gibi.

Cami'nin aslanını minik kulağına sörtüyorum ve kıkırdamasına neden oluyorum. "Sebastian yola gelecektir. O iyi bir insan, sadece çok kuralcı. Düzenli. Bu şekilde kontrolden çıkmak onu korkutuyor."

"Çocuklar söz konusu olduğunda *kontrol diye bir şey yoktur*. Yumruklarla yuvarlanmak zorundasınız." Ağzı mutsuzca düzleşiyor. "Yani, o senin bile değil." Dolu el arabasına el sallıyor. "Neden onun için bu kadar çok şey yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "O çok sevimli. Neden onu şımartmayayım ki?"

Ağzını açıyor ve ben hemen konuyu değıştirim. "Ben acıktım. Gidip bir şeyler yemek ister misin? Ben ısmarlıyorum."

ON DÖRT

BETH

Yirmi dakika sonra, yerel bir kafede arka masada oturmuş Cami'yi beslemeye çalışıyorum. Yemek yiyemeyecek kadar uyarılmış durumda; biberonu ona doğru her ittiğimde, ucuyla ağzında oynuyor ve sonra geri tükürüyor. Geniş gözlerle kafenin etrafına bakıyor, parlak ışıkları ve gevezelik eden müşterileri görüyor. Jack elinde yiyecek ve içeceklerle dolu bir tepsiyle tezgâhtan geri döndüğünde iç çekip pes ediyorum ve onu bebek arabasına geri koyuyorum.

"İşte başlıyoruz. Bir sıcak çikolata." Önüme bir fincan koyuyor, ben de bakakalıyorum. Kupa bir kase büyüklüğünde, üzerinde eriyen krem şantiden bir kartopu var, üzerine mini marshmallowlar serpilmiş ve çikolata sosu gezdirilmiş. Üstünde gelişigüzel tünemiş bir pul var. Sadece bakarken bile ağzım sulanıyor.

"Sana çorbalı versiyonunu getirdim," diye açıklıyor. "Ve..." Tepsiden bir tabak çekip bana yapışkan, sıcak bir çikolata parçacıklı kurabiye sunuyor. "Bu iyi mi? Ne sevdiğini bilmiyorum-"

Cami'nin şişesini bırakıyorum, kurabiyeden büyük bir parça koparıyorum ve sıcak çikolataya batırıp neredeyse içime çekiyorum.

"Sanırım sorun değil," diye gülerek kendi kahvesini ve yaban mersinli kekini alıp oturuyor.

"Şeker benim zayıf noktam," diye itiraf ediyorum, parmaklarımdaki erimiş çikolatayı yalayarak. "Teşekkür ederim!"

"Bunu hak ediyorsun." Cami'nin yanağını gıdıklıyor. "Son birkaç gündür hayatımı kurtardın. Bize yardıma gelmeseydin başımıza ne gelirdi bilmiyorum."

"Size teşekkür etmeliyim çocuklar. Dürüst olmak gerekirse, bu işe gerçekten ihtiyacım vardı."

Öne eğiliyor ve bir paket şeker alıyor. Kolu benimkine değiyor ve tenim parlıyor. "Ne zamandır işsizsin?"

"Tanrım. Aylar oldu. Düzenli bir şey yaşamayalı bir yıldan fazla oldu." Cami'nin yüzünü temizlemek için uzandım. Peçeteyi kapıyor ve ellerinin arasında sıkıyor, büyüleyici yeni bir oyuncakmış gibi ona bakıyor. "Eskiden özel bir dadı şirketi için çalışırdım. Çok lüks bir yerdi. Üniforma giymek ve çocuklara Fransızca dersi vermek zorundaydık."

"Üniformalar mı?" Gözleri parlıyor.

Homurdanıyorum. "Çok iğrençlerdi. Diz boyu gri etekler ve yün taytlar. Çocukları parka götürdüğümüzde takmak için küçük şapkalarımız bile vardı."

"Süslü."

Başımı salladım. "İyi bir işti ama pandemiden kötü etkilendi. Çoğu insan evde çalışıyordu, bu yüzden çocuk bakımına ihtiyaçları yoktu. Hemen hemen hepimiz işimizi kaybettik."

Kaşlarını çattı. "Özür dilerim."

Omuz silkiyorum. "Herkes için boktan bir yıldı."

Mırıldanıyor. "Virüs, oyun geliştirme üzerine çalışmak için işimi bıraktıktan sadece birkaç ay sonra ortaya çıktı. Ödümü kopardı-" Cami'ye bakıyor, "ödümü kopardı. İşimin bittiğini düşündüm."

Kurabiyemi çiğniyorum. "Daha önce ne yaptın?"

"Seb ve ben ikimiz de büyük bir yazılım şirketinde çalışıyorduk. Ben eğitim materyalleri hazırlıyordum, o da finans departmanında çalışıyordu. Gerçekten sıkıcı şeylerdi. Boş zamanlarımda küçük bir fantezi oyunu geliştirdim ve Seb bana bunu uygulama mağazasında nasıl pazarlayacağımı gösterdi. Garip bir şekilde popüler oldu, ben de tam zamanlı olarak oyunlar üzerinde çalışmak için işimden ayrıldım. Şimdi birlikte çalışıyoruz. Ben oyunları geliştiriyorum, Seb de eski işine ek olarak finans ve pazarlama işlerini yapıyor."

Telefonumu çıkardım. "Bakabilir miyim? Adı

ne?" Tereddüt ediyor. "The, uh... The Legend of

Azaran."

Utanmış görünüyor. Nedenini bilmiyorum. Bu isim kulağa çok iğrenç geliyor. Telefonumdaki oyun mağazasını açıyorum. "Mağazadaki sekiz

numaralı ücretli oyun." Etkilendim ve indirdim.

"Gerçekten yapmak zorunda

değilsin-" "Şşş. Oyun

oynuyorum."

Menü açılır ve neşeli bir elektronik melodi çalmaya başlar. Grafikler pikselli ve retro, tıpkı üvey babam Paul'ün oynadığı eski bilgisayar oyunları gibi. Yeni bir oyuna başlıyorum ve ekranda bir parşömen açılıyor, bir kraliçe tarafından tebaasını kontrol etmek için kullanılan güçlü bir tılsımı geri almak için bir görevde olduğumu duyuruyor. *İleri'ye* tıkladığımda karakterim bir ormanın yanında beliriyor. İçeri girmemi engelleyen geniş, akan bir nehir var. Envanterimde bir balta ve biraz ip var.

"Bir köprü inşa etmem mi gerekiyor?" Sanırım. "Bir ağacın dallarını falan mı kesmeliyim?"

"Evet. Biraz bariz ama bu sadece oyuncuyu arayüze alıştırmak için." Bana göstermek için daha yakına eğiliyor ve yumuşak saçları yanağıma değiyor. Onun temiz-çamaşır sabunu kokusunu içime çekerken ağzımın kuruduğunu hissediyorum. Karakterime köprüyü inşa ettirirken sesi yumuşak, sonra onu nehrin üzerinden ormana doğru yönlendiriyor.

"Açıkkçası, istediğiniz gibi keşfedebilirsiniz, ancak ihtiyacınız olacak ilk öge şelalenin yanında," diyor ekrana dokunarak.

Şaşırdım. Jack'in oyununun Flappy Bird gibi bağımlılık yapan, zaman kaybettiren oyunlardan biri olmasını bekliyordum; ama bu onun kurduğu tamamen fantastik bir dünya. "Jack, bu inanılmaz! Bütün bunları kendin mi yapıyorsun?"

"Tasarım üzerinde çalışan serbest bir sanatçı tutuyorum. Ama evet. Hikaye, diyaloglar ve tüm programlama ve mühendislik bana ait."

Karakterim şelaleli bir açıklığa giriyor. Müzik yumuşak ve hülyalı bir şeye dönüşüyor.

"Peki ya müzik?" Havuzun ortasında yüzen bir lotus çiçeğine tıklıyorum ve envanterimde beliriyor.

"Onu ben de yaptım." Ona bakıyorum. Yüzü renkleniyor. "Yani, bu sadece chiptune. Herhangi bir enstrüman çalmama falan gerek yok. Bu şarkıların çoğunu metrodayken telefonumda yazdım."

"*Müziği* siz *mi*

bestelediniz?" "... evet?"

"Kesinlikle inanılmazsın," diyorum. Kızarması derinleşiyor. Masaya bakıyor ama memnun olduğunu söyleyebilirim. "Bir sonraki oyunun da bunun gibi mi olacak?"

Başını sallıyor. "Bu bir devam filmi. Ve ona çok fazla destek verdik. İyi iş çıkarmasına gerçekten ama gerçekten ihtiyacımız var." Kaşları çatıldı. "Bir popüler oyun bizi şans eseri yapar. İki tanesi bizi başarılı yapar. Daha büyük bir şirketin bizi alıp finanse etmesini umuyoruz ki daha karmaşık şeyler yapabilelim. Tam kapsamlı video oyunları gibi. Sanatçılar ve geliştiricilerden oluşan tam bir ekiple, gerçek bir besteciyle, yazarlarla... Yaptığımız şeyler inanılmaz olabilir."

Elimi onun elinin üzerine koydum. "Şimdiden inanılmaz," diyorum ona dürüstçe. O da bana bakıyor, mavi gözleri kararıyor. Etrafımızdaki hava uğulduyor. Öpüşecek kadar yakınımda, başım dönerek fark ediyorum. Bir hafta önce Jack'le lobide karşılaştığımda ona kaçamak bakışlar atıyor, asansörde bana gülümsediğinde kızarıyordum. Ve şimdi, onunla bir masada oturuyorum, yüzlerimiz sadece birkaç santim uzakta. Şu anda eğilip ağzımı onunkine değdirebilirim. Hiçbir şey beni durduramaz.

Gözleri yüzümde geziniyor ve midem titriyor. Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum.

Cami aniden bebek arabasında yüksek sesle gevezelik ediyor ve dikkatimizi istiyor. Jack boğazını temizleyerek geri çekiliyor. "Yemek yemedi mi?"

Yüzüm kızararak koltuğuma geri yerleşiyorum. "Çok heyecanlıyım."

"Ben bir deneyeyim." Onu dikkatlice kaldırıp göğsüne yaslıyor ve şişeyi uzatıyor. Kız dönüp onun yerine kazağına sokulmaya çalışıyor ve yüne yapıyor.

"Diyet yapmasan iyi edersin," diye onu uyarıyor ve alnına bir öpücük konduruyor. "Kalbimi kıracaksın. Sen dünyanın en güzel kızsın."

Ona biraz yemek yedirmeye çalışmasını izliyorum, midem ısınıyor.

Onunla arası iyi. Gerçekten iyi. Nazik, sabırlı ve kibar. Kafenin ışıkları başının üzerinde parlıyor, sarı saçlarını altın sarısı parlatıyor ve elmacık kemiklerini vurguluyor, küçük yanağından aşağı öpücükler bırakıyor, şişeyi ağzına sokacak kadar dikkatini dağıtmaya çalışıyor.

Bu hiç adil değil. Hem Jack hem de Cyrus Cami'yi zaten seviyor. İki si de ona iyi davranıyor. Ama gerçek babası ona sarılmıyor bile. Onun kızı olduğunu öğrendiğinde *sinir krizi* geçirdi.

Şişıeyi fırlatıp atmasını, sonra esnemesini ve Jack'in boynuna sarılmasını izliyorum.

"Tamam," diyor usulca, saçlarını okşayarak. "Tamam, anladım. Yemek zamanı değil, uyku zamanı." Onu kendisine doğru daha rahat bir şekilde yerleştirtiyor ve gözleri kapanıyor.

"Hayal kırıklığına uğradın mı?" diye sordum. "Senin olmadığı için mi?"

Jack tereddüt eder, Cami'ye bakar. Cevap veremeden kafenin girişindeki zil alar.

"BETHANY SARAH ELLIS," diye gürüyor derin bir ses. "HANGİ CEHENNEMDEYDİN?"

Jack omzumun üzerinden bakıyor ve yüzü sertleşerek kaskatı kesiliyor.

ON BEŞ

BETH

Kafamı kaldırdığımda Benny'nin kafeye girdiğini görüyorum. Parlak kırmızı teslimatçı üniformasını giymiş ve kollarında kocaman bir kutu taşıyor. Kutuyu tezgâhın üzerinden çalışanlardan birine uzatırken o n u izliyorum. Kızarıyor ve gözlerini ona dikeyor, kulağına birkaç kelime mırıldanmak için yaklaşıyor ama Benny onu görmezden geliyor, bakışlarını bana odaklıyor.

Gülümseyerek masamıza doğru el sallıyorum. "Buraya teslimat yaptığınızı bilmiyordum."

"Her yere teslimat yaparım, bebeğim. Paketlerimle tanınırım." Kaşlarını bana doğru oynatıyor.

"Ew, wow, süper iğrenç." Ayağa kalktım ve beni kucaklamasına izin verdim.

"Aramalarım cevap vermiyorsun," diye suçluyor, saçlarını geriye çekip kulaklarımın arkasına itiyor. "Nerelerdeydin?"

"Özür dilerim. Çılgınca şeyler oldu. Yeni bir işim var. Jack'le aslında." Koltuğunda donmuş bir şekilde oturan Jack'e el sallıyorum. "Onu hatırlayabilirsin. Benim binamda oturuyor."

Benny'nin gözleri büyüdü. İkimizin arasına bakıyor. "Anlıyorum. Hey, sana bir pizza borcum var mı?"

"Eminim öyledir."

Sırıttıyor. "Aferin kızım." Uzandı ve Jack'e elini uzattı. "Benny. Tanıştığımıza memnun oldum. Sevimli çocuk."

"Evet," diyor Jack, Benny'nin elini sıkarken sesi soğuk. "Öyle."

Benny bana dönüyor ve sütyen askımı gömleğimin altına sıkıştırıyor. "Hey, düşünüyordum da, bu hafta sonu benimle dışarı çıkmak ister misin? Soho'da bir kulüpte çalışan biriyle tanıştım. Yalnız gitmek istemiyorum."

Bunu benim için lütfen kanatçı kadın olarak çeviriyorum, böylece bu kız/adamı takip etmek/sikmek için bir bahanem olacak.

Omuz silkiyorum. "Dışarıda bir gece geçirebilirim."

"Güzel." Telefonu ötüyor ve yüzünü buruşturarak kontrol ediyor. "Geride kalıyorum. Ama beni ara, tamam mı? Seni seviyorum."

"Aww, teşekkürler."

Gözlerini kısar. "*Seni seviyorum*," diye tekrarlıyor. "Sen benim bir numaralı erkeğimsin."

"Seni *çok* seviyorum," diye ısrar ediyor.

"Sensiz yaşayamam."

İnliyor. "Bir gün sana bunu söyleteceğim."

Gülümsüyorum. Onu sevdiğimi asla söylememem aramızda süregelen bir şaka. Kişisel bir şey değil; kimseye *seni seviyorum demem*. Birkaç yıl önce biriyle çıkmayı bırakmaya karar verdiğimden beri söylemedim.

Aptalca olduğunu biliyorum. Ama sevdiğim insanların beni terk etmesiyle ilgili yüzde doksan dokuzluk bir geçmişim var. Ebeveynler. Büyükanne ve büyükbabalar. Koruyucu aileler. Erkek arkadaşlar. Arkadaşlar. Benny sahip olduğum tek kişi. Uğursuzluk getirmek istemiyorum.

Jack'e başıyla selam verir. "Memnun oldum dostum. Görüşmek üzere."

"Hoşça kal dostum," diyor Jack, sesi parlak ve sahte. Benny giderken el sallıyorum, sonra sıcak çikolatamın tortularına dönüp hafifçe gülümsüyorum.

"Onu seninle lobide gördüm," diyor Jack kayıtsızca.

Küçük bir lokumu kaşıklamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Bazen bizde kalıyor." "Oh." Kısa bir duraksama oldu. "Peki, siz ikiniz..."

Ne sorduğunu anlamam bir saniye sürdü. Bir kahkaha patlattım. "Aman Tanrım, *hayır*. O benim kardeşim."

Göz kırpıyor. "Kardeşim mi?" Yüzündeki inançsızlığı görebiliyorum. "*Hiçbir şeye benzemiyorsun*

Aynı şekilde. Evlatlık mıydı?"

Gülümsemem hafifçe düşüyor. "Evet, aslında. Öyleydi. Ama hayır, o benim üvey kardeşim."

"Evlatlık *mısın*?"

"Hayır," diyorum hafifçe. "Sadece o."

Jack hiçbir şey söylemiyor, bana bakıyor. Parçaları bir araya getirirken sessizlik garip bir şekilde uzuyor. Belli ki ne söyleyeceğini bilmiyor.

Yanaklarım yanıyor. İşte bu yüzden insanlara çocukluğumu anlatmayı sevmiyorum. Her şeyi garipleştiriyor.

Boğazımı temizleyip ayağa kalkıyorum. "Cami'ye bir saniye bakabilir misin? Tuvalete gitmem gerek."

Jack'in eli dışarı fırlıyor ve bileğimi sararak beni yerimde tutuyor. "Senden hoşlanıyorum," diye ağzından geçiriyor.

ON ALTI

JACK

Muhtemelen şimdiye kadarki en yumuşak girişti ama umurumda değil. Düşüncelerim yarıyor. Onun erkek arkadaşı değil. O bekar. Bu da demek oluyor ki.

Beth bana bakıyor, olduğu yerde donup kalmış. Elini nazıkçe çekerek yanıma oturmasını sağlıyorum.

"Bir süredir var," diyorum sessizce. "Kahretsin. Neredeyse seni lobide ilk gördüğümünden beri."

Dudakları ayrılıyor. "Öyle mi?" Mırıldanıyor.

Başımı salladım. Dükkânda bana attığı o yumuşak, özlem dolu bakışı hatırladıkça kan beynime sıcıyor. Sadece hayal ettiğimi sanıyordum, ama belki, sadece belki-

Yavaşça, yüzünü izleyerek, uzanıyorum ve kulağının arkasına bir miktar saç itiyorum. Titriyor ama geri çekilmiyor. Aksine, dokunuşuma doğru bastırıyor. Kalp atışlarım kafamın içinde çarparken, elimi boynunun arkasına doluyor ve ağzımı onunkinin üzerine eğiyorum.

Gözlerimin arkasında havai fişekler patlıyor. Dudakları inanılmaz derecede yumuşak. Tadı çikolata ve krem şanti gibi ve kendimi öne doğru eğilmiş, öpücüğü derinleştirirken, o tatlı tadı ondan yalayarak çıkarırken buluyorum. Dudaklarıma karşı iç çekiyor, elini kazağımın içine sokuyor ve beni derinden öpüyor. Yavaş bir öpücük, nazık, çekingen ve tatlı. Yumuşak vücudu benimkine karşı titriyor. Tenimin altında ısı titreşiyor. Daha yakına bastırıyorum, daha fazlası için açım.

Cami aniden yüksek sesle ağlamaya başlar.

Beth kaskatı kesiliyor, benden öyle hızlı uzaklaşıyor ki neredeyse suratıma çarpacak. Gözleri kocaman ve dehşete düşmüştü.

"Beth?" Endişeyle sordum. "Hey. İyi misin?"

Zor nefes alarak ayağa kalkar. "Ben..." Bir elini sıcak yanağına bastırıyor. "Hâlâ tuvalete gitmem gerekiyor," diye mırıldanıyor, sandalyesini itiyor ve neredeyse koşarak kadınlar tuvaletine gidiyor. Onun gözden kayboluşunu izliyorum, kalbim sıkışıyor.

Çok *aptalım*.

"Her şeyi berbat ettim, değil mi?" Cami'ye soruyorum. Bacaklarını tekmeliyor ve daha yüksek sesle ağlıyor.

YEDİ

BETH

Jack ve ben çocukların dairesine dönerken sessizdik. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Başım dönüyordu. Dudaklarım öpücükten dolayı hala karıncalanıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, korkuyorum. Ondan ne kadar hoşlandığımdan korkuyorum. Jack'e uzaktan hayranlık duymak, gizli ve karşılıksız aşkı beslemek konusunda gayet rahattım. Ama şimdi o da bana aynı şeyleri hissettiğini söyleyince, her şey birdenbire tehlikeli gelmeye başladı. Sanki aramızda gerçekten bir şeyler olabilirmiş gibi. Arabayı park yerime doğru çevirirken aklımdan senaryolar geçiyor. Jack'i öptüğümü, parmaklarımı onun kısa saçlarında gezdirdiğimi hayal ediyorum. Onunla bir kanepeye kıvrılıyorum. Yavaşça üstüme çıkarken ellerimi kaslı sırtında gezdirdiğimi, zayıf, terli vücudunun beni yatağa sabitlediğini-

Kafamı sertçe sallıyorum, görüntülerin yerini değiştirmeye çalışıyorum.

Hayır. Hayır. Yapamam. Bir daha kimseyle çıkmayacağıma dair kendime söz verdim. Ayrıca, bu işimde nasıl işe yarar ki? Seb öğrenirse, benden kurtulabilir. Sırf aptal bir aşk uğruna tüm geçim kaynağımı tehlikeye atmanın anlamı yok.

Kendimi toparlamam lazım.

Motoru durdurdum. İkimiz de ön koltuklarda bir süre sessiz oturduk.

"Beth," diye başladı Jack. "Ben-"

"Sorun yok!" Ona güneşli bir şekilde söyledim. Gözlerinin içine zar zor bakabiliyorum. "Hadi yukarı çıkalım. Sanırım Jelibon'un uykuya ihtiyacı var!"

Başını sallayıp onu kaldırıyor ve ikimiz de içeri giriyoruz.

Daireye girdiğimizde, ilk gördüğüm şey Cyrus'un oturma odasındaki kanepenin üzerinde bir tişört ve bir çift dar siyah boxer giymiş olması. Gözlerim

Kendimi başka tarafa bakmaya zorlayamadan bronzlaşmış, kaslı kalçalarından aşağı otomatik olarak akıyor.

Anlaşmasının ne olduğundan emin değilim. Şimdiye kadar onu sadece uyurken, kulübe giderken ve dairede yarı çıplak dolaşırken gördüm. Tembel olmadığı çok açık -tişörtünden taşan pazuları bunu açıkça gösteriyor- ama bütün gün ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Biz içeri adım atar atmaz kollarını kaldırıyor. "Özledim seni uğur böceği," diye sesleniyor. "Buraya gel."

Cami'yi yanıma getirdim ve onu göğsüne bastırdı. "Seni de özledim, Bethie." Buklelerimden birini çekiştiriyor.

Yüzümün kızardığını hissediyorum, alışveriş torbalarına dönüyorum. "Başka bir geç gece mi?" Hafifçe soruyorum. "Yoksa sadece kestirmeyi mi seviyorsun?"

Bunu bir iğneleme olarak söylemiyorum ama yüzünde sinirli bir ifade beliriyor, o kadar hızlı ki gördüğümünden bile emin değilim.

Koridordaki bir kapı tıkırdayarak açılıyor ve Seb oturma odasına giriyor. Tüm poşetleri görünce şaşırmış görünüyor, sanki alışverişe gideceğimizi bilmiyormuş gibi, sonra boğazını temizliyor.

"Jack, betalardan biri Zümrüt Lagünü sahnesindeki diyaloglarda bir hata buldu. Deniz kızlarının diyalog yollarından birinde birkaç satırı atladığını söyledi."

Jack nefesinin altında küfrediyor. "Tamamdır." Eğilir ve Cami'ye aslan oyuncağını uzatır. "İşte *en sevdiğin*," diye vurguluyor ve Cyrus'un kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Hey, senin tavşanından daha büyük, ha? Sarılmak için daha iyi hissettiriyor olmalı."

Cyrus, "Tavşan daha yumuşak," diye savunuyor. "Kahretsin, nerede o?" Oyuncağı bulmak için kanepenin etrafını yoklamaya başlar.

Doldurulmuş hayvanları üzerinden sik ölçme yarışına başlamadan önce aralarına giriyorum. "Sanırım Cami uykuya hazır," diyorum diplomatik bir şekilde, onu Cyrus'un kollarından kurtarıp odanın köşesindeki karyolaya taşıyorum. Yatağa uzanıyor ama gözleri faltaşı gibi açık, ben de saçlarını okşuyorum ve içimden şarkı söylüyorum. Herhangi bir ninni hatırlayamıyorum, bu yüzden *Hamilton*'dan 'The Room Where It Happens' şarkısını çok sessizce söylüyorum ve bunu yatıştırıcı bulmasını umuyorum.

Sonunda minik gözleri kapanır. Jack yatak odasında kaybolur. Cyrus spor salonuyla ilgili bir şeyler mırıldanıyor, çantasını kaptığı gibi ön kapıdan çıkıyor. Ve sonra sadece Sebastian ve ben kaldık.

"Yolculuk iyi miydi?" Sıkıca soruyor.

Başımı salladım. "Jack onun için çok şey aldı." Sesimdeki sitemi tam olarak engelleyemiyorum.

"Paketini açmana yardım edebilir miyim?"

Teklif karşısında şaşırarak göz kırpmıyorum. "Elbette."

Muşambanın üzerine oturuyor ve ilk çantayı açıyor. Cami'ye son bir kez baktıktan sonra ben de ona katılıyorum ve yere, onun yanına oturuyorum. Birlikte sessizce kıyafetleri ve oyuncakları açıyoruz. Sebastian'ın her bir giysiyi metodik bir şekilde çıkarmasını, etiketlerini ve askılarını çıkarmasını ve mükemmel bir kare şeklinde katlamasını izliyorum. Tüm hareketleri o kadar dikkatli ve kusursuz ki, ellerinin titrediğini fark etmem birkaç dakikamı alıyor.

"Hey. İyi hissediyor musun?" diye sordum.

"Evet." Ayrıntı vermiyor, gülümseyen çiçeklerle kaplı sarı bir tişört alıyor. Ortasında parıltılı harflerle *Babamın En Sevdiği Kız yazıyor*. "Sanırım bunu sen seçtin," diye mırıldanıyor, sesi sinirli geliyor.

Başımı salladım. "Jack yapmış olmalı."

"Ah." Seb yere bakıyor, saçları yüzüne düşüyor. "Doğru." Gömleği birkaç saniye inceliyor, sonra katlayıp tişört yığınınına ekliyor.

İç çekiyorum, içimdeki öfkenin bir kısmı azalıyor. Davranışları beni hâlâ heyecanlandırmıyor ama zavallı adam çok bitkin görünüyor. Belki de onu biraz rahat bırakmalıyım. "Bak. Bunu sindirmenin çok zor olduğunu anlıyorum."

"Bunun yetersiz bir ifade olduğunu söyleyebilirim." Bir çift küçük pembe çorabı eline alıyor ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle onlara bakıyor. Neredeyse özlemle bakıyor.

"Ve sizi anlıyorum," diye devam ediyorum. "Gerçekten, gerçekten anlıyorum. Cami'nin annesinin sırrını senden saklaması hiç adil değil. Bir gecede baba olman da adil değil. Ama daha da adaletsiz olanı, küçücük bir bebeğin senin

Kapının eşiğinde. Seni Cami'den alıkoyan her neyse, onu aşmalısın. Şimdi. Senin öne çıkıp onun babası olmana ihtiyacı var."

Çenesinde bir kas sıcıyor. "Bundan daha karmaşık," diyor sert bir şekilde.

"Nasıl? Seks yaptınız, şimdi bir bebek var ve o sizin sorumluluğunuzda."

"Sorumluluktan bahsetmiyorum, kabiliyetten bahsediyorum. Ben sadece-"

Beşikten gelen ani bir ağlama sesiyle bölünüyoruz. Seb hemen başını kaldırdı. "O iyi mi?" Endişeli bir sesle soruyor.

Başımı salladım, ayağa kalktım ve sırtımı gerdim. "Aç sanırım. Yemek yemeyeli uzun zaman oldu."

Ayağa fırlar. "Ona bir şişe hazırlayabilirim."

Şaşırdım. "Nasıl yapacağını biliyor musun?"

"Dün bunu yaparken seni izledim." Mutfığa yöneldi. Şaşkın bir şekilde Cami'yi kaldırıp kanepeye götürüyorum. Kıvranıyor, sessizce ağlıyor ve Jack'in seçtiği aslanı ona sunarak sırtını ovuyorum. Burnunu çekerek ona sarılıyor.

"Bu kadar," dedim ona. "Merak etme. Baban sana yemek hazırlıyor."

Mutfaktan bazı sesler geliyor, sonra Seb yeniden ortaya çıkıyor ve bana sıcak bir şişe uzatıyor.

"Teşekkürler!" Cami'yi dizimde koşturuyorum. "Onu nasıl besleyeceğini göstermemi ister misin?"

Birkaç saniye sessiz kalır. "Sanırım yapmalısın," diyor sonunda. Yüzüne gülmek için kendimi zor tutuyorum. Ölüme mahkûm edilmiş bir adam gibi görünüyor.

"İşte." Yanımdaki kanepenin minderine vuruyorum. Kendini aşağıya bırakıyor ve Cami'yi kollarına bırakıyorum. Onu, patlamasından korktuğu bir bomba gibi vücudundan uzakta tutuyor.

Elimi pazusunun üzerine koyuyorum. "Kollarını gevşet," diyorum sessizce, gömleğinin altındaki sert kası görmezden gelerek. "Kaskatı olursan kendini rahat hissetmeyecektir."

Cami'yi biraz daha yakın tutuyor.

"Bu iyi. Onu dik tut, başı kolunun kıvrımında olsun." Hareket etmiyor, ben de Cami'yi düzgün bir şekilde tutana kadar kollarını nazikçe hareket ettiriyorum. Ağlamayı kesiyor ve kahverengi gözlerini merakla kırpıştırarak ona bakıyor. Ona şişeyi uzatıyorum. "Üstüne çok fazla hava girmeyecek şekilde eğin. Çok çabuk alışacaktır."

Biberonu kızın ağzına tutuyor ve kızın kauçuk emziğe yapışıp mutlu bir şekilde yutkunmasını izliyor. Karnını okşuyorum. "Aç mıydın?"

Kaşları çatılır. "Jack bu sabah onu yeterince beslemedi mi?"

Başımı sallıyorum. "Dışarıdayken ona bir sabah atıştırmalığı vermeye çalıştık ama çok heyecanlıydı."

Seb hiçbir şey söylemiyor, gözlerini kocaman açmış kızına bakıyor, o da ona sarılmış, bir şeyler yudumluyor. Yavaşça uzanıyor ve parmağıyla yanağındaki bir kıvrımı fırçalıyor. Kız bacaklarını tekmeleyerek mutlu bir ses çıkarıyor ve adamın dudakları aralanıyor.

Gülümsüyorum. "İyi hissettiriyor, değil mi?" "Evet," diyor sessizce.

"Öyle."

Cami ekstra bir teşvik olmadan şişenin tamamını içiyor, sonra tekrar telaşlanmaya başlar.

Sebastian irkilir. "Ne yaptım ben?"

"Hiçbir şey. Harika iş çıkardın. Sadece geçirmesi gerekiyor." "Neden?"

"Bebekler kendi başlarına geçiremezler. Ve içtiklerinde hava yutarlar."

"Bu evrimsel bir mesele gibi görünüyor," diyor kuru bir sesle.

"Çok kolay." Gaz çıkarma bezini omzuna asıyorum, sonra Cami'yi kollarında yeniden düzenliyorum. "Sadece sırtını sıvazla."

Tereddüt ediyor, sonra Cami'ye hayal edilebilecek en acınası, nazik dokunuşu yapıyor. Ona neredeyse dokunmuyor bile.

Başımı sallıyorum. "Daha sert," diyorum. "Ona biraz daha sert vur."

Onu tekrar nazikçe okşuyor. Kadın kıpırdanıyor, yüzü rahatsızlıktan kızarıyor.

"Daha sert, Seb. Bununla başa çıkabilir. Eğer gazını çıkarmazsanız, bu onun için gerçekten rahatsız edici olabilir."

Ona bakıyor, sonra biraz daha sert bir şekilde okşuyor. Cami aniden feryat etmeye başlıyor, avucunun içinde kıpırdanıyor ve yüzündeki tüm renk uçup gidiyor. Onu tekrar kollarına itiyor. "Yapamam," diye mırıldanıyor, "yapamam."

"Ama-"

Ayağa fırlıyor ve beni huysuz bir bebek ve bir sürü soruyla baş başa bırakarak odadan çıkıyor. Yatak odasının kapısı kapanırken ona bakıyorum, sonra Cami'ye dönüyorum.

"Onun sorunu ne?" Sırtını sıvazlayarak kulağına mırıldanıyorum. Kıvranıyor, yüzünü buruşturuyor ve sırtıma tükürüyor, sonra mutlu bir şekilde omzuma yaslanıp bana sokuluyor.

SEKİZ

SEBASTIAN

Yatak odamın kapısını arkamdan kapatıp ona yaslanıyorum, başım dönüyor. Kalbim çok sert atıyor. Sağ elim karıncalanıyor. Cami'nin sırtına bir tokat attığımı hatırlıyorum ve içimi bir korku kaplıyor.

Beth, kırılgan küçük bir bebeği doğru miktarda basınçla dövmek basit bir şeymiş gibi davranıyor. Ama ben nasıl yapacağımı bilmiyorum. Kızıma vuramam. Yanlışıyla çok sert vururum. Onu *incitirim*.

Odayı geçip ofisime gidiyorum ve masa sandalyesine yığılıyorum, pencereden dışarı bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Hayal kırıklığı gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

Çok yorgunum. Dün gece Cami'nin karyolasını buraya getirdim - bebeğimi salonda uyurken bırakmamın imkanı yoktu, bir şeye ihtiyacı olduğunda ağladığını bile duymayabilirdim.

Bütün gece ikimizin de art arda otuz dakikadan fazla uyuduğunu sanmıyorum. Gece 1'e kadar çalışmayı bile bitiremedim; sonunda yatağa girdiğimde, başım yaklaşan bir migrenle yarılmıştı, avazı çıktığı kadar ağlamaya başladı. Ve hiç durmadı.

Yapabileceğim hiçbir şey onu sakinleştiremezdi. Yemek yemiyordu. Kuklasını tükürüyordu. Ona sarılmak sadece onu kızdırıyordu. Sonunda, sabahın dördünde, biberonunu kabul etti, yarısını hüpleterek içti ve sonunda birkaç dakikalığına uykuya daldı. Altıda kalkmam gerekiyordu, bu yüzden uyumaktan vazgeçtim ve duşa girdim, onu duyabilmek için kapıyı açık bıraktım.

Tam giyinmiştim ki tekrar çılgılık atmaya başladı. Bezinin değiştirilmesi gerektiğini fark ettim, ben de bunu yaptım ve ona yeni bir tulum giydirdim. Son düğmeyi ilikler ilemez çılgılık atmaya başladı ve sonra da tüm kıyafetlerine kustı. Onu elimden geldiğince bebek mendilleriyle temizledim, sonra da yeni bir tulum giydirdim. *Tekrar* çılgılık atmaya başlamadan önce bir fincan kahve yapacak kadar zamanım vardı. Kahvesinin son yarısını ona verdim.

Biberon. Sonra bezini tekrar doldurdu. Sonra yine ikimizin de kıyafetlerine tükürdü ve gözyaşlarına boğuldu.

Sonunda onunla yatakta oturdum, ılık atıp hıçkırarak hıçkırarak ağlarken uyuşmuş bir şekilde ona sarıldım, her dakika geçtikçe daha da sinirleniyor ve hayal kırıklığına uğruyordum. Ne yapacağımı bilemiyordum. Kırk dakika sonra bir toplantım vardı, takım elbisem lekeliydi, başım çatlıyordu ve yapabileceğim hiçbir şey bebeğimin ağlamasını durduramazdı. Sonunda, sabahın altısında, Jack yatak odama girdi ve onu benden aldı, beni de ağrı kesicilerimi kusmak için ebeveyn banyoma geri dönmek zorunda bıraktı.

Önümüzdeki altı ay boyunca her gece tüm bunları tekrar yapma düşüncesi saçlarımı yolma isteğı uyandırıyor.

Telefonum masamda çalıyor ve midem bulanıyor. Patronum arıyor. Tabii ki patronum.

Jack ve ben Trinity Games'i kurduğumuzdan beri aşırı iş yükü altındayım. Jack'in aksine, RedPress Software'deki eski işimden hiç ayrılmadım, bu da son bir yıldır günde yaklaşık on altı saat çalıştığım anlamına geliyor. Cami gelmeden önce bu zorluğu seviyordum; çalışmaktan başka yapacak pek bir şeyim yoktu. Ama şimdi bu tamamen imkânsız hale geliyor.

İç çekerek aramayı cevaplamak için parmağımı kaydırdım.

"Bright," diye bağırdı patronum. "Marcellus ile bütçe toplantısı için sana ofiste ihtiyacımız var. Hangi cehennemdesin?"

Kaşlarımı çatıyorum, ismi bulmak için beynimi zorluyorum. "Marcellus mu? Yatırımcıyı mı kastediyorsun?"

Kekeliyor. *"Tabii ki lanet yatırımcıyı kastediyorum. Lanet olası Marcellus adında başka bir baş belası tanıyor musun?"*

Bir iniltiyi yutuyorum. Marcellus şirkete yeni yatırım yapmış. Görünüşe göre, geçen yıl satın aldığı bir girişim başarısız olunca çok para kaybetmiş ve şimdi de finansal kararlarımızı bizzat denetlemeye karar vermiş.

Eğer finans hakkında bir şeyler bilseydi bu iyi olurdu. Ya da ekonomi. Ya da bilgisayar. Bu haliyle tamamen işe yaramaz; tek yaptığı aptalca sorular sormak, ama o kadar zengin ki ona hayır diyemiyoruz.

"Bana herhangi bir bütçe toplantısından bahsetmedin," diyorum ona.

Hırlıyor. *"Dün gece sana bununla ilgili bir e-posta gönderdim. Bana sunumu yapmadığını mı söylüyorsun?"*

"Bana hiçbir sunumdan bahsetmediğini söylüyorum," diye ısııyorum.
"Aklını okuyamam. Telepatik falan değilim."

Uzun bir duraklama olur. *"E-postanı kontrol et, Bright. Sonra da buraya gel. Geçen çeyreğin üçüncü kademe eğitim bütçesi raporunu getir. Sunumu arabada yazabilirsin."*

Hat kesildi. Yemin ediyorum, e-postamı açıp gelen kutumu tarıyorum. Dün gece bana mesaj göndermediğine yemin edebilirim.

O yaptı. Yirmi beş dakika içinde ofiste olmam gerekiyor ve arabayla yirmi beş dakika sürüyor.

"Orospu çocuğu," diye küfrediyorum içimden, yazıcımın düğmesine basıp bütçe raporunu yüklüyorum. Yazıcıdan kâğıtlar fışkırmaya başlıyor ve gardırobumun kapısını açıp temiz kıyafetlerimi giyiyorum. Gömleğimin düğmelerini iliklerken ellerim titriyor. Cami'nin yatak odamın dışında kıkırdadığını duyabiliyorum ve bu ses beni irkiltiyor. Tanrım, lanet *başım*. Masamın altındaki çekmeceye uzanıp açıyorum ve bir paket ibuprofen bulmak için etrafı yokluyorum. Sadece iki tane almam gerektiğinden oldukça eminim ama üç tane çıkarıp kuru kuru yutuyorum, yemek boruma saplanırken boğazımı ovuşturuyorum. Yazıcıdan bip sesi geliyor ve kâğıtları alıp yatak odamdan çıkıyorum.

Hemen bir şeye takılıp düşünüyorum. Beth'in Cami'yle birlikte yerde oturduğunu ve etrafının oyuncaklarla çevrili olduğunu hayal meyal hatırlıyorum, sonra kâğıtlar uçuşuyor ve ben yere yığılıyorum. Acı başımı yarıyor, gözümün arkasına bir buz kıracağı gibi saplanıyor.

"Aman Tanrım," diyor Beth, ayağa fırlayarak. "Kahretsin, iyi misin?"
Sırtıma dokunuyor.

Onu üzerimden silkeleyip doğruluyorum ve acının geçmesini beklerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Kâğıtlarımı mı karıştırdım?" Şakağımı ovuşturarak sıkıca soruyorum.

Beth özür dileyerek, "Şey... evet, her yerdeler," diyor. İnleyerek etrafıma bakıyorum.

Oda bir ipucu. Yer, gelişigüzel bir şekilde muşambanın üzerine yayılmış, kabarık pembe küplerle dolu. Kağıtlarım da onların arasına karışmış, dağınık ve düzensiz. Tüm bunların ortasında Cami, pembe bir minder üzerinde karnının üzerine uzanmış, kocaman gözlerle beni izliyor.

Kahretsin.

"Tanrı aşkına," diye çıkıştım. "Dairemizi dağıtmasan ölür müsün? Burası tam bir karmaşa." Kağıtlarımı toplayıp bir araya yığıyorum. Onları tekrar düzene sokmanın ne kadar süreceğini Tanrı bilir. Muhtemelen yarım saat. Ki hiç *vaktim yok*. Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, içimi bir panik kaplıyor. Berbat durumdayım.

Ayağa kalkıyorum, gözlerimin arkasındaki acı patlamasını geri kırıyorum. "Şunu temizler misin lütfen?" Dişlerimi sıkarak kapıya doğru koşuyorum.

"Özür dilerim," diyor Beth arkamdan. Sesi tuhaf bir şekilde sessiz geliyor. "Özür dilerim. Ben temizlerim."

Onu zar zor duyuyorum, çantamı kapıp daireden çıkıyorum. Baktan bir gün olacak.

NINETEEN

BETH

O akşam daha sonra kanepeye kıvrılıp Cami'nin uyumasını izliyorum. Saat neredeyse dokuzdu. Eve gitmem gerektiğini biliyorum ama bir türlü kendime gelemiyorum. Gitmeden önce Sebastian'ı tekrar görmek istiyorum. Aramızın iyi olduğundan ve daireye geri dönüp beni hemen kovmayacağından emin olmak için.

Bu işe gerçekten ihtiyacım var. Eğer kovulursam, kesinlikle mahvolurum. Taşınmak zorunda kalacağım. Muhtemelen tüm eşyalarımı da satmak zorunda kalacağım. Bir depoya bile param yetmez.

Düşüncesi bile beni endişeye boğuyor. Tüm öğleden sonra ve akşamı sinir harbiyle geçirdim, ancak stresin çoğunu ev işlerine yönlendirmeyi başardım. Sebastian şu anda dağınıklıktan kesinlikle şikayet edemez; Cami'nin tüm oyuncaklarını topladım, süpürdüm, tezgahları temizledim, bulaşıkları yıkadım ve hatta mutfağı temizledim. Daire pırıl pırıl. Yani artık kızamaz, değil mi?

Kilitte bir anahtar sesi duyduğumda kaskatı kesiliyorum. Ön kapı itilerek açıldı ve Sebastian içeri girdi. Bitkin görünüyor: kravatı boğazına kadar sarkmış ve yakasının düğmeleri çözülmüş. Kapıyı arkasından kapatıyor ve kafası karışmış bir halde odanın içinde gözlerini kırıştırıyor.

Her şeyi berbat ettiğimi hemen anlıyorum. Çok ileri gittim. Garipleşti. Ne tür bir ezik patronu tarafından azarlanır ve evini derinlemesine temizleyerek karşılık verir?

Gözleri sonunda bana dikildi. Şaşırmış görünüyor. "Beth-"

Yüzümü gülümsemeye zorlayarak ayağa kalkıyorum. "Cami'nin uyuması biraz uzun sürdü. Şimdi uyudu." Ayakkabılarımı giyerek ön kapıya doğru ilerliyorum. "Akşam yemeğinin sadece yarısını yedi, bu yüzden gece fazladan beslenmeye ihtiyacı olursa şaşırmayın."

Hiçbir şey söylemiyor, geniş gözlerle odaya bakıyor. Converse'lerimi bağladım, sonra doğruldum. "Peki. Yarın görüşürüz-"

"Beth." Bileğimi kavriyor ve donup kalıyorum. "Bütün bunları yapmak zorunda değildin. Sen temizlikçi değilsin. Sadece bütün eşyaların yerde olmasını istemedim."

Ona bakmadan başımı sallıyorum.

Kaşlarını çatıyor, elini gevşetiyor. "Beth, özür dilerim. Seni terslemek istememiştim. Ben sadece... karmaşa beni strese sokuyor. Ve o kağıtlar gerçekten önemliydi."

Elimi çekip kurtarıyorum. "O bir bebek," diyorum, sesim amaçladığımdan daha keskin çıkıyor. "Bebekler ortalığı dağıtır."

Ağzı açık kaldı. Tamamen şaşırılmış görünüyor. Kapının yanındaki tabaktan anahtarlarımı alıyorum ve Cami'ye bir bakış atıyorum. "Yarın görüşürüz," diye mırıldanıyorum.

Başını salladı, ben de çıktım.

Ertesi gün berbattı. Çocuklar çoğunlukla yoluma çıkmıyor, ancak Jack'in bana endişeli bakışlar attığını fark ediyorum. Gözlerimiz her buluştuğunda, dudaklarının dudaklarımda olduğunu hatırlıyorum. Elleri yanaklarımda. "*Senden hoşlanıyorum*" derken yüzünün kızarışını.

Tanrım. Neden her şeyi bu kadar karmaşık hale getirmek zorundayım? Bir yıldan uzun süredir ilk kez düzenli bir işim var ve şimdiden bir patronla öpüştüm, bir diğeriyle de kavga ettim. Sanki işsiz ve aç kalmak istiyorum.

Sadece başımı öne eğip işimi yapmaya odaklanmaya çalışıyorum ama bu çok zor. Vardiyam bittiğinde o kadar telaşlı ve stresli oluyorum ki artık bununla başa çıkamıyorum. Bu yüzden tavsiyeye ihtiyacım olduğunda her zaman yaptığım şeyi yapıyorum: Kendimi yatağa attım ve Benny'yi aradım.

Ne yazık ki pek yardımcı olmuyor. Aslında, çoğunlukla durumu komik buluyor gibi görünüyor.

"Bekle, bekle. Komşun seni öptü ve sen de kaçıp tuvalete mi saklandın?" diye ciyak ciyak bağılıyor.

"Gülmeyi kes!" Talep ediyorum. "Bu bir şaka değil."

"Evet, tamam, Rahibe Ellis. Kıvırmayın."

"Aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" İnanamayarak sordum. "Biriyle çıkmadığımı biliyorsun!"

"Evet, bekâr kalma kararınıza saygı duyuyorum. Ama öpüşmenin biriyle çıkmak anlamına geldiğini nereden çıkardın bilmiyorum. Nesin sen, beşinci sınıf öğrencisi mi? Eğer onun elini tutarsan, ikiniz için oyun alanında bir düğün töreni mi planlamalıyız? Çiçekçi çocuk olabilir miyim lütfen? Sana bir karahindiba buketi yaparım ve koridorda yürürken sana yaprak fırlatırım."

Birkaç dakika bunu düşünüyorum, kalbim sıkışıyor. "Aşırı tepki verdim, değil mi?"

"Hayalini kurduğun çocuk seni öptü ve sen sanki o bir katil," diyor neşeyle. "Öyle olduğunu söyleyebilirim, evet."

İnleyerek yatağıma uzandım ve yorganımı çekiştirdim. "Sadece... bana aşık olduğunu söyledi-" Benny ahizeye doğru sağır edici bir şekilde kurt gibi ılık çalmaya başlayınca sözümü kesiyorum, "Evet, tamam, teşekkür ederim-ve ben de ondan uzun zamandır hoşlanıyorum."

"Ne yani? Adama aşık olmadan öpüşemeyeceğini mi düşünüyorsun? Bence bu iyi bir şey. Eğer bir erkek arkadaş istemiyorsan, kendini buna alıştıır. Birkaç randevuya çık. Birkaç yüzü öp. Sıradan seks yap. Sonsuza kadar bu kadar güzel kalmayacaksın."

"Teşekkürler." Jack'in bu sabahki endişeli ifadesini hatırlayınca suçluluk duygusu midemde çalkalanıyor. Benny haklıydı. Öpücükten kaçmak aptalcaydı ve sonrasında ondan kaçmak da düpedüz kabalıktı. Lanet olsun. "Sanırım artık çok geç," diye iç geçiriyorum. "Gemi çoktan kalktı."

"Hayır, olmadı. Gemiği geri çekin. Limana demirleyin. Sonra da sevişin." Yüzümü buruşturdum. Bazı hışırtı sesleri geliyor ve arka planda boğuk bir bağırış duyuyorum. "Artık gitmeliyim. Kendi boktan seks hayatım hakkında daha iyi hissetmemi sağladığın için teşekkürler. Seninle kıyaslandığımda, ben Hugh Hefner'ım."

"Bir şey değil mi?"

"Cuma gecesi için hâlâ uygunsun, değil mi? Biletler tükenmeden kulüp için bilet almam gerekiyor."

"Elbette."

"Güzel. Seni seviyorum." Telefonu kapatıyor. Telefonu karnımın üzerine bırakıyorum ve orada uzanıp tavana bakıyorum.

Ben tam bir eziğim.

Perşembe sabahının çoğunu Cami için yeni bir rutin hazırlayarak geçirdim. Sebastian görünüşe göre dağınıklığı kaldıramadığı için birlikte yapabileceğimiz aktiviteler oldukça sınırlı. Karın zamanı sırasında yere bir mat seriyorum, sonra ikimiz de oturup oyuncak kutularını inceliyoruz.

"Bugün ne yapmak istersin?" Cami'ye onu dizimde zıplatarak soruyorum. "Unutma, dağınık bir şey olmasın."

Bloklara uzanıyor, kucağımda çırpınıyor. Geçen gün onlarla oynamaya bayıldı. Koca bir şehir inşa ettik ve sonra o şehrin içinde tepinirken onu tuttum, tüm yumuşak küpleri bir tür bebek Godzilla gibi uçurdu. Onu tanıdığımdan beri hiç bu kadar güldüğünü görmemiştim. Onu rahatlamış ve gerçekten eğlenirken görmek çok rahatlatıcıydı. Bu bir dönüm noktasıydı: Çevresinin tamamen değişmesine rağmen, artık burada tamamen rahatlayabilecek kadar güvende hissettiği anlamına geliyordu.

Ama tabii ki babası bunu böyle görmüyordu. Tek gördüğü yolundaki dağınıklık ve işinin aksamasıydı. Ayağı takıldığı için üzüldüm ama nereye gittiğine bakmadan koşarak odasından çıktı. Ne bekliyordu ki?

Dürüst olmak gerekirse, başka bir ebeveyn olsaydı, muhtemelen normal bir şekilde oynar ve o eve gelmeden önce dağınıklığın temizlendiğinden emin olurdu. Ama ben endişeliyim. Cami'yi aldığından beri Seb'in kendi inisiyatifiyle ona dokunmak için tek bir hareket yaptığını görmedim. Sinirlenip onu göndermeye karar vermesinden çok korkuyorum.

Cami pembe küpleri kaparak mırıldanıyor ve ben iç çekerek başımı sallıyorum. "Hayır," diyorum neşeyle, büyük bir ışıklı topa uzanarak. "Eğer baban

odasından çıkar ve seni yine bunlarla oynarken görürse muhtemelen beni kovar."

Cami'nin yüzü buruştu. Kalbim acıyor. Onu göğsüme doğru çekiyorum ve kendime doğru bastırıyorum. "Ağlama bebeğim. Oynayacak bir sürü oyuncağın var. Bak!" Ona bir çingirak gösterip sallıyorum.

Tekrar bloklara uzanıyor ve ben de iç çekerek onları gözden uzaklaştırıyorum. "Yapamayız tatlım. Başka bir zaman."

Bundan hoşlanmıyor ve karın zamanının çoğunu inanılmaz derecede mızızlanarak, ağlayarak ve elleriyle buruşuk oyun matını şapırdatarak geçiriyoruz. Sonunda pes ediyorum ve onu tekrar kollarıma alıyorum. "Belki de biraz kestirmen gerekiyordur," diye mırıldandım. Onu karyolasına yatırıyorum, sonra odayı topluyorum ve öğle yemeğinin kalıntılarını temizleyerek bulaşıklarla uğraşmaya başlıyorum. Jack gözlerini ovuşturarak odasından çıktığında bir fincan çay ile tam yerleşmişim. Bana zayıfça gülümsüyor. "Selam."

"Hey," dedim, aniden gerildim. "Su kaynadı, istersen biraz alabilirsin."

"Evet. Teşekkürler." Kendi fincanını yapıyor, sonra kanepenin yanında garip bir şekilde duruyor. "Size katılabilir miyim?"

"Bu senin kanepen."

Başını salladı ve oturdu. Kendimi çelikleştiriyorum. Şimdi mükemmel bir an. İtiraf etmeli ve özür dilemeliyim. Derin bir nefes alıyorum.

"Özür dilerim," diyoruz ikimiz de aynı anda.

Kaşlarını çattı. "Bekle, ne? Ne için üzgünsün?"

Dudağımı ısırdım. "Dün senden kaçtığım için. Kafede olanlardan sonra seninle konuşmadığım için. Olgunca değildi."

Başını şiddetle sallar. "Özür dileycek bir şey yok. Benim hatamdı. Seni öpmemeliydim." Yüzünü buruşturuyor. "Bazen kafamın içinde sıkışıp kalabiliyorum. Diğer insanları okumakta her zaman iyi değilim. Eğer yanlış bir sinyal aldıysam çok ama çok özür dilerim. Bir daha asla olmayacak. I."

"Ben de senden hoşlanıyorum," diyerek sözünü kestim.

Bunu söylemeyi planlamıyorum. Kelimeler beynimin onayı olmadan ağzımdan dökülüyor. O bana bakarken çenemi kapatıyorum, mavi gözleri

Geniş.

"Pardon, *ne dedin?*"

Kupamı yere bıraktım. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki nabzımı tenimde hissedebiliyorum. "Özür dilemene gerek yok Jack. Ve hiçbir sinyali yanlış okumadın. Senden gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum. Dürüst olmak gerekirse, ben de senden uzun zamandır hoşlanıyorum."

Söylediğim tek kelimeye bile inanamıyormuş gibi bana bakıyor. "Ama dün çok üzgün görünüyordun."

"Evet. Ama seninle bir ilgisi yoktu. Söz veriyorum." Parmaklarımı birbirine geçirdim. "Kaçtığım için özür dilerim. Sadece korktum sanırım. Gerçekten ilişki yaşamıyorum."

"Sadece bir öpücüktü," diyor usulca. "Seni ciddi bir şey için zorlamak istememiştim. Yemin ederim, seni kafeye götürüp içkinin parasını ödeyerek bir randevu için kandırmaya çalışmıyordum. Kahretsin, sanırım biraz öyle göründü, ha?"

Başımı salladım. "Aşırı tepki gösterdim. Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Aslında," diye yutkunuyorum gururumu, utancım içime akıyor. "Öpücükten gerçekten keyif aldım. Bilirsin işte. Kaçmadan önce."

Şaşıarak göz kırpmıyor. "Sen mi yaptın?" Yanaklarım kızardı.

"Evet."

"Ciddi misin?"

"Evet."

"Oh." Dönüyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Huh."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Başka bir yerde olmayı dileyerek koltuğumda kıpırdanıyorum. Sonunda boğazını temizledi.

"Yani ilişki kurmuyorsun."

"Hayır."

Bana yan gözle bakıyor. "Ama gelişigüzel mi çıkıyorsun? Bağlanmadan mı?"

Karnım zonkluyor. "Yapabilirim," diyorum, soğukkanlı davranmaya çalışarak. "Belki. Yeterince hoşlandığım bir erkek olsaydı."

Ağız titriyor. Hafifçe eğiliyor, böylece kollarımız birbirine sürtünüyor. Kan beynime sızıyor. Vay anasını. Benimle flört ediyor. Sosyal açıdan garip biri olmam onu rahatsız etmemiş demek ki. "Seni tekrar öpersem," diyor yavaşça, "kaçıp tuvalete saklanır mısın? Çünkü kilidi biraz zor. Orada sıkışıp kalmanı istemem."

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Dene ve gör." Ellerim terliyor.

Gülümsemesi genişliyor. Yüzümü avuçlamak için uzanıyor, bana geri çekilmem için zaman veriyor.

Yapmıyorum. Dokunuşuna bastırıyorum. Kirpikleri dalgalanıyor. Çok çekingen bir şekilde öne eğiliyor, ağzını benimkine değdiriyor.

Ben de onu öpüyorum, sertçe.

Anında karşılık veriyor, bir elini boynuma doluyor ve beni kendine çekerek dudaklarımızı tamamen birbirine yapıştırıyor. Bir elimi gömleğinin içine sokuyorum ve ona karşı yumuşuyorum.

Öpücük sıfırdan yüze doğru hızla ilerliyor. Aylardır bastırılmış hayal kırıklığı bedenimi ısıtıyor, derimin altındaki ateş gibi beni aydınlatıyor. İri elleri belime dolanıyor ve ikimiz de birbirimize doğru sallanıyoruz. Parmaklarım tişörtünün eteklerinin altını okşuyor ve göğsündeki kaslar gerilerek titriyor.

"Beth-" Ağzıma doğru soluk soluğa geliyor. "I-"

Bir kurt düdüğü havayı deliyor ve dairenin ön kapısı patlayarak açılırken ikimiz de birbirimizden ayrılıyoruz.

YİRMİ

BETH

Cyrus kapı aralığına eğilip sırtarak aramıza bakıyor. Belli ki spor salonuna yeni gitmiş; siyah saçları nemli ve terden sırılsıklam olmuş açık gri bir atlet giymiş. Dikkatli bir şekilde sert, pırıl pırıl parlayan pazularına bakmıyorum.

"Evde olduğunu sanıyordum," diyor Jack, kalçama bir daire çizerek. Utanarak ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o sadece beni daha sıkı kavlıyor, gözleri ısınıyor.

Cyrus ayakkabılarını tekmeliyor. "Bir parti için çağrıldım. Birkaç saatliğine kızların evinde kaldım." Spor çantasını yere atıyor, geriniyor, sonra ikimize de bakıyor. "Bir kişilik daha yer var mı?" Gözleri arsızca parlayarak soruyor.

Göz kırpıyorum. "Pardon, ne dedin?"

Jack iç çeker. "Tanrım. Başlama. En başta bizi bu karmaşaya sokan şey buydu."

"Ve bu sayede yaşayan en şirin bebeğe sahip olduk. Şahsen ben buna galibiyet derim." Bir elini saçlarına sürterek esniyor.

Kaşlarımı çattım. "Özür dilerim, bir şey mi kaçırdım?"

Cyrus odayı geçiyor ve yanımdaki kanepeye yığılıyor. Jack başını kucağıma bırakıp bacaklarını kanepenin minderlerine uzatırken ofluyor. "Bana şu elma lapasının nasıl yapıldığını gösterebilir misin şekerim?" Kalçama doğru mırıldanıyor. İçime bir sıcaklık yayılıyor ve midemi bulandırıyor.

Jack omzumu sıkıyor ve ayağa kalkıyor. "Biraz daha çay?" Kupamı alarak soruyor.

"Hayır, teşekkürler." Cyrus'a döndüm. Yanağını çıplak bacağıma bastırdı. "Gerçekten bir şey yapmana gerek yok, sadece elmaları kaynatıyorsun ve

onları kaldır."

Cyrus anlamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Gözleri çırpınarak kapanıyor. Uykuya dalarken ona bakıyorum, birkaç tutam siyah saç alnının üzerinde kıvrılıyor.

"Uh," dedim. "İyi misin?"

Yanıt yok. Nefes alış veriş derinleşiyor ve düzleşiyor. Jack'e "Cy üzerimde uyuyor," diyorum.

"Teknik olarak, onun yerinde sen varsın. Kanepede uyumaya bayılır. Eğer onu orada istemiyorsanız, üstünüzden yuvarlayın."

"Ben *öyle* demezdim." Onu üzerime örtmek çok hoş. Kucağında kıvrılmış evcil bir kedi gibi. "Her gece dışarı çıkıyor mu?"

Jack tereddüt eder. "Çoğu. Muhtemelen haftada beş ya da altı gece."

"*Tanrım*. Bu enerjiyi nereden buluyor?"

Cy hafifçe kayıyor ve ben otomatik olarak elimi saçlarında gezdirmeye başlıyorum. Muhtemelen bir erkekte gördüğüm en güzel saçlar: kalın ve ipeksi, o kadar siyah ki ışık altında neredeyse mavi görünüyor. Bir kısmını alnından uzaklaştırıyorum ve bana sırtıttığını fark ediyorum.

"Uyumuyorsun bile, seni topuz."

"Beni okşamaya devam edersen okşayacağım." Lüks bir şekilde uzanıyor ve uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Gerçekten çok rahatsın, şekerim."

Endişeyle Jack'e bakıyorum. Garip bir şekilde, hiç de sinirlenmiş ya da kıskanmış görünmüyor, dolapları karıştırırken gülümsüyor. Bu garip, değil mi? Yani, onu öpeli altmış saniyeden az oldu ama oda arkadaşının uykulu bir kedi yavrusu gibi kalçama sokulmasında bir sakınca görmüyor.

Yine de Cyrus'un çok dokunsal olduğu açık. Belki de herkese karşı böyledir. Flört etmiyor bile olabilir.

"Bu gece biriyle çıkmak ister misin?" Cy tembelce uzanıp buklelerimden birini çekiştiriyor.

Boş ver o zaman.

Ona bakıyorum. "Ben... seninle mi?"

Homurdanıyor. "Jack'i çağırmiyorum. Yine de isterse gelebilir." Jack kupasını kaldırır. "Sağ ol dostum. Bunu kabul edeceğim."

"Asla cömert olmadığımı söyleme." Cyrus kucağıma uzandı ve küçük, memnun bir sesle omuzlarını silkti.

İki adamın arasına bakarak kekeliyorum. "Ciddi misiniz?"

"Kalp krizi kadar."

"Bana çifte randevu mu teklif ediyorsun... ama sadece benimle?"

"Sanırım öyle." Bana yandan bir bakış fırlatıyor. "Hayır diyebilirsin. Alınmam. Şey, hayır, kırılıyorum ama bir şekilde acıya dayanırım."

"Hayır!" Çok ani bir şekilde söyledim. "Yani, evet!" İki adam da gülmekten kırıldı. "Yani. Anlamıyorum."

"Alınacak ne var?" Jack çayını rahatça yudumlarken sorar. "Daha önce de birileriyle çıktın. Aynı şey, ama iki kat daha fazla erkekle."

"Ama-"

Cami birkaç metre ötedeki karyolasında inliyor ve Cyrus sonunda ayağa kalkıyor. "Sorun yok u ğ u r böceği," diye sesleniyor, etrafına bakınarak. "Tavşanın nerede?"

"Tavşanı istemiyor," diye karşı çıkıyor Jack. "O aslanını özlüyor."

"Cami'nin tavşanı nerede, bebeğim?" Cyrus onu görmezden gelerek sorar.

Ona uzatıyorum ve üzerime eğilip tüylü kuyruğuyla Cami'nin yüzünü gıdıklamasını boş gözlerle izliyorum. Çok aptalca davranıyorum. Anisha'yı tamamen unutmuşum. Hepsi onunla yatmış. Cyrus'a göre "aynı anda". Sanırım çocuklar paylaşmaya alışmışlar.

Şimdi bunu mu öneriyorlar?

Bu düşünce yanaklarımın kızarmasına neden oluyor. Aklımdan görüntüler geçiyor. Cyrus'un kucağında oturmuş Jack'i öpüyorum. Yatağıma yayılmış, ikisinin arasında sıkışmıştım. Yerde diz çökmüşüm, biri ağzımda, diğeri bacaklarımın arasında.

Sikeyim.

Cyrus yanıma kayıyor. Birden ne kadar yakın olduğumuzun farkına varıyorum. Kaslı kolunu benimkine bastırıyor. "Fazla düşünme," diyor sessizce. "İkimizle birlikte çıkmak ister misin?"

"Evet," diyorum hemen.

"Harika." Öne doğru eğiliyor ve sıcak dudaklarını hafifçe yanağıma değdiriyor. "Anlaştık o zaman. Seni sekizde alacağız, tamam mı? Seb o zamana kadar evde olur, bebek bakıcılığı yapabilir."

"Kendi çocuğuna bakıcılık yapamazsın," diye belirttim. "O onun babası. Onun babası. ona göz kulak ol."

"Tanrım, çok tatlısın." Yanağıma bir öpücük daha konduruyor, sonra ayağa kalkıp Cami'nin beşiğine doğru ilerliyor. "Gel bakalım uğur böceği," diyor Cami'yi kucağına alarak. "Bu gece için kıyafetimi seçerken yardıma ihtiyacım var. Eminim harika bir moda anlayışın vardır, değil mi?"

Kollarını onun boynuna doluyor, bacaklarını tekmeliyor. Kalbim küt küt atarak gidişini izliyorum. Beklenti midemde kıvrılıyor.

Bu geceyi dört gözle bekliyorum.

Ne yazık ki günün geri kalanı pek de planlandığı gibi gitmez.

Cami'yi akşam yemeği için kaldırdığımda bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Gözleri yaşlı ve bulanık bir şekilde uyanıyor ve hemen ağlamaya başlıyor. Onu kucağıma alıp dudaklarımı yanağına bastırdığımda kaşlarımı çatıyorum. Teni çok sıcak geliyor. Önce yanağına, sonra alnına dokunuyorum, sonra onu koridora taşıyorum ve Jack'in yatak odasının kapısını çalıyorum. "Jack?"

"Evet?" Sesi tahta yüzünden boğuklaşarak sesleniyor. "Termometreniz var mı?"

Yatak odasının içinden bazı takırtı sesleri geliyor ve sonra kafası dışarı fırlıyor. "Ne?" Gözlerini yüzümde gezdiriyor. "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Ben iyiyim. Ama Cami bana biraz sıcak geliyor. Sanırım biraz ateşi var."

Gözleri büyür. Yatak odasının kapısından dışarı fırlıyor ve neredeyse koşarak banyoya gidip lavabonun üzerindeki dolabı açıyor. İçini karıştırıyor, sonra bana bir kızılötesi termometre lazer tabancası uzatıyor.

"Süslü." Alnına tutuyorum ve düğmeye basıyorum. Titreştiğinde, okumayı kontrol ediyorum. 38. "Evet, ateşi var. Ama çok kötü değil." Başını öpüyorum. "Zavallı bebeğim. Pek iyi hissetmiyorsun, değil mi?"

"*Siktir*," diye küfrediyor, sonra bana özür dileyen bir bakış atıyor. "Kahretsin. Özür dilerim." Cami'yi benden alıp sıkı sıkı sarılıyor ve yanağını Cami'nin yanağına sürtüyor. Miyavlıyor. "Onun nesi var?" Diye soruyor.

"Başka bir semptomu yok ve iyi besleniyor. Sadece huysuz ve biraz yorgun." Yanağından öpüyorum. "Muhtemelen soğuk algınlığıdır. Çocuk doktorunda kapmış olabilir."

"Bu gece kalabilir misin?" Neredeyse yalvarıyor. "Lütfen mi? Dışarı çıkmayı planladığımızı biliyorum ama-"

Başımı sallamaya başladım bile. "Tabii ki. Başka bir zaman için yeniden plan yapabiliriz."

Cami'nin iyi olacağından eminim; üvey kardeşlerime bakarken ve dadılık yaparken ateşi olan sayısız bebeğe baktım ve sadece birinin tıbbi tedaviye ihtiyacı oldu. Ama içimden bir ses çocukları Cami'yle bırakırsam bir saat dolmadan ambulans çağıracaklarını söylüyor. Onları suçlayamam. Tüm yeni ebeveynler çocukları hastalandığında paniğe kapılır.

Hâlâ Cami'ye sarılmış olan Jack telefonunu çıkarır ve ekrana çılgınca bir şeyler yazmaya başlar.

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Lütfen bana Google'da aratmadığını söyle-"

"Eğer ateşleri varsa ve altı aydan küçüklerse bir doktor çağırmanız gerektiğini söylüyor!"

"Ve altı aydan küçük değil," diye sabırla işaret ediyorum.

"Sadece birkaç hafta farkla! Ne fark edecek ki?" Kaydırmaya devam ediyor ve ağzı açık kalıyor. "Ateşin bebeklerde *nöbete* neden olabileceği yazıyor-"

"Ateşli nöbetler, evet. Tehlikeli olma eğiliminde değiller, tatlım." "Ama olabilirler, değil mi?"

Telefonunu elinden aldım. "Ona bakma. Başına böyle bir şey gelme ihtimali çok düşük ve gelse bile ben bebeklere ilk yardım eğitimi aldım, hatırladın mı? Hastaneye gitmesi gerekiyorsa sana söylerim. Ama büyük ihtimalle sadece üşütmüştür. Eğer bunlara ihtiyacı yoksa onu bir hastane bekleme odasına, bir sürü yabancıya ve aşırıya maruz bırakmanın bir anlamı yok."

Boynunun arkasını ovuşturarak başını sallıyor. "Evet, evet. Evet. Tamam."

Hâlâ ikna olmamış görünüyor. Kollarımı beline dolayıp ona sıkıca sarılıyorum ve kalbinin yanağıma çarptığını hissediyorum. "O iyi olacak," diye mırıldanıyorum gömleğinin içine.

O da bana sarılıyor. Cami aramızda kıpırdanıyor, burnunu çekiyor ve o da yanağından öpüyor.

"Cyrus'u arayacağım," diyor. "Hayal kırıklığına uğrayacak. Bu geceyi gerçekten dört gözle bekliyordu."

"Ben de," diyorum ona dürüstçe. "Ama erteleyebiliriz." Birbirimizden ayrılıyoruz ve Cami'nin yanağını gıdıklıyorum. "Şimdi şu küçük uğurböceğine biraz ilaç verelim, ha?"

YİRMİ BİR

CYRUS

O akşam spor salonundan döndüğümde Beth, "Gerçekten çok üzgünüm," dedi. Beni arayıp Cami'den bahsetti ve ben de seansımın tam ortasında ağırlık kaldırmayı bıraktım. Antrenörüm bana kızdı ama umurumda bile değildi. Sadece Cami'nin iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek istedim.

Tanrım, ebeveynlerin her zaman yorgun olmalarına şaşmamalı. Çocuklarına bir şey olacak diye sürekli korku içinde mi yaşıyorlar? Bebeğimize gerçekten de bir profesyonel bakıyor ve ben Cami'nin sıcak yanağını okşarken kalbimin hızla çarpmasına engel olamıyorum. Uykusunda burnunu çekiyor, ben de alnından öpüyorum.

"Senin hatan değil," diye mırıldandım.

"Bu hafta sonu için yeniden plan yapabilir miyiz?" Beth öneriyor. "Zaten o zaman işten izinli olacağım, yani zamanlama muhtemelen daha iyi olur."

Başımı salladım. "Jack ve ben bu hafta sonu bir yerlere gidiyoruz. Edinburgh'da bir teknoloji kongresi var."

Kaşlarını çatıyor. "İkiniz de mi?" "Neden bu kadar şaşırdınız?"

"Sen çalışmıyorsun, değil mi? Jack ve Seb hafta sonları çalıştığı için, ben burada yokken Cami'ye sen bakarsın diye düşündüm." Dudakları kıvrıldı. "Onu Seb'le yalnız mı bırakacaksın? Muhtemelen bir konferans görüşmesinin ortasında onu unutur ya da öyle bir şey olur."

Elimi bırakıyorum, içimde bir acı parlıyor. "Neden işsiz olduğumu düşünüyorsun?" Benimle sadece birkaç gün önce tanıştı. Neden böyle düşünsün ki? *Tembel süngerci* hisleri mi yayıyorum?

Şaşırmış görünüyor. "Özür dilerim, bir işin olduğunu fark etmemiştim. Ben sadece... Bir haftadır her gün buradayım. Ve sen genellikle uyukluyorsun ya da çalışıyorsun."

ya da her neyse."

Bu karnıma bir yumruk gibi indi. Benim tembel bir aylak olduğumu düşünüyor. Bütün gün hiçbir şey yapmadan yattığımı.

Kaşlarını çattı. "Hakaret etmek istememiştim. Bir işim olmamasında yanlış bir şey yok, bir yıllık arayıştan sonra bir iş buldum-" Yüzümdeki ifadeye bakarak *sözünü kesiyor*. "Öyle bir şey demek istemedim Cy."

Dilimi ısırđım. "Sorun değil. Özür dilerim." Kendimi ona gülümsemeye zorluyorum. "Evet, Trinity Games için halka açık etkinlikler yapıyorum."

"Neden?" Kafası karışmış görünüyor. "Uygulamanın geliştirilmesinde yer almadınız, değil mi?"

"Hayır. Ama şirket için hayati önem taşıyan ve diğerlerinin sahip olmadığı bir yeteneğe sahibim." Etkili olması için duraklıyorum. "Ben seksiyim."

Jack gözlerini deviriyor. "O bir *sanatçı*," diye düzeltiyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Kongrelerde konuşma yapmak zorundalar. Yatırımcılarla konuşmak. Belki süslü yemeklere giderler. Seb'in size satmaya çalıştığı herhangi bir şeyi satın alır mıydınız? Siri'nin sosyal becerilerine sahip. Ve *bu* inek," başparmağımla Jack'i gösteriyorum, "sahne korkusu var. Ona yardım etmek için orada olmasaydım sahneden kaçırdı."

Jack kendini küçümseyerek başını sallar.

Beth hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Tamam o zaman. Gelecek hafta o zaman."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Yine de bu gece yapabiliriz. Sadece burada buluşacağız. Bana bırakın." Cami'yi kolumun kıvrımında dengede tutarak Beth'i omzundan tutup daire kapısına doğru itiyorum. "Saat sekizde burada ol. Güzel bir şeyler giy."

Gülüyor. "Saat daha altı. Vardiyam henüz bitmedi."

Onu kovuyorum. "Seni erken bırakıyorum. Bizden bıkip iptal etmeye karar vermeden önce evine git."

"Ama-"

"*Git*."

Sonunda Beth'i gitmeye ikna ettiğimde Cami'yi yerleştirdim, ardından sipariş vermek için yerel bir İtalyan restoranına gittim.

Restoranın paket servis tezgahında beklerken midemde sinirlerim kabarıyor. Bu da şaşırtıcı. En son ne zaman bir kadının beni gerdiğini hatırlamıyorum. En son ne zaman bir kadınla çıktığımı bile hatırlamıyorum. Kadınlar söz konusu olduğunda genellikle oldukça rahatımdır; barda güzel bir kızla tanışırsam ve anlaşırsak onu eve götürürüm. Eğer ilgilenmezse, hemen yoluma devam ederim.

Ama Beth farklı. Onu etkilemek istiyorum. Jack'in yanı sıra onun da beni istemesini istiyorum.

Tanrım, bir kızı paylaşmayalı bir yıldan fazla oldu. Bunun beni ne kadar tahrik ettiğini unutmuşum. İkisini öpüşürken gördüğümde aletim resmen taşa döndü.

Bir garson bana büyük bir kese kâğıdına konmuş siparişimi uzatıyor ve ben de dalgın bir şekilde ona bahşış verip güneşli Londra sokaklarına çıkıyorum. Eve doğru yürürken düşüncelerim dağılıyor.

Bu gece hep birlikte dışarı çıkamadığımız için biraz hayal kırıklığına uğradım ama belki de böylesi daha iyidir. Resmi bir randevu çok romantik olurdu. Kadınların beni romantizm için istemediklerini zor yoldan öğrendim. Geçmişte gerçek ilişkiler kurmaya çalıştım, ancak genel geri bildirim seks için iyi olduğum yönünde ve hepsi bu kadar.

Ki bu iyi bir şey. Sekste iyiyimdir. Hoşuma gidiyor. Benim için fazlasıyla yeterli.

Bu yüzden neden eve dönüp sipariş ettiğim yemekleri oturma odamızın zeminindeki tabaklara yerleştirmeye başladığımdan tam olarak emin değilim. Neden muşambayı battaniye ve minderlerle kapladığımı, elektrikli mumları yerleştirdiğimi ya da şarap bardaklarını doldurduğumu bilmiyorum. Neden pikabı çalıştırıp bir plak çaldığımı ve ışıkları kısarak ortamın aydınlanmasını sağladığımı kesinlikle bilmiyorum. Tek bildiğim, işim bittiğinde ortaya çıkan etkinin bir restorandan bile daha romantik olduğu. Atmosfer *hadi seks yapalım diye* bağırıyor. *Senden gerçekten hoşlandığımı ve senin de benden hoşlanmanı istediğimi* haykırıyor.

Kahretsin.

Jack koyu renk bir kot pantolon ve dar siyah bir tişört giymiş olarak yatak odasından çıktı. Normalde çaba göstermediğı için ona kızardım ama

Bu neredeyse beyaz kravat sayılır. Kaşlarını kaldırarak odayı inceliyor. "Vay canına. Randevu konusunda şaka yapmıyormuşsun, ha?"

Homurdanıyorum, bir paket galeta açıyorum.

"Biliyor musun, bana ilişki yaşamadığını söylemişti." Tabaklara bir göz atıyor. "Belki bu biraz fazla oldu."

"Şarap kadehinin dibine bir nişan yüzüğü düşürmüşüm gibi mi görünüyor? Bu bir *ilişki* değil, sadece akşam yemeği."

Alt dudağını endişelendiriyor. "Sadece onu korkutup kaçırmak istemiyorum."

Ekmekleri bir kaseye diziyorum. "Ondan hoşlanıyorsun. Ondan hoşlanıyorum. O da ikimizden hoşlanıyor. Bu gecenin en iyi sonucu ne olur?" Hiçbir şey söylemiyor. İçimi çektim. "Bir kıza öylece üçlü yapamazsın. Özellikle de dadımız olduğu için. Sonunda kendini... ne bileyim, kullanılmış falan hissedebilir. Ayrıca." Bir kutu zeytin paketini açıp battaniyenin üzerine koyuyorum. "İnsanların onunla ilgilenmesine alışık olmadığını hissediyorum. Geçen haftayı bizimle ilgilenerek geçirdikten sonra bunu hak ediyor. Sence de öyle değil mi?"

"Tabii ki *biliyorum*," diyor Jack. "Sadece senin de bildiğine inanamıyorum." Kaşlarımı çatıyorum. "*Bu da* ne demek şimdi?"

Başını sallar. "Hadi ama Cy. Bu tam olarak sana nasıl davrandığın değil tek gecelik ilişkiler." Başını eğip beni inceliyor. "O bir erkek arkadaş istemiyor. Bunu asla olmayacak bir şeye dönüştürme."

Ona ters ters bakıyorum ama daha ne diyeceğimi düşünmeden kapı çalınıyor.

"İçeri gel," diye seslenir Jack ve Beth kapıyı açar.

"O nasıl?" diye soruyor, bakışları hemen Cami'ye yöneliyor.

"Aynı," diyorum, ayağa kalkarak. "Onu kontrol edelim mi?"

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor, dairenin içine doğru adım atıyor ve gözlerimin vücudunda gezinmesine engel olamıyorum. İnanılmaz görünüyor. Kalçasının ortasına kadar inen küçük beyaz dantel bir elbise giymişti. Kırmızı bukleleri başının arkasında yumuşak bir topuz şeklinde toplanmış, minik dallar yüzünün etrafından sarkıyor ve ince boğazının etrafına siyah kurdeleden bir gerdanlık bağlamış. ile

mum ışığında parlayan çilli teni, melek gibi görünüyor.

Odayı geçip Cami'nin karyolasına gidiyor ve ateşini tekrar kontrol ettikten sonra başını sallıyor. "Durumu iyi. Doktor konusunda endişelenmemiz için çok daha yüksek olması gerekir." Odaya bakıyor, yiyecekleri inceliyor ve ben aniden utanarak ağırlığımı değiştiriyorum.

"Vay canına," diyor usulca. "Bu inanılmaz. Bütün bunları benim için mi yaptınız?"

"Hepsi Cy'dı," diyor Jack ve ben ona kaşlarımı çatma isteğimle savaşıyorum. Beth bana bakıyor, kahverengi gözleri yumuşak ışıkların altında tarçın gibi parlıyor. Daha önce kahverengi gözlü bir kızıyla tanıştığımı hiç sanmıyorum. Şaşırtıcı derecede çarpıcı bir kombinasyon: baharatlı, ateşli ve sıcak.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden sırtıyorum ve başımla pikniği işaret ediyorum. "Aç mısın?"

Başını sallıyor, parmaklarını endişeyle birbirine geçiriyor. Yastıkların üzerine oturuyoruz ve ben paket servis kaplarını açarken Jack şarabı doldurmaya başlıyor. Yemekleri dağıtırken Beth kaskatı kesilmiş, dimdik oturuyor. Gözleri benimle Jack arasında gidip geliyor, sanki olanlara inanamıyormuş gibi.

Elimi omzunun üzerinden kaydırıyorum. "Hey," diyorum sessizce. Sıçradı. "Ne?"

"Hepiniz gerginsiniz." Omuzlarını sıkıyorum, sert kasların ellerimin altında gevşediğini hissediyorum. Dokunuşuma doğru eğiliyor, vücudu benimkine doğru sallanıyor. Elmanın yumuşak kokusu üzerime siniyor ve ağzımı sulandırıyor.

"Özür dilerim. Daha önce hiç iki erkekle çıkmamıştım. Bu çok garip."

Jack ona bir kadeh şarap uzatarak, "Anladığım kadarıyla bir süredir kimseyle çıkmıyorsun, nokta," dedi. "Neden bu arada? Eski sevgilini falan mı unutmaya çalışıyorsun? Kötü bir ayrılık mı?"

Tereddüt ediyor. "Sanırım..." Zaman kazanmak için şarabını düşünceli bir şekilde yuvarlıyor. "Sadece biriyle çıkarken olduğum kişiden hoşlanmıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Gibi..." Yanaklarına sıcaklık yayılıyor. "Birkaç yıl önce fark ettim ki ne zaman biriyle çıksam, kendimi onun sevdiği şeylere göre değiştiriyorum. Eğer sessiz insanlardan hoşlanıyorlarsa, daha az konuşuyorum. Gürültülü insanlardan hoşlanıyorlarsa, daha neşeli oluyorum. Futbolu seviyorlarsa, ben de sevmeyi öğrenirim. Onları mutlu eden her şeyi bulurum ve kendimi o kişiye göre şekillendiririm. Ayrılana kadar bunu yaptığımı fark etmiyorum ve daha önce olduğum kişiye hiç benzemediğimi fark ediyorum. Hoşlandığım ve *hoşlanmadığım* her şey bir anda yok olup gidiyor."

Sessiz kaldım. Söylemesini beklediğim son şey buydu. Beth tatlı biri ama ona kesinlikle kolay lokma diyemem. Bizimle tanıştığından beri kontrolü eline aldı ve Seb'i azarlamakta hiçbir sakınca görmedi.

Beth şarabından bir yudum alıyor, utanç yüzünden okunuyor. "En çok utandığım yanımda bu. Bukalemun gibiyim. Ve bundan nefret ediyorum. Sadece kendim olacak kadar güçlü olmadığım için nefret ediyorum. Sırf beğenilmek için tüm kişiliğimi değiştirecek kadar insanları memnun eden biri olmaktan nefret ediyorum; ama bunu nasıl durduracağımı da bilmiyorum. Öylece oluveriyor." Garip bir şekilde omuz silkiyor. "Yalnız olduğumda kendim oluyorum. Kendim olabiliyorum. Bu yüzden yalnız olmamın daha iyi olduğunu düşünüyorum. En azından kendime nasıl sadık kalacağımı bulana kadar."

"En son ne zaman çıktınız?" Jack sessizce uzanıp şarabıma bir buz küpü atıyor.

"Yirmi iki yaşımıdayken. Yani yaklaşık dört yıl."

Kaşlarım havaya kalktı. "Kahretsin, Beth. Bu çok uzun bir süre."

"Evet." Rahatsız görünüyor. "Benny de bana bunu söyleyip duruyor." Zayıfça gülümsüyor. "Ondan önce bile, gerçekten hiç *çıkmadım*. Sadece bir adamla tanıştım ve bir şekilde... birbirimize düştük. Daha önce kimsenin benim için böyle bir şey yaptığını sanmıyorum." Yemeğin üzerinden el sallıyor. "Gerçekten çok tatlı."

Demek haklıymışım. Başkalarının onunla ilgilenmesine alışık değil. Bu düşünce göğsümü ağrıtıyor. Bütün gününü başkalarının çocuklarına bakarak geçiriyor ama ona bakmak isteyen biri hiç olmadı.

İçimde garip bir duygu dalgası kabarıyor. O kişi olmak istiyorum. Ona yemek pişiren, ayaklarına masaj yapan ve üzgün olduğunda onu öpen kişi. Onunla ilgilenmek istiyorum.

Bu duyguyu bastırıyorum. Kızları beceririm. Onlarla duygusal bağ kurmam.
Ama Tanrım, şu anda keşke yapabilsem.

"Tamam." Makarnadan kocaman bir ısırık alıyorum, sonra çatalımı bırakıp
tabağımı itiyorum. "Neden bir oyun oynamıyoruz? Seni gevşetir. Pratik
yapmadığın için."

Göz kırıyor. "İçki içme oyunu gibi
mi?" "Tabii. Birbirimizi daha iyi
tanıyalım."

Jack çatalına biraz spagetti sararak, "Doğruluk mu cesaret mi?" diye soruyor.

Beth biraz canlanır. "Tamam." Aramızda bakışıyor. "Ama bu biraz
haksızlık. İkiniz de beni sorguya çekeceksiniz. İki kat daha fazla soru
alacağım."

"Sırayla yaparız," diye teklif ediyor Jack ve o da başını sallıyor.

"Ben başlayacağım," diye karar verdim. "Hiç a y n 1 a n d a iki erkekle
birden sevişme fantezisi kurdun mu?"

YİRMİ İKİ

BETH

Kalbim küt küt atarak Cyrus'a bakıyorum. Gözlerini benden ayırmadan yavaşça gülümsüyor.

"I-" Aşağı bakıyorum, yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

Cevabım *evet*. Bu konuda fanteziler kurdum. Etrafımın tamamen erkeklerle çevrili olması, her tarafımın sarılması ve doldurulması, *her yerime dokunulması* fikri midemin ihtiyaçla zonklamasına neden oluyor.

Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Bu fikri hiç düşünmedim bile. Ve şimdi, yanımda oturan iki inanılmaz ateşli adam var, bana çok açık *bir şekilde bir hafta boyunca yürüyemeyene veya konuşamayana kadar seni tükürmek istiyoruz* sinyalleri veriyorlar ve nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

Tüm bedenimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor. Elbisemin terden tenime yapıştığını hissedebiliyorum. Kalbim o kadar sert atıyor ki acıyor.

"Hey," diyor Jack usulca, sağ tarafıma biraz daha yaklaşarak. Kolunu benimkine doğru bastırıyor. Deterjanının temiz kokusunu içime çekiyorum ve bacaklarımın arasında bir kıpırtı hissediyorum. "Bu çok mu fazla?" Sessizce soruyor. "Eğer seni rahatsız ediyorsak-"

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım. Rahatsız değilim. *Bunaldım*. Kapıdan girdiğim andan beri bunalmış durumdayım. Şu anda odadaki enerji elektrik gibi. Bu çocuklar bana tepside bir seks rüyası sunuyorlar ve ben bunu hazmedemiyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Kendimi toparlamam gerekiyor. "Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum. "Um, cesaretin nedir?"

Cyrus'un karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Soyun," diye emrediyor. Donup kaldım.

Gülüyor, alçak ve zengin bir sesle. "Sadece şaka yapıyorum. Şey, hayır. Şaka yapmıyorum." Elini sırtından yukarı kaydırıyor, avucunu başının arkasına koyuyor. Parmakları saçındaki tokayla oynuyor. "Çıkar şunu," diyor sessizce.

Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Saçımı mı açayım? Bu pek iyi bir cesaret değil." Gözleri mum ışığında parlıyor. "Sana küçük bir başlangıç yapayım dedim." Oh Tanrım. "Bu oyunun sonunda çıplak mı olacağım?"

"Genelde ana hedefim bu, evet." Ensemi okşuyor. Başımı arkaya yatırıp parmaklarını saçlarımın arasına sokmasına izin veriyorum, o da tokayı bulup çözüyor. Bukleler yüzümün etrafına dökülüyor ve onları karıştırarak beni ürpertiyor. "Sıra sende," diye mırıldanıyor.

Şaraptan derin bir yudum alıp düşünüyorum. "Peki. En büyük pişmanlığın nedir?"

Adam irkildi. "Tanrım, kadın. Uçakta biriyle sevişip sevişmediğimi ya da grup seks yapıp yapmadığımı sorman gerekiyordu."

"Birbirimizi tanımamızı istediğini söylemiştin," diye belirtiyorum. "Ve ben zaten bir seks partisi yaptığınızı *biliyorum*."

Tiksinmiş görünüyor. "Sanırım yanlış anlıyorsun. *Jack ya da Seb*'le yatmıyorum. Sadece hangi güzel kadını paylaşıyorsak onunla yatıyorum." Yüzünü buruşturuyor. "Tanrım. Ben onların liginden *çok uzağım*."

"Hey," diyor Jack hafifçe.

"Dostum, alınma ama The Big Bang Theory'den bir figüran gibi giyinmek sana pek de iyi gelmiyor. Özel dikim bir takım elbise al, ben de bunu düşüneyim."

Homurdanıyorum, bir galeta alıyorum. "Özel dikim takım elbisem yok." "Tatlım, çöp poşeti bile giysen senden hoşlanırım."

Gülümsüyorum, biraz sos emiyorum. "Her iki durumda da sorumda ısrarcıyım. Seks hayatını bilmek istemiyorum. *Seni tanımak* istiyorum."

Gerçekten öyle. Cyrus benim için hala bir muamma. Komik; üç erkek arasında en açık olanı o gibi görünüyor. Konuşkan, cilveli ve dokunaklı. Ama konuşması kolay olsa da, tüm konuşmalarımız yüzeyseldi. Ona ne

zaman ciddi bir soru sorsam, bir şakayla ya da

İma. Bugün erken saatlerde, bir işi olmadığını varsaydığım da, belli ki incinmişti, ama yine de bana ne iş yaptığını söylemedi. Belki de cazibe kalkının altında, içlerinde en ketum olanı odur.

Şaşırmış görünüyor. "Cesaret" diyor.

Düşünüyorum. "Cami'nin formül sütünden bir şişe iç."

Kaşlarını çattı. "*Bebeğim*. Bu oyunda berbatsın. *Seksi bir şey seçmen gerekiyordu*." Ekmek sepetinin yanındaki zeytinyağı tabağına başını sallıyor. "Gömleğimi çıkarmamı ister misin, böylece onu karın kaslarıma sürebilirsin?" Baştan çıkarıcı bir teklifte bulunuyor.

Ayağa kalkıyorum. "Biberonunu ısıtayım."

"Oh, *Tanrım* hayır." Elimi tutuyor ve beni tekrar yanına çekerek aşağı indiriyor. "Tamam. Tanrım." Düşünürken yüzü kararıyor. Ağzıma bir zeytin atıp izliyorum. "Sanırım... ailemle kavga etmek?" Sonunda söyledi. "Birkaç yıl önce onlarla kavga ettim ve. "Şey. Eğer bunu geri alabilseydim, alırdım."

"Ne oldu?" Sessizce sordum.

Şarap kadehini kaldırıyor ve derin bir yudum alıyor. "İki soru soramazsın," diye hatırlatıyor bana. "Jack?"

Jack bana gülümsüyor. "Neden dadı oldun?"

Cyrus öfkeyle ellerini havaya kaldırır. "Neden ikiniz de Doğruluk mu Cesaret mi'nin aslında sadece bir ön sevişme olduğunu anlamıyorsunuz?" Şikâyet ediyor. "Sizi neyin tahrik ettiği hakkında konuşmak ve giysilerinizi yavaş yavaş çıkarmak için bir bahane. Bu yüzden *icat edildi*."

"Bilmek istiyorum," diye ısrar eder Jack.

"Peki." Düşünüyorum. "Sana koruyucu aile sisteminde büyüdüğümü söylemiştim." Cy sol tarafımda sertleşti. Tabağıma bakıyorum. "Pek çok başka çocukla birlikte büyüdüm ve çocukluğumdan beri bebeklere bakmaya yardım ettim. Bu konuda kariyer yapmak bana çok doğal geldi."

Jack bir lokma daha yiyerek başını sallıyor. "Bu mantıklı. Cami'nin yanında doğuştan yeteneklisin."

Cyrus elbisemin eteklerini çekiştiriyor. "Evlatlık olduğunu bilmiyordum," diyor sessizce.

"Evlatlık," diye düzeltiyorum, uzanıp elini okşuyorum. "Ve eğer yapsaydın biraz garip olurdu."

Elini büküyor, avuç ilerimizi birbirine bastırıyor ve parmaklarımızı birleştiriyor. O kadar tatlı bir jest ki midem bulanıyor.

"Um." Saçlarımı geriye doğru sallıyorum, telaşlıyım. "Benim sıram, değil mi?" Jack'e döndüm. "Peki, bu dörtlü olayına nasıl başladın?"

Makarnasını kesiyor. "niversite yıllarındaydı. Com Sci derslerinde tanıştık ve hepimiz ortak bir dairedede yaşıyorduk."

"niversiteye beraber mi gittiniz?" Cyrus'un niversite mezunu olduğunu bilmiyordum. "nz de mi?"

"Evet. Ben bile," diyor Cy, sesinde biraz keskinlik var. Kaşlarımı çatarak parmaklarını sıkıyorum ve o da tekrar rahatlıyor.

"Mezun olduğumuz yıl bir kızla tanıştık," diyor Jack. "Adı Chloe'ydi. Stajyer bir hemşireydi. Nazik, tatlı ve muhteşemdi, doğal olarak ona aşık olduk." Omuz silkiyor. "Her şey yolunda gitti. Seb ve ben çok uzun saatler çalışıyorduk. Daha önce de kız arkadaşlarım yeterince ilgi görmediklerinden şikayet etmişlerdi. Ve bu beni hep kötü hissettirirdi. İsteyeceğim son şey partnerimi ihmal etmektir. Ama aynı zamanda beynimin çalışma şekli de bu. Kodlama alanına girdiğimde, orada birkaç saat kalmam gerekiyor." şarabından bir yudum alıyor. "Aynı şey Sebastian için de geçerliydi. Ve Cy-"

"Ben sadece kızların inişini izlemeyi seviyorum," diye araya giriyor Cyrus. Ona göz kırpıyorum. "Gerçekten mi?"

Gülümsüyor. "Kızlar kendilerine odaklanan birden fazla erkek o l d u ğ u n d a çok daha fazla... uyarılma eğiliminde oluyorlar. Bunu izlemek çok güzel."

"Aldırma ona," dedi Jack sert bir sesle. "Chloe'ye hepimizden daha çok aşıktı."

Cyrus ona siyah bir bakış fırlatır.

Makarnadan bir ısırık aldım. "Ee, ne oldu?"

"Korkunç bir şey değil," diyor Jack. "Hamilelik korkusu yaşadı. Birkaç ay boyunca bir çocuğumuz olacağını düşündük."

Kaşlarım havaya kalktı. "Kahretsin."

Başını sallıyor. "Çocuk doğduğunda hepimizin ebeveynlik görevlerini paylaşacağı konusunda anlaştık. Hepimiz çocuğun babası gibi davranacaktık. Hepimiz onunla çıktığımız için bu adil görünüyordu."

"Ama hamile değildi?"

Jack başını sallıyor. "Yanlış pozitif. Doktora göre aldığı bir ilaç testleri bozuyormuş. Ama tüm bu çile, uzun vadede istediği şeyin bu olmadığını fark etmesini sağladı. Normal bir çekirdek aile istiyordu. Bir baba, bir anne, iki buçuk çocuk ve bir köpek. Gitmesine izin vermek çok acı vericiydi ama bunu ona çok göremezdik."

Kafam karıştı. "İçinizden birini seçmek istemedi mi?"

"İlişkimiz bu şekilde yürümüyordu. Dinamiğin birbirimizi dengelemesi için üçümüze de ihtiyaç vardı."

"Ham cinselliğim sulandırılmadan çok güçlü," diye açıklıyor Cyrus. "Muhtemelen bir kızı öldürebilir."

Homurdanıyorum, linguine'in son lokmasını çatalımın etrafında döndürüyorum. "Anlıyorum. Çok düşüncelisin." Son lokmamı da yedikten sonra tamamen tatmin olmuş bir halde minderlere uzanıyorum. "*Harikaydı*," diye mırıldanıyorum. "Sanırım şimdi biraz kestirmem gerek."

Cyrus'un dudağı büküldü. Jack battaniyenin üzerinden eğilip fark etmediğim beyaz bir fırın kutusunu aldı. "Tatlı için yer var mı? Cy'de cannoli var." Kutunun kapağını çevirerek açıyor ve ortaya krem şanti, antep fıstığı ve çikolata parçalarıyla dolu on iki rulo hamur işi çıkıyor. Ağzım hemen sulanmaya başladı. Ayağa kalkıyorum.

"Evet, belki *biraz boşluğum vardır*," diye karar veriyorum ve ikisi de gülüyor. Jack bir tane aldı ve bana uzattı.

"Dikkatli ol. Dağınıktır," diye mırıldanıyor. Gözleri mürekkep mavisine dönmüş, mum ışığında dans ediyor. Arka planda, Beatles cızırtılı pikaptan 'Something' şarkısını mırıldanıyor.

Yavaşça öne eğilip parmaklarıyla beni beslemesine izin veriyorum. Sert hamur dişlerimin altında çatlıyor ve ılık, tatlı krema dişlerimin arasında pathyor.

Ağız.

Aynı anda Cyrus daha da yaklaşıarak dudaklarını boynumun kıvrımına bastırıyor. İçime bir sıcaklık doluyor. Tenime gülümsüyor, kulağıma ılık bir nefes üflüyor ve ben nefes nefese kalıyorum, kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Muhtemelen hayatımın en şehvetli anıydı.

Dikkatim o kadar dağınık ki, koridorda koşturan ağır ayak seslerini ya da kilitteki anahtar şingirtısını bile duymuyorum.

YİRMİ ÜÇ

BETH

Kapı uçarak açıldı ve Jack'ten geriye doğru sarsıldım, neredeyse Cyrus'un çenesine kafa atıyordum.

Seb neredeyse odaya düşecek. Darmadağınıktır; saçları dağılmış ve yakası açılmıştır. Bütün yolu koşarak gelmiş gibi görünüyor.

"Sanırım onu sen çağırdın," diye mırıldanıyor Cyrus Jack'e.

Jack, "Kız onun çocuğu," diyor. "Bunları bilmesi gerekir." Cannoli'nden bir ısırık alıyor ve gözlerini kapatıyor. "Tanrım, bu çok güzel."

"Seb?" Dudaklarımdaki kremayı çılgınca yalayarak doğruldum. "Sen iyi misin?"

Beni görmezden geliyor, anahtarlarını tezgâhın üzerine fırlatıyor ve Cami'nin be iğine doğru hı ımla yürüyor. Onu kucağına alacakmı  gibi uzandı, sonra ellerini geri çekti. "Jack *ateşi* olduğunu söylüyor."  oğu insanın 'kötü huylu tümör' dediği gibi 'ateş' diyor. "Neden bir doktor  ağırmadın?"

"Sadece küçük bir tane," diye yatı tırıyorum. " yi olacak. Sakin ol, onu uyandıracaksın _."

"Sakinle mek *mi*?"  nanılmaz bir şekilde bana dönerek söylüyor. "*Kızım acı çekiyor.*"

"Kızınız *nezle olmuş*," diye düzelttim. Tanrım, bu i e girerken    kat daha fazla yeni ebeveyn  ıldırmasıyla uğraşmak zorunda kalacağımı hesaba katmamı tım. Bu gidi le Cami'den çok çocuklarla ilgileneceğim. "Hastalanmak onun bağışıklık sistemini geliştirecek. Onu bundan koruyamazsın."

Seb'in yüzü acı içinde. Kar ıdan bize bakıyor, gözleri sonunda bizim düzenimize odaklanıyor. "Bütün bunlar da ne?"

Cyrus, alt dudağımdaki çikolata lekesini silmek için uzanarak, "Dadıya yemek veriyoruz," diyor. "Bize katılmaktan  ekinme." Alt dudağımı yalıyor.

Başparmağından ikolata.

Gözlerimi dört açarak ona bakıyorum. Ne yaptığını sanıyor bu?

Sebastian birkaç dakika bizi inceliyor, çenesi çalışıyor, sonra karyolaya dönüyor. "Onu odama götürüyorum," diyor sert bir sesle. "Biri onu taşımama yardım edebilir mi?"

Jack ayağı fırlıyor ve Cami'yi Seb'in yatak odasına taşıırken Seb de karyolayı arkasından itiyor. Görüş alanından çıkmalarını bekliyorum, sonra Cy'a ters ters bakıyorum. "Bunu ona neden söyledin?" Tışlıyorum.

"Sakin ol. Sadece yemek yiyoruz."

"Bir yığın yastığın üzerinde, her yerde şarap şişeleri ve mumlarla mı?"

Beni başından savdı. "Ben ekstra olmakla tanınırım. Bir şey düşünmeyecektir."

Jack yeniden ortaya çıkıyor ve Seb'in kapısını usulca kapatıyor. Diğer taraftan alçak sesle mırıldanmalar duyuyorum. "Ona bir hikâye okuyor," diyor eğlenmiş görünerek.

"Ciddi misin?"

"Şey. Uluslararası telif hakları hukukuyla ilgili bir ders kitabından bir bölüm. Kızın ilgisini çekmek için en azından komik sesler çıkarması gerektiğini söyledim ama reddediyor." Tekrar diğer tarafıma oturuyor, öncekinden daha da yakın ve bir elini kalçama koyuyor. "Şimdi," diye gülümsüyor. "Nerede kalmıştık?"

Cyrus parmaklarını omurgamda gezdirerek, "Beth'in üçlü seks konusunda kafası karışık," diyor.

"*Kafam karışık* değil," diye itiraz ediyorum. "Ben sadece-" Jack'e dönüyorum. "Yani Cyrus'u öpsem umurunda olmaz mıydı? *Hiç* mi?"

"Muhtemelen izliyordur," diyor Cyrus, "öpüşme tekniğim hakkında notlar alıyordur."

"Kesinlikle izliyor olurdum," diye mırıldanıyor Jack, elini dizimden yukarı kaydırarak. "Yine de Cy'a odaklanmazdım." Aptal aptal ona bakıyorum ve o da gülümsüyor. "Kafanı toparlamakta gerçekten zorlanıyorsun, değil mi?"

"Yargıladığım falan yok!" abucak söylüyorum. "Bu sadece... düşünmesi bile garip, sanırım. Çıktığım birinin başka kadınlarla birlikte olmasından hoşlanacağımı sanmıyorum."

Çoğunlukla çünkü kesinlikle hemen bırakılırdım. Reddedilme konusunda harika bir geçmişim var. Bir erkeği birden fazla kadınla paylaşmayı kabul etseydim, eminim kaldırımda o kadar hızlı olurum ki kırımın çatlağında asfalt bulurdum.

"Senden asla bizi paylaşmanı istemem şekerim," diye mırıldanıyor Cyrus, bardağını kaldırarak. Yutkunuyorum, kalbim göğsümde daha hızlı çarpıyor.

"İşi kolaylaştırmaya ne dersin?" Jack arkasına yaslanarak sorar. "Sanırım sıra sende. Doğruluk mu cesaret mi?"

Cami'nin formülünü düşünüyorum. "Gerçek," diyorum çabucak.

"Bu sefer gerçekten *cüret* etmek isteyeceksin bebeğim," diyor Cyrus tembelce, kadehindeki şarabı yudumlarken.

"Uh. Tamam. Cesaret?"

Jack arkadaşına başını sallar. "Öp onu."

YİRMİ DÖRT

BETH

Ağzım açık kaldı. "Ne-ne?" Kekeliyorum.

Jack omuz silkiyor. Cyrus gülümsüyor, sonra başını omzuma koyuyor. Sıcak nefesi boğazımın kıvrımlarında buharlaşıyor. "Kızardığında çok tatlı oluyorsun," diye mırıldanıyor.

Başım dönüyor. "Şu anda mı?"

"Sen daha çok üçüncü buluşmada öpüşen kızlardan mısın?" Elbisemin askısının altından bir parmağını okşuyor. "Sorun değil. Benim için sorun değil."

"Ama ben-"

Çenemi kapattım. Neden protesto ediyorum ki? Bunu yapmak *istiyorum*. Cyrus bana bakıyor, gözleri kırışıyor, elektrikli mumların ışığı yüzünde parıltıyor.

Beynimin arkasında kıpırdanan küçük sesi susturarak öne doğru eğilip onu öpüyorum.

O da beni hemen öpüyor. Dudakları sıcak ve yumuşak, tadı da içtiği tatlı şarap gibi. Bu tat sarhoş edici. Parmaklarımı yakasına geçirip onu kendime çekiyorum ve o da açık ağzıma doğru inliyor. Dili dudaklarımın arasından kayarak benimkine geçiyor. Nazik bir gagalamayla başlayan sevişme kısa sürede yavaş, ateşli bir öpüşme seansına dönüşüyor, vücutlarımız birbirine bastırıyor.

Geri çekildiğimde nefes nefese kaldım, sanki suyun altından yeni çıkarılmış gibiydim. Tenim sıcak ve titriyor. Kan bacaklarımın arasında neredeyse acı verici bir şekilde çarpıyor. Cy'ın gömleğinin önünü sanki beni su üstünde tutan bir yaşam halkasıymış gibi kavriyorum.

Yavaşça arkama yaslanıyorum ve Jack'e dönüyorum. Donup kalmış, şarap kadehini dudaklarının yarısına kadar tutuyor. Mavi gözleri karanlık, göz bebekleri şişmiş. Bakışlarımız

Dudaklarını yalıyor, kadehini bırakıyor ve rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Gözlerim kasıklarına kayıyor ve pantolonundaki belirgin şişkinlikle irileşiyor.

Gerçekten şaka yapmıyormuş. Bu onu kurtarır. Vay anasını.

Hiç düşünmeden öne doğru süründüm ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak onu sertçe öptüm. Bana karşı geriliyor, kolları otomatik olarak gelip beni kucağına çekiyor. Derinden, tutkuyla öpüşüyoruz, dillerimiz birbirine karşı sıcak bir şekilde dönüyor.

Arkamda, Cyrus'un ellerinin kalçalarımı okşadığını hissediyorum. Kollarımdan yukarı kayıyor. Elbisemin ince askılarında geziniyor. Göğüslerim dolgun, şiş ve ağırlı hissediyorum ve Cyrus elbisemin yakasını aşağı doğru çekip, üstten dökülmelerine izin verdiğinde rahatlayarak iç çekiyorum. Başparmakları buruşan meme uçlarımı sıkıştırıyor, yuvarlıyor ve vücudumdan uzaklaştırıyor ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki inliyorum, kalçalarım Jack'in kaya gibi sert ereksiyonuna karşı sarsılıyor. Göbeğimde ısı birikiyor ve dantel elbisemin altında kalçalarımı birbirine kenetleyerek nefes nefese geri çekiliyorum. O kadar tahrik oldum ki yerimde bile duramıyorum.

Jack bana gülümsüyor, yanakları pembeleşmiş. Ben de ona bakıyorum. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum.

"Daha ister misin, tatlım?" Cyrus yanağıma yaklaşp soruyor, sesi alçak bir törpüye dönüşüyor. Parmakları tenimde nazikçe geziniyor, elbisemi tekrar yerine çekştiriyor.

Yapmamalısın, diye fısıldıyor kafamın arkasından bir ses. Bu çok ileri gidiyor.

Ama neden? Bunu yapmak istiyorum. Ve iyi kız olmaktan çok sıkıldım. Her zaman sevmekten endişeleniyorum. Her zaman kibar olmaktan.

"Evet," diye fısıldıyorum, dürüstçe. Sanırım yakında biri bana dokunmazsa kendiliğinden yanacağım.

Görünüşe göre, Cyrus'un beklediği tek şey buydu. Başka bir şey söylemeden kollarını bana doladı ve ayağa kalktı, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırdı. "Jimnastikçi falan mısın?" Beni koridora taşıyıp Jack'in odasının kapısını tekmeleyerek açarken boynuna yapışarak soruyorum.

Gülüyor. "Ne?"

"Dengeni kaybetmeden beni nasıl kaldırdın ve ayakta durdun? Bu olimpiyat seviyesinde bir şey."

Hiçbir şey söylemiyor, beni dikkatlice yatağa yatırıyor.

Jack neşeyle, "Cy'ın kadınları oradan oraya savurma konusunda epey tecrübesi var," diyor.

Cyrus ona ters ters bakıyor, sonra yatağın başucundaki dolabı açıp altın rengi, parlak karelerden oluşan bir şerit çıkarıyor ve bir tanesini yırtıp Jack'e fırlatıyor. "Konuşmayı kes ve onu soymama yardım et," diye emrediyor, arkamdaki yatağa tırmanıyor ve beni kaslı kollarının arasına çekiyor. Parmakları ensemdeki fermuarı buluyor ve çekiştiriyor. Jack hemen yatağın üzerine sürünerek ve parmaklarını elbisenin eteğinin altından geçirerek bunu yerine getiriyor. Cy fermuarımı açıyor ve birlikte tenime yapışan beyaz danteli sıyırıp atıyorlar, ta ki Jack'in çarşaflarının üzerine sadece iç çamaşırlarımla uzanana kadar. Jack kalçalarının üzerine oturmuş, soluk pembe sütyenime ve tangama bakıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, bir elini saçlarında gezdirirken. "Tanrım, Beth. Sen -" kalçama dokunmak için uzandı. "Sen mükemmelsin."

Diğer tarafımda, Cyrus bir elini kığımın altından geçirip bacaklarımın arasında gezdiriyor. Ona karşı seğiriyorum. O inliyor. "Tatlım, *sırılısklam olmuştun*," diye mırıldanıyor. "Buna gerçekten ihtiyacın var, ha?"

Başımı sallıyorum ve külotumu yavaşça indirirken parmaklarının üzerinde kıvraniyorum. Jack öne doğru uzanıyor ve arkama geçip sütyenimin klipslerini ustalıkla açarken nefesi yanağıma değiyor. Sütyen düşüyor ve ben doğrulup sarışının tişörtünü çekiştiriyorum. Önce o, sonra kot pantolonu, sonra boxer'ı, ta ki önümde tamamen çıplak oturana kadar.

Sikine bakıyorum. Çoktan sertleşmiş, kalın boyu şişmiş ve sertleşmiş. Ve *kocaman*. "Bunu kotunun altında mı saklıyordun?" İnanamayarak söylüyorum.

Jack yere bakar, parlak prezervatif paketini yırtıp açarken utangaç bir şekilde gülümser.

"Alabilir miyim?" Elimi uzatarak soruyorum.

Çenesi sertleşiyor. Başını sallayıp uzatıyor ve ben de ona uzanıp parmaklarımı hafifçe boyunda gezdiriyorum. Dudakları aralanıyor ve gözleri kapanıyor.

yavaşça avuçluyorum. Elimi tamamen etrafına sarıp sıkıldığımda, aleti sertçe sarsılıyor.

Cyrus gülererek kendi pantolonunu aşağı çeker. "Onunla alay etmeyi bıraksan iyi olur, Bethie. Zavallı adam yıllardır seks yapmadı. Bunu kaldıramayacaktır."

Jack'in yüzü kızarıyor. Gülümseyip lastiği takıyorum ve Cyrus beni göğsüne doğru çekiyor, böylece bacaklarının arasına oturuyorum. O da soyunmuş; taşaklarının kıcıma çarptığını hissedebiliyorum. Deneysel olarak geriye doğru sürtünüyorum ve o da inliyor.

Jack yataktan kayıyor ve bacaklarımın arasında durarak kalçalarımı kalçalarının etrafına sarıyor. Sert ucu kıvrımlarımın arasına hafifçe sürtünüyor, lastik gibi prezervatif ıslak tenime yapışıyor.

"Hazır mısın?" Diye soruyor.

YİRMİ BEŞ

BETH

Çılgınca başımı sallıyorum. İçimde, iç duvarlarıma sürtünen bir tüy gibi, küçük bir uyarılma gıdıklaması hissedebiliyorum. İçime girmesine, onu ovmasına ve yatıştırmasına ihtiyacım var. Bunun için çaresizim.

Cyrus boynuma masaj yapmaya başladı. "Gevşe," diye mırıldanıyor kulağıma. "Gergin olma. Sadece biz varız." Başparmağı ensemdaki bir düğümü ovuyor ve Jack yavaşça içime girerken ben de rahatlıyorum. Kanalımla onu içine almak için gerildiğini hissedebiliyorum. Kahretsin, çok *büyük*; dibe vurup beni kabzasına kadar doldurduğunda, sesimi kaybediyorum. Kendimi tıka basa dolu, gergin ve mümkün olan en iyi şekilde ağrıyor hissediyorum.

"İyi mi?" Cyrus soruyor, beni tutuşu geriliyor.

"Sıkı," diyor Jack, yüzü gerilmiş bir halde. "Tanrım, harika hissediyorsun, Beth." Kalçamı okşuyor. "İyi misin?"

"*Harikayım*," diye mırıldanıyorum ve iki adam da gülüyor. Jack dizimi öpmek için eğiliyor, sonra kalçalarını yavaşça yuvarlıyor. Kalın boyu içimde kaygan bir şekilde hareket ederek merkezimde kıvılcımlar çaktırıyor.

"Oh!" diye bağıriyorum ve o da hızını artırmaya başlıyor, içime daha sert giriyor.

Cyrus'un elleri omuzlarımdan göğüslerime doğru kayıyor. Onları avuçlamaya, ovalamaya başlıyor ve ben de buna karşılık olarak içimin Jack'in etrafında çiçek açtığını ve ıslandığını hissedebiliyorum.

İlk başta üzerimde iki çift el olması garip geliyor ama kısa süre sonra bu hissin beni alıp götürmesine izin veriyorum. Jack bacaklarımdan birini kaldırıp ayağımı hafifçe sıkıyor. Yeni aç gözlerimin açılmasına neden olurken Jack içime giriyor.

Benny'nin bir keresinde üçlü yaptığını hatırlıyorum ve her şeyin biraz garip olduğunu söylemişti; hiçbir kollarını ve bacaklarını nereye koyacağını bilmiyordu ve

birileri hep dışarıda kalıyordu. Belli ki pratik yapmak mükemmelleştiriyor, çünkü bu adamlar *kesinlikle* ne yaptıklarını biliyorlar. Neredeyse profesyoneller.

Jack tekrar içime girerken başım geriye düşüyor ve içimde şimşekler çakıyor. Cyrus ellerini üzerimde sıkıyor, beni aşağıda tutuyor. Bu çok hoşuma gidiyor. En iyi arkadaşı beni sikerken onun ağırlığını üzerimde hissetmek. Yanlış hissettiriyor ama çok ama çok ateşli bir şekilde. Yüzümü hafifçe yana yatırıp beni sertçe öpmeye başladığında ürperiyorum. Birlikte hareket ederken sıcak dili benimkine karşı kıvrılıyor, ikimiz de Jack'in derin, dalan vuruşlarıyla aynı anda sarsılıyoruz. Tanrım, o kadar iyi öpüşüyor ki. Alt dudağımı usulca ısıyor ve ağzına karşı nefesim kesiliyor. Sanki tüm vücuduma elektrik yayılıyor, tenim aşırı hassaslaşıyor. Cyrus'un öpücükleri ve Jack'in durmaksızın içime girmesi arasında kıpırdamadan duramıyorum. Ben geri çekilip yüzümü kapatarak nefes almaya çalışırken Jack boğazının arkasından hırıltılı bir ses çıkarıyor.

"Onu çevirmek mi?" O soruyor.

"İşte bu," diyor Cyrus ve ikisi birden beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çeviriyorlar. Direnmeye zahmet etmiyorum. Kontrolü ele almaları, bedenimi manipüle etmeleri hoşuma gidiyor. Jack arkadan içime girmeye devam ediyor, büyük elleri beni köpek stili sikerken kıç yanaklarımı açıp sıkıyor. Cyrus yatağın üzerinde diz çökmüş, sikini ağzıma dayamıştı. "Bunu kaldırabilir misin, tatlım?" Kulağımın arkasındaki terli saç tellerini okşayarak sessizce soruyor.

Cevap olarak öne doğru eğilip dudaklarımı onun kalın ucuna kilitliyorum. İnliyor, ben başımı onun şaftında sarsıntılı bir şekilde aşağı yukarı sallamaya başladığımda bir elini saçıma sokuyor. Ön sperminin her damlasını emmek için dilimi pürüzsüz başının üzerinde yuvarlıyorum ve o tıslıyor, bir elini boynumun arkasına doluyor ve beni daha yakına çekerek kendini boğazımdan aşağı itiyor.

"Tanrım, tatlım. Ağzın çok sıcak. Çok sıcak ve ıslak." Yarığını yalayıp sertçe emerken kalçaları sarsılıyor. "*Kahretsin*. İçine boşalabilir miyim? O güzel ağzını mahvedebilir miyim? İçini doldurabilir miyim?"

Jack parmaklarını kalçalarımın geçirip tekrar tekrar içime sokarken inliyorum, kıvraniyorum. Derimden ter damlıyor. Vücudum iki adamın arasında dönüyor, kalçalarım titriyor, beni ayakta tutmaya çalışıyor.

Cyrus'un eli boğazımı sıkıyor. "Yapabilir miyim?" Sesi titreyerek tekrarlıyor.

Hevesle başımı sallıyorum. Kendini tutuyor olmalı, çünkü hemen geriliyor ve ağzımın içinde bir bomba gibi patlıyor. Kalın yükü boğazıma dökülüyor ve onu yutuyorum, onu içiyorum, onu kurutuyorum. İnliyor, kaslı kalçaları üzerimde titriyor, doruk noktası güçlü vücudunu sarıyor.

Sonunda tükendiğinde yatağa doğru sarkıyor. Öne doğru eğilip sıcak yüzümü onun terli, kaslı göğsüne bastırırken bacaklarımın arasındaki baskının zirveye ulaştığını hissediyorum. "Yapamam," diye nefes nefese Jack'in içine geri itiyorum. Isı vücuduma tırmanıyor ve boşalmanın eşiğinde olduğumu biliyorum. "Artık kendimi tutamıyorum."

"Sorun olmayacak," diye homurdanıyor Jack arkamdan.

"Gel bana," diye fısıldıyorum, o kadar alçak sesle ki kelimeleri kendim bile zar zor duyabiliyorum. Ama her nasılsa, her iki adam da beni gayet iyi duyuyor. İkisi de donup kalıyor. Yanaklarım ısındı.

"Öyle mi?" Cyrus başparmağıyla dudaklarımı silerek söylüyor. "Bunu ister misin, şekerim?" Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Sustu. "Hayır. Bana bak. Söyle."

Jack kalçalarını arkamda döndürüyor, tüm vücudum kasılana kadar en hassas noktayı acımasızca deliyor.

"Tanrım. *Hadi*," diye nefes nefese kaldım.

Cyrus'un başparmağı alt dudağıma bastırıyor ve ağzımı açıp onu içime çekiyorum. Dişlerimi hafifçe pedin üzerinde gezdirirken gözleri kararıyor. "Tanrım, çok güzelsin," diye mırıldanıyor. "Bayanı duydun, Jack."

Kalçamda hızlı bir öpücük hissediyorum ve sonra Jack içimden çıkıyor, parmaklarını ağrıyan girişime sokuyor ve başparmağını şişmiş tomurcuğumun üzerine sürüyor. Hareketleri hızlı ve çılgınca ve kendimi ona doğru geri çekiyorum, karnımdaki karıncalanma dayanılmaz bir seviyeye yükselirken onu daha da derine itmeye çalışıyorum.

"*Siktir!*" Jack aniden haykırdı. Patladığını hissediyorum, sırtımın üzerine kalın, erimiş sıcak çizgiler halinde geliyor. Boşalması belimden aşağı damlıyor, köpüklü, kremi ve sıcak bir şekilde çarşafların üzerine kayıyor.

Bu benim için çok fazla. Doruk noktam beni bir yük treni gibi vururken bağıyorum. Jack'in parmakları içimde çırpınıyor, Cyrus göğüslerimi çimdikleyip boynumun kıvrımını yalayıp öperken bana içten masaj yapıyor. Aralarında titriyorum, parmaklarım çarşaflara sıkıca kıvrılmış, Jack'in üzerine sertçe çökerken ağzımdan boğuk, insanlık dışı sesler çıkıyor. Kendimi ona sürtmeye devam ediyorum, kabarcıklı sıcak endorfin dalgalarının beynimden geçmesine ve beni uçurmasına izin veriyorum.

Zevk nihayet azaldığında, hala sertçe titriyorum. İki adam da beni öpüyor, okşuyor. Jack'in parmaklarını sırlıklam olmuş göbeğimden yavaşça çektiğini hissediyorum ve ağzımdan çıkan tiz keen'e engel olamıyorum. Yavaşça dönüyorum, ılık sıvının sırtımdan kaydığını ve tenime baskı yaptığını hissediyorum. Orada, ıslak, lekeli çarşafların içinde, nefes nefese ve ter içinde yatıyorum. Cyrus yatağın yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve göğsüme çılgınca öpücükler kondurmaya başlıyor, ben nefes nefese onu tekrar uzaklaştıran kadar kabaran göğüslerimi emiyor. Jack'in ayak bileğimi sıktığını hissediyorum ve sonra soğuk ve ıslak bir şey kalçalarımın bastırıyor. Bir bebek mendili sanırım. Yumuşak darbeler aşırı ısınmış tenimde iyi hissettiriyor ve çocuklar beni dik oturtup yavaşça temizlerken titriyorum, gözlerimi kapatıyorum. İşleri bittiğinde Jack önümde diz çöküyor ve saçlarımı geriye itiyor, mavi gözleri parlıyor. "Doğruluk mu cesaret mi?" Dudaklarını dudaklarıma bastırarak mırıldanıyor.

"Gerçek."

"Beklentilerinizi karşılayabildik mi?"

"Sen aşıldı onlar Yani çok sen vuruldu içine a
farklı lanet stratosfer."

Ağzıma karşı gülümsüyor. Cyrus enseme okşuyor. "Sıra sende," diyor kulağıma. Karnımın tekrar gerildiğini hissettiğimde kıpırdanıyorum. Tanrım. Nasıl hâlâ tahrik olabiliyorum?

"Beni düzgünce temizlemeniz için size meydan okuyorum." Başımın banyoyu işaret ediyorum. "Çok titiz olmanızı istiyorum."

"Oh, sanırım bunu yapabiliriz."

YİRMİ ALTI

BETH

Yavaşça uyanıyorum ve gözlerimi kısarak etrafıma bakıyorum. Nerede olduğumu hatırlamam bir saniye sürüyor; sonra duvardaki *Space Invaders* posterini görüyorum ve dün gece gözümün önüne geliyor.

Aman Tanrım. Aman *Tanrım*.

Komşularımdan ikisini becerdim. Aynı anda. Ve hayatımın en iyi seksiydi.

Bu da ne böyle?

Otmaya çalışıyorum. Yanımda Jack anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve beni kendine çekiyor. Gülümsüyorum. Hayatımda çok fazla sıradan seks yapmamıştım. Ne kadar sarılma içerdiğinden emin değildim. Neyse ki, en azından Jack'e göre, ertesi sabah partnerinize şiddetle sarılmak tamamen kabul edilebilir bir şey.

Kendimi ona yaklaştırıyorum ve karanlık odada etrafıma bakıyorum. Yatağın diğer tarafının boş olduğunu fark ettiğimde kalbim sıkışıyor. "Cyrus erken mi kalktı?" Mırıldanıyorum.

Jack omzuma doğru bir ses daha çıkarıyor. "Neydi

o?"

"Spor salonu," diye tekrarlıyor. "Muhtemelen spor salonundadır." Sırtımı öpüyor. "Şşşt. Uyuyorum."

Rahatlıyorum. En azından Cy gecenin bir yarısı sıvışıp gitmedi. Bu utanç verici olurdu. Jack'in komodininin üzerindeki saate bakmak için dönüyorum ve iç çekerek doğruluyorum. "Gitmem gerek."

Jack inliyor, bana bakmak için sırt üstü dönüyor. Sabah sabah pek iyi görünmüyorum ama gözleri çıplak bedenimi ve makyajsız yüzümü izlerken sıcak. "Kal," diye mırıldanıyor, saçlarıma dokunmak için uzanıyor.

"İşim var."

"Sekizden önce başlamıyorsunuz," diye belirtiyor. "Saat 10'a geliyor." "Duş almam lazım."

"Duşum var. Tam burada." Başıyla banyosunu işaret ediyor ve esniyor, elini kalçamdan yukarı kaydırıyor. "İyi hissediyor musun? Ağrın yok mu?"

"Dev aletinden mi demek istiyorsun? İnsan büyüme hormonlarının senin için kötü olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yüzünü belime gömüp inliyor, ben de gülüyorum. "Hayır. Ben iyiyim." Duraklıyorum. "Ama gerçekten üstümü değiştirmem gerek. Bütün gün burada mini bir elbise ve topuklularla çalışamam."

"Lütfen?" Elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor. "Onların içinde çok güzel görünüyorsun." Onu susturuyorum. "Yorgun olduğunda çok daha flörtöz oluyorsun."

"Mm." Bileğime dokunuyor. "Güzel," diye mırıldanıyor.

Aşağı bakıyorum. Parmağını bebek bileziğimin altına sokmuş. Çok basit: çubuk şeklinde bir tılsımı olan ince altın bir zincir. Bir tarafında *Bethany Ellis*, diğer tarafında ise *sen benim güneş ışığımsın* yazıyor.

"Teşekkürler. Bunu bana annem verdi."

Bileğimden kaymasını engelleyecek kadar büyüdüğümünden beri bu bileziği takıyorum. Asla çıkarmıyorum; ne uyumak, ne duş almak, ne de yüzmeye gitmek için. Hiçbir zaman. Her zaman yanımda. Çocukken, günü atlatmamı sağlayan tek şeyin o olduğu zamanlar vardı. Bana bakamasa bile annemin beni hala sevdiğini hatırlatan bir şey.

Jack'in uykulu gözleri yüzüme bakarken yumuşacık. "Öldü mü?" Sessizce soruyor.

Tekrar yanına uzandım ve o da beni kendine çekti. "Hayır. On beş yaşındayken hamile kaldı. Bana bakamadı." Başparmağımı altın tılsımın üzerine sürüyorum. "Büyükannem, yani annesi, beni birkaç yıl yanına aldı ama dört yaşına geldiğimde artık benimle baş edemez hale geldi. Bu yüzden beni bakıma verdi."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Kimse bana söylemedi. Büyükanneimin hastalandığını ya da başka bir şey olduğunu düşündüm."

"O zamandan beri onlarla konuştun mu?"

Başımı sallıyorum. "Bilgisayar kullanabilecek yaşa geldiğimden beri öz annemi arıyorum. Artık o kadar sık değil ama yine de sık sık onun adını arıyorum. İkisinin de izine hiç rastlamadım." Bileğimi çevirip bileziğin altın renginde parlamasını izliyorum. "Eskiden Nonna'mın benim için geri geleceğini düşünürdüm. İyileştiğinde." Cumartesi günleri eski bakım evimde ziyaret günüydü ve her hafta sonu pencerenin önünde büyükanneimin arabasının dışarıda durmasını beklerdim. Hiç gelmedi. Zordu ama annemi ya da büyükanneimi benden vazgeçtikleri için suçlamıyorum. Kartlar onlara karşı yığılmıştı. Yapabilselerdi beni ellerinde tutacaklarına inanıyorum. Buna inanmak zorundayım.

"Ve sen hiç evlat edinilmedin," diyor usulca.

"Hayır. On dört yıl boyunca sistemde kaldım, ta ki on sekizimde atılana kadar." Duraksıyorum. "Komik olan şu ki, eğer Nonna'm beni hemen vermiş olsaydı, evlat edinilme şansım çok daha yüksek olurdu. Artık küçük sevimli bir bebek olmadığım sürece beni yanında tuttu ve sonra geri verdi."

Jack dönüyor ve beni usulca öpüyor. Sıcak, sakallı yanağı benimkini okşuyor. "Özür dilerim," diyor. "Bunun bir şey ifade etmediğini biliyorum. Ama üzgünüm."

"Çok şey ifade ediyor." Dürüstçe söylüyorum, onu geri öpüyorum.

Oturma odasından ani bir şehvet çılgılığı geliyor ve geri çekiliyorum. "Gitmem gerek," diye fısıldıyorum, ona son bir öpücük veriyorum. "Ve *senin de* İskoçya için hazırlanman gerek." Göğsünü okşayıp yataktan kalkıyorum. "Yarın sabaha bırakma."

İnliyor, yastıklarına geri yatıyor ve ben de güne hazırlanmak için ayrılıyorum.

'Seks parıltısı' terimini daha önce duymuştum ama şimdiye kadar ne anlama geldiğini hiç anlamamıştım. Dün gecedен sonra o kadar mutlu ve endorfin doluyum ki

Bütün gün havada yürüyorum. Cami'nin bezini değiştirirken mırıldanıyorum. Öğleden sonra atıştırma zamanını hazırlarken dans ediyorum. Oyuncaklarını toplarken dairenin içinde zıplıyorum.

Güzel bir gün, akşam yemeğinden sonra Cami'yi yerel parka götürdüm. Görünüşe göre iyi ruh halim bulaşıcı, çünkü yol boyunca gülüyor ve zıplıyor, kocaman, heyecanlı gözlerle etraftaki çiçeklere ve yoldan geçen gruplara bakıyor. En az dört kadın ona bakmak için bizi durduruyor ve ben de parlak güneş ışığı ve ılık bahar havasını içime çekerek onlarla mutlu bir şekilde sohbet ediyorum. Sonunda Cami yoruluyor, biz de eve dönüyoruz, ben yol boyunca gülümsüyorum.

Cyrus'un yatak odasının kapısı açıldığında daireye yeni girmiştik. Mutfığa giriyor, geriniyor, sonra gözlerindeki uykuyu siliyor. Üzerinde bir çift boxer ve buruşuk bir tişört var.

Onu görünce karnım zil çalıyor. Bütün gün onun yeniden ortaya çıkmasını bekledim. Birlikte yattığımıza göre şimdi ne olacak? Flörtleri daha da kötüleşecek mi? Jack'in yaptığı gibi beni öpecek mi? Sarılacak mı?

Kahve makinesine doğru tökezlerken ona utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Selam."

Burada durduğumu fark etmemiş gibi sıcıyor, sonra başını sallıyor. "Hey," diyor sertçe.

"İyi uyudun mu?" diye sordum.

Kayıtsızca başını sallıyor.

Dolabı işaret ediyorum. "Kahve ister misin?"

"Evet, um." Gözlerini kısarak makineye bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Biliyor musun, boş ver," diye mırıldanıyor, kuyruğunu kıstırıyor ve başka bir şey söylemeden odasına geri dönüyor. Arkasından bakakalıyorum, umut balonum patlayıp sönüyor.

Oh. Tamam o zaman.

Cami kollarımda kıpırdanıyor. Ona bakıyorum. "Bir şey mi söyledim?" Fısıldıyorum.

Yüzüme ahududu üflledi.

Koridorda bir kapı gıcırda ve Jack esneyerek yatak odasından çıkar. "Sonunda bitirdim," diye mırıldanıyor, sonra Cami'yi görüyor. "Sonunda bitti," diye kendini düzeltir.

Gülüyorum, Cami kucağımdayken kanepeye oturuyorum. Jack yanıma sokuluyor ve ben ne yapacağımı bilemeden kaskatı kesiliyorum. Bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni göğsüne doğru çekiyor ve ben de mutlu bir şekilde ona sokuluyorum.

"Teşekkürler," diye

mırıldanıyorum tişörtünün içine.

Gülümsüyor. "Ne için?"

"Dün gece hakkında garip davranmıyorum."

Bir elini saçlarımin arasından geçiriyor. "Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum, Beth. Bana teşekkür etmene gerek yok."

Gülümsüyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum, Cyrus'la ilgili endişelerim ona yaslanıp rahatlarırken yavaş yavaş yok oluyor. Cami uzanıp bir elini gömleğinin içine sokuyor ve dudaklarının arasından bir baloncuk üfleyerek kendinden geçiyor. Jack neredeyse gururla parlıyor.

Hiçbirimiz uzun süre hareket etmedik. En son ne zaman bu kadar rahat hissettiğimi hatırlamıyorum. Kucağımda minik bir bebek ve etrafımda bir erkeğin kolları; bu neredeyse bir aile kucaklaşması gibi.

Elbette bebek sadece ödünç ve adam da komşum, ama alabildiğimi alacağım. Telefonum Benny'den gelen bir mesajla çaldığında uykuya dalmak üzereydim.

Lobideyim. Şarap getirdim. Hadi MASHED yapalım

Saate baktım. Kahretsin, saat yediyi çoktan geçmiş. "Gitmem gerek. Benny ve ben kulübe gidiyoruz."

Jack geri çekildi. "Tamam. Dikkatli ol. Muhtemelen geç saatlere kadar çalışacağım, bu yüzden bir araca ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Sorun değil. Bir taksi buluruz." Ayağa kalkıyorum, Cami'yi fedaisine yerleştiriyorum ve eteğimi fırçalıyorum. "İskoçya'ya iyi yolculuklar."

O da ayağa kalkıyor ve ben tereddüt ediyorum. Ona sarılayım mı? Öpeyim mi? Dönüp gitsem mi?

Jack gülümsüyor, parmak eklemeni çenemin altına sokuyor ve bir öpücük

için yüzümü yukarı kaldırıyor. "Dün gece çok eğlendim," diyor
dudaklarıma karşı.

"Bunu bir ara tekrar yapmalıyız."

Gülümsemesi genişliyor. Burunlarımızı birbirine sürtüyor. "Bunu çok isterim."

Koridorda bir ayak sesi duyuyorum ve başımı kaldırıp baktığımda Cyrus'un yatak odasının kapısında durmuş bizi izlediğini görüyorum. Yüzünde garip bir ifade vardı.

"Hoşça kal, Cyrus," diye sesleniyorum.

"Kongrenin tadını çıkar." Garip bir şekilde

başını sallayıp geri çekiliyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Her neyse. Bana çıkma teklif eden oydu. Bana çıkma teklif eden oydu.

seksi başlatan kişi. Şimdi bu konuda tuhaf davranacaksa, bu onun sorunu, benim değil. Cami'ye son bir öpücük verip daireden çıkıyorum. Aşağıda beni bekleyen bir şarap ve içki seansı var.

Benny'ye her şeyi anlatma vakti geldi.

YİRMİ YEDİ

BETH

"*Benimle dalga* mı geçiyorsun?" Benny yarım saat sonra bağıyor, biberli pizza dilimi ağzının yarısına kadar unutulmuş. Bir tutam saçı daha saç maşamın etrafına dolayarak irkiliyorum. İkimiz de yatak odamdayız. Ben yerde bağdaş kurmuş dışarı çıkmaya hazırlanıyorum, o ise yatağıma yayılmış.

O kadar öne eğiliyor ki neredeyse yataktan düşecek. "*İkisini de mi siktin?!"* Ciyak ciyak bağıyor.

Tavana bakıyorum. "Sesini alçaltabilir misin?" Tıslıyorum. "Görünüşe göre dairemin içini duyabiliyorlar."

Sesini yükseltiyor. "İKİ KOMŞUNU SIKTIN VE BU ŞİMDİYE KADAR YAPTIĞIN EN İYİ SEKS MİYDİ? TEKRAR YAPMAK İÇİN ÖLÜYOR MUSUN? TEK DELIKLI SEKS İÇİN MAHVOLDUN.

HAYAT? SEN-ow!" Yüzüne bir hamur topu fırlattığımda sözünü kesiyor. "Bebeğim, buna inanamıyorum! Tavsiyelerimi hiç dinlemiyorsun! Seninle gurur duyuyorum!"

Kıvırcık saçlarımın yüzümde zıplayarak düşmesine izin verdim. "Bu nasıl senin tavsiyen oldu? Bana sadece Jack'le sevişmemi söyledin."

"Sana seks yapmanı ben söyledim. Dolayısıyla, her türlü cinsel aktiviteden kendime pay çıkarabilirim. Vay be. Ben *çok* iyi bir arkadaşım." Sonunda pizzasını hatırlıyor ve ağzına atıyor. "Peki ya sonuncusu?" Ağız dolusu hamurun etrafında mırıldanıyor. "Tam set mi alacaksın?"

Saç maşasını yere bıraktım ve kapattım. "Sonuncusu mu?"

"Dairedeki diğer adam mı? *Çok* seksi. Henry Cavill'e benziyor."

"Sebastian mı? Neye benzediğini nereden biliyorsun?"

"Bir keresinde beni içeri aldı. Onu da becerecek misin? Belki o da katılmak ister." Kaşlarını bana doğru oynatıyor.

Tereddüt ediyorum, aynada kendime bakıyorum. Omuzlarım çöküyor. Kaşlarını çatıyor. "Hey. Sorun ne?"

"Yok bir şey. Geçen gün biraz kavga ettik." *Kavgadan kastınız, o bana asi bir çocuk gibi bağırırken benim orada bir ezik gibi oturmamsa.*

"Olamaz!" Yaklaşıyor. "Ne oldu?"

"Bebeğiyle bloklarla oynuyordum. Odasından koşarak çıktı, bloklardan birine takıldı ve sonra bana saldırdı." Sesimi alçalttım. "*Dairemizi dağıtmasan ölüür müsün? Burası tam bir karmaşa.*" Makyaj çantama uzanıp karıştırıyorum. "Stresli olduğumu falan anlıyorum. Ama ben onun yerine çocuğuna bakarken bana aptalmışım gibi bağırmaya hakkı olduğunu sanmıyorum."

"Hiç de değil," diye kabul ediyor. "O sizin işvereniniz. Çalışanlarına bu şekilde davranmamalı."

"Beni üzen şey söylediği şey değil aslında." Bir ruj tüpü alıyorum ve altındaki etikete bakıyorum. *Belalı Kaltak*. Evet, doğru. "Kendimi savunmadım. Karşılık olarak hiçbir şey söylemedim. Sadece özür diledim, sonra da bütün evi temizledim. Onun için bir sürü ev işi yaptım, Benny. Sanki yeniden on yaşında olmak gibiydi, mankafa bir koruyucu aileyi etkilemeye çalışıyordum." Ruju bırakarak iç çektim. "Bunu yaptığım zaman nefret ediyorum. Kendimi savunmaktan neden bu kadar aciz olduğumu anlamıyorum. Çok *zayıfım*."

"Sen *zayıf* değilsin," diye alay ediyor. "Bakım sistemi seni pek çok yönden mahvedebilir, ama seni *zayıf* yapmayacağı tek şey var." Roze şarabından bir yudum alıyor, sonra şarap kadehinin üzerinden bana bakıyor. "Sen pırlanta gibisin, bebeğim."

"Ne zamandan beri? Birinin bana kaba davrandığı ve benim büzüşüp *kuru üzüm* haline gelmediğim *tek bir zaman* söyle." Bu yanımdan *nefret* ediyorum. Artık korkak ve utangaç bir çocuk değilim, yetişkin bir kadını. Ama hâlâ insanların beni sevmesi için yanıp tutuşuyorum. Herhangi bir çatışma belirtisinde, tamamen itaatkâr oluyorum. İğrenç bir şey.

Ön kapıma ani ve otoriter bir vuruş oldu. Kaşlarımı çatarak Benny'ye baktım. "Daha fazla pizza sipariş etmedin, değil mi?"

Kafasını sallıyor. Omuz silkerek ön kapıya doğru tökezliyorum ve çekip açıyorum. Sebastian koridorda duruyor, lacivert bir takım elbise giymiş ve kucağında uyuyan Cami'yi taşıyor.

"Ah. Sensin." Kapının pervazına yaslandım, şaraptan başım hafifçe dönüyordu. "Bu da ne?"

"Acil bir toplantım var." Taşıyıcıyı kollarıma bıraktı. "Ofise gitmem gerekiyor."

Cami'ye bakıyorum. Üzerinde bir koyun olan küçük pembe bir bebek tulumu giydirilmiş. Ben izlerken uykulu bir şekilde kıpırdanıyor, küçük bir lepistes balığı gibi ağzını açıp kapatıyor.

İlk içgüdüm *evet, elbette, sorun değil, sonra görüşürüz* demek oluyor. Ama Benny arkamdan öfkeli bir ses çıkarıyor ve kendimi hatırlıyorum. Başımı sallıyorum. "Bu gece ona bakmayacağım."

Sebastian şaşırmış görünüyor. "Ne?"

"Meşgulüm."

Bana bakıyor. "Bu acil bir durum. İptal edemez misin? P a r a n ı ödeyeceğim, belli ki."

İçimde kızgınlık kıvılcımları çakıyor. "Önce bana sormak aklına bile gelmedi, değil mi?"

"Şey, ben-" Omzumun üzerinden Benny'ye bakıyor. Yüzü soğuklaşıyor.

"Bu kadar önemli olan ne yapıyorsun?"

"Ben dışarı çıkıyorum."

"Beth. Bir yatırımcıyla ciddi bir sorun yaşıyoruz. Bu sorunu çözmezsem, projeden tamamen çekilebilir."

Omuz silkiyorum. "Harika. Ama bunun benimle bir ilgisi yok, değil mi?" Taşıyıcıyı ona geri veriyorum. "Benim de bir hayatım var. Ve sarhoşken bir bebeğe bakmıyorum."

"*Sarhoş musun?*" Dedi, dehşete düşmüş bir şekilde.

Bu beni daha da sinirlendiriyor. "Neden bunun için kendimi suçlu hissettiriyorsun? Mesai saati dışındayım! Dairemde öylece oturup nöbetçi değilim ve senin bana parmak şıklatmanı beklemiyorum!"

"Ama-"

"Haftanın beş günü, sekizden yediye kadar senin çalışanınım," diyorum kararlı bir şekilde. "Ondan sonra bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Eğer fazladan çalışmamı istiyorsan, bunu bana önceden söylemen ve yardımımı *istemen gerekir*. Kapımı çalıp hiçbir uyarıda bulunmadan fazla mesai yapmamı *talep edemezsin*. Ben senin karın değilim. Bu çocuk benim çocuğum değil. Binanızda rahatça oturuyor olmam, tam zamanlı hizmetçiniz olduğum anlamına gelmez. Tanrı aşkına, kendi kızın için biraz sorumluluk al."

Ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. Cami'nin yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim, sonra doğruldum, ona ters ters baktım ve kapıyı yüzüne kapattım.

Benny arkamdan, "Ne hıyar ama," diyor. "Artık onun seksi olduğunu düşünmüyorum." "O kibirli bir piç."

"Çok kibirli," diye katılıyor Benny. "Eminim aynanın önünde otuz bir çekiyordur. Eminim boşaldıktan sonra yansımasına göz kırpyordur."

"Beni duygusal olarak desteklemeye çalıştığın için minnettarım ama patronumun mastürbasyon yaptığını düşünmeye gerçekten ihtiyacım yok."

Yüzüstü dönüyor ve beni inceliyor. "Ondan hoşlanıyorsun," diyor usulca, bukleleri yüzüne düşüyor.

Farkındalık bir dalga gibi üzerime çöküyor. O haklıydı. Sebastian sert, soğuk ve kaba biri. Ve ben hala bir şekilde ondan hoşlanıyorum.

"Şey. Bana bok gibi davranan insanlardan hoşlanma gibi bir alışkanlığım var. Muhtemelen ona aşık olmaktan bir kaba e-posta uzaktayım." Kapıya yaslanıyorum, garip bir suçluluk ve kendinden nefret karışımı içimi kemiriyor. "Acınacak haldeyim."

Benny boğazının arkasından üzgün bir ses çıkarır. "Buraya gel." Yatağa doğru ilerliyorum ve beni kaslı kollarının arasına çekip sıkıca sarılıyor. "Acınacak halde değilsin. Seni seviyorum."

"Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum," diye fısıldıyorum ve o da homurdanarak beni gardırobuma doğru itiyor.

"Pekala. Bir içki daha iç, güzel bir elbise giy ve sonra dışarı çıkalım. Güven bana: Bir saat içinde o hıyarla ilgili her şeyi unutmuş olacaksın."

YİRMİ SEKİZ

BETH

Kırk dakika sonra metrodan inip ıslak Londra kaldırımlarına çıkıyoruz.

Bugün Cuma gecesi, bu da kulüpçülerin tüm gücüyle dışarıda olduğu anlamına geliyor. Sokaklar ellerinde bira ve kebaplar, bağırان ve gülen sarhoş öğrencilerle dolu. Benny elimi tutuyor ve beni birkaç sokak aşağıya, daha önce hiç görmediğim gösterişli bir gece kulübüne götürüyor. Şaşırtıcı derecede havalı görünüyor: duvarlar aynalı ve giriş kırmızı kadife iplerle bölünmüş. Binanın üzerinde parlak mavi bir neon tabela asılı, TEASE kelimesini sokağa doğru parlatıyor.

Dışarıda sıraya giren küçük kız kuyruğuna katılıyoruz. Sıra bize geldiğinde, fedai el fenerini kimliklerimizin üzerine tutuyor.

"Gösteri için mi buradasın?" Homurdanıyor.

Benny başını sallıyor ve cebinden birkaç bilet çıktısı çıkarıyor. Eğilip bakmaya çalışıyorum ama ne yazdığını okuyamayacak kadar karanlık. Adam başını sallıyor, ikimizin de elini mühürlüyor ve kapıdan geçmemize izin veriyor.

"Gösteri mi?" Minik elbiseler giymiş kadınlarla dolu karanlık bir koridora girdiğimizde soruyorum. "Canlı müzik falan mı var?"

Bana alaycı bir bakış atıyor ve beni vestiyere doğru itiyor. "Güven bana. Bu seni neşelendirecek."

Daha fazla soru sormak istiyorum ama Benny'nin hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğini biliyorum. Bu yüzden sadece bir sterlin ödüyorum, ceketimi veriyorum ve sonra beni ana kulübe götürmesine izin veriyorum.

İlk başta ne gördüğümü gerçekten anlamıyorum. *Tease* çoğunlukla normal bir kulüp gibi görünüyor; bir duvar boyunca uzanan ışıklı bir barı ve renkli ışık panellerinden oluşan bir dans pisti olan büyük ve karanlık bir oda. Bu

Duvarlar Rihanna'nın 'Bitch Better Have My Money' şarkısıyla adeta titreşiyor ve parlak lazerler kalabalığı kesiyor.

Normal bir kulüpten farklı olarak, dans pistinin büyük bir kısmı oturma yerleriyle kaplıdır. Odanın her yerinde, beyaz masa örtüleriyle kaplı küçük yuvarlak masaların etrafına sandalye grupları yerleştirilmiş. Kızlar küçük gruplar halinde oturuyor, selfie çekiyor, heyecanla konuşuyor ve radyoaktif görünümlü parlayan içeceklerden oluşan balık kaselerini paylaşıyorlar. Tüm masalar devasa bir sahnenin kurulduğu odanın ön tarafına bakıyor. Arka duvara yansıtılan yazılarda MAGIC NIGHTS: LONDRA'DAKİ EN UYGULAMALI GÖSTERİ.

"Eller...?" Birkaç adım ötede bir şampanya şişesi patlıyor ve papyonlu, gömleksiz bir garson kadehlerini doldururken yakındaki bir masada tezahürat yapan kızları görmek için dönüyorum. İçime bir korku yayılıyor. "Kahretsin. Benny, bu bir *striptiz gösterisi mi?*"

"Magic Mike'ı sevdin, değil mi?" Elimi tuttu ve beni bara götürdü.

"Evet, ama-"

"Sakin ol. İnternette bazı videolar gördüm, kalitesiz falan değil. Düzgün bir gösteri. Biraz Sihirli Dolar ister misin?"

Parlak sarı bir ATM'yi işaret ediyor. Pembe *gelin* kuşağı ve kafasında şişme bir penis olan bir kadın paraları bir yuvaya itiyor ve tam boyutlu monopoly parası gibi parlak renkli sahte para yığınları dağıtıyor.

Baktığımı fark etti. "Onları çocuklara fırlatabilirsin," diye açıklıyor, müziğin üzerinde bağırarak. "Yağmur yağdır, boxer'larına yapıştır-" Kıkırdıyor. "Seni özel bir dans için seçme şanslarını *gerçekten* artırır."

"Oh," diyorum zayıfça. "Güzel."

Benny homurdanarak bar kuyruğunun önüne doğru ilerliyor. Kolunu çekiştiriyorum. "Takılmak istediğin kişi bir *striptizci* mi?" Tıslıyorum.

"Tam olarak değil," diye çekincesini belirtiyor.

Ben ona baskı yapamadan yakışıklı bir barmen bizi fark ediyor ve sırtarak siparişimizi almaya geliyor. Garson gibi o da belden yukarısı çıplaktı, ancak

Görünüşe göre papyon takmamaya karar vermiş. "Benny!" Müziğin üzerine bağırıyor. "Gelmişsin!"

"Hey, Antonio," diyor Benny, buklelerini yüzünden silkeleyerek. "Yarın ölmüş olmayı dileyeceğimiz bir şeyden bir sürahi alalım lütfen."

Antonio gülüyor, başını arkaya eğiyor. Beyaz dişleri mavi ışıkların altında parlıyor. Son derece seksi; biçimli ve bronzlaşmış, koyu dalgalı saçları ve ışıltılı gözleri var. Bastır Benny.

"Öyle mi?" Bir şişeye uzanarak soruyor. "Vişne sever misin, bebeğim?"

Benny kekeliyor, kızarıyor ve cüzdanına uzanıyor. "Ben... uh. Ne kadar?"

Yan tarafına dirsek attım. "Biletleri sen aldın. Ben öderim."

Antonio birden varlığını fark etti. Gülümsemesi hafifçe soldu. "Ah. Kimi getirdin?"

"Ben onun süper-platonik arkadaşım," diyorum. "Aslında biz biyolojik kardeşiz. Çocukluk aşkımla mutlu bir evliliğim var. Üç çocuğumuz var ve bir bebeğimiz de yolda." Karnımı okşuyorum. "Hiçbir koşulda çıkmayacağım platonik en iyi arkadaşım olan kardeşimle striptiz kulüplerine gitmeyi seviyorum."

Benny ayağıma vuruyor. Antonio'nun gülümsemesi daha da genişliyor. "Tamam. Artık durabilirsin."

"Teşekkürler. Aslında hamile değilim, lütfen bana alkol verin." Eğer burada oturup bir grup yağlı adamın 'Candy Shop' şarkısı eşliğinde dönmesini izlemek zorunda kalırsam alkole ihtiyacım olacak. Beni yanlış anlamayın, striptizci fikrini *teoride* seviyorum. Sadece gerçek hayatta mallarını etrafa savuran erkeklerin olduğu bir odada oturup kahkahalara boğulmadan durabileceğimi sanmıyorum. Kulağa çok bayağı geliyor.

"Hemen geliyor." Antonio büyük bir plastik akvaryum kapıyor ve içine shot ve soda dökmeye başlıyor. Amaretto, aromalı votka, burbon ve sours'un içkiye karışmasını hafif endişeyle izliyorum. Kaseyi bir avuç maraschino kirazıyla dolduruyor ve tezgahın üzerinden bana doğru kaydırıyor.

"Müesseseden," diyerek bana göz kırptıyor, sonra da Benny'nin dövmeleli köprücük kemiğine bakmaya devam ediyor. "Gösterinin tamamı için kalacak mısın?" Diye soruyor.

gelişigüzel.

Benny kekeliyor. "Ben, ah-bilmiyorum?"

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Olduğu yerde donup kalmış, kara yanakları kızarmış. Onu hiç böyle görmemiştim. Benny genellikle tanıdığım en düzgün, en kendinden emin insandır. Bir kızın ya da erkeğin telefon numarasını almadan evden zor çıkar.

"Şey," Antonio ona gülümsüyor. "Bitmeden çıkıyorum. On bir. Belki gitmeden önce beni yakalarsın."

"Belki," diye zorlar Benny. "Ben, uh, evet. Muhtemelen sondan önce ayrılacağım. Erkeklerin soyunmasını izlemekten hoşlanmadığımdan değil! Ama evet, eğer sıkılırsam, ya da, um-evet. O zaman görüşürüz herhalde. Evet."

Aman Tanrım. Antonio'ya son bir kez gülümsedikten sonra işe yaramaz arkadaşımı tutup daha fazla utandırmadan sürükleyerek götürüyorum.

"Bu da neydi böyle?" Bardan uzaklaştığımızda tısladım. "Felç mi geçirdin? Geçici olarak İngilizceyi mi unuttun?"

"İkisine de evet," diye inliyor, elini yüzünde gezdiriyor. "Tanrım. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum. Daha adamı öpmedim bile, Tanrı aşkına."

Kulüp katının ortasında duruyorum. Ayaklarımızın altındaki kare paneller parlıyor ve yüzünü yumuşak bir maviyle aydınlatıyor. "Ciddi misin?"

Yüzünü buruşturuyor ve rastgele bir masaya oturup kadehlerimizi bırakıyor. Şaşkınlıkla yanına oturdum. Benny kimseyle çıkmaz. İnsanlarla uygulamalardan tanışır, onları bir içki için dışarı çıkarır ve sonra eve getirir. Biri için bu kadar yıprandığını hiç görmemiştim. "Bu adamla ne zamandır konuşuyorsun?"

"İki ay gibi mi?"

Bön bön bakıyorum. "Vay canına. Tamam. Kahretsin." Omzumun üzerinden bakıyorum. Antonio karışık içkisini çalkalıyor ve Benny'nin kafasının arkasına bakıyordu. Benim baktığımı görünce bakışlarını hemen indiriyor. "Peki bu geceki oyun planın ne? Onunla birlikte olmaya mı çalışıyorsun?"

Benny sinirli görünüyor. "Bilmiyorum! Onunla flört mü edeyim? Ona dik dik bakmak mı? Sadece yakınında olup elmacık kemiklerinden yansıyan ışığın tadını mı çıkarayım?"

"Keskinler," diye katılıyorum.

İnliyor. "O kadar ateşli ki beynimi kırıyor." Omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Tanrım, adamın *kolları* var."

"Çoğu erkek yapar, Benny. Tek şartın bu mu?"

"Ve *hoş biri*," diye inliyor neredeyse. "Güzel ve *ateşli* bir erkek bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Uh, evet?"

"Siktir git. Az önce komşularınızla grup seks yaptınız." Pipetlerden birini dudaklarının arasına alıyor ve içkimizden kocaman bir yudum alıyor. "Bilmiyorum. O sadece... hoş biri. Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok."

Elli kadar sorum daha var ama onu daha fazla sorgulayamadan kulüpteki tüm ışıklar renk değiştiriyor, maviden beyaza yanıp sönüyor. Dar deri pantolon ve gösterişli gümüş bir ceket giyen bir adam sahneye çıkarken herkes sessizleşiyor.

"İyi akşamlar, bayanlar ve baylar," diye mırıldandı mikrofonuna. "Bu gece bize katıldığınız için hepinize teşekkür ederim." Kalabalıktan bir çığlık yükselir. Birkaç metre ötede, çok sarhoş görünen bir kız çığlık atarak masasının üzerine atlar ve topuklu ayakkabılarıyla tehlikeli bir şekilde sallanır. Düşmeye başladığında üç arkadaşı onu yakalamak için acele eder.

Spiker güler. "Benim adım Seth ve bu geceki sunucunuz ben olacağım. Hepiniz *seksi erkekler* görmeye hazır mısınız?" Bir tezahürat daha. Bize gülümsüyor. "O halde lütfen son içki siparişlerinizi verin ve yerlerinize oturun, çünkü *Sihirli Geceler Kabaresi* başlamak üzere!"

"Bunu sonra konuşuruz," diye mırıldanıyorum Benny'ye. "Ama bilgin olsun, eğer şansın yaver giderse, kendime bir Uber çağırıp eve tek başıma gidebilecek durumdayım."

Benny kaşlarını çatı. "Ama ben büyük ve güçlü bir adamım, sen ise çelimsiz ve küçük bir kadınsın. Kendi araba servisinizi sipariş edebileceğinize güvenmiyorum!"

Yüzüne bir kiraz fırlatıyorum ve ışıklar aniden kararırken sırtıyor. Seyircilerden bir çığlık yükseliyor; yüzlerce sarhoş, azgın kadın tezahürat yapıyor ve kıkırdıyor. Kendime rağmen, müzik çalmaya başladığında beklentinin midemde kıvrıldığını hissediyorum.

YİRMİ DOKUZ

CYRUS

Soyunma odasındaki aynada yansıyıp bakıyorum, gözlerimin altındaki torbalara ve yanaklarımdaki kirli sakallara bakıyorum. Etrafımda yarı çıplak adamlar dolaşıyor, sohbet ediyor, deodorant sıkıyor, dambıl kaldırıyorlar. Duvarlar, kulüp katında çalan müzikle neredeyse titreşiyor - kalabalığı bizim için coşturan bir tür elektro-pop şarkısı.

Normalde şu anda vızıldıyor olurdum. Kostümümü düzeltir, bir tek atar ya da kendimi yağlardım. Ama şu anda, rahatsız olamıyorum. Kendimi bok gibi hissediyorum. Düşüncelerim Beth'e dönüp duruyor.

Ona yalan söylemiş gibi hissediyorum.

Demek istediğim, teknik olarak, sadece ihmal yoluyla bir yalan olsa bile; striptizci olmadığımı düşünmesini sağladım. Ve şimdi dün gece benimle seks yapması için onu kandırdığım hissinden kurtulamıyorum.

O zamanlar aklıma gelmemişti ama bu sabah uyandığımda onu Jack'le kıvrılmış görünce, bu gerçek kafama balyoz gibi indi. İkisi birlikte çok sevimli görünüyorlardı, kaşıklıyorlardı, başları aynı yastığın üzerindeydi. Bilgisayar ineği ve komşu kızı. İkisi de tam *uyuyordu*. İkisi de para için soyunmuyor ya da iç çamaşırlarına banknot sokturmak için cinsel organlarını başkalarının yüzüne doğru sallamıyor. Buradaki bazı arkadaşlar benimle aynı fikirde olmayabilir ama ben burada yaptığımızın bir tür seks işçiliği olduğunu düşünüyorum. Tatlı, nazik, çocukları seven, elmalı turta kokulu dadımız *Beth gerçekten* bir seks işçisiyle yatmak ister miydi? Gerçeği bilseydi muhtemelen bana dokunmak bile istemezdi.

Dün onu ve Jack'i kanepede öpüşürken gördüğümde onları yalnız bırakmalıydım ama tabii ki kendimi aralarına sokmak zorunda kaldım. Çünkü ben bencil bir pisliğim.

Gözlerimi ovuşturarak içimden inliyorum. Bunu yapmak zorundayım. Ona işimden bahsetmeliyim. Sonra muhtemelen benden nefret edecek ve bir daha asla daireye gelmeyecek, Cami'nin kalbi kırılacak, Jack ezilecek ve-

Bir el omzuma vuruyor. "İyi misin Romeo?" Biri başımın üzerinden sesleniyor. Başımı kaldırdığımda Harrison'ı, nam-ı diğer Hunky Harry'yi soyunma odamın aynasında kendini kontrol ederken görüyorum. Bol itfaiyeci pantolonu ve floresan turuncu jartiyeriyle gösteriye çoktan hazır. Çıplak göğsü simlerle parıldıyor.

Yansımama geri dönüyorum. "Kapa çeneni."

Gülüyor ve benimkinin yanındaki katlanır sandalyeye çöküyor. "Gerçek konuşma. Sence daha ne kadar vücut simiyle kurtulabilirim?"

"Yok. Hepimiz gibi bir şişe bebek yağı al."

"Sence *Twilight* neden bu kadar büyüdü?" Israr ediyor. "Kızlar buna bayılıyor."

Kulübün zemininden boğuk bir çığlık geliyor. Gümbür gümbür çalan house müzikten insanların bağırış çağırışlarını duyabiliyorum.

"Bugün kalabalık nasıl?" Saç jölesine uzanarak soruyorum. "Heyecanlı görünüyor."

"Beş kızımız var. Görünüşe göre güvenlik şimdiden birkaç kızı sahneden çekmek zorunda kalmış. Kulüp için kendi bicurious şovlarını yapmaya karar vermişler."

"Tanrım." Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, dans ederken yüzüme düşmesin diye geriye doğru tarıyorum.

Tuvalet masamın üzerinde telefonum çalıyor ve ona bakıyorum. Küçük kız kardeşim Lucy az önce bana fotoğraflı bir mesaj göndermişti. Kaydırarak açıyorum ve annemle babamın yemek masasının etrafında toplanmış devasa geniş ailemin fotoğrafıyla karşılaşıyorum. Herkes orada: tüm kardeşlerim, kuzenlerim, teyzelerim, amcalarım, büyükannem ve büyükbabam. Annem masanın başında oturuyor ve kocaman gülümsüyor. Önünde yanan mumlarla süslenmiş bir doğum günü pastası duruyor.

Lucy resmi bir mesajla takip ediyor.

Yardım edin. Bize yine ailemizin bebeklik videolarını izletiyor.

Sen iğrenç bir çocuktun omg

L: Kahverengi bir Shrek'e benziyorsun

Homurdanarak cevap veriyorum.

C: Annem çiçeklerimi aldı mı?

Uzun bir duraklama oldu.

L: Onları geri gönderdi :(

Teslimatçıya onları istemediğini söyledi.

Boynumun arkasını ovuyorum, sıcaklık yüzüme tırmanıyor. Cidden mi?
Benden o kadar iğreniyor ki, bir demet lanet çiçeği bile kabul etmiyor mu?

C: kesinlikle uçuk çıkaracağını düşünüyor L:

oh, kesinlikle

C: defol. kesinlikle

L: Keşke burada olsaydın

:(L: Bu gece çalışıyor

musun?

L: Lütfen Hunky Harry'ye numaramı ver, sana resmen yalvarıyorum.

L: O adam için HER ŞEYİ YAPARIM

C: Hayır

Bu senin iyiliğin için, o bir nitemare C:

Gösteriler başlıyor, gitmem lazım.

C anneme benden mutlu yıllar

dile C: seni seviyorum

L: Awwww ben de seni seviyorum <3 <3 <3

L: Harry'e numaramı ver yoksa seninle kesinlikle dövüşürüm.

Gözlerimi deviriyorum ve yerimden zıplıyorum. Odanın bir köşesine bir barfiks çubuğu yerleştirdik ve üzerine atlayıp birkaç tekrar yapıyorum. Tecrübelerime göre, bahşişler ile gösteriden önce ne kadar pompalandığım arasında çok bariz bir korelasyon var. Bu yüzden spor salonunda bu kadar çok zaman geçiriyorum. Bu pazılar kiramı ödüyor.

Harry beni izliyor, gözleri kısılmış. "Cidden, dostum. İyi misin? Bok gibi görünüyorsun."

"Evde bir sürü tuhaf şey oluyor," diye mırıldanıyorum.

"Pekala, canlan." Anlamalı bir şekilde boxerıma bakıyor. "Beş dakikaya çıkıyoruz."

Soyunma odasının kapısı çalınır ve programın spikeri Seth odaya girer. Parlak gümüş bir ceket ve güneş gözlüğü takıyor. Tam bir otuzbirci gibi görünüyor.

"Pekâlâ çocuklar," diye bağılıyor ve odada Arma beyazı bir sırtıışla dolaşıyor. "Sıraya girin. Kızlar bu gece aç görünüyor. Onlara iyi bir gösteri sunun, tamam mı?"

İçimi çekiyorum, barfiks çubuğunu bırakıp sıranın sonundaki yerimi alıyorum. Seth kapıyı açıyor ve hepimiz koridordan geçerek sahne arkasına doğru ilerliyoruz. Burası karanlık ve müzik inanılmaz yüksek sesle çalıyor, duvarları sarsıyor. Kalabalık dışarı çıkmamız için tezahürat yapıyor. Harry sırtımı sıvazlıyor ve lacivert polis pantolonuma sivri bir bakış atarak kanatlardan dışarı adım atıyor.

Pozisyon alıyoruz, karanlık sahnede poz veriyoruz. Işıklar yanmadan önce boxerımın altına uzanıyorum, aletimin ucunu tutuyorum ve çekiştiriyorum. Sahnede olduğumda düşündüğüm son şey sekstir, bu yüzden küçük adamı uyandırmaya yardımcı olur.

Erkek striptizcilerle ilgili garip bir yanlış kanı bu; performans sergilerken azgın olduğumuz. Ben dans ederken seksi düşünmüyorum. Performansı düşünüyorum. Müziği. Seyirciye istediğini vermeyi. Kucak dansı için kızları sahneye çıkardığımızda bile hiç tahrik olmuyorum. Bu kadınları *becermiyorum*, aslında onları dans etmek için dekor olarak kullanıyorum. Kimsenin bir kadın dansçının bir direğin etrafında sallanırken ıslanmasını beklediğini sanmıyorum, ama bu bir erkek olduğunda, insanlar

Hareket eden her şeyi becermek istediğimiz için bu işi seçmiş seks delisi nemfomanlar olduğumuzu varsayalım. Her gece bana evlenme teklif eden kızlar var, onlarla eve gitmem için bana para ödemeye çalışıyorlar. Ama ben hiç yatmadım. Müşterilerle asla yatmam. Bu sert bir çizgi.

Seth dansçıları tanıtmaya başlıyor. Teker teker, spot ışıkları her birimizin üzerinde yanıp sönererek bizi seyirciye aydınlatıyor.

"Sırada bayanlar, Hunky Harry var!" diye bağırıyor. "Bu gece kendinizi ateşli buluyorsanız elinizi kaldırın, bu çemberli itfaiyeci sizi güzel ve ıslak olana kadar hortumla yıkayacaktır!"

Harry'nin üzerinde bir spot ışığı parlarken seyirciler çığlık atar. Sırtarak kalabalığa göz kırptırır, sonra belinden uzun bir lastik hortum çıkarırır. Hortumu müstehcen bir şekilde bacaklarının arasında tutar ve bir ucuna takılı gizli bir pompayı sıkır. Su fişkırtarak ilk birkaç sıradaki konukları yıkar ve çığlıklar yeni bir kreşendoya ulaşır.

Yüzümdeki aptal sırtışa engel olamıyorum. Bektan ruh halime rağmen, odadaki adrenalin bulaşıcı. İşte bu yüzden striptiz yapmayı baleden, hip-hoptan ya da eskiden yaptığım diğır dans türlerinden daha çok seviyorum. Striptiz kendini çok ciddiye almıyor. Bu bir kahkaha; campy ve cheesy ve sadece acayip *eğlenceli*.

Harry kalabalığa son bir kez göz kırptırır ve Seth yanıma geliyor. "Ve son olarak, ama *kesinlikle en* az değil: onu kasabada gördünüz. Belki onu el ilanlarımızdan birinde görmüşsünüzdür. Belki de sabah 7'de işe giderken onun Yeraltı reklam panolarından birine baktınız. İşte şimdi en çılgın fantezilerinizi gerçeğe dönüştürme şansınız var. O Sihirli Geceler Poster Çocuğı, hepinizin bildiğı ve sevdiğı seksi aygır: *Randy Romeo'yu alkışlayın!*"

Son spot ışığı başımın üzerine düşüyor ve ben sırtarak gömleğimi kapıp yırtarak açıyorum. Düğmeler sahne zeminine saçılıyor. Müzikle birlikte ters takla atıp dizlerimin üzerinde zeminde kayarak sahnenin tam kenarına indiğimde çığlıklar daha da yükseliyor. Ön sıradaki bir kız, kasıklarımın yüzüne yaklaşık iki santim mesafede olduğunu görüyor. Kirpikleri titriyor ve kollarımı beline dolayıp onu kucağıma çekerken bayılmak üzere olup olmadığını belli belirsiz merak ediyorum. Müziğın ritmine uyarak kalçalarını ona sürtmeye başlıyorum ve o da yüksek sesle inliyor, bana yapışıyor ve kıkırdıyor. İkimizi de ters çevirdiğimde arkadaşları tezahürat yapıyor ve kıkırdıyor,

Onu sırt üstü yatırdım ve vücudumu onunkinin üzerine kaydırarak misyoner tarzında içine girdim.

Seth gülüyor. "Tamam çocuklar, sıraya girin, daha yeni başlıyoruz."

Kollarımı tekrar kıza doladım ve onu yavaşça sahneden geri kaydardım. Oturduğu yerden bir avuç Sihirli Dolar alıp pantolonumun içine sokuyor.

Gülüyorum. "Teşekkürler bebeğim," diye sesleniyorum müziğin içinden. Ben uzaklaşırken bana sarılıyor, bel kemerimi kurcalıyor. Elini öpüyorum, sonra koşarak tekrar düzene giriyorum. Tüm erkekler ilk dansımız için yerlerini alırken Seth hâlâ konuşuyor.

"Unutmayın, o Sihirli Dolarlar bu gece *şanslı olmanızın* anahtarı, bu yüzden onları sahneye yağdırmaya devam edin." Seth etki yaratmak için duraklar. "Bir şey daha var. Eğer siz kızlar bu gece gerçekten iyi davranırsanız ve *gerçekten yüksek sesle* bağırırsanız, bu genç adamlar muhtemelen pantolonlarını çıkaracaklardır."

Hep birlikte cırt cırtlı yırtılabilir pantolonlarımızın paçalarını tutup bedenlerimizden ayırıyoruz ve ortaya aynı Union Jack desenli jockstrap'ler çıkıyor.

Kalabalık kendini kaybeder. Sahneye para yağmaya başlar. Kadınlar yerlerinden fırlıyor. Kırmızı, beyaz ve mavi flaşlar sahne boyunca yanıp sönerek sis makinelerinden akan kuru buz bulutlarını keser.

Steve gülerek kalabalığa el sallıyor. "Tamam, tamam, bu kadar tanışma yeter. Çocuklar, alın şunu!"

'Pump it' şarkısının ilk birkaç ritmi hoparlörlerden duyulmaya başlıyor ve seyircilerin üzerindeki ışıklar yanıp sönerek kızların yüzlerini aydınlatıyor. Gözlerim hemen parlak kırmızı buklelerden oluşan bir karmaşaya odaklanıyor ve kendi ayaklarımın üzerinde tökezliyorum.

Bu Beth. Kıvrımlarına yapışan dar kırmızı elbisesiyle inanılmaz görünüyor. *Burada*, konuk masalarından birinde, daha önce hiç görmediğim ateşli bir siyah adamla el ele tutuşmuş, içkisini yarısına kadar ağzına götürmüş.

Kırmızı boyalı dudakları dehşetle aralanmış bir şekilde bana bakıyor. Lanet olsun.

OTUZ

BETH

Aman Tanrım.

Şok içinde Cyrus'a bakıyorum, o da bana bakıyor, gözleri iri ve şaşkın, farlara yakalanmış bir tavşan gibi. Bir an için gerçekten kaçabileceğini düşündüm. Sanki yeryüzünden kaybolmak istiyormuş gibi görünüyor. Bu da garip, çünkü bana kalırsa, hiç bu kadar seksi görünmemiştir.

Parlak ışıkların altında dururken, kesilmiş, kaslı vücudu yağ içinde parlıyor ve ter damlıyor, üzerinde dar bir külottan başka bir şey yok... ağızım sulanıyor. İç çamaşırım nemli. Kalçalarım birbirine kenetlendi. Başka tarafa bakamıyorum.

Işıklar yanıp söner ve Cyrus zahmetsizce flörtöz kişiliğine geri döner. Kalabalığa göz kırparak öne doğru kasılıyor, sonra kendini geriye doğru atarak bir takla atıyor ve bir tür profesyonel amigo kız gibi sahnede yuvarlanıyor. Diğer erkekler pantolonlarının paçalarını tutmuş, müzikle birlikte kıvranıyor, dans ederken hepsi mükemmel bir şekilde senkronize oluyor.

Benny yanımda kıkırdıyor ve ben de koltuğumda arkama yaslanıp içkimden bir yudum daha alıyorum ve kendimi gösterinin içinde kaybolmaya bırakıyorum.

Sonraki kırk beş dakika bir bulanıklık içinde geçti. Dışarıda geçirdiğim bir gecede hiç bu kadar eğlenmemiştim. Oldukça uzun bir set; en az yedi şarkı saydım. Bazen tüm çocuklar birlikte dans ediyor, bazen de solo performanslar oluyor. *Get me Wet* adlı bir parçada sahneye bir kadın dansçı çıkarıyorlar. O ve erkeklerden biri kare bir havuzda neredeyse pornografik bir dans sergiliyorlar. Neredeyse çıplak vücutlarından aşağı su akarken, birbirlerini oradan oraya fırlatıyor ve birbirlerine sürtünüyorlar. Gösteriyi sıırıslık ve nefes nefese bitiriyorlar. Seyircilerin çoğu gibi.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Benny, onlar ayağa kalkıp selam verirken. "İkisini de sikmek mi istiyorum?"

Hiçbir şey söylemiyorum, dar deri pantolonuyla sahneye geri dönerken gözlerim Cyrus'a takılı kalıyor.

Final tabii ki 'Pony'. Kalabalık melodiyi tanıdığı anda herkes çılgına dönüyor. Erkekler her şeyi ortaya koyuyor. Bazıları çıplak karın kaslarına bebek yağı sürüyor. Bazıları taklalar atıyor. Birkaçı ön sıraya inip kızlara sürtünmeye başlıyor. Gömleksiz bir adam salıncakta sallanıyor, tavandan indirilirken müzikle birlikte dönüyor. Işıklar yanıp sönüyor, flaşlar yanıp sönüyor, duman büyük tüyler halinde sahnenin üzerinde süzülüyor. Şarkının son ritmi nihayet kaybolduğunda, ateşim var ve kızarıyorum. Tüm vücudum şarkı söylüyor. İçkimi alıp göğsümün üzerinde yuvarlıyorum, sonra yanağıma bastırıyorum.

Spiker koşarak sahneye geri dönüyor ve bize sırtıyor. "Pekala, bayanlar!" diye sesleniyor. "Devre arası bitti! Biraz daha içki sipariş edin, erkek arkadaşlarınızı arayın ve serinlemek için elinizden geleni yapın. Birazdan döneceğiz!"

"Başka bir oyun mu var?" Yarı dehşetle soruyorum. Daha fazlasını kaldırabilir miyim bilmiyorum. Benny yanımda kıs kıs gülüyor. Salon ışıkları yanıyor ve erkekler dağılıyor. Bazıları sahne arkasına yöneliyor, diğerleri ise seyircilerin arasına dağılarak oturan kadınların yanına geliyor.

Cyrus sahnede kalıyor, masa sıralarını tarıyor. Gözlerimiz tekrar buluşuyor ve yüzündeki ifade midemi bulandırıyor. Büyüleyici gülümsemesi kayboldu ve şimdi endişeli görünüyor. Üzgün. *Endişeli.*

Suçluluk duygusu sardı beni. Kahretsin. Her şeyi berbat ettim. Dansını izlemek için kalmamalıydım, eve gitmeliydim. İşini benden saklamasının bir nedeni vardı; burada çalıştığını bilmemi istemiyordu. Her gece bir grup yabancının önünde soyunmak bir şeydir, ama tanıdığınız biri olduğunda tamamen farklı hissettiriyor olmalı. Bu senaryo tersine dönseydi, tepkisinden çok korkardım. Başkalarına anlatmasından ya da beni yargılamasından korkardım. Ve beni gördüğünde sahneyi öylece terk edemezdi. Bu da aslında onu gerçekten rahatsız hissettiren bir şey yapmaya zorladığımı anlamına geliyor. Hay aksi.

Ben izlerken, o dönüp kanatlara doğru yürüyor.

"Ben tuvalete gidiyorum," diye mırıldanıyorum Benny'ye, ayağa kalkarak. Onunla konuşmam gerekiyor. Bunu açıklığa kavuşturmalıyım.

Benny başını sallar. "Ben... bir içki daha alacağım." "Eminim öyledir."

Karanlık, gümbür gümbür kulüpte ilerliyorum, masaların ve İçkilerine sarılmış kız kümeleri. Sahnenin önünden geçerken kalabalığın arasına karışmış dansçılardan biri elimi yakalıyor ve parmaklarımı alaycı bir şekilde karın kaslarına doğru çekerek bana gülümsüyor. Düşük ışıkların altında parıldıyor. Her tarafının simle kaplı olduğundan eminim.

"Özür dilerim, belki sonra," diye geveledikten sonra en yakın kapıya koşuyorum.

Duvarları siyaha boyanmış karanlık bir koridora açılıyor. Minik elbiseler ve ince topuklu ayakkabılar giymiş kızlar banyo için sıraya girmiş, makyajlarını düzeltiyor ve gösteri hakkında yüksek sesle konuşuyorlar.

"Şu Romeo denen adamı gördün mü?" Hepsinin yanından geçmeye çalışırken kulak misafiri oluyorum. "Posterlerdeki adam, değil mi?"

Kendimi kötü hissetsem de içimde kabaran kıkırdamaya engel olamıyorum. Cy'ın sahne adının cidden *Randy Romeo* olduğuna inanamıyorum.

"O *çok* ateşli," diye devam ediyor kız. "Bütün erkekler dans edebiliyor ama onun karizması var, anlıyor musun?"

"*Gülümsemesi yüzünden*," diye iç geçiriyor başka bir kız. "Umarım özel dans için beni seçer. Uçlarını yakalayacağım."

Koridorun en sonundaki kapıya kadar yanlarından geçip gidiyorum. Kapının önünde kaslı bir güvenlik görevlisi duruyor ve telefonunu karıştırıyor. Onu dikizliyorum. Kapının tahtasına SADECE ÇALIŞANLAR yazılı bir levha yapıştırılmış. Hafifçe aralanmış ve içeriden gelen kısık erkek seslerini duyabiliyorum.

Korumaya gülümsedim. "Burası erkeklerin soyunma odası mı?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak iç geçiriyor. "Bakın bayan, her şeyi duydum. Hiçbiriyle çıkmadığınızı biliyorum ve çıksaydınız bile erkek arkadaşınıza çalışan duşlarında sakso çekmenizi istemeyiz."

Yüzüm kıpkırmızı oldu. "Oh, gizlice girmek istemiyorum! Ya da sakso çekmek. Sadece Cyrus'u arıyorum."

Adamın yüzü kırışır. "Cyrus?"

"Evet?" Soyunma odasının içinden bir ses geliyor. Kalbim küt küt atıyor.

Gardiyan döndü. "Kahretsin, bu senin gerçek adın mı?"

"Bu *Randy Romeo*'yu sikmek değil, değil mi?" Cyrus'un sesi acı geliyor. "Dostum, Yıllardır burada çalışıyorum."

Gardiyan burnunu çeker. "Her neyse. Seni görmek isteyen bir kız var."

Bir duraksama oluyor ve sonra yemin ederim kısık bir inilti duyuyorum. Soyunma odasının kapısı itilerek açılıyor ve Cyrus dışarı çıkıyor. Yeni bir kıyafet giymiş: gri bir takım elbise ve beyaz yakalı bir gömlek. Boynunda ipeksi bir kravat asılı ve saçları geriye taranmış. Ağzım sulandı resmen. *Elli Ton'dan esinlenmiş bir tür ıslak rüya gibi* görünüyor.

Ve beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor.

"Beth," diyor açıkça. "Seni burada görmek ne güzel."

OTUZ BİR

BETH

Kendimi odaklanmaya zorlayarak dudaklarımı yalıyorum. "Uh. Hey. Konuşabilir miyiz? Vaktin var mı?"

Omuz silkiyor, teslim olmuş gibi. "Ara on beş dakika," diye mırıldanıyor ve elini bileğime doluyor. "İçeri gel."

Beni soyunma odasına çekti. Ciyaklayarak gözlerimi kapatıyorum ama karın kaslarını, pazuları ve çıplak, kaslı kalçaları görmeden önce değil. Bir penis gördüğüme eminim.

"Hey!" diye sesleniyor biri. "Ne oluyor lan? Kız arkadaşımı buraya getirmeme izin vermediniz!"

"Özür dilerim!" Cyrus beni odanın içinde sürüklerken gözlerimi sımsıkı kapatarak sesleniyorum. "Bakmıyorum!"

Bir kahkaha korosu odanın içinde yankılanır.

"Kız çok tatlı, dostum," diyor derinden gelen bir ses. "Güzelmiş. Korunmaya ihtiyacınız var mı, yoksa...?"

"Kapa *çeneni*," diye tersliyor Cyrus. "O benim komşum. Sadece onunla konuşmam gerekiyor." Bir kurt ısılgı korosu yükseldi. Cyrus parmaklarını üzerimde sıkıyor. "Çocuklar. Yapmayın. Ciddiyim."

Mütevazı görünen bir kapıyı çekip açarken ve beni içeri çekip arkamızdan kapatırken onlara el sallıyorum. Etrafıma bakıyorum. Rafları plastik kutularla dolu bir saklama dolabındayız. Birinin üzerindeki etiketi inceliyorum. *Seksi itfaiyeci, XL. Jockstrap dahil.*

Güzel.

"Ne güzel bir süpürge dolabı," diyorum Cyrus'a bakarak. "Beni buraya getirdiğin için teşekkürler."

Gülümsemiyor, duvara yaslanmış. Ağzı öfkeli bir çizgiyle bastırılmış. "Beni buraya kadar takip mi ettin?" Talep ediyor. "Adamlardan biri sana nerede çalıştığımı söyledi mi?"

Gözlerim açıldı. "Ne? Hayır, hayır! Hayır, yemin ederim, arkadaşım bana bir bilet aldı. Bir işin olduğundan bile haberim yoktu."

"Doğru. Harika." Bir elini saçlarında gezdiriyor. İçinde bir çeşit şekillendirici ürün var, bu yüzden saçını karıştırdığında fırfırlı, dağınık bir şekilde yukarı doğru dikiliyor. Parmaklarım düzeltmek için kaşınıyor.

"Devam et o zaman," diye derin bir iç geçirdi. "Ver onu bana."

"Sana ne vereyim? Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

"Bu benim işim," diyor soğukkanlılıkla. "Tabii ki iyiyim. Sadece çok utandım."

Çekiniyorum. "Anladım. Ama olmamalısın. Orada inanılmazdın."

Gerildi. "Ne?" İnanamayarak sordu.

"Harikaydın. Gerçekten hoşuma gitti." Parmaklarımı birbirine geçiriyorum. "Ve ben İzlerken sizi rahatsız ettiysem özür dilerim. Bunun sizi utandırabileceğini düşünmeliydim. İstersen gidebilirim-"

Bana bir adım daha yaklaşıyor. Nefesim göğsümde durdu.

"Gösteriyi *beğendin* mi?" Diye soruyor. Sesi bir saniye öncesine göre daha derinden geliyor, gürlüyor.

Sarsılarak başımı sallıyorum. "Gerçekten hoşuma gitti," diye fısıldıyorum.

Birkaç saniye sessizce beni inceliyor, kahverengi gözleri loş ışıktaki neredeyse simsiyah. "Ve senin için sakıncası yok mu?" Sonunda söyledi.

"Neye dikkat edeyim?"

"Herkesin içinde tüm kıyafetlerimi çıkarmamı mı?" Ona öylece bakıyorum. Bir adım daha yaklaştı. "Para için soyunup kendimi yağladığımı mı? İnternette G-string ile vücut yuvarladığım yüzlerce video olduğumu mu? Haftanın beş gecesini yabancı kadınlara kucak dansı yaptığımı ve onları yarı yolda doruğa taşıdığımı mı?"

Oh, Tanrım. "Öyle mi? Ne zaman?"

"İkinci perde."

Dudağımı ısırdım. "Neden umursayayım ki?"

"Çünkü çoğu insan umursar, Beth," diye tersliyor, sesine öfke karışıyor.

"Gerçekten mi? Kim?"

"Ailem. Eski kız arkadaşlarımın çoğu. Neredeyse hoşlandığım her kadın." Pantolonunun kemerini işaret ediyor. "Dün gece başka kadınlardan oluşan bir kalabalığın önünde emdiğin sikin aynısını salladım. Bu seni kızdırmıyor mu?"

"Onu ağzıma sokmadan önce özel haklar anlaşması imzaladığımı hatırlamıyorum. Aletinin hâlâ istediğini yapmak için sana ait olduğuna eminim." Kalın kalın yutkunuyorum. "Bence şovun çok ateşliydi Cy."

Hiçbir şey söylemiyor, gözleri sanki yalanı arıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. Zar zor nefes alabiliyorum. Sanki bu küçük dolap gittikçe küçülüyor, bir Indiana Jones bubi tuzağı gibi etrafımızı sarıyor.

Kapının aniden ve sertçe çalınması yükselen gerilimi kırıyor ve yerimden sıçırıyorum.

"Beş dakika, dostum," diye sesleniyor biri odunların arasından. "Acele et."

"Defol git," diye karşılık veriyor Cyrus, gözlerini benden ayırmadan. Allığının tenime sızdığını hissedebiliyorum.

"Um." Kapı koluna uzandım. "Sanırım gitsem iyi olacak. Yarın görüşürüz."

Bir adım daha yaklaşp beni duvara yaslıyor. Baharatlı kokusu duyularıma doluyor. Boğazımdan boğuk bir inilti dökülüyor ve adem elması sallanıyor.

"Sence *sıcak* mı?" Talep ediyor.

"Öyle mi? Mesele de bu zaten, değil mi? I-" Elimi tutup parmağını avuç içimin çizgilerinde gezdirirken kekeleyerek sessizliğe gömülüyorum.

"Ve senin için sakıncası yok mu?" Sesi yumuşayarak soruyor.

"Sanırım toplum içinde sikini sallamanı umursamadığımı daha önce de belirtmiştik, evet. Bu oldukça ikiyezölü bir davranış olurdu.

izlemekten çok keyif aldım."

"Peki ya Cami?" İtiraz ediyor. Göz

kırpıyorum. "Um. Ne olmuş ona?"

"Dairemize ilk geldiğinde onu götürmek istemiştin," diye hatırlatıyor bana. "Belli ki bunu yapamazsın, çünkü o benim değil, ama... yine de onunla oynamama izin verecek misin?" Başparmağı bileğimin iç kısmını okşuyor.

Ona aptalmış gibi bakıyorum. "Cami'yle oynamanı engelleyemem Cy. Durdurmanın da hiçbir yolu yok." Kararsız görünüyor, sanki bana inanmıyormuş gibi. Boğazım acıyor. Gerçekten de işinin onu çocukların yanında bulunmasına izin verilmeyecek kadar ahlaki açıdan sapkın yaptığını mı düşünüyor? "Bir sürü ebeveyn soyunuyor, genellikle çocuklarına *destek olmak* için. Bu onları kötü ebeveyn yapmaz. Onu buraya 'kızını işe götürme günü' için getirmediğin sürece, işinin Cami ile ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Birkaç saniye hiçbir şey söylemiyor, parmaklarını avucumun üzerinde gezdirmeye devam ediyor. Sonra bileğimi kavırıyor. Koyu renk gözleri hâlâ yüzüme kilitlenmişken başını eğiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Sert, sıcak, ani bir öpücük ve beynimdeki bir şeye kısa devre yaptırıyor. Zihnim karardı. Beni daha yakına çekip bizi birbirimize yapıştırırken ön tarafına doğru sarkıyorum. Kalbinin göğsünde çarptığını hissedebiliyorum. Daha fazlasını isteyerek ona doğru eğiliyorum ama ben daha ne olduğunu tam olarak anlayamadan o beni geri çekiyor. "Dansı sevdin," diye mırıldanıyor açık ağzıma karşı.

Nefes nefese başımı sallıyorum ve o da dudakları yanağıma degecek şekilde eğiliyor. "Tam paket mi istiyorsun?" Sessizce soruyor, nefesi saçlarımı ısıtıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum. Bacaklarımın arasında sıcaklık gümbür gümbür atıyor. Tam paketin ne olduğunu bile bilmiyorum, ama bu adam şu anda bana hemen hemen her şeyi yapabilir ve muhtemelen daha fazlası için yalvarırdım. Tenim yanıyormuş gibi hissediyorum. Ona karşı titriyorum.

Hafifçe gülümsüyor, sonra uzanıp kapının kilidini açıyor ve iterek açıyor. Elimi tutarak beni soyunma odasına geri çekti. Neyse ki artık herkes tamamen giyinik, hepsi de aynı gri takım elbiseler içinde. Cyrus beni koridora götürürken birkaç laf atma sesi duyuyoruz ama ikimiz de onları duymazdan geliyoruz. Belki de tam bir ahmak oluyorum, ama tüm meslektaşlarının önünde elimi tutuyor olması kalbimin çarpmasına neden

oluyor.

Koridora çıkıyoruz ve kalçalarımın tutup beni durduruyor. "Son bir soru," diyor gözleri parlayarak. Aptalca başımı sallıyorum. Bunun on dakika önce konuştuğum adam olduğuna inanmak zor. Sanki kafasının üzerinden bir bulut kalkmış gibi -tüm sertliği ve savunmacılığı uçup gitmiş ve yine o flörtöz, çekici haline dönmüş.

Daha yakına eğiliyor. "Ne tür bir iç çamaşırı giyiyorsun?"

"Ben... um, ne?"

Eli kalçamın kıvrımından yukarı kayıyor ve belimi sıkıyor. "Seni biraz sağa sola savurmayı planlıyorum. Seyircilerden birine görünmeni istemiyorum. Bu benim işim." Dar elbisemin kumaşı arasından tangamın ince dantelini buluyor ve parmaklarını gerçekten orada olup olmadığını kontrol eder gibi üzerinde gezdiriyor. Tuts. "Bunlar oldukça dayanıksız. Sanırım doğaçlama yapmam gerekecek."

Ağzım açık kaldı. Sırıttıyor, gevşemiş çeneme bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Yakında görüşürüz," diye mırıldanıyor. "Seni özleyeceğim."

OTUZ İKİ

BETH

Titrek bacaklarımla masama doğru ilerliyorum. Konukların çoğu çoktan yerlerine oturmuş, sohbet ediyor, fotoğraf çekiyor, içeceklerini yudumluyor. Tüm dansçılar oturma alanını terk etti ve sahne tekrar karanlığa gömüldü.

Benny masanın altında mesajlaşmakla meşgul. Yanındaki koltuğa çöküyorum ve yerimde duran taze içeceği alıp pipetle karıştırıyorum.

"Antonio çıplak mı gönderdi?" Sohbet eder gibi bir yudum alarak soruyorum. İçki soğuk ve tatlı, boğazımdan aşağı kayıyor ve içimi ürpertiyor. Bir yudum daha alıyorum, sonra bir buz küpü çıkarıp ağzıma atıyorum. Serinlemeye ihtiyacım var.

Kekeliyor, neredeyse telefonu düşürüyordu. "Ne-hayır!" Bana bakıyor ve gözleri kısılıyor. "Ne oldu sana böyle?"

Masum görünmeye çalışıyorum. "Ne demek istiyorsun?" Bardaktaki soğuk buğuyu silip boğazımın çukuruna bastırıyorum.

"Kıpkırmızı olmuşsun." Gözleri vücudumda geziniyor ve ben rahatsız bir şekilde kayıyorum. "Her yerim."

Bazen, beyaz-batık-kızıl genlerimden nefret ediyorum. Tüm vücudumla kızarıyorum. "Sadece ateşliyim," demeye çalışıyorum.

Kaşı kalkıyor. "Güneş yanığı gibi görünüyorsun, Beth. Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı!" İtiraz ediyorum. "Ben sadece-" Bir bahane bulmak için çırpınıyorum. "I...."

Neyse ki, ben takip etmek zorunda kalmadan önce, zemin ışıkları söndü. Koltuğumda arkama yaslanıyorum, karanlık kırmızı yanaklarımı gizlerken rahatlayarak iç çekiyorum. Ne yazık ki, sahne yeniden aydınlanmadan önce rahatlamak için sadece iki saniyem var ve kalbim iki kat hızlı atmaya başlıyor.

Adamların hepsi yerlerine dönmüş, aynı takım elbiseleri içinde sıraya dizilmişler. Ama bu kez dekorları var; her biri siyah tahta bir sandalyeye ters oturmuş, kollarını sandalyenin arkasına sarkıtmış, bize sırtıyor. Gözlerim mıknaatıslanmış gibi Cyrus'a çekiliyor. Tam bana bakıyor. Ben izlerken, bana bir öpücük konduruyor.

"Sanırım şu uçtaki benden hoşlanıyor," diye fısıldıyor Benny yüksek sesle.

Gümüş ceketli parlayan spiker tekrar sahne ışıkları altına girdiğinde çılgınlık yeniden yükselmeye başlar. "Helloooo, bayanlar!" diye seslenir. Herkes bağırarak karşılık verir ve o da sırtır. "Umarım hepiniz yenilenmiş ve ikinci perde için hazırsınızdır. Gösterinin bu bölümü için çocukların güzel asistanlara ihtiyacı olacak. Var mı?"

Kalabalık çılgına dönüyor. Masalara tırmanan, slogan atan, tepinen ve bağırarak kadınlar var. Sahneye yakın bir grup kız gömleklerini yukarı çekip erkeklere gösteriyorlar.

"Unutmayın," diye sesleniyor spiker. "Barda satın aldığınız Sihirli Dolarlar, bu birinci sınıf koltuklardan biri için biletinizdir." Hunky Harry'nin yaslandığı sandalyeyi tokatlıyor. "Yağdırın kızlar!"

Işıklar yanıp söner ve 'It's Raining Men' aniden hoparlörlerden çalmaya başlar. Tüm erkekler sandalyelerinden fırlar ve üzerlerine banknotlar yağarken poz vermeye ve dans etmeye başlar.

Bir adam sahnenin kenarına doğru yürüyor ve kadınları pantolonuna para sokmaya teşvik ediyor. Bir diğeri sandalyenin arkasında şınav çekmeye başlıyor. Bir üçüncüsü yerde tepiniyor gibi görünüyor.

Benny ve ben kahkahalara boğulduk. "Dostum, bu çok *komik*." Benny içkisini yudumlarken müziğin sesini bastırarak bağırıyor. "Eminim şimdi sana bilet aldığım için mutlusundur, ha?"

Cevap veremiyorum. Nefes alamayacak kadar çok gülüyorum. Her zaman bir striptiz kulübünün biraz keyifsiz ve garip olacağını düşünmüştüm ama bu çılgın, seksi ve *komik*. Sıradan bir kulüp gecesinden çok daha iyi.

Erkekler kadınları seçmeye ve onlara yardım etmek için sahneden kaymaya başlar. Çoğu ön sıralardan; ya onlara para fırlatan çaresiz hayranlar ya da *Gelin Adayı* veya *Doğum Günü Kızı* kuşağı takmış kızlar. Birkaçı da çok sarhoş arkadaşları tarafından öne doğru itiliyor. Cy görmezden geliyor

sahnedan atlıyor ve masaların arasından bir çizgi çiziyor. Kadınlar çığlık atıp ona uzanıyor, ellerini göğsünde gezdiriyor ve o geçip giderken kemerini çekiştiriyorlar. Sanki onlar yokmuş gibi aralarından geçiyor, gözleri bana kilitleniyor.

"Vay anasını," diyor Benny. "Aman Tanrım. *Sana* mı bakıyor?" "Öyle diyebilirim," diye ciyaklıyorum, içkimi can simidi gibi tutarak.

Elini dizime koyuyor. "Bu senin için sorun olur mu? Hayır diyebilirsin."

Neden sorduğunu biliyorum. Bu hiç bana göre değil. İlgi odağı olmaktan hoşlanmam. Yabancı erkekler tarafından dokunulmaktan hoşlanmam. Ama Cyrus yabancı sayılmaz. Sanırım onun ruhunu sikinden emdiğim noktayı geçtik.

"O Cyrus. Komşum," diye fısıldadım.

Benny'nin gözleri büyüdü. "Şu senin-" "Oh, kesinlikle."

Bir an donup kalır. "Git al o zaman!" Arkamdan tutuyor Cyrus masamıza yanaştığında beni neredeyse sandalyeden düşürüyordu. Beni bekleyen kollarının arasına düşüyorum.

Cyrus gülümseyerek saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Bu iyi mi?" Sessizce soruyor.

Derin bir nefes alıyorum, sonra başımı sallıyorum. Yeni tıraş olmuş yanağını yanağıma sürtüyor. "Hadi Bethie," diyor kulağıma doğru. "Seninle ilgileneceğim."

Ve sonra beni omzunun üzerinden fırlattı. Kulübün parlak ışıkları etrafımda dönerken nefesim kesiliyor. Beni sabitlemek için bir elini çıplak kalçalarımın arkasına koyuyor ve sahneye doğru koşarken gömleğinin yakasına yapışıyorum.

Müzik burada daha yüksek sesle çalıyor, ritim duvarları ve zemini dövüyor. Cy beni sahnenin tam ortasındaki boş bir sandalyeye götürüyor ve yavaşça içine bırakıyor. Eğilirken yanağı yanağıma değiyor. "Tamam mı aşkım?"

Başımı sallıyorum. Zor nefes alıyorum; adrenalin, sinir ve uyarılmanın bir karışımı. Çok tahrik oldum. Gülümsüyor, önümde durmak için geri çekiliyor ve elimi tutup parmak eklemlerimi öpüyor. İki yanımda diğer dansçılar

Aynı şeyi yapıyor, geri çekiliyor ve partnerlerinin ellerini tutuyorlar. Müzik yavaş, şehvetli ve zonklayıcı bir şeye dönüşür. Parlak ışıklar yumuşak bir pembeye dönüşür. Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöküyor, sanki nefeslerini tutmuş bekliyorlar.

"Unutmayın hanımlar-" diye sesleniyor spiker mikrofona. "İstedığınız kadar bakabilirsiniz. *Dokunabilirsiniz*-" Ritim gümbürdüyor ve ışıklar kırmızı yanıp sönüyor. Her erkek partnerinin elini göğsünden aşağı çekiyor. Parmaklarımın Cyrus'un ateşli kaslarının üzerinde gezindiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor. Gömleğinin ince kumaşından bile onları hissedebiliyorum, sert ve gümbür gümbür.

Spiker kıkırdar. "Sevgili beyefendinizin izin verdiği her şeye *dokunabilirsiniz*. Ama zavallı çocuklarımızı taciz etmeyin, tamam mı? Yoksa ellerinizi bağlamak zorunda kalırız. Bunu istemezsiniz, değil mi?" Daha fazla çılgılık.

"Bu kural senin için geçerli değil," diye mırıldanıyor Cyrus, koyu renk gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "İstedğin *her şeye dokunabilirsin*."

Ona bakıyorum, içimde bir sıcaklık hissediyorum. Midem sıkışıyor. Yüz ifadesi titriyor, acı yüzünde yanıp sönüyor.

"Siktir," diye mırıldandı. "Bana öyle bakma."

"Elimde değil," diye tıslayarak karşılık veriyorum. "Ölüyorum."

Dudakları bükülüyor ve dans nihayet başladığında parmaklarımı sıkıca kavırıyor. Beyonce'nin 'Drunk in Love' şarkısı çalmaya başlıyor ve elimi gömleğine götürüp düğmelerini yavaşça açmama yardım ederken ağzım kuruyor. Santim santim, yırtık, yağlanmış göğsü ortaya çıkıyor.

Sonra kravatını çözüyor ve yavaşça yakasının altından çıkarıyor. Kumaş parçasının çıplak boğazına doğru kayışını izliyorum. Öne doğru eğilip boynuma doluyor ve kumaşı sıcak, aşırı hassaslaşmış tenimin üzerinde yumuşatıyor. Sandalyenin etrafından dolaşıp arkamda durarak ellerini kollarımda gezdirirken derin bir nefes alıyorum. Eğilip boynumun kıvrımını okşuyor, sonra ellerini sandalyenin arkalığına dayayıp kendini öne doğru itiyor. Sandalyenin arkasına zarıfçe geçip kucağıma otururken ve kollarını boynuma doladığında pazularındaki kas iplerinin gerilmesini izliyorum.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Müziğin ağır temposuna uyarak kalçalarını içime doğru sürtmeye başladığında düşüncelerim tamamen duruyor. Sertleşmiş ereksiyonu bacaklarımın arasına sürtünüyor, derin ve sıkı. Uyarılma hissi içimde yuvarlanırken ağzım açık kalıyor. Neredeyse kıyafetlerimizin içinden beni beceriyor. Kendimi ona doğru geri itmekten alıkoyamıyorum, kalçalarım kontrolsüzce onunkilere doğru sarsılıyor.

İnliyor, alçak, derin bir ses, başını geriye eğiyor. Boğazının çukurunda ter parlıyor ve ben öne eğilip onu yalamamak için kendimi zor tutuyorum. Diğer dansçılarla mükemmel bir senkronizasyon içinde sandalyeden kayıyor, ellerimi tekrar tutuyor ve parmaklarımı deri kemerinin altından geçirerek beline götürüyor.

"ÇIKARIN!" Bir kız çığlık atıyor.

"ALETİNİ ÇIKARIN!" Bir başkası da katılır.

Zar zor nefes alabiliyorum. Bayılmak üzereymişim gibi hissediyorum. Ona bakıyorum. Zor nefes alıyor, gözleri doğal olmayan bir şekilde karanlık. Sahne ışıkları etrafımızı aydınlatıyor, bizi bir ışık balonunun içine hapsediyor.

"Onları duydun," diyor, sesi hiç duymadığım kadar alçak. "Çıkar şunu."

Sertçe yutkunarak tokayı açıyorum, kalın deri kemeri kemer halkalarından kaydırıyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Tekrar ellerimi tutuyor, başparmaklarını terli avuçlarıma vuruyor. Parmaklarımı çıplak göğsünden aşağıya, sıcak, terli karın kaslarının çıkıntıları arasından, siyah saçlarının ince, küçük, mutlu izi üzerinden pantolonunun bel bandına doğru yönlendirirken kanım derimin altında nabız gibi atıyor.

"Çek" diye emrediyor.

Yapıyorum, nazikçe

çekiyorum. "Daha sert."

Daha sert çekiyorum. Cırt cırt sesi geliyor ve dar gri elbise pantolonu düşüyor. Kaya gibi sert ereksiyonuyla yüz yüze geldiğimde ağzım açık kalıyor.

OTUZ ÜÇ

CYRUS

Önünde dururken Beth'in nefesini taşaklarımda hissedebiliyorum, dudakları kumaşla kaplı kasıklararımdan birkaç santim uzakta.

Yavaşça, yüzünü izleyerek, elini boxer'ımdaki çıkıntının üzerine götürüyorum.

Hay sikeyim. Bu iyi hissettiriyor. Çok iyi. Tam onu kendimden uzaklaştırmak üzereydim ki parmaklarını hafifçe sıkarak aletimi kavradı.

Vay anasını.

Kalçalarım titriyor ve ondan uzaklaşıyorum.

"ÇIKARIN! WHIP IT OUT!" Kulaklarıma doluyor ve seyircileri hatırlıyorum. Onlara dönüp sırtıyorum, ellerimi boxer'ımın bel bandının altına sokup birkaç santim aşağı indiriyorum. Ön sıralardan bir kız öyle bir çığlık atıyor ki sesi kesiliyor.

Sandalyeye döndüğümde Beth bana bakıyor, gözbebekleri kocaman açılmış, dar elbisesinin altında göğsü kabarmış, dudakları ısırılmış gül goncası gibi. Uzanıp kollarımı sandalyesinin arkasına dayıyorum ve kalçalarımı itiyorum. Şarkının bu kısmı için yüzüne sürtünmem gerekiyor ama kendimi bunu yapmaya zorlayamıyorum. Kısmen yanlış hissettirdiği için, kısmen de daha önce hiç sert biriyle dans etmek zorunda kalmadığım için. Beth'in yumuşak dudaklarının yanlışlıkla külotuma değeceği düşüncesi bile bana çok ağır geliyor. Muhtemelen lanet bir ergen gibi pantolonuma boşalırdım.

Bunun yerine, elimi yanan kırmızı buklelerine gömüyorum ve ağzını kabaca kendime çekiyorum. Altımda eriyor, göğsü bir solukta titriyor. Etrafımdaki kalabalığın çığlıklarını duyuyorum. Bağırışlar. Kedi sesleri. Umurumda bile değil. Beth'in dudakları sıcak ve tatlı, tadı da kiraz gibi. Renkli ışıklar üzerimizde dönüp dururken ve müzik bedenlerimizden geçerken onunla sarhoş oluyormuşum gibi hissediyorum.

Sonunda şarkı doruğa ulaşıyor. Son ritim kulüpte çınlarken, sandalyeyi tek ayağımın üzerine atıyorum ve seyirciyle yüzleşmek için dönüyorum, ışıklar sönmeden önce onlara son bir kez sırtıyorum. Kalabalık çılgına dönüyor. Üzerimize para yağarken banknotların ve konfetilerin uçuştüğünü hissediyorum.

Hepsini görmezden geliyorum. Çocuklar sahneden atlayıp kostüm değiştirmek için kanatlara doğru ilerlerken bedenler yanımdan geçip gidiyor. Biri sırtıma elini vuruyor. Zar zor hissediyorum. Tek düşünebildiğim Beth'in iç çekmesi ve bana karşı nabzının atması, küçük bir limpet gibi omuzlarıma yapışması.

"Hoşuna gitti mi?" Törpüledim. Kendi sesimi bile zar zor tanıyorum.

Kulağımın dibinde inliyor ve ben gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum, içime hücum eden vahşi uyarılma dalgasını kontrol etmek için dişlerimi sıkıyorum. Acı verici bir şekilde sertleştim. Dudaklarımı boğazına bastırıyorum ve tüm vücudu benimkine karşı titriyor.

Siktir et.

Kollarımı ona dolayarak Beth'i sandalyeden kaldırıyorum ve onu sahneden çıkarıp bara doğru götürüyorum. Bir sonraki numarada ben yokum, bu yüzden birkaç dakikam var. "Gösteri yarım saat daha sürecek," diye bağıriyorum müziğin içinden. "Beni mi bekleyeceksin?"

Onu boş bir bar taburesine oturturken başını sallıyor. Barmenlerden biri olan Antonio kasadan başını kaldırıp kaşlarını çatıyor.

"Vardiyadan çıkmak üzereyim," diyor bana. Gözleri Beth'in üzerine düşüyor. "Kahretsin. İyi misin? Su ister misin? Akvaryumunu *bu kadar* güçlü yapmadığımı sanıyordum."

"Um-" diye başlıyor.

"O iyi," diye araya girdim. "Sadece yürüyemeyecek kadar tahrik oldu."

"Kendi adına konuş," diye işaret ediyor, dar siyah boxer'ımdaki şişkinliğe dikkatle bakarak. Ellerimi kollarında gezdiriyorum ve boynunu öpüyorum, küçük yumuşak nefesini seviyorum. Antonio ona bir kaşını kaldırıyor, eğlenmiş görünüyor.

"Sanırım arkadaşını eve götürüp seni yolda bırakma konusunda endişelenmeme gerek yok, ha?"

İnliyor. "Benny haklı. Çok hoşsun."

Gülüyor.

Ne hakkında konuştuklarını bilmiyorum ve umurumda da değil. "Ona ne istiyorsa getir," dedim. "Benim hesabıma yaz." Tekrar sahneye bakıyorum. Büyük bir bambu kafes getirilmişti ve Harry ile Lei yırtık pırtık peştamallar giymiş, içeride güreşiyorlardı. Bir sonraki numara için gerçekten üstümü değiştirmem gerekiyor. "Gitmeliyim," diye mırıldanıyorum, Beth'in yanağına bir öpücük kondurup kanatlara doğru koşuyorum.

Gösterinin geri kalanı bir ışık, ter ve para bulanıklığı içinde geçiyor. Bu rutini o kadar çok yaptım ki neredeyse kafatasıma kazındı, bu da işe yarıyor çünkü kafam durmadan yüzüyor. Tek düşünebildiğim Beth'in yumuşak kalçalarının kalçalarıma kenetlenmiş olması. Beth'in küçük parmakları göğsümü okşuyor. Beth'in kırmızı dudakları, aletimden bir fiske uzakta.

Bu şimdiye kadar yaptığım en zor gösteri.

Sonunda her şey bittiğinde, diğer çocuklarla birlikte soyunma odasına geri döndüm. Daha içeri yeni girmiştik ki Seth beni köşeye sıkıştırdı. Sahnede, parlak ceket, sahte bronzluğu ve kutu boyası siyah saçları gösterişli görünüyor; burada, sert floresan ışık altında, bitkin bir yarışma programı sunucusu gibi görünüyor.

"O da neydi?" diye soruyor.

"Ne?" Kotumu çekiştirerek sordum.

"Bir misafiri *öptün*," diyor, onaylamadığı sesinden belli. "Kim o? Kız arkadaşın mı?"

"Hayır." Bir şişe su alıp kapağını açıyorum ve yarısını uzun bir yudumda içiyorum.

"Ama onu tanıyorsun?" Israr ediyor.

"Benim apartmanında oturuyor." Gömleğimi alıp omuz silkiyorum, düğmelerini açık bırakıyorum ve yanından geçip odadan çıkmaya çalışıyorum. Beth'i barda tek başına bırakmak istemiyorum.

Seth önüme geçip yolumu kapatıyor ve ben de dişlerimi sıkıyorum. "Bir fantezi satıyor olmamız gerekiyordu, Cyrus," diye azarlıyor.

"Evet. Özür dilerim." Onu geçmeye çalışıyorum. "Affedersiniz-"

"Buraya kadınlar gelirse ve sen aşık olduğun bir kız için onları tamamen görmezden gelersen bu imajı bozar" diye devam ediyor, kıpırdamadan.

"Hiç sanmıyorum," diyor Harry neşeyle taburesinden. Benim masamdan birkaç mendil alıyor ve karın kaslarındaki parıltıları temizlemeye başlıyor. "Aksine, öpüşmek için kalabalığın içinden kadın seçtiğimizi düşünürlerse bu onları daha da sinirlendirir."

Seth kollarını kavuşturarak, "Dans hareketlerinin yarısını kaçırdı," diyor.

Omuz silkiyorum. "Onun üzerinde yapmak garip geldi. Kusura bakma dostum. Her şeyi berbat ettim. Bir daha yapmayacağım." Soyunma odasının kapısına doğru başımı salladım. "*Lütfen gidebilir* miyim? Gitmem gereken bir yer var."

Burnunu çekiyor. "Bu gece için bahşişlerinizi alıyorum."

"Tabii. Her neyse." Dikkatim o kadar dağınıktı ki, muhtemelen onları hak etmiyordum. Kalan eşyalarımı dolabıma atıp telefonumu aldım ve dışarı çıktım.

Ana salona geri döndüğümde kulüp yavaş yavaş boşalıyor. Dans pisti hâlâ oldukça dolu ama kızların çoğu ya bir sonraki kulübe geçmiş ya da erkek arkadaşlarının beynini dağıtmak için evlerinin yolunu tutmuş. Beth'i barın yanında kola içerken görüyorum. Terli, gürültülü kulüp müdavimlerinden oluşan kalabalığın içinde projektörle seçilmiş gibi göze çarpıyor; beyaz teni parlak kırmızı elbisesine karşı parlıyor ve ateşli bukleleri bir aslan yelesi gibi yüzünün etrafını aydınlatıyor. Bir an için öylece durup onu seyre dalıyorum. Odadaki en güzel kız o.

Hala işimi kabul ettiğine inanamıyorum. Gerçekten böyle bir kızla hiç tanışmamıştım. Bu yüzden romantizmden uzak durmayı öğrendim. Kadınlar bir striptizciyle yatma fikrini severler ama sadece bir kez. Biriyle ciddi bir ilişki yaşamak istemediklerinden eminim.

Ve Beth hiç umursamıyor gibi görünüyor.

Ben izlerken, yanında içki sipariş eden bir adam ona yaklaşıyor ve bir şeyler söylüyor. Beth gülümsüyor, başını salladıktan sonra arkasını dönüyor. Görünüşe göre adam mesajı almamış, Beth'in solundaki tabureye çöküyor. Biraz daha konuşmak için eğildiğinde bacakları birbirine değiyor. Beth başını sallar ve taburenin kenarından çekilir.

Dişlerim gıcırıyor. Kalabalığı yararak ikisine doğru ilerliyorum, Beth'in yanına yanaşıyorum ve kolumu beline doluyorum. Bana bakıyor, yanakları pembe pembe kızarmış, sonra daha yakına eğiliyor, yumuşak saçları göğsümü okşuyor. Kalbim küt küt atıyor.

Adama dönüyorum, o da bana az önce içine bastığı bir köpek pisliği gibi bakıyor.

"İlgilenmiyor," diyorum açıkça. "Vücut dilini okumayı öğren, dostum."

Kaşları kalktı. "Pardon, ne dedin?"

Beth'i gösteriyorum. "Senden uzaklaşmak için taburesinden nasıl düştüğünü görüyor musun? Defolup gitmeni istiyor." Duraklıyorum. "O zaman defol git."

Adam beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Bir an için taşkınlık yapacağını düşünüyorum - ama neyse ki buna değmeyeceğine karar veriyor ve tabureden kayarak uzaklaşıyor. Sırtının kalabalığın içinde kayboluşunu izliyorum.

Böyle erkeklerden nefret ediyorum. Bir kızın onlardan hoşlanmadığını anlayan ama yine de denemeye devam eden erkeklerden. Bu iğrenç. Neden birini seninle sevişmeye *ikna etmek* istiyorsun ki?

Beth bana bakıyor. "Hey," diyor sessizce. "Bunu yapmana gerek yoktu. Beni gerçekten rahatsız etmiyordu. Sadece flört ediyordu."

"Evet, bu beni rahatsız ediyor." Kaşlarımı çatıyorum, etrafıma bakıyorum. "Tony nerede?" Ona göz kulak olsun diye kızı onunla bıraktım.

Odanın karanlık bir köşesini işaret ediyor. Gözlerimi kısıyorum. Antonio dövme arkadaşından duvara yaslanmış, gençler gibi kapışıyorlar. "Onu kanatlı kadın yaptım," diyor kendini beğenmiş bir sesle.

"Huh. Tamam o zaman." DJ güçlendirilmiş, seksi bir Ariana Grande şarkısı çalmaya başlıyor, bas sesini o kadar yükseltiyor ki dişlerimin arasından titreşiyor. Beth daha da yaklaşp elini kolumda gezdiriyor.

"Cildin neden bu kadar yumuşak?" Pazumu sıkarak

mırıldanıyor. "Her gece kendimi yağlıyorum."

Bunu düşünüyor. "Belki de denemeliyim."

Hay sikeyim. Çok güzel bir resim. Beth yağlanmış, yumuşak beyaz uzuvları kayganlaşmış ve parlıyor. "Belki de yapmalısın," diye nefes alıyorum, elimi

Kıcının kıvrımı. "Tüm kuytu köşelere ulaşmak zor olabilir. Bu konuda size yardımcı olabilirim."

Bana kocaman gözlerle bakıyor, sonra yüzünü göğsüme gömüyor.

Bir elimi saçlarında gezdirip ipeksi tellerin parmaklarımın arasından düşmesine izin veriyorum. "Eve gitmek ister misin, bebeğim?"

Dudağını ısıırıyor, sonra başını sallıyor. Ona bu şekilde bastırıldığında, elbisesinin altından kalçalarını sıktığını hissedebiliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum. Bize bir taksi çağırmalıyım. Eve gitmeli, daireye dönmeli ve yetişkinler gibi yatakta sevişmeliyiz. Beth bunu hak ediyor.

Ama sonra daha yakına kayıyor, ellerini gömleğimin içine sokuyor. "Lütfen," diye fısıldıyor.

Siktir et.

"Benimle gel," diyorum ve elini tutup tabureden inmesine yardım ederek kalabalığın içinde ona yol gösteriyorum.

OTUZ DÖRT

BETH

Cyrus beni barın arkasına, fark etmediğim bir kapı aralığına doğru çekiyor. Kapı kolunun üzerinde *Giriş Yasak* tabelası asılı ama o bunu görmezden geliyor, kapıyı çekerek açıyor ve bizi başka bir depo odasına itiyor. Neyse ki burası soyunma odasındaki süpürge dolabından daha büyük; karanlık ve çıplak, aydınlatma rafları ve şişe kasalarıyla dolu. Duvarlardan birine yaslanmış cılız görünümlü bir masa ve kapının yanında bir yığın siyah sandalye var.

"Bu iyi mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak fısıldıyorum. Daha önce hiç halka açık bir binada seks yapmamıştım ama şimdi başlamaya fazlasıyla hazırım. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum. Ter vücudumu kayganlaştırıyor. Pantolonum sadece nemli değil, sırlıslıkam.

Cyrus sırtıyor. "Burası bir kulüp, Bethie. İnsanlar kulüplerde sevişir. Tanrım, Tony muhtemelen şu anda arkadaşını tuvalette beceriyordur." Kapıyı arkamızdan kilitliyor, sonra beni öne doğru iterek masaya bastırıyor. Üzerine oturup topuklularımı tekmeliyorum ve o da ayak tırnaklarımda parlayan pembe ojeye bakıyor. "*Çok tatlısın,*" diyor, "*çok tatlısın.*"

Kaşlarımı çatıyorum. Şu anda gerçekten sevimli olmak istemiyorum. Seksi olmak istiyorum.

Cyrus yaklaşıyor ve bacaklarımdan arasında duruyor. "Gösteriyi beğendin mi?" Ellerini dizlerimin üzerine koyarak mırıldanıyor.

"Tanrım, evet." Avuçlarını kalçalarımda gezdirip hafifçe sıkarken sertçe yutkunuyorum. "Özellikle senin-ah." Öfkeyle kızarak kasıklarına el sallıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Nerede ne?"

"Bilirsin işte." Belli belirsiz bir sürtünme hareketi taklit ediyorum.

Gösteri sırasında sikine dokunmama izin verdiğine hâlâ inanamıyorum. Boxerının içinden ama yine de. Güçlü parmaklarının elimi kumaşın üzerinde gezdirdiğini hatırladıkça midem bulanıyor. Sertleşmiş aletinin sıcak, katı ısısı avucumun altındaydı.

Ellerimi iki yanıma sıkıştırıyorum.

Masumca göz kırpmıyor. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Özür dilerim." Gözlerimi kısıyorum. "Bu *senin* rutinin."

"Gerçekten kötü bir hafızam var. Bana gösterebilir misin?"

Gözlerimi devirerek öne uzanıyorum ve elimi kasıklarındaki şişkinliğin üzerine bastırarak pantolonunun üzerinden yavaşça okşuyorum. Göğsünden alçak bir memnuniyet mırıltısı yükseliyor. Şaftını sıktığımda gözleri kapanıyor.

"Beğenmene sevindim," diye mırıldanıyor, elbisemin eteğini yukarı sıyrıyor ve daha da yaklaşıyor. Sert paketi bacaklarımın arasına giriyor ve gözlerim kamaşıyor. Sıcak dudaklar kulağımı dürtüyor. "Ama korkarım hepsini göremedin."

"Ne?" Nefes nefese kaldım, sesim utanç verici bir şekilde soluk soluğaydı.

Öne doğru eğiliyor ve boğazımın kenarından aşağı doğru bir çizgi yalıyor. "Bu gece yapmadığım bir hareket var." Ellerini kalçalarımın gezdirip elbisemden yukarı doğru kaydırarak açıklıyor. Yumuşak parmak uçları iç çamaşırımı kaplayan danteli izlerken rahatsız bir şekilde kıvranıyorum. "Kimsenin *bunları* görmesini istemedim." Parmaklarını iç çamaşırımın altına sokuyor ve alaycı bir şekilde çekiştiriyor. Kalçalarımı kaldırıyorum ve onları bacaklarımdan çekip çıkarıyor, elinde buruşturuyor ve sonra yüzünü içine gömüyor. Ağzım açık kaldı. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeylerden biriydi.

İç çamaşırını toparlayıp cebine sokuyor, sonra sert kollarını etrafıma sarıp beni kendine çekiyor.

"Göster bana," diye soluyorum. "Hareketi."

Sırıtır, alt dudağımı ısırıyor ve sonra hızlı bir hareketle beni masadan kaldırıp baş aşağı çeviriyor. Oda dönerken ve başıma kan hücum ederken nefes nefese kalıyorum. "Ne-"

Beni ayağa kaldırıyor, kalçalarımı başının etrafına doluyor ve

pantolonundaki şişkinlikle yüz yüze geliyorum. Bacaklarım boğazını sıkıyor ve

inliyor. Sıcak nefesini kalçalarımın iç kısmında hissediyorum ve çok geçiriyorum. Hiçbir yolu yok. Öyle değil mi?

"Cy-" diye başlıyorum.

Yüzünü ıslak, zonklayan seksime gömüyor ve beni vahşice yemeye devam ediyor. Ağzımdan çıkan çığlığın güvenlik görevlilerinden hiçbirini bizi bulmak için koşturmamasına şaşıyorum. Tüm vücudum kıvrılıp bükülüyor, Cyrus'un omuzlarında bir sarkaç gibi sallanıyorum. Elimde değil; hareketsiz kalmamın imkanı yok. Beni yeme şekli kesinlikle çok iğrenç. Beni emiyor, yalıyor, girişime sıcak hava üflüyor. Yanakları sanki sıcak, nemli kıvrımlarımın arasına giriyormuş gibi bana sürtünüyor. Klitorisime hafif bir diş baskısı hissediyorum ve neredeyse bayılıyorum. Beni bu şekilde tuttuğuna inanamıyorum. Ayakta 69 yapmak gibi bir şey ama Örümcek Adam gibi baş aşağı asılı dururken onu emecek kadar güçlü olmama imkân yok. Rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Olduğu yerde tamamen meşgul.

Yaklaşan doruk noktasının ilk şimşeği bedenimi sarsarak beni sarsıyor. Önümdeki rafa tutunarak öne doğru savruluyorum ve dili içime girmeye, girişimi yalamaya başladığında kendimi yatay hale getirmeyi başarıyorum. Islak sıcaklığı dayanılmaz derecede iyi hissettiriyor. İçime doğru inliyor, sert, gürleyen sesler şişmiş, hassas dokularımı titreştiriyor. Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, bacaklarım yanıyor, kollarım titriyor, doruk noktam sonunda sağır edici bir dalgayla üzerime çöküyor. Belki de pozisyonumdandır -baş aşağı asılı, tüm kanım kafamda çarpıyor- ama görüşüm kararıyor, vücudum kıvrılıp bükülürken ve sallanırken boğucu zevkin sıcak spazmları beni tekrar tekrar sarıyor. Cyrus durmuyor. Karnımdaki basıncın ilk seferden daha keskin ve sert bir şekilde tekrar yükseldiğini hissedene kadar beni sertçe emiyor. Neredeyse anında tekrar boşalıyorum, umutsuzca nefes alıyorum, başım dönerken ve kaslarım çığlık atarken hayatım için rafa tutunuyorum. Hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmemiştim. Gözlerimden taşan yaşlar taş zemine damlıyor. Vücudumdaki her sinir eriyormuş gibi titriyorum. Zevk içimde kükrüyor, beni orman yangını gibi yakıyor, ta ki kendi adımları zar zor hatırlayana kadar.

Sonunda kasılmalar azalıyor ve tekrar sağa-yukarı çevrildiğimde dünyanın döndüğünü hissediyorum. Cyrus beni nazıkçe ona doğru tutuyor ve ben küçük bir koala gibi ona yapışıyorum, bacaklarım kalçalarına kilitlenmiş ve ıslak yüzüm

boynunun kıvrımına saplanmıştı. Gözyaşları terli, yağ yapışkanlı tenine damlıyor. Ben yavaşça yeryüzüne dönerken o sırtımı okşuyor.

"Vay anasını," diye tıslıyorum boynuna karşı. Nefes nefese gülüyor ve derin bir öpücük için dudaklarımı yakalıyor. Onun üzerinde kendimin tadını alabiliyorum, misk kokulu ve keskin. Dilini emerken ağzımın içinde inliyor ve ağırlığımı değiştirerek kıcımın çatlağında yuvalanmış ereksiyonunun baskısını hissediyorum. Taş gibi sert.

"Kauçuk," diye emrediyorum ve cebinden bir tane çıkarıp gülerek uzatıyor.

"Uzun sürmez, tatlım."

"Oh, öyle mi?" Paketi yırtıp açıyorum. "Pantolonunu çıkar."

Beni tek koluyla tutarak dediğimi yapıyor, ben ona yapışırken pantolonunu ve boxer'ını kolayca çıkarıyor.

"Sen bana karşı böyle kıvranırken mi?" Hırlıyor. "Yüzüne gelmediğim için şanslısın."

"Bu hoşuma giderdi," diyorum dürüstçe, o da sıcak alnını benimkine dayayarak inliyor. "Temizlikçilerin hoşuna gideceğinden emin değilim ama." Etkileyici bir el becerisiyle uzanıp lastiği takmayı başarıyorum. Dokunduğumda titriyor. O kadar sertleşmiş ki neredeyse acı verici görünüyor; aleti kızarmış ve ağlıyor ve taşakları şişmiş ve ağır görünüyor. Beni duvara doğru itmeden önce elimi geri çekmemi zar zor bekleyebiliyor, soğuk taş çıplak sırtımı serinletiyor ve tek bir hamlede içime giriyor. İçime dalmaya başladığında ağzım sessiz bir iniltiyle açılıyor, gözlerimi şaşı yapan ve kaslarımı sikan cezalandırıcı bir hız belirliyor. Tırnaklarım sırtını o kadar sert ısıyor ki muhtemelen acıtıyor ama umurunda değil gibi görünüyor. Serbest kalmak için yanıp tutuşuyor; bunu çılgınca itişlerinden ve ritmik homurtularından hissedebiliyorum. Beni duvara yapıştırırken tenlerimiz birbirine çarpıyor. Kalçalarım seğiriyor ve beni daha da yukarı kaldırıyor, kalçalarımı kaldırıyor ve içimdeki hassas noktaya çarpıyor.

Gözlerim kocaman açılıyor ve vücudumdan kıvılcımlar geçerken boğuluyorum. "Tanrım, oh, *siktir*, Cy. Tam orada." Her sert vuruşta daha da güçlenen üçüncü salınımımın çoktan demlendiğini hissedebiliyorum ve ona ulaşmak için çaresizce sırtını tırmalıyorum. Parçalanmaya başladığının işaretlerini şimdiden görebiliyorum. Bacakları ve kolları titriyor ve kalbi çılgınca atıyor.

Benimkini. Şakağından bir ter damlası yuvarlanıp yüzünün yan tarafına doğru ilerliyor ve ben de onu yalamak için öne doğru eğiliyorum. Görünüşe göre, bu onu uçurumun kenarına göndermek için yeterli.

Cyrus'un gözleri kapanıyor ve kalçalarımı sıkıca kavırıyor. "*Siktir*," diye bağılıyor, kendini kabzasına kadar itiyor ve içimde patlıyor. Vücudu benimkinin üzerinde titriyor, başı omzuma düşüyor. Güçlü, kaslı adamın birdenbire bu kadar zayıf düştüğünü görmek beni tekrar ateşliyor ve ona yapışıyorum, gözlerimi kapatıp kendimi ona doğru sürtüyorum. Zevk dalgaları neredeyse bir dakika boyunca içimde akıyor, vücudumu sıcaklıkla dolduruyor. Sonunda kaybolduğunda, nefes nefese öylece kalıyoruz.

Birden kollarımdaki acıyı ve arkamdaki duvarın rahatsız edici sertliğini hissederek yer değiştiriyorum. Cyrus bana bakıyor, kahverengi gözleri okuyamadığım bir duyguyla yanıyor. Göğsümde bir sıcaklık parlıyor ve siyah saçlarını geriye itip kulağının arkasına doğru kıvrıyorum. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum-

"Şşş," diyor Cyrus. Beni son bir kez hızlıca öpüyor ve sonra ayakkabılarımı almak için eğilerek beni nazikçe yere bırakıyor. "Hadi eve gidelim şekerim. Bu gece seni yatağında istiyorum."

Eve dönüş yolunda takside öpüştük. Şoförün dikiz aynasından bize onaylamayan bakışlar attığını görebiliyorum, normalde bunu utanç verici bulurdum; ama şu anda umurumda değil. Bana para verseniz ellerimi Cyrus'tan uzak tutamam. Sonunda tökezleyerek çocukların dairesine geri döndüğümüzde, tüm ışıklar kapalıydı. Cami'nin karyolası salonda değildi.

"Bebek nerede?" Topuklarımı tekmeleyerek mırıldanıyorum.

"Seb onunla odasında uyuyor," diye fısıldıyor Cy, elini belimin kıvrımından aşağı kaydırarak.

Şaşırdım. "Ne? Her gece mi?"

"Onu aldığımız ikinci günden beri, evet. Zavallı piç kurusu hiç uyuyamıyor."

"Bezini, biberonunu falan da o mu yapıyor?"

Kıçımı avuçluyor. "Evet."

Yatak odalarından birinden bir gıcırtı ve boğuk bir küfür geliyor ve donup kalıyorum. "*Kahretsin*. Sence uyanmış mıdır?" Sebastian'ın odasından çıkmasını ve oda arkadaşını gecenin bir yarısı dadısını okşarken bulmasını *gerçekten istemiyorum*."

"O Seb değil, Jack."

Saate bakıyorum. Neredeyse üç olmuş. "Neden hala uyanık?! Sizin birkaç saat içinde trene yetişmeniz gerekmiyor mu?!"

Cyrus boğazımın kenarını öpüyor. "Muhtemelen önümüzdeki altı hafta boyunca uyumayacak. Yeni oyun yüzünden çok stresli."

"Neredeyse bitmedi mi?"

"Teknik olarak." Kulak mememi yalayarak beni ürpertiyor. "Mm. Çok hassassın." Bana sokuluyor. "Jack'in bütün olayı bu. Oyunun mükemmel olmasına ihtiyacı var. Her olumsuz eleştiri onu mahvediyor."

"Neden? Son maç çok iyi geçti. Artık biraz rahatlayabilir."

"Çocuk gibi. Korkunç bir özgüveni var. Başkalarının başını okşamasına ve ona akıllı olduğunu söylemesine ihtiyacı var." Elbisemin fermuarını bulup parmağıyla şingırdatıyor. "Son yayın gününde, satış ve inceleme sayfalarını takıntılı bir şekilde yenilemesini engellemek için tüm elektronik cihazlarına el koymak zorunda kaldık."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Jack biraz beceriksiz ama bana her zaman kendinden emin biri gibi gelmiştir. İşi söz konusu olduğunda neden bu kadar güvensiz olsun ki?

Cyrus sabırsızlanır ve fermuarı aşağı çekmeye başlar.

Elini tutuyorum. "Beni *oturma odasında* soyma," diye tıslıyorum.

"Tamam." Başka bir şey söylemeden beni tekrar kucağına alıyor, omzuna atıyor ve yatak odasına götürüyor, orada bana özel, gizli hareketlerinden birkaçını daha göstermeye devam ediyor. Ve artık zavallı bir temizlikçi kadın için endişelenmemize gerek kalmadığına göre, yüzüme gelmek konusunda hiçbir çekincesi yok.

OTUZ BEŞ

BETH

Sabahın beşinde çılgınca öten bir alarmla uyanıyorum. İnliyorum, arasına sıkıştığım iki sıcak beden kaymaya başlayınca yuvarlanıyorum.

Kaşlarımı çattım. İki mi? Bu doğru değil, değil mi? Dün gece sadece bir adamla yattığımı çok net hatırlıyorum.

Gözlerimi zorla açtım. "Jack?" Fısıldıyorum, sarışın adamın yataktan yuvarlanışını izliyorum, sakallı çenesini ovuşturuyor. "Buraya ne zaman geldin?"

Bana gülümsüyor, yanağımı öpmek için eğiliyor. "Geri döndüğünüzü duydum," diyor hışırtılı, seksi bir sabah sesiyle. "Ve seni özledim." Doğrulamaya çalışıyor ama ben elini tutup onu yatağa geri çekmeye çalışıyorum.

"Geri gel. Kal."

"Gelemem tatlım. Cy ve ben Edinburgh'a gidiyoruz, unuttun mu?" Kocaman esniyor ve elinin tersiyle ağzını kapatıyor.

İnleyerek yastıkların üzerine yığılıyorum. İki derin kahkaha başımın üzerinde gürlüyor.

"Tanrım," diye mırıldandı Jack, "*harap olmuş* görünüyor. Ona ne yaptın böyle?"

Cyrus, "Onu becerdim," diyor. Bir deodorant kutusunun tıslamasını duyuyorum. "Onlarla yattıktan sonra kızlar neye benziyor?"

"Cyrus benim için dans etti," diyorum hülyalı bir şekilde. "Sonra beni baş aşağı yedi."

Jack kıkırdar. "Anlıyorum." Saçlarımı yüzümden çekip parmaklarını yanağımda gezdiriyor. "Uyumaya devam et, Beth. Pazartesi görüşürüz."

Doğrulup ikisine de veda öpücüğü vermek istiyorum ama gözlerim çok ağır, o yüzden sadece başımı sallıyorum. "Tamam," diye mırıldanıyorum, yüzümü yastığa gömüyorum. "İyi yolculuklar."

İki sıcak ağzın yanaklarımı öptüğünü hissediyorum ve sonra tekrar dışarı çıkıyorum.

Sekizden hemen önce doğal bir şekilde uyanıyorum ve Cyrus'un boş yatağına uzanıp uykulu bir şekilde etrafıma bakıyorum. Pencereden süzülen güneş ışığı sayesinde nihayet odasının içini görebiliyorum. Çok güzel; çarşafı koyu kırmızı ve ipeksi, abajuru turuncu camdan yapılmış ve yatağının karşısında altın çerçeveli büyük bir aynası var. Panjurları safran renginde ve yarı saydam, sabah güneş ışınlarını sıcak sarı ışığa dönüştürüyor. Tüm etki boğucu ve egzotik.

Dairenin içinde bir yerlerden yumuşak bir bebek ağlaması geliyor ve iç çekerek yataktan kayıyor ve ipeksi örtüleri tekrar yerine çekiyorum. Buruşuk kırmızı elbisem yerde yatıyor ve tekrar içine girerken yüzümü buruşturuyorum. Utanç yürüyüşümü bitirsem iyi olacak. Bütün gün burada saklanamam.

Aynaya bakıyorum ve darmadağınık görüntümden irkiliyorum, sonra yüzüme bulaşan makyajı silmek için birkaç kağıt mendil ve su kullanıyorum. Pek faydası olmadı. Hâlâ tam bir enkaz gibi görünüyorum.

Omuzlarımı dikleştirerek iç geçiriyorum ve oturma odasına gidiyorum. Sebastian Cami'yi beceriksizce banyodan çıkarıyor, saçları yüzüne dağılmış. Beni görünce kısa kesiyor. "Beth mi?" İnanmaz bir şekilde soruyor. "Neden buradasın?"

"I..." Boğazımı temizliyorum. "Cyrus... beni gece kalmam için davet etti."

Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor, sanki gerçek olduğumdan emin değilmiş gibi bana bakıyor. "Oh," diyor yavaşça.

Yanaklarım yanıyor. Çenemi yukarı itiyorum. "Eğer... bu bir sorun teşkil ediyorsa anlarım," diyorum seviyeli bir şekilde. "Eğer başka birini bulmak istiyorsan-"

"Hayır, hayır," diyor, biraz afallamış görünüyor. "Sorun değil. Seninle ilgilendiğini biliyordum." Cami'ye bakar. Cami suratını asarak ona bakıyor. "Kalıyor musun?" Umutla sorar.

"Hafta sonu izinliyim," diye hatırlatıyorum ona, kapıya yönelip topuklarımın üzerinde kayarak. "Buzdolabına biraz ev yapımı bebek maması koydum. Beslenme ve uyku çizelgeleri mutfak masasının üzerinde ve karın zamanı matı oyuncak kutusunun üstünde katlanmış durumda."

Boynunun arkasını ovuşturarak başını sallıyor. Yeni uyandığı için mi bilmiyorum ama adam tamamen keyifsiz görünüyor. Sanki neler olup bittiğinin farkında değilmiş gibi.

İç çekiyorum. Dün gecedен sonra, tüm hafta sonu nöbetçi kalmayı teklif etmek istemiyorum; ama diğer ikisi gitmiş olacağından, Cami'ye tek başına bakmakta zorlanabileceğini biliyorum. "Bak, eğer yardıma ihtiyacın olursa-

"Yardıma ihtiyacım olursa başka bir dadı çağırırım," diye sözümü kesti. "Dün gecenin tekrarı olmayacak." Gözlerimin içine bakıyor, yüzü samimi. "Bu şekilde içeri dalmak kabalıktı. Özür dilerim."

Midemde bir şeyler düğümleniyor. Bu benden üçüncü kez özür dileyişi. Keşke dursa. Ona karşı sert olmak çok daha zorlaşıyor.

"Pekâlâ. İyi o zaman." Cami'ye bakıyorum. "Pazartesi görüşürüz, jelibon."

Seb'in kollarından sıyrılarak peşimden geliyor. Ona bir öpücük veriyorum, Sebastian'a son bir kez garip bir şekilde başımı sallıyorum ve sonra gitmek için dönüyorum.

Hafta sonu yavaş geçiyor. Günlerimin tıka basa dolu olmasına alıştım. Cyrus ve Jack yokken ve kucaklayacak sevimli bebekler yokken kendimi yalnız ve işe yaramaz hissediyorum. Zamanımın çoğunu yatakta tembellik ederek, Netflix izleyerek ve Pazartesi gününün tekrar gelmesini bekleyerek geçiriyorum. Cyrus ve Jack bana birkaç kez mesaj atıyor: çoğunlukla kongrede yemek yerken ya da farklı stantlarda takılırken çekilmiş fotoğraflı mesajlar. Cy bana Jack'in VR başlığı takıp bir çift mınçıkayla havayı dövdüğü bir video gönderiyor ve neredeyse gülmekten altıma işeyeceğim.

Benimle konuşmak için zaman ayırmalarına çok sevindim. Hep birlikte yattıktan sonra ne olacağından emin değildim. Garip olabileceğini düşündüm. Ama mesajlarında tatlı, flörtöz ve çekiciler ve ekranımda her bildirim belirdiğinde aptal gibi gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Benny haklı, ilişki yasağım sayesinde ciddi anlamda bir şeyler kaçıırıyordum. Eğer sıradan randevular böyle bir şeyse, ben büyük bir hayranıyım.

Pazar akşamı, telefonum çaldığında yatağıma kıvrılmış, dondurma yiyor ve *Wicked'in* kaçak bir performansını izliyordum. Bir göz attım. Sebastian'ın numarası. Otomatik olarak aramayı cevaplamaya gidiyorum, sonra elimi geri çekiyorum.

Aldırma, diyor içimden bir ses. Bugün senin izin günün. Seninle her konuştuğunda onun için yuvarlanmayı bırak. Yardıma ihtiyacı olursa başkasını arayacağını söyledi.

Ama bu sadece o ve benimle ilgili değil, Cami'yle de ilgili. İç çekerek telefonu açtım. "Evet?"

"Buraya gel," diye homurdanıyor Sebastian. "Sana ihtiyacım var."

Dişlerimi sıkıyorum. Tanrı aşkına. *"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, gelip bana yardım edebilir misiniz?"* demek ne kadar zor olabilir ki? Neden her zaman lanet bir emir olmak zorunda? Bir 'lütfen' onu öldürür mü?

"Öyle mi?" Acımasızca soruyorum.

Cevap vermiyor. Arka planda Cami'nin feryatlarını duyabiliyorum. Sesi perişan geliyordu. "Tanrım. Gazını çıkarmayı denedin mi?"

"Buraya gel," diye tekrarlıyor, nefesi ahizeye karşı titriyor. "Şimdi."

Telefonu sıkıca kavriyorum. "Bunu konuşmuştuk. Bunlar iş saatleri değil. Bana emir veremezsin."

Uzun bir duraklama olur. Cami'nin hıçkırıkları devam ediyor, daha da yükseliyor.

"Lütfen," dedi sonunda. Sesi fısıltıya kadar düşmüştü. "Lütfen. Ona kendim bakabileceğimi düşünseydim seni aramazdım. Şu anda ona doğru düzgün bakamam. Güvende olması gerek. Lütfen gel."

İçimde bir telaşla doğruldum. "Ne demek güvende olması gerekiyor? Sebastian, neden *güvende* değil?"

Cevap vermiyor. Cami'nin çığlıkları çığlık boyutuna ulaşıyor ve küfrederek aramayı sonlandırıp telefonu cebime sıkıştırıyorum.

OTUZ ALTI

BETH

5A numaralı dairenin önüne geldiğimde paniklemeye başlıyorum. Cami'nin feryatları ve hıçkırıkları o kadar yüksek ki koridordan bile duyuluyor. Sanki *acı* çekiyor gibi. Ön kapıyı çalıyorum ama cevap yok. Kolu denediğimde, sorunsuzca açılıyor. Birisi kapıyı açık bırakmış. Kapıyı iterek açıp içeri girdiğimde korku omurgamdan aşağı süzülüyor. Karanlık: tüm panjurlar çekili ve ışıklar kapalı. Dikkatle salona doğru yürüyorum.

"Sebastian?" Sesleniyorum.

Cevap vermiyor. Endişe beni sarıyor. O iyi mi? *Yaralandı* mı? Cami'nin bağırıışlarını takip ederek yatak odasına gidiyorum ve kapıyı tereddütle iterek açıyorum.

Sebastian yerde kambur bir şekilde oturuyor, masasının çekmecelerine yaslanmış. Cami ciyaklarken onu sıkıca göğsüne bastırıyor. Gözleri kapalı, yüzü bembeyaz ve gömleği terden tenine yapışıyor. Göğsü düzensiz bir şekilde inip kalkıyor. Bayılmak üzere gibi görünüyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, ileri doğru koşarak. "Kahretsin. Onu bana ver." Onu kaldırıyor ve ben de kucaklayıp götürüyorum. Öfkeli bir şekilde kulağıma bağırıyor ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Sorun yok," diye mırıldanıyorum, ona sıkıca sarılıyorum. "Sorun yok, ben buradayım, sen iyisin bebeğim. Tanrım, Seb, iyi misin? Düştün mü? Ne oldu?"

Sebastian ayaklarımın dibinde hafifçe kayıyor. "Onu durduramıyorum," diye mırıldanıyor.

Onu incelemek için eğildim. "İyi misin? Ambulansa ihtiyacın var mı?" Seb otuz yaşından büyük olamaz ama o kadar işkolik ki stres kaynaklı bir kalp krizinden bayılsa hiç şaşırmazdım.

Yüzünü buruşturuyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor. "Hayır. Ben iyiyim. Git hadi."

Kaşlarımı çatıyorum, saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum. Yüz ifadesi acıyla gerilmişti. "Gözlerini aç," diyorum sessizce. Başını hafifçe sallıyor, sonra inleyip iki büklüm oluyor ve alnını metal çekmeceye bastırıyor.

yaslanıyor. Parmakları pantolonunu pençeliyor. Bir şeyler gerçekten ama gerçekten yanlış.

Kollarımdaki ılık atan bebeğe bakıyorum. "Migren mi?"

Tahmin ediyorum. Homurdanıyor.

Kahretsin. Tamam. Ayağa kalkıyorum, Cami'yi kalçama yerleştiriyorum ve bezini kontrol ediyorum. Bir şeyi yok. "Yaralandı mı?" diye sordum. Başını sallıyor. "A mı?" Bir kez daha başını sallıyor. "Sadece kızgın mı?" Başını sallıyor. "Tamam." Kızarmış yüzünü siliyorum. "Sen ve ben küçük bir yürüyüşe çıkacağız," diyorum ona.

Onu ana odaya götürüp Seb'in kapısını arkamdan kapatıyorum. Onu yerde acı içinde kıvranırken bırakma fikri hoşuma gitmiyor ama migreni varsa ona yardım etmeden önce Cami'nin ılık atmasını engellemem gerekiyor. O kadar gergin ki, onu sakinleştirebilecek tek şeyin ortam değişikliği olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden onu sarıp sarmaladım, bebek askısına koydum ve dışarı taşırken lobideki komşuların bakışlarını görmezden gelerek onu aşağı indirdim.

Sıcak bir gece, hava esintili ve ılık. Cami ılıklarıyla sakin sokakları paramparça ediyor, ama ben yürümeye devam ediyorum, onu kollarımda aşağı yukarı sallıyorum ve o ılık atarken sessizce onunla konuşuyorum. Sebastian ona cevap vermeyi bıraktığında muhtemelen korktuğunu düşünüyorum. İkisinin de ne kadar süre yerde kaldığını Tanrı bilir.

Mahallede dolaşırken küçük kollarını ve bacaklarını ovuyorum, köpekleri, ağaçları ve çalıları gösteriyorum. Sonunda sakinleşiyor, çığlıkları küçük üzgün soluklara dönüşüyor. Yüzünü göğsüme gömüyor, burnunu çekiyor, gözleri kapanıyor. Uykuya dalana kadar bekliyorum, sonra onu binanın içine ve erkeklerin dairesine taşıyorum, karyolasına yerleştiriyorum. Rüya görürken kıvranıyor ve kaşlarını çatıyor, minik yumruğunu esnetiyor.

Onu uyuması için bırakıp doğruluyorum ve Seb'in yatak odasının kapısını açıyorum. Kıpırdamamıştı, hâlâ yerde yatıyordu. İçimi bir endişe kapladı. Tereddüt ettim, sonra yanına oturdum. Gözleri hâlâ kapalı ve zor nefes alıyor. Terli saçlarını alnından itiyorum. "Yatağa gitmen gerek."

Bir şeyler mırıldanıyor.

"Ne?" Kulağımı tam ağzına dayayarak eğildim. Yanaklarımız birbirine değiyor. Teni sıcak, sanki ateşi varmış gibi.

"Ayağa kalkamıyorum," diyor.

"Ah, tatlım." Kelimeler düşünmeden ağzımdan döküldü. Elimde değil. Çok acı çekiyor ve kalbim sızlıyor. Saçlarını tekrar okşuyorum. "Kusman mı gerekiyor?"

"Hayır."

"Yerde kalamazsın. Uyuman gerek." Kolumu onun ince beline doladım.

"Bana yaslan. Kalkmana yardım edeyim."

"Ne kadar küçük olduğunu biliyorsun, değil mi?" Homurdanıyor. "Trol bebek gibisin."

"Daha az hakaret, daha çok ayakta durma, lütfen."

İtiraz edecekmiş gibi görünüyor ama onu duymazdan geliyorum ve belinden çekiştirerek ayağa kaldırıyorum. Ayağa kalkar kalkmaz donup kalıyor, nefesi kesiliyor. Nedense yüzü daha da solgunlaşıyor. Durduğu yerde sallanıyor.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye fısıldıyorum. Bir an hareketsiz kalıyor, parmakları tişörtümün belini sıkıca kavırıyor.

"Peki," diye mırıldanıyor sonunda. Onu nazikçe yatağa doğru itiyorum ve hemen hemen çarşafların üzerine yığılıyor, gözlerini sertçe ovuşturuyor. Boynuna uzanıyorum, uykusunda boğulmasın diye kravatını çözüyorum. Yakasını çözüp başının arkasına birkaç yastık itmeye çalışırken yüzünü buruşturuyor ve amaçsızca beni uzaklaştırıyor. "Dur."

İçimi çekiyorum ve yatağın kenarına oturuyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?" "Gidebilirsin."

"Hayır. Yanlış cevap. Tekrar dene." Çocukluğumu hatırlıyorum.

Üvey annem her ay hormonal migren geçirirdi. O ağrı kesicilerin etkisini göstermesini beklerken ben de onunla birlikte yatakta oturur ve şakaklarını ovardım. Yatağın başına doğru ilerledim, arkasına geçtim ve başını nazikçe kucağıma çektim.

İnliyor. "Beth-I'm-"

"Şşş. Daha sonra metanetli ve erkekçe davranabilirsin, söz. Ve üzerime kusma konusunda endişelenme, ben buna alışkınım."

Bir başka acı dalgası ona çarptığında yüzünü buruşturarak irkilir. "Oh, *lanet olsun*."

"Şşş." Şakaklarına dokunuyorum. "Neren ağrıyor?"

"Lanet *kafam*," diye homurdanıyor.

"Evet, anladım, dahi." Şakaklarına küçük daireler çizmeye başladım, sıkıca bastırarak. "Ellerimi hareket ettir. Üzerine baskı yaparsam işe yarar mı?"

Tereddüt ediyor, sonra uzanıp ellerini bileklerime doluyor ve parmaklarımı saç çizgisine birkaç milimetre daha yaklaştırıyor. Ona masaj yapmaya başlıyorum ve tüm vücudu hemen gevşiyor. Nefes alış verişi düzleşiyor.

"Sorun yok," diye fısıldarken buluyorum kendimi. "Sen iyisin." Cevap vermiyor.

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Acısını dindirmek için şakaklarında daireler çizmeye devam ediyorum ve yavaş yavaş gerginliği azalıyor, yüzü gevşiyor. Tam uykuya dalıp dalmadığını merak etmeye başlamıştım ki tekrar konuştu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı

kabaca. "Ne için?"

"Arıyorum. İstemedim." Sesi yumuşak ve bulanık. Sesi neredeyse Sarhoş.

Başımı salladım. "Sebastian, özür dileyebileceğin pek çok şey yaptın. Kronik ağrılar içindeyken yardıma ihtiyaç duymak kesinlikle bunlardan biri değil." Karanlık odada etrafıma bakıyorum. "Bunun için alabileceğin bir ilaç var mı? Buz ya da başka bir şey ister misin? Su?" Geri çekilmeye çalışıyorum ama o öne doğru eğilip yüzünü karnıma bastırıyor. Sertleşiyorum. "Sebastian?"

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Yaklaşıyorum ve saçımdan bir tutam yüzüne düşüyor. Yakalıyor ve bulanık bir şekilde inceliyor. "Güzel," diye mırıldanıyor.

"Teşekkürler. Her zaman biraz havuçsu olduğunu düşünmüşümdür."

"Sen tanıdığım en güzel kadınsın," diye mırıldanarak kıvrımı parmağına doluyor.

Donup kaldım. "Um. Ne?"

OTUZ YEDİ

SEBASTIAN

Kahretsin. Aptalca bir şey mi söyledim? Gözlerimi kapatıyorum, başımdaki yakıcı acının ötesini düşünmeye çalışıyorum. Faydası yok. Hatırlayamıyorum. Düşüncelerimi zar zor oluşturabiliyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Düzgün düşünemiyorum."

Bir başka acı dalgası gözlerimin arkasında patlayarak üzerime çöküyor. İnliyorum, ellerim çarşafın içinde kenetleniyor ve Beth'in küçük parmaklarının tekrar şakaklarıma bastırıldığını hissediyorum. Onu itmek istiyorum ama bu çok iyi hissettiriyor. Ayrıca kollarımı kaldırılabileceğimden de emin değilim.

Bunun olacağını bilmeliydim. Bu sabah migrenin geldiğini, görüş alanımın kenarlarında titreştiğini, beynime baskı yaptığını hissedebiliyordum ama sadece birkaç hap aldım ve görmezden gelmeye çalıştım. Başka ne seçeneğim vardı ki? Yapacak işlerim ve bakmam gereken bir bebeğim vardı.

Cami kötü bir ruh haliyle uyandı ve neredeyse bütün gün ağladı. Onu mutlu etmek için her şeyi denedim. Ona kitap okudum. Ona şarkı söyledim. Ona sarıldım. Her şey onu daha da sinirlendirdi. Öğle yemeği yemeyi reddetti ve öğleden sonra uykusuna yatmadı. Ne yaparsam yapayım, onu sakinleştiremiyordum.

Ağrı gün geçtikçe daha da kötüleşti ve nihayet bu akşam doruğa ulaştı. İlk dalga beni vurduğunda Cami'yi tutmuş bezini değiştirmeye çalışıyordum. Ona temiz bir bebek bezi giydirmeyi başardım ve sonra yatak odasına geldim ve onu tutmaya devam ederek yere yığıldım.

Çok korkmuştum. Kafamdaki yumruklar arasında aklımdaki tek düşünce *ona zarar vereceğimdi*. Cami'ye zarar verecektim. Onu düşürecek ya da bir yere çarpacaktım. Ben bayılacaktım ve o da yarın diğerleri gelene kadar açlıktan yerde yatacaktı. Yaralanacaktı ve bu *benim* hatam olacaktı.

Ne yapacağımı bilemedim. Ben de Beth'i aradım.

Beth, kızımın tamamen aşık olduğu tatlı, nazik kadın. Beth, iki oda arkadaşımın da aşık olduğu güzel komşu kızı. Beth, benden nefret eden.

Bu hafta sonu onu çok düşündüm. Yüzünü aklımdan çıkaramıyorum. Dökülen oyuncaklar yüzünden ona bağırdığımda takındığı geniş gözlü, incinmiş, şaşkın ifadeyi unutamıyorum. Hatırladıkça inliyorum.

Onu korkuttum. Korkuttuğumu biliyorum. Bu yüzden ben ona bağırdıktan sonra bütün daireyi temizledi. Onu üzmemi istememiştim ama üzdüm çünkü o kadar sakar ve sertim ki kendimi kaybedip zavallı bir kızı korkutmadan evden bile çıkamıyorum. Beth bize yardım etmekten başka bir şey yapmadı. Geçen hafta Jack'in onu dairemize kadar sürüklemesine izin vermeseydi tamamen mahvolmuştuk. Ve ben sadece onu incittim. Herkesi incittiğim gibi.

Ve şimdi ben burada yatıyorum, o bana ve çocuğuma bakmak zorunda kalırken ben tamamen aciz durumdayım.

Ben işe yaramaz bir babayım. Cami bensiz daha iyi.

"Şşşt," diyor Beth usulca, saçlarımın bir kısmını geriye iterek. "Sorun yok."

Gözlerimi açıyorum. Arkamdaki şiltenin üzerine tünemiş, bir elinde telefonu var. Ekrandan gelen ışık soluk tenini maviye boyuyor.

"Ne?" diye sordum. Daha çok bir homurtu gibi çıkıyor.

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Her ne düşünüyorsan. Acı verici görünüyor. Her şey yoluna girecek." Telefonunu kontrol ediyor, sonra altımdan kayarak çıkıyor, yataktan kayıyor ve odanın diğer ucuna doğru ilerliyor. "Bir saniye," diye mırıldanarak salona doğru ilerliyor.

Mutfakta dolaştığını, dolapları karıştırdığını duyabiliyorum. Başım tekrar çarpmaya başlıyor ve gözlerimi ovuşturuyorum. Sanki biri kafatasımın içinden onları çekiçle çıkarmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Doğrulamaya çalışıyorum ama görüşüm o kadar kötü bulanıklaşıyor ki tekrar uzanmak zorunda kalıyorum.

Hayal kırıklığına uğradım.

Bu hafta sonu gerçekten denedim. Beth Cuma gecesi beni azarladıktan sonra haklı olduğunu anladım. Cami yanımda olduğu sürece ona işimden daha fazla öncelik vermem gerekiyor. Bir bakıcı tutup kendi çocuğumu görmezden gelemem. Her şey

Hafta sonu Cami'ye odaklandım ve işimi onun uyuduğu gece saatlerine bıraktım. Ona gerçekten bakmaya çalıştım ama kelimenin tam anlamıyla, *fiziksel olarak* yapamadım.

Bu da tek bir anlama geliyor. Onu vermek zorundayım.

Midem bulanıyor. Bu düşünce o kadar iğrenç ki, sanırım gerçekten kusabilirim.

Yatak odamın kapısı tekrar çatırdayarak açılıyor ve Beth içeri süzülüyor. "İşte," diye fısıldıyor, yatağımın başucuna bir bardak su ve bir ilaç şişesi koyuyor. "Al bunları."

İnledim. "Beth. Lütfen. Ben iyiyim. Cami'yle kal."

"Cyrus'a mesaj attım. İlaçlarını alıp uyuman gerektiğini söyledim." İlaç şişesini kırıp açıyor ve içinden bir tablet çıkarıp bana uzatıyor. "Al bakalım."

Gözlerimi kapatıyorum. "Hayır."

İmkânı yok. O ağrı kesiciler beynimi bozuyor. Beni bulanık ve koordinasyonsuz yapıyorlar. Bir bebeğe bakarken onları almamın imkanı yok. Muhtemelen onu düşürürüm ya da uyuyakalır ve onu beslemeyi unuturum ya da banyo yaptırmaya çalışır ve sonunda onu yakarım. Aklımdan bir sürü korkunç senaryo geçiyor.

Hayır. Hapları alamam.

Beth iç geçiriyor ve elini terli saçlarımda gezdiriyor. "Seb, hadi ama. Bu kadar acı çekmen için hiçbir neden yok."

"Hayır."

"Lütfen?"

"Hayır."

"Neden?"

"Ona zarar vereceğim," diye mırıldanıyorum, gözlerimi ovuşturarak.

"Kendimi kontrol edemeyeceğim."

Kıpırdamadan duruyor. "Ne?" Cevap vermiyorum. Bileğime dokunuyor. "Sebastian. Seb, bana bak."

Ben bakıyorum. Bu akşam ilk kez ona gerçekten *bakıyorum*. Belli ki ben arar aramaz buraya koşmuş; üzerinde lekeli bir tişört var ve parlak saçları topuz yapılmış, başının bir yanından aşağı kaymış, yanağından sarkıyor. Dolgun dudakları kuru, sanki ısırılmış gibi ve göz kalemi lekeli.

Berbat görünüyor. Daha önce bu kadar güzel bir kadın gördüğümü sanmıyorum.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," diye geveledim. "Sana bağırdığım zaman." Derin bir nefes aldım. Oda yavaşça etrafımda dönüyor. Kendimi sarhoş gibi hissediyorum.

Kafası karışmış görünüyor. "Sen neden bahsediyorsun? Beni *korkutmadın*. Beni kızdırdın."

"Yaralanmıştın." Bunu hatırlıyorum. Yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Sanki ona tokat atmışım gibi. Suçluluk duygusu midemde zonkluyor. Onu üzmemi istememiştim. Elimde değil. Kendi kızımın onu ne zaman kucağıma almaya çalışsam çılgılık atmasına şaşmamalı. "Özür dilerim. Kişisel değildi. Herkesi incittim."

"Bana zarar vermedin." Daha yakına eğildi. "Neden herkesi incittiğini düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Cami iyi mi?" Mırıldanıyorum.

"Mışıl mışıl uyuyor." Gözlerini kısıyor. "Onu kucağına almaktan neden bu kadar korkuyorsun? Ne olacağını düşünüyorsun?"

"Onu incitmek istemiyorum."

"Ama *neden* ona zarar veresin ki?" Duraksıyor. "Ona zarar *vermek* mi *istiyorsun*?"

"Hayır! Deneyen herkesi öldürürüm!" Çenemi sıkıyorum. Ter ensemden aşağı damlıyor. "Onu gördüğümde çok kızmıştım. Araba koltuğunda. O zaman birini öldürebilirdim."

Annemin erkek arkadaşı Steve'in yüzüne yumruk attığım on iki yaşımdan beri hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Belki de acı kafamı karıştırıyor, çünkü anı o kadar canlı ki neredeyse parmaklarımdaki sıcak kanı hissedebiliyorum.

Steve öfkeyle bana bakıyor. "Bu çocuk kudurmuş," diye mırıldanıyor ve kırtdığım bir dişi tükürüyor. "Siktir, Ellen. Seninle işim bitti."

Annemin gözleri kocaman. "Steve, lütfen... Çok üzgünüm... Tanrı aşkına, beni bırakma! Sana vurması benim suçum değil!"

Steve kapıya doğru yürür. Annem peşinden koşuyor ve Steve kapıyı annemin suratına çarpıyor. Bana doğru döndü, gözleri parlıyordu.

"Ne yaptın sen?" Çığlık atıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sana bağırtıyordu."

"Senin neyin var, aptal çocuk? Onun bu aile için ne kadar önemli olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sahip olduğun her şey -spor ayakkabıların, televizyonun, bisikletin- hepsi onun sayesinde."

"O şeyleri istemiyorum. Onun gitmesini istiyorum."

"İstedini aldın evlat. Artık beni asla istemeyecek." Öfkeli bir şekilde başını sallıyor. "Onu tam istediğim yere getirdim!"

Kaşlarımı çattım. "Sana fahişe demesini mi istedin?"

Gözyaşları yüzünden aşağı süzölüyor. "Seni gönderiyorum. Seninle uğraşamam. Sen bir tehditsin. Senin gibi bir oğlum varken hayatımı nasıl yaşayabilirim?"

"Beni uzağa mı gönderiyorsun?"

"Yatılı okul. Yaz kampı. Ordu. Umurumda değil, artık sana bakamam!"

Beth'in yumuşak sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor. "Hadi tatlım. Hapları al." "Neden bana öyle diyorsun?"

"Çünkü çok tatlısın," diyor kuru bir sesle ve tabletleri bana uzatmaya çalışıyor. Geri çekiliyorum. "Cami iyi mi?"

İç çekiyor. "Tabii ki."

"Onu kontrol edeceğim." Oturmaya çalışıyorum.

Elini omzuma koyuyor ve beni yatağa geri itiyor. "Hayır, değilsin."

"O iyi mi?" Tanrım, *başım*. Yastıklara gömülüyorum. Odanın karanlığı üzerime çöküyor. Kulaklarım parazitlerle doluymuş gibi hissediyorum.

"Migren hafızanı etkiler mi?" Başımı

sallıyorum ve anında pişman

oluyorum. "Neden?"

"Bu bana onun iyi olup olmadığını onuncu kez soruşun."

"*Biliyorum*," diye inleyerek şakaklarımı ovuşturuyorum. "Ona bir şey olması sadece bir saniye sürer."

Tereddüt ediyor, sanki ne söyleyeceğini düşünmeye çalışıyormuş gibi. "Tamam. Bekle." Göğsümü okşuyor ve yataktan kayarak odadan çıkıyor. Bir başka acı dalgasına karşı dişlerimi sıkarak gözlerimi kapatıyorum.

Bundan nefret ediyorum. *Dadım* ağrı kesiciler ve su bardaklarıyla etrafımda çırpınırken lanet olası bir sakat gibi yatakta yatmaktan. Sanırsın ki baktığı çocuk benim, kızım değil.

Benim kızım.

Bu kelimeleri her düşündüğümde, kendimi bir sığır çomağıyla dürtülmüş gibi hissediyorum. Benim bir kızım var. Bir çocuğum. Ben bir babayım.

Ağlamak istiyorum.

Tanrım, bunu yapamam. Bunu hiç yapamam. Kendi kafamı koparmak istiyorum. İnternette aldığım bir yığın bebek kitabı masamın üzerinde duruyor ve bana gülüyor.

Yatak odasının kapısı tekrar açılıyor ve Beth'in hafif ayak seslerinin yatağa yaklaştığını duyuyorum.

"İşte," diyor usulca. "Onu tutmak ister misin?"

Gözlerimi kısarak açıyorum. Elinde çok uykulu görünen Cami'yi tutuyor. Bebeğim karanlık odada kaşlarını çatmış, minik pembe dudaklarını aralamış. Göğüs kafesinde içimi burkan bir duygu seli hissediyorum. O kadar güzel ki ona bakmakta zorlanıyorum.

"Çok fazla," diye fısıldıyorum, ona doğru uzanarak. Beth onu yanımdan geçiriyor ve ben de onu dikkatlice göğsüme çekip kollarımla sarıyorum.

Cami uykulu gözlerle bana bakıyor. Ağzı kapanıyor ve tekrar ağlamaya başlaması için kendimi hazırlıyorum. Onun yerine sadece esniyor, elini gömleğime atıyor ve bana sarılıyor, ağır göz kapakları kapanıyor.

Bir elimi başının arkasına koyup onu kendime yakın tutuyorum. Kalbim küt atıyor. Gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırıyor ve acı yüzünden ağlıyormuş gibi bile yapamıyorum.

Beth yatağın kenarına tüner. "Seni hiç anlamıyorum Sebastian."

Yanağımı Cami'nin başına yaslayıp kokusunu içime çekiyorum. Bana sokuluyor, tombul yanağı gömleğime yapışıyor ve kalbim kırılıyor.

Gitmesine izin vermek zorundayım. Ona bakamam. Yapılacak en doğru şey bu. Ama Tanrım, bunun üstesinden gelebileceğimi hiç sanmıyorum. Öleceğim güne kadar bu çocuğu özleyeceğim.

"Seni seviyorum," diyorum kızıma. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor, saçlarına karışıyor. "Çok üzgünüm. Keşke seni koruyabilseydim. Keşke bunu yapabilseydim."

OTUZ SEKİZ

BETH

Sebastian ertesi gün öğleden sonra ikiye kadar odasından çıkmadı. Bu biraz da benim hatam. Dün gece kanepeye uzanmadan önce Jack'e mesaj attım ve Seb'in iş yerini arayıp hasta olduğunu söylemesi gerektiğini söyledim. Sonra gizlice Seb'in odasına girdim, telefonuna el koydum ve çalar saatini çaldım. Buzdolabının üstüne sakladım.

Cami'nin gazını çıkarmayı bitirirken genişçe esnedim. Onunla ve babasıyla ilgilenmekten ancak bir saat uyuyabildim. Yardım etmeyi umursadığımdan değil.

Aslında, daha çok kafam karıştı. Bunca zamandır Seb'in Cami'yi istemediğini varsayıyordum. Ama dün gece gördüğüm adam kızını umursamayan bir adam değildi.

Onu seviyor. Hem de çok seviyor. *Onu yanına* getirdikten sonra bir saatten fazla ona sarıldı, uyurken saçlarına yatıştırıcı sözler mırıldandı. Sadece onu zorla yanından aldığımdaya gitmesine izin verdi.

Belli ki onunla bağlantı kurmak için yanıp tutuşuyor. Peki bunu yapması neden bu kadar uzun sürdü?

"Babanla aranızda neler oluyor?" Cami'ye atkuyruğunu düzelterek soruyorum. Esniyor ve göğsüme yaslanıyor.

Sebastian'ın kapısı nihayet gıcırdayarak açılıyor ve salona adım atıp gözlerini kırptırırken başımı kaldırıp ona bakıyorum. Yorgun görünüyordu ama dün geceye göre çok daha iyiydi. Yanaklarına renk gelmiş ve terli takım elbisesini çıkarıp mavi bir kot pantolon ve dar siyah bir tişört giymiş. Gündelik kıyafetler içinde harika görünüyor.

"Hey. Daha iyi hissediyor musun?" Sessizce sordum.

Başını sallıyor ve kapı aralığında eğiliyor, gözleri benim ve Cami'nin üzerinde geziniyor. "Çalar saatim nerede?" Gürlüyor, sesi uykudan dolayı hâlâ pürüzlü.

"Onu yok ettim." Gözlerini kısıyor. İçimi çektim. "Tekrar düzenli işleyen bir insan olduğunda geri alabilirsin." Ocağa doğru başımı sallıyorum. "Öğle yemeği için çorba yaptım. Taze ekmek var. Ya da canın istemiyorsa buzdolabında lucozade ve üzüm var."

Buzdolabına göz kırptırıyor, sanki yetismeye çalışıyormuş gibi. "Alışverişe mi gittin?"

"Bu akşam Cami'yi biraz sebzeyle denemek istedim. Köşedeki dükkândaki kadın ona bayılıyor."

Ocağa doğru yürüyor, tencereyi inceliyor. "Bunu yapmak zorunda değildin. Ben hasta değilim."

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece çorbayı iç."

Yavaşça başını sallıyor ve ocağı yakıp bir bardak almak için dolabı açıyor. Bardağı lavaboda doldurur, ancak bardağı devirir ve tezgahın üzerine su dökülür.

Kaşlarımı çattım. "Sen iyi misin?"

"Tamam." Kâğıt havluya uzanarak pisliği temizliyor. "Beynim genellikle ertesi gün yarım hızda çalışır. Ama kendimi iyi hissediyorum."

Göğsüm sıkışıyor. Bir yanım onu masaya oturtup yemeğini hazırlamak, çorbayı ısıtmak ve ekmeği kesmek istiyor. Ama içimde bundan hoşlanmayacağına dair *çok* güçlü bir his var, o yüzden dikkatimi tekrar Cami'ye verip elleriyle oynuyorum. Seb mutfakta sessizce ilerliyor, kendine bir kase çorba dolduruyor ve yemek için tezgâha oturuyor.

İlk kaşık dolusundan sonra "Güzelmiş," diyor.

"Tabii ki öyle." Cami'nin çenesinin altına vuruyorum. "Mükemmel bir aşçım vardı."

Gözlerini kısarak bebeğe bakar. "Nasıl..."

"Daha çok manevi destek sağladı," diye itiraf ediyorum. "Ama çok etkiliydi."

O yerken başka bir şey söylemiyoruz. Yemeğini bitiriyor, kasesini bulaşık makinesine koyuyor ve sonra garip bir şekilde durup bizi izliyor.

Ona bakıyorum. "Evet mi?"

Yutkunuyor. "Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Az önce oldukça iyi idare ettin. Bir şey değil." Kanepeyi okşadım.

"Konuşabilir miyiz?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı ve yanıma oturdu.

"İşte." O çıldırmadan önce uzanıp Cami'yi kollarına bırakıyorum. Bütün vücudu kaskatı kesildi. "Nasıl olduğunu bilmiyorum-"

"Onu nasıl tutacağını biliyorsun," diyorum. "Dün gece onu iyi tuttun ve zar zor düz görebiliyordum. Sadece doğal hissettiğiniz şeyi yapın."

Yutkunuyor ve yavaşça onu kollarının arasında yeniden düzenliyor, yanağını göğsüne yaslıyor. Dudaklarını şapırdatarak ona kolayca sokuluyor. Bir elimi uzatıp boynunu sıkıyorum. "Rahatla," diye hatırlatıyorum ona usulca.

Kasları gevşiyor. Cami'yi biraz daha yakın tutuyor ve boğazını temizliyor. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Direkt konuya girmeye karar verdim. "Cami konusunda neden bu kadar çelişkilisin? Dün gece ona sarılmayı çok istedin ama acıdan sarhoş olmadığında ona zar zor dokunuyorsun." Başımı sallıyorum. "Anlamıyorum. O her ağladığında çıldırıyorsun ama ona sarılmayı reddediyorsun. Şişe yapmak için zıplıyorsun ama onunla oynamıyorsun. Aklından neler geçiyor?"

Hiçbir şey söylemiyor, saçının bir kısmını parmağının etrafında

kıvrıyor. İç çekiyorum. "Bunun dün gece konuştuğun şeyle bir

ilgisi var mı?" Geriliyor. "Dün gece ne demiştin?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Fazla değil. Beni yatağa yatırdığını hatırlıyorum. Ve..." Yüksek elmacık kemikleri hafifçe renklendi. "Saçımı okşuyordun. Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamıyorum."

"Ona zarar vereceğinden endişelendiğini söylemiştin. Ve konuştuğun herkesi korkutuyorsun."

Yüzü kızarıyor. "Oh, *Tanrım*." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Belki seni bir hipnoterapistle gitmeye ve son on iki saati hafızandan silmeye ikna edebilirim? Hyde Park yakınlarında harika bir yer biliyorum."

"Yapabiliriz," diyorum kelimeyi uzatarak. "Ya da bana sorunun ne olduğunu söyleyebilirsin ve Cami için en iyi çözümü bulabiliriz. Çünkü şu anda bu," diyorum ve parmağımı onun ve onun arasında sallayarak, "kızınıza haksızlık oluyor."

Uzun süre tereddüt ediyor. O kadar uzun ki, reddedeceğini düşünüyorum. Sonunda derin bir nefes alıyor. "Gençken," diyor yavaşça, "öfke kontrolü dersleri almak zorunda kaldım. Çok öfkeleniyordum."

"İnsanlara zarar mı veriyorsun?"

İç çekiyor. "Sadece bir kişi." Cami'ye bakıyor. "Babam ben on iki yaşındayken gitti. Sadece bir çanta topladı ve eve hiç dönmedi. Asla bir sebep göstermedi. Annem yıkılmıştı. Bize nasıl bakacağını bilmiyordu. Hiç çalışmamıştı. Para yardımı için zengin adamlarla çıkmaya başladı." Cami'nin saç tokasını nazikçe çekip çıkarıyor ve saçlarını serbest bırakıyor. "Hepsinden nefret ederdim."

Başımı sallıyorum. Kulağa oldukça mantıklı geliyor. "Sen sadece babanı geri istedin."

"Bir erkek arkadaşım vardı. O şimdi benim üvey babam. Steven. Annemden çok daha büyüktü ve tamamen sarhoştü. Bir gün okuldan eve geldiğimde ona bağıırıyordu. Ona isimler takıyordu. Sanırım annemin başka erkeklerle görüştüğünü öğrenmiş." Cami'nin saçlarını parmaklarıyla taramaya başladı. Cami gözlerini kapatıyor, yumuşak dokunuşların tadını çıkarıyor. "Kendimi kaybettim. Çok kızmıştım. Ona doğru koştum ve yumruklamaya başladım. Sadece on iki yaşındaydım, bu yüzden fazla zarar vermedim ama bir dişimi kırdım."

"Tanrım."

Başını sallıyor. "Annem dehşete düşmüştü. Beni öfke kontrolü derslerine soktu, işe yaramayınca da Amerikan askeri kamplarına gönderdi. On sekiz yaşıma kadar her yaz gittim." Cami'nin saçlarını minik kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Terapiden daha çok işe yaradılar. Kendimi kontrol etmeyi öğrendim."

"Kendini kontrol et," diye yankılandım belli belirsiz. "Bu ne anlama geliyor?"

"Duygularımı kontrol altında tutmak için. Akılcı ve mantıklı davranmak, böylece insanlara zarar vermemek." Şakağında bir damar zonkluyor. "Yine de mükemmel değillerdi. Hâlâ öfkeleniyorum. Hâlâ mücadele ediyorum. Sanırım bu her zaman benim bir parçam olacak."

Sebastian'ın küçük tuhaflıklarını düşünüyorum. Temizliği. Mükemmel ütülenmiş takım elbiseleri. Ev dağıldığında yaşadığı sıkıntı. Jack'in sözlerini hatırlıyorum. *Bu onu korkutuyor. Kontrolden çıkmak.*

"Hiç başka birine zarar verdin mi?" Dikkatlice sordum. "Yoksa sadece bir kez mi oldu?"

"Sadece bir kez."

"Sen on iki yaşındayken. Ne, on altı yıl önce mi?"

"On sekiz."

"Ve sen hala kendini serbest bırakırsan Hulk'a dönüşeceğini mi düşünüyorsun?"
Sallıyorum

Başımı salladım, içimde öfke kabarıyordu. "Çocukluğundan beri sana bir tür vahşi canavar olduğun söylendi. Bu yüzden tüm duygularını içinde kilitli tutuyorsun, ta ki baskı o kadar kötüleşene ve fiziksel olarak hastalanana kadar."

Ağzı düzleşir. "Yapmak zorundayım. Etrafımdaki insanların iyiliği için."

"Sebastian. *Çocukken* bir kez bir adama vurdun. Bu seni bir canavar yapmaz." Cevap vermiyor. İçimi çektim. "Cyrus işe gitse ve kızlardan birinin kulüpte bir adam tarafından taciz edildiğini görse, sence ne yapardı?"

"Bilmiyorum."

"Muhtemelen adama bağıırdı ve eğer durmazsa, tüm maaşım üzerine bahse girerim ki adamın suratına yumruk atardı. Bu en iyi tepki olmayabilir ama çok anlaşılabilir bir tepki. Ve bu onu bir *canavar* yapmaz." Öne doğru eğilip elini tutuyorum. "Sebastian, sen şiddet yanlısı değilsin. Sen annesini korumak isteyen öfkeli bir çocuktun. *Korumak*, incitmek değil."

Ağzını açıyor ama sözünü kesiyorum. "Ben bakımevinde büyüdüm. Bir sürü çocuğa baktım. Öfkeli çocuklar hakkında *çok şey* biliyorum. Onlar *canavar* değil, sadece acı çekiyorlar. Herhangi bir terapist ya da ebeveyn bunu görebilmelidir. *Babanı* kaybetmiştin. Sana yardım edilmeliydi, cezalandırılmamalıydın."

"Yanılıyorsun," diyor Cami'ye bakarak. "Ve ne yapacağımı bilmiyorum. Cami'yi tutarken kendimi güvende hissetmiyorum. Ama onu annesine geri verirken de kendimi güvende hissetmiyorum. Ne *yapacağımı* bilmiyorum." Derin bir nefes alıyor,

Parmaklarını Cami'nin ince saçlarında gezdirdi. "Belki de ondan vazgeçme vaktim gelmiştir."

Korku içime işledi.

OTUZ DOKUZ

BETH

"Ona iyi bir baba olabileceğimi sanmıyorum," diye odun gibi devam ediyor. "Dün gece sen gelmeseydin ne olurdu bilmiyorum. Ya kendimden geçip onu düşürseydim? Ya ona biberon yapmak için ayağa kalkmadığım için açlıktan ölseydi?"

Kanım vücudumda hızla akıyor. Sesimi düz tutmak için mücadele ediyorum. "Ona babalık yapmak *istiyor* musun?"

Yavaşça başını sallıyor.

"O zaman *öğren*. Sana her adımda yardım etmeye hazır iki arkadaşın var. Üç arkadaş."

Bir elini ağzına siler. "Ama ya bensiz daha iyi bir hayatı olursa? Ya gerçekten ne yaptığını bilen bir aile tarafından evlat edinilseydi? Ya da yıllardır bebek sahibi olmaya çalışan bir çift tarafından? Onu *çok* isterlerdi. Montessori ve Waldorf okulları arasındaki farkı, hangi bebek mamasının onun için en iyisi olduğunu ve birlikte mi yoksa beşikte mi uyuması gerektiğini anlarılardı." Ellerini saçlarında yumruk yaptı. "Cami'yi ilk aldığımızdan beri bebek tavsiyeleri kitapları okuyorum, ona nasıl bakacağımı bulmaya çalışıyorum. Hepsi de bir çocuğu yetiştirme şeklinizin onun kişiliğini etkileyeceğini söylüyor. Bu dönem korkularının, komplekslerinin ve endişelerinin ortaya çıkacağı bir dönem. Ya onu çok fazla kucağıma alırsam ve ayrılık kaygısıyla büyürse? Ya da yeterince tutmazsam ve sevilmediğini hissederek büyürse? Ya çok nazik ya da çok sert olursam? Hiç istemeden onun hayatını mahvedebilirim."

"Ah, Seb." Elimi çekingen bir şekilde sırtına koydum. "Keşke bana böyle şeyler hakkında endişelendiğini söyleseydin. Bunları kolayca öğrenmene yardımcı olabilirim."

Cami'yi kendine doğru çekerek iç geçiriyor. "Ne olacaktı ki?" Sesi kırıılarak sorar. "Eğer onu bakıma veririm?"

Gözlerimi kapatıyorum. Kalbim küt küt atıyor. "Şey," diye başlıyorum yavaşça. "Küçük, sevimli ve sağlıklı. Çabucak evlat edinilme ihtimali yüksek."

"Sen evlatlık değil miydin? Ailen iyi miydi? Onları düzgün bir şekilde incelediler mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Cyrus ağzından kaçırıldı. Pardon, bu bir sır mı?"

"Sır değil. Ama ben evlat edinilmedim, evlatlık verildim." Ellerime bakıyorum. "Annem beni dört yaşındayken evlatlık vermiş. On sekiz yaşıma kadar bakım sisteminde kaldım. Bakım evleri ve koruyucu aileler arasında gidip geldim."

Beni dikkatle izliyor. "Kötü müydü?"

Tereddüt ediyorum. "*Pek* sayılmaz. Başıma kötü bir şey gelmedi. Tüm koruyucu ailelerim iyiydi." Parmağımı Cami'nin saçlarında gezdiriyorum. "Ve bakım evi eğlenceliydi. Çok fazla çocuk vardı, okul kampı gibi bir şeydi."

"Ama?" Ben sessizliğe gömüldüğümde o soruyor.

Kalın kalın yutkunuyorum. "Bu bir okul kampı değil. Asla eve gidemezsin. Asla. Bir tane bile yok."

Kaşlarını çatıyor. "Nasıl oldu da evlat edinilmedin? Koruyucu ailelerden hiçbirini sevmedin mi?"

Gülüyorum, gözlerim yaşıyor. "Çünkü kimse beni istemedi, Seb. Hiç kimse. Bektan bir Noel hediyesi gibi elden ele dolaştım. Bazen *yılda* üç koruyucu aile değiştirdim." Gözlerimi ovuşturuyorum. Bunca zaman sonra bile ağlamadan bu konu hakkında konuşamıyorum. "Her zaman benden daha zeki, daha güzel ya da daha yetenekli bir çocuk olurdu. Çoğu ebeveyn ideal çocuk olarak çilli kızıl çocuğu seçmez. Kendimi oyuncakıda rafa bırakılmış bir oyuncak gibi hissediyordum."

Hiçbir şey söylemiyor, Cami'nin sırtında yavaş daireler çiziyor.

Dudağımı ısırdım. "Koruyucu ailelerin arkamdan konuştuklarını duyardım. Hep aynıydı. "*Çok kaba, bulaşıkları yıkamayı teklif etmedi. 'Öğretmenleri derslerden geri kaldığını söylüyor. Üstün yetenekliler programına gireceğini sanmıyorum. 'Saçlarına yazık olmuş. Onu çok dağınık gösteriyor. 'Gerçekten biraz kilo vermesi gerekiyor. Bunun gibi şeyler. Beni eleştirdiklerini duyardım ve kendimi onların istediği çocuğa dönüştürmek için elimden geleni yapardım. Çünkü bir aile kurmayı çok istiyordum.*" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı ve

Onları çabucak siliyorum. "Kilo verdim. Saçımı düzelttim. Deli gibi ders çalıştım. Birkaç koruyucu ailede her gece saatlerce ev işi yapıyordum. Yemek pişiriyordum, mutfakı temizliyordum, banyoyu temizliyordum, tüm evi süpürüyordum, çamaşır yıkıyordum, bulaşık yıkıyordum, tüm çocukların odalarını topluyordum, bebek bakıcılığı yapıyordum. Bir de okula gidip ödevlerimi yapardım. Beni tutmaları için her şeyi yapardım, her şey *olurdum*."

"Seni sömürdüler," diyor sessizce.

"Biraz, evet. Ama onlara izin vermek benim hatamdı."

"Sen bir çocuktun. Bunların hiçbiri senin suçun değildi. Senin üzerinde güç sahibi bir konumdaydılar ve seni kendi kişisel hizmetçilerine dönüştürdüler."

Ellerime bakıyorum. "Sistemden ayrıldığımda, diğer insanlarla eşit olduğumu düşünmem için kendime olan saygımı inşa etmem çok ama çok uzun sürdü. Bunu ancak son birkaç yılda başarabildim. Bazen hala kendimi fark ediyorum-" Yüzümü buruşturuyorum.

"Ne?"

"Kendimi diğer insanlara sevdirmeye çalışıyorum. Duymak istediklerini söylemek. Onların görmek istedikleri gibi görünmek için kendimi değiştirmek. Çok fazla iyilik yapıyorum." Ona sert bir bakış attım.

"Bu yüzden mi sana bağırduğымda daireyi temizledin?"

Başımı sallıyorum, utanıyorum. "Bir süre önce bir terapistte gittim ve bunun savaş ya da kaç tepkisinin bir uzantısı olduğunu söyledi. Savaş, kaç, don ya da yaltaklan. Stres altındayken yaltaklanıyorum. İnsanların beni sevmesini sağlamaya çalışırım. Bu sadece bir refleks, üzerinde düşünmüyorum ama korkunç bir şey. Sesim değişiyor, konuşma şeklim değişiyor. Çok *itaatkârım*, istemesem bile. İyilik yapmaktan ve insanlara yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım, ancak birinin beni hafife aldığını düşünürsem, bu beni geri götürür. Tekrar o çaresiz, sömürülen çocuk olmak istemiyorum Seb. Bunu yapamam."

Hiçbir şey söylemiyor, Cami'yi kollarında nazikçe koşturuyor.

İç çektim. "Özür dilerim. Bu benimle ilgili değil. Sanırım söylemeye çalıştığım şey... bakım altına alınmak bir çocuğun katlanmak zorunda kalacağı gerçekten çok üzücü bir şey." Seb'e bakıyorum. Gri gözleri şiddetle yanıyor. "Eğer gerçekten

Cami'yi istiyorsan, tamam. Ondan vazgeç. Ama bu sayede hayatının daha iyi olacağını düşünmeyin. Gezegendeki en iyi insanlar tarafından evlat edinilse bile, ailesinin onu istemediğini bilmek onu her zaman incitecektir. Bu onda bir yara izi bırakacaktır." Cami'nin tombul yanağını okşuyorum. Uykuya dalarken uzanıp minik elini parmağıma doluyor. "Elbette bir çocuktan vazgeçmenin her zaman kötü olduğunu söylemiyorum. Bazen bu en iyi seçimdir. Benim için en iyi seçim buydu; ama yine de yaklaşık on dört yıl boyunca her gece uyuyana kadar ağladım. Bu yüzden bunun en iyi seçim *olup* olmadığını gerçekten düşünün. Çünkü eğer sadece korkuyorsanız, bunu aşın. Benim ve diğerlerinin size sunduğu yardımı alın ve onun için *çalışın*. Ona inanılmaz bir baba olabileceğine yüzde yüz inanıyorum."

Yavaşça başını sallıyor. "Tamam," diyor sesi titreyerek. "Tamam. Teşekkür ederim. Geleceğim."

"Öyle mi?"

"Evet."

Ona gülümsüyorum, içimi bir rahatlama kaplıyor. "Sarılabilir miyim?" Duraksıyor, sonra beceriksizce bir kolunu bana doluyor.

Bir kahkaha patlattım. "Cami'den demek istedim. Az önce hayat hikayemi anlattım, sevimli bir bebeği kucağıma almak istiyorum."

"Oh." Geri çekilmek istiyor ama ben ona doğru eğilerek kolunu yakalıyorum. "Hey. Çifte kucaklaşmaya karşı değilim." Dürüst olmak gerekirse, bana söylediği onca şeyden sonra ona sarılmayı gerçekten ama gerçekten çok istiyorum.

Bir an sertçe oturuyor, sonra altımda gevşiyor ve Cami'nin ağırlığını kucağıma kaydırıyor. Gömleğimi çekiştiriyor ve gözlerini kapatıyor. Esniyorum, onu kendime yakın tutuyorum.

"Yorgun musun?" Seb usulca soruyor. Sesinin göğsünde gürlediğini hissedebiliyorum. İçimde bir şeyleri ısıtıyor. "İstersen eve gidip biraz kestirebilirsin. Bütün gece buradaydın."

"Ben iyiyim. Cami beni erken uyandırdı."

"Ve seni geç saatlere kadar ayakta tuttum," diye bitiriyor. "Hiç uyuyabildin mi?"

"Ben iyiyim." Cami'ye daha sıkı sarılıyorum, gözlerim kapanıyor. Sebastian bir elini kaldırıp saçlarımı alnımdan uzaklaştırıyor. "Ne yapıyorsun?" I

Mırıldan.

"Bir iyiliğe karşılık veriyorum. Uyu, Beth."

İnsanların saçımınla oynamasına bayılıyorum. Buklelerimi karıştırmaya devam ediyor ve ben ışık gibi sönüyorum.

Sesler duyarak uyandım.

"Çabuk," diye tıslıyor biri. "Aman Tanrım, çok tatlılar. Bir fotoğraf çek."

"*Yapma*," diye uyarıyor Seb'in sesi.

"Ama bu senin ilk kucaklaşman, dostum! Bunu anmamız gerek!"

Bir telefon kamerasının deklanşör sesini duyuyorum ve gözlerimi ovuşturarak geriliyorum. "Hmm?"

Yastığım hareket ediyor ve etrafıma baktığımda hâlâ Sebastian'la birlikte kanepede olduğumu görüyorum. Bir kolunu bana dolamış, ben de onun yanına sarılmışım. Cami onun kucağında uyuyor, minik dudakları rüya görürken hafifçe kıpırdıyor.

"Ah. Özür dilerim. Çok rahatsın." Omzunu sildim. "Üzerine salya mı akıttım?"

"Merak etmeyin. Bu çok emici bir gömlek."

Ona ters ters baktım. Ağzı seğiriyor.

Cyrus kapının yanında "Burayı arka planım yapıyorum," diye anons ederek Telefonu. Döndüğümde onu ve Jack'i ayakkabılarını çıkarırken görüyorum. Jack'in yüzü gülüyor, heyecandan neredeyse yerinde zıplıyor. Fotoğraf ne kadar sevimli olursa olsun, bu aşırı bir tepki gibi görünüyor.

"Neden altına işemek üzereymiş gibi görünüyorsun?" Seb mırıldanıyor.

"Az önce posta kutusunu kontrol ettim," diyor Jack, şık görünümlü siyah bir zarfı sallayarak. "AGAME Zirvesi için bir davetiye aldık."

Sebastian hemen ayağa kalkıyor, yüzündeki sıkıntı hemen kayboluyor. "Ne?"

Jack başını sallar. "Postayla geldi." Zarfı Seb'in kucağına bırakıyor ve Cami'yi kucağına alıp koşturuyor. "Bir teknoloji şirketinin

salyangoz postası, ha? Seni özledim bukalemun."

Sebastian mektubu sallayıp içindekileri çılgınca tarıyor.

"AGAME Zirvesi nedir?" Sersemlemiş bir halde soruyorum.

"New York'ta bir video oyunu ve uygulama kongresi var," diye açıklıyor Cyrus, yanımdaki kanepeye çöküp yanıma yaslanarak. Çıplak kolunu benimkine bastırınca yüzüm kızarıyor ve birden birlikte geçirdiğimiz son geceyi hatırlıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Ve bu büyük bir mesele."

"Çok önemli." Elime uzandı. "En büyük teknoloji markalarının hepsi orada olacak. Sadece davetiye usulü ve her yıl sadece bir avuç yeniyi davet ediyorlar."

"Vay canına! Tebrikler çocuklar!"

Seb mektubu tarayarak, "İki hafta içinde," diyor. Jack'e bir bakış atıyor. "Bunu yapabilir misin?"

Jack sertçe başını sallar.

"Yapmak zorundayım." "Ne yapmak?" Ben soruyorum.

Cyrus yanıma uzanıyor ve çaktırmadan bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Şey, şekerim, parlak yeni uygulamaları hazır ve çalışır durumda olmadığı sürece bir uygulama konferansına katılmanın pek bir anlamı yok, değil mi? Sadece konferansta konuşarak elde edecekleri satış miktarı bile olağanüstü olacaktır. Ve gelecekteki yatırımcılar tam olarak neyi satın aldıklarını görmek isterler."

"Bu da ne demek oluyor? İki hafta içinde fırlatacak mısınız?" Kaşlarımı çattım. "Lansman tarihine daha bir ay var, değil mi?"

"Zaman çizelgelerini hızlandırmamız gerekecek," diyor Seb, mektubu ters çevirip durup dururken bir kalem çıkararak. Jack notlar karalamaya başlamadan önce mektubu geri alır.

"Sakın tahrip etmeye kalkma. Çerçeveleteceğim," diye ısrar ediyor. "Yatak odama asacağım."

"İnek," diye esniyor Cyrus, bir kedi gibi boynuma sokuluyor. "Seni özledim," diye mırıldanıyor kulağıma, dudakları kulak mememi okşuyor. "Bütün hafta sonu seni düşündüm."

"Ben de seni özledim," diyorum dürüstçe ve o da gülümsüyor, beyaz dişleri parlıyor. Sebastian ayağa kalkıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Bir dakika. Az önce konuştuklarımız ne olacak? Bu Cami'yle vakit geçiremeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Sebastian başını sallar. "İş yükü benim üzerimde olmayacak. Onun üzerinde olacak." Başparmağını Jack'e doğru uzatır.

Jack derin bir nefes alarak yavaşça başını sallar. "Sanırım başlasam iyi olacak."

Seb bana dönüyor, gözlerinde ışık parlıyor. "Benim de öyle. Öğrenmem gereken çok şey var." Ona gülümsüyorum. "Merak etme. Ben harika bir öğretmenim."

KIRK

BETH

Ondan sonra her şey değişir.

Görünüşe göre Sebastian'ın ihtiyaçı olan tek şey Cami ile ne yapacağına dair kesin bir karar vermektir, çünkü onun babası olmaya karar verir vermez tüm gücüyle işe koyuldu. Artık sadece ona bakmamı istemiyor; ona nasıl ebeveyn olunacağını öğretmemi istiyor. Ve o doğuştan yetenekli. Her sabah sekizde içeri girdiğimde onu kızım ile birlikte yatakta buluyorum, gözleri kan çanağına dönmüş ve ona biberon verirken esniyor. Ben devralıyorum ve normal rutinlerimi uyguluyorum, onu yıkıyorum, yemeğini hazırlıyorum, onunla aktiviteler yapıyorum - ama şimdi, sık sık beni izlemek için ortaya çıkıyor, sorular soruyor ve yanında taşımaya başladığı küçük bir deftere notlar alıyor. Öğleden sonra yerel parka yaptığımız yürüyüşlerde her zaman benimle geliyor ve çoğu akşam onu yatağına yatırıyor.

Bu her şeyin kolay olduğu anlamına gelmiyor. Cami'nin yanında hâlâ gergin. En sevmediği görev onu yıkamayı öğrenmektir. Onu yanlışlıkla düşürebileceği ve kafasını küvetin kenarına çarpacağı gibi tuhaf bir fikri vardı. Ailesinin ona insanları incitmekten kendini alamayacağı fikrini aşılması beni çok sinirlendiriyor.

Gerçekten, hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamaz. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, o da kendini o kadar çok kontrol ediyor. Rahatladığında, gerçekten tatlı ve nazik bir adam olduğu ortaya çıkıyor. Her geçen gün ondan daha çok hoşlanıyorum. Parklarda yürüyüşler ve yatmadan önce masallarla dolu bir haftanın ardından, midemde kelekler patlamadan ona zar zor bakabiliyorum.

Seb'i daha çok görüyor olabilirim ama Jack'i kesinlikle daha az görüyorum. *Çok daha* az. Sabahtan gece geç saatlere kadar neredeyse hiç durmadan çalışıyor. Yemek yemiyor. Çamaşır yıkamıyor. Cyrus odasında bir mini buzdolabı, bir su ısıtıcısı ve ömür boyu yetecek kadar ramen olduğunu, dolayısıyla açlıktan ölmeyeceğini söylüyor ama yine de onun için endişelenmeden edemiyorum.

Kendi kendini hapsetmesinin yedinci gününde, meseleyi kendi ellerimle halletmeye karar verdim. Zaten kendim ve Seb için öğle yemeği hazırlıyordum, bu yüzden bir kase tavuklu makarna salatası hazırladım ve kapısını çaldım.

"Evet?" Bir süre sonra sorar.

"Kapıyı açın lütfen."

"Beth." Bir iç çekiş ve sonra kapıyı açıp başını dışarı uzatıyor. "Meşgulüm, tatlım."

Ona kaseyi uzattım. "Sana yemek yaptım."

Gerçek yemeğin ne olduğunu hatırlayamıyormuş gibi makarnaya göz kırpmıyor. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Biliyorum. Beni bu kadar iyi yapan da bu." Kaseyi aldı ve ben de bu fırsatı kullanarak yanından geçip onu odasına kadar takip ettim.

Buraya en son geldiğimde darmadağınktı, şimdi ise adeta bir mayın tarlası. Her yerde boş kahve fincanları, masadan yere taşan kağıtlar var ve çöp kutusu boş enerji içeceği kutularıyla dolu.

İnliyor. "Tanrım, buraya gelme. Pasaklı gibi görünüyorum."

"Hayır, değilsin. Çok stresli ve meşgul bir adama benziyorsun." Elimi uzatıp çenesinde uzayan sarı kirli sakalın izini sürüyorum. Bütün hafta tıraş olmamış gibi görünüyor. "Bunu sevdim. Sana yakışıyor."

"Teşekkürler aşkım." Ben yanağına bir öpücük kondururken iç geçiriyor. "Beth... Gerçekten üzgünüm, bunun için zamanım yok. İnan bana, şu anda dünyada bilgisayarları kapatıp seninle biraz zaman geçirmekten daha çok istediğim bir şey yok, ama-"

Uzanıp kollarımı ona doluyorum. Bir an hareketsiz kaldı. Sonra beni kendine çekiyor, sıkıca sarılıyor.

"Harika gidiyorsun," diye mırıldanıyorum kulağına. Muhtemelen bunu duymaya ihtiyacı olduğunu düşündüm. Nefesi göğsünde düğümleniyor. Bana sokuluyor.

"Sen yaşayan en tatlı kadınsın," diye mırıldanıyor yanağıma karşı.

Gülümsüyorum. "Bunu kanıtla."

"Affedersiniz?"

Ellerimi omuzlarına koyup onu sandalyeye doğru itiyorum ve üzerine çıkıyorum. Bana bakıyor, mavi gözleri kocaman. Şaşırmadım. Bu benim normal tarzım değil *ama* hey. Cyrus'tan bir iki hareket öğrendim. Cinsel özgüveninizi artırmak için bir striptizciyi becermek gibisi yoktur.

Yüzümü boynunun kıvrımına bastırıyorum, bana karşı yutkunduğunu hissediyorum. "Tadıma bak," diye kulağına nefes veriyorum ve dudaklarımı nabzının üzerinde gezdiriyorum.

Fiziksel acı çekiyormuş gibi inliyor. Olabilir; ağırlığımı kalçalarının üzerinde yeniden ayarladığımda, altımda sertleştiğini hissedebiliyorum. "*Zamanım yok*," diye inliyor, beni daha sıkı kavlıyor. "Siktir-"

"Ara verirsen daha verimli olursun," diye ısrar ediyorum. "Hadi gel. Eminim ikimiz de on beş dakika içinde çıkabiliriz." Tereddüt ediyor, ben de yanağını okşuyorum. "Jack. Kendini öldürüyorsun. Eminim bunu görebiliyorsundur." Elimi sarı saçlarında gezdiriyorum. Altımda hafifçe titrediğini hissedebiliyorum. Anksiyete mi, düşük kan şekeri mi yoksa aşırı dozda kafein mi bilmiyorum ama her iki durumda da bu kabul edilemez. "Sağlığınız herhangi bir işten daha önemli," diye hatırlatıyorum ona.

"Değil," diye mırıldandı. "Bu iş değil." Alnını benimkine değdiriyor. "Çok tatlısın, ama iyi olacağım."

Ağır ağır iç çektim. "Tamam." Ayağa kalkıp omzunu sıkıyorum. "Çalışmaya devam edebilirsin. Daha sonra ara vermek istersen beni ara, tamam mı?" Gitmek için döndüğümde dirseğim masasındaki bir kalemi düşürüyor. Onu almak için yavaşça eğildim ve kırmızı dantelli tangama iyice bakmasını sağladım. "Al bakalım." Masaya geri koydum ve kapıya yöneldim.

"Bekle," diye mırıldanıyor.

Gülümsüyorum.

Cami tekrar uyanana kadar öğle yemeği molası bir saatten fazla sürer.

Önümüzdeki hafta boyunca Cyrus'un üç gösterisini daha izleyeceğim. Uzak kalamıyorum. Bazı geceler vardiyamı bitirip eve gidiyorum ve aklımdan çıkmıyor.

Soyunma odasında kendini yağıyordu. Yabancı bir kıza sürtünüyor. Kıyafetlerini yavaşça çıkarıyor. Ne zaman düşüncelerim bu yönde ilerlese, kaçınılmaz olarak kendimi yarım saat sonra Tease Club'ın önünde kuyrukta, giriş ücretimi ödemek için titreyerek beklerken buluyorum. Cyrus'a ne zaman gideceğimi hiç söylemiyorum ama o bir şekilde karanlık odada beni her zaman fark ediyor. Her seferinde masama geliyor ve elimi sıkıca tutarak beni ana sahneye götürüyor.

Üçüncü ziyaretimde beni kalabalığın arasından gelin gibi geçiriyor, yüzü boynuma gömülmüş, kokumu içine çekiyor. Beni yavaşça sandalyeye oturturken kulağına "Dikkat et," diye mırıldanıyorum. "İç çamaşırı giymiyorum."

Bana bakıyor, işaretini kaçırıyor. "Ne?"

"Bu kısa bir elbise," diyorum ona. "Ve bir sürü insan izliyor. Tüm bu insanların mallarımı görmesini gerçekten istemiyorum."

Birkaç saniye boyunca bana bakakaldı. Sarsılarak yutkunurken adem elmasının titrediğini görüyorum. Etrafımızda, diğer dansçılar senkronize bir şekilde hareket ederken ışıklar yanıp sönüyor, ama o donup kalıyor, zor nefes alıyor.

Yanağını okşadım. "Özür dilerim. Dikkatini dağıtmak istememiştim. Devam et."

"*Başın çok büyük belada,*" diye homurdanıyor, kravatını çekiştirerek çıkarıyor. Kravatı bir kenara atmak yerine gözlerime doluyor ve gözlerimi bağlıyor. Bön bön bakıyorum.

"Cy-"

Eğilip yanağımı ısıyor, dişlerini tenimde gezdiriyor. Kalabalık çılgık atıyor.

Ne olduğunu göremediğimde performans bin kat daha ateşli oluyor. Ellerimi sert, terli karın kaslarında gezdirirken, kalçalarını benimkilerin üzerinde yuvarlarken tüm duyularım yükseliyor. Gösteri bittiğinde terlemiş, nefes nefese kalmış ve boşalmanın eşiğine gelmişim. Cy bis için bile beklemiyor; sadece beni tutuyor ve bir taksi bulmak için dışarı sürüklüyor. Erkeklerin dairesine geri döndüğümüzde, inlemelerim Jack'i yatak odasından oldukça etkili bir şekilde çıkarmayı başarıyor.

Sebastian'la konuşmamdan yaklaşık bir hafta sonra, sabah sekizde daireye girdiğimde Jack'i salonda buluyorum. Cami'nin fedaisinin yanında diz çökmüş, onu hafifçe sallarken pencereden dışarı bakıyor. Gölge gözleri dalgındı. Yanına oturup yanağından öpene kadar geldiğimi fark etmiyor bile.

"Hey, uzay öğrencisi. Seni özledim."

Gözlerini kırptırıp bana bakıyor ve yüzü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Oh. Hey. Özür dilerim. Kafam karıştı."

"Öyle mi?" Kollarımı Cami'ye dolayarak onu kucağıma alıyorum. Onu kucakladığımda mutlu bir şekilde miyavlıyor, saçlarımdan bir avuç tutup çekiştiriyor. Saç çizgim gerilemeden önce parmaklarını nazikçe çözüyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Gözlerini ovuşturuyor. "Sadece bazı kodlar. Kaydetme noktalarından birini bozan bir hata var. Bütün geceyi onu yeniden üretmeye çalışarak geçirdim ama sürekli elimden kaçıyor."

"Bu seni gerçekten strese sokuyor, ha?"

Omuz silkiyor. "Bu çok önemli. Sanırım ben de biraz mükemmeliyetçiyim. Kodlama gerçekten iyi olduğum tek alan, bu yüzden onu bile beceremediğimde kendimi berbat hissediyorum."

Cami'nin yanağını okşayarak kaşlarımı çatıyorum. "İyi olduğun tek şey kodlama değil. Ne demek istiyorsun?"

"Bu sadece benim olayım." Cami benden sıkılıyor ve tekrar ona uzanıyor. Onu benden alıp kucağında zıplatıyor. "Bütün kardeşlerim sporcu. Erkek kardeşlerimden biri yarı profesyonel futbol oynuyor, diğeri ulusal yüzme takımında ve küçük kız kardeşim de jimnastikçi. Bir sonraki Olimpiyatlarda yarışmak için çalışıyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu inanılmaz!"

Gülümseyerek başını sallıyor. "Hepsi öyledir. Gerçi ben hiç sportif olmadım. Yani spor yapıyorum ama sadece mecbur olduğum için. Bence spor salonu dünyadaki en sıkıcı yer." Cami'yi bir o yana bir bu yana sallayarak kıkırdamasına neden oluyor. "Okul her zaman en iyi olduğum şeydi."

"Yine de bu, iyi olduğun tek şeyin bu olduğu anlamına gelmiyor," diye başlıyorum ama Seb'in arkasından gelen boğuk küfürlerle sözüm kesiliyor

kapalı ofis kapısı. İkimiz de bakıyoruz.

"Orada neler oluyor?" Ben soruyorum.

Jack omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Son yarım saattir telefonda konuşuyor. Muhtemelen bir yatırımcıyla ya da başka bir şeyle tartışıyordur." Eğiliyor ve Cami'nin burnuna bir öpücük konduruyor. "Sen devralabilir misin? Bu hatayı gerçekten düzeltmek istiyorum."

"Bu benim işim, o yüzden *sanırım* yapmak zorundayım."

Gülümsüyor ve dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyor, sonra tezgahtan yarı sarhoş bir fincan kahve alıyor ve yatak odasına geri dönüyor.

Cami'nin burnuna vuruyorum. "Bu sabah nefis bir yulaf ezmesi denemeye ne dersin?"

Neşeyle bağıırıyor ve ben de ayağa kalkıp mutfığa gidiyorum.

Yulaf ezmesi iyi gitmiyor. Aslına bakarsanız, sanırım Cami kaseyi önüne döküp biberon içmeyi tercih etmeden önce sadece bir kez yalayabildi. Ben de küvetin yanında çömelmiş, kıvranan, yapış yapış bir bebeği yıkarken buluyorum kendimi.

"Yukarı bak," diyorum ona, küçük balina banyo oyuncağını başının üzerinde tutarak. "Boynunda yulaf lapası var."

Beni görmezden gelerek gevezelik ediyor ve ayak parmaklarını inceliyor. Bebek mamasını silmek için fanilayı çenesinin altından geçirmeye çalışıyorum ama inatla çenesini göğsüne yapıştırıyor.

"Öyle mi?" Ben soruyorum. "Pis bir boyun mu istiyorsun? Kahvaltını sonraya mı saklıyorsun? Tupperware'e koyabilirim, biliyorsun."

Kapı çalındı.

"Cami'yi yıkıyorum," diye sesleniyorum. Her kimse gitmesini bekliyorum ama kapı itilerek açılıyor. Seb içeri girerken başımı kaldırıp bakıyorum. Geçen haftaki haline endişe verici derecede yakın görünüyor, yüzü solgun ve terli, saçları dağınık.

"Tatlım," diye kaşlarımı çattım, "biraz kestirmen gerekiyor gibi." "Sadece başım ağrıyor," diye mırıldanıyor.

"Gözlerin odaklanmıyor. Bir tür travmatik kafa travması geçirmiş gibi görünüyorsun. İlaçlarını al ve yatağına git."

Cami onu fark ediyor ve heyecanla suyu sıçratarak ciyaklıyor. Yüzünde bir acı titreşimi beliriyor ama o bunu görmezden gelerek banyo paspasının üzerine, yanıma diz çöküyor. El bezini alıyor, Cami'nin oyuncak balinasını yuvarlak karnının üzerine koyuyor ve sözsüz bir şekilde işi devralıyor, kızını nazik, yumuşak vuruşlarla temizliyor.

"Boynunu tutman gerek," diyorum, kalçalarımın üzerine oturarak. "Kahvaltısının yarısı çift çenesinin altında duruyor."

"Yukarı bak," diyor sessizce, parmağıyla çenesini dürtüyor. Cami reddediyor, o da banyo oyuncakları kutusunu karıştırıp bir tüp baloncuk buluyor. Tüpün kapağını açıp Cami'nin başının üzerine parlak baloncuklar üflüyor ve Cami yüzünü kaldırıp sevinçle izliyor. Bej rengi yapışkanı çabucak temizliyor. Kendi kendime gülümsüyorum, sonra onu hafifçe dürtüyorum.

"Bir sorun mu var? Tartıştığınızı duydum. Uygulama yüzünden değil, değil mi?"

Cami'nin saçlarını dikkatlice savurarak başını sallıyor. "Anneme Cami'den bahsettim. Er ya da geç bunu yapmam gerektiğini düşündüm."

İrkildim. Bu eğlenceli bir konuşma olamaz. "Ne dedi?"

"Cami'yi sır olarak saklamamdan hiç *etkilenmedi*. Onunla tanışmak istiyor. Bu hafta sonu." Dudakları acımasızca büküldü. "Ondan nefret edecekler. Ondan ve üvey babamdan. Onunla dalga geçecekler."

Kaşlarım kalktı. "Onunla dalga geçmek mi? Nasıl dalga geçeyim?! O sadece küçük bir bebek!"

"Nasıl olduklarını bilirim." Çenesi sıkıştı. "Sırf beni kızdırmak için onun hakkında saçma sapan konuşacaklar. Yaptıkları şey bu. Beni kızdırmaya bayılırlar. Ve o bir uyuşturucu bağımlısının gayrimeşru çocuğu; ellerinde bolca malzeme olacak." Boğazını ovuşturuyor. "Kızıma hakaret etmelerine dayanamıyorum."

Elimi onunkinin üzerine koyarak uzandım. "Seninle gelmemi ister misin?"

Homurdanıyor. "Annemle konuşurken elimi tutmana ihtiyacım yok. Ben büyük bir çocuğum."

"Olabilirsin ama Cami küçük bir bebek ve muhtemelen uzun yolculukta biraz eğlenceye ihtiyacı olacak. Ve siz ailenizle konuşurken ona bakacak birine."

Sesi soluğu kesildi. "Kahretsin. Evet. Onun önünde bağırmak istemiyorum."

Çok endişeli görünüyor. Bir hevesle kalkıp yanağına bir öpücük konduruyorum, dudaklarım sıcak, sakallı derisini okşuyor. Aynı anda, Cami'yi küvetin içinde yeniden düzenlemek için öne doğru eğiliyor.

Yanaklarımız birbirine değiyor ve ikimiz de donup kalıyoruz. Sıcak parfümünü içime çekerken kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Nefes alışının hızlandığını hissedebiliyorum, göğsü biraz fazla hızlı inip kalkıyor. Yavaşça bana doğru dönüyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. Midem boşalıyor.

Şimdiye kadar, Sebastian'a karşı büyüyen aşkımı görmezden geldim. Uygun görünmüyordu. Seb benim patronumdu ve açıkçası benimle pek ilgilenmiyor gibiydi. Ama şimdi bana dikkatle bakıyor, göz bebekleri büyüyor. Hava elektrikle doluyor. Yavaşça öne doğru kayıyor, eğiliyor.

Mutlu bir kıkırtı geliyor ve su üzerimize sıçrayıp ikimizin de yüzüne çarpıyor. Boğuluyorum, geri sıçırıyorum. Cami sevinçle ciyaklayarak suyu tekrar sıçratıyor.

Seb boğazını temizliyor ve banyonun kenarına katlanmış olarak bıraktığım havluya uzanıyor.

Kolunu tutup onu sakinleştiriyorum. "Ben hallederim. Yatağına git," diyorum. "Her şey yoluna girecek." Tereddüt etti ve ben gülümsedim. "Her şey kontrolüm altında, hatırladın mı?"

Sarsılarak başını sallıyor ve ayağa kalkıyor, dönüp odadan çıkmadan önce başımın tepesine hafifçe dokunuyor. Havluyu Cami'nin omuzlarına sarıyorum ve onu kucaklayarak banyodan çıkarıyorum.

"Komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Sesimi

alçaltarak soruyorum. Ellerini çırparak bana bakıyor.

KIRK BİR

BETH

Sebastian ailesinin evine giderken doğal olmayan bir sessizlik içinde. Macclesfield'de yaşıyorlar ve bu da neredeyse dört saatlik bir yolculuk demek. Cami yolculuğun büyük bölümünde motorun hafif titreşimiyle uyuyor, bu yüzden sadece bir kez bezini değiştirmek için bir servis istasyonunda duruyoruz. Yolculuğun büyük bir kısmını arka koltukta onun yanında oturarak ve pencerenin önünden geçen kırları seyrederek geçiriyorum.

"*Cheshire*'da büyüdüğüne inanamıyorum," diyorum koyunlarla dolu ellinci tarlayı geçerken. Buranın manzarası Londra'dan inanılmaz derecede farklı. "Aksanın nerede?"

"Hiç olmadı," diye mırıldanıyor, gözlerini yoldan ayırmadan. Ona bakıyorum. "İyi misin? Sesin stresli geliyor."

Başını sallıyor, direksiyonu öyle sıkı kavıyor ki parmak eklemleri beyazlıyor. Çenemi kapatıp onun sürmesine izin vermeye karar verdim.

Sonunda, büyük, yapraklı ağaçların gölgelediği güzel bir taş evin önünde durur. Gösterişli değil ama pahalı olduğu kesin. Binaya bakarken ani bir sıcaklık dalgası üzerime çöküyor ve ceketimi çıkarıyorum.

"Tanrım. Buranın soğuk olduğunu sanıyordum," diye mırıldanıyorum, kendimi yelpazeleyerek. "Kaynıyorum."

Seb kaşlarını çatıyor ve bana bakmak için koltuğunda dönüyor. "Dışarısı sekiz derece, Beth." Uzanıp yanağıma dokunuyor. "Yüzün pembeleşmiş. İyi misin?"

"Sadece sıcak." Yutkunuyorum, elbisemin eteğini aşağı doğru okşuyorum. Kalbim rahatsız edici derecede sert atıyor ve kıyafetlerimin altında terlediğimi hissedebiliyorum. Bana keskin ve değerlendirci bir bakış atıyor, ben de gülümsüyorum. "Söz veriyorum. Hasta olduğumu düşünseydim Cami'nin yakınına bile gitmezdim."

"Endişelendiğim Cami değil. Eğer iyi hissetmiyorsan-"

"Ben *iyiyim*," diye ısrar ediyorum. "İnsanların aileleriyle tanışmak beni hep gerer. Gidelim mi?"

Yanıt beklemeden kapımı açıp yola çıkıyorum ve Cami'yi araba koltuğundan kaldırmak için dönüyorum. Kocaman esniyor ve başını omzuma yaslıyor. Elimde olmadan yanağından öpüyorum.

Bugün çok sevimli görünüyor. Ona Dalmaçyalı benekli bir bebek tacı giydirdim, pembe saç tokasıyla da vahşi buklelerini tutturdum. Seb'in annesinin İngiltere'nin en acımasız kaltağı olması umurumda değil; ona karşı koyması mümkün değil.

Seb, Cami'nin bebek çantasını alıyor ve eve giden patikadan yukarı çıkıyoruz. Seb o kadar gergin ki muhtemelen bir yerini burkma tehlikesiyle karşı karşıya. Sürekli arabaya bakıyor, sanki toparlanıp gitmeyi düşünüyormuş gibi.

Ön kapıya yanaştığımızda dirseğini sıkıyorum. "Her şey yoluna girecek."

Yutkunuyor ve Cami'ye bakıyor. "Beni yemlemeye çalışacaklar," diye mırıldanıyor. "Eğer kızarsam onu götürür müsün?"

Ona nazikçe gülümsüyorum.

"Hayır." Gözlerini kırptırdı.

"Ne?"

"Hayır, sinirlenirseniz kızınızı binadan çıkarmayacağım. Sen bir bomba değilsin; öylece patlayıp onu paramparça etmeyeceksin."

Çenesini sıkar. "Onun önünde bağırmak istemiyorum-" "O zaman bağırma."

"Sen bir dadısın!" İnanılmaz bir şekilde söylüyor. "Anne babası çılgılık çılgılığa kavga eden bir çocuğu odadan çıkarmaz mıydın?"

"Tabii ki yaparım."

"Ama o zaman-"

Eğilip onu yanağından öpüyorum. "Kendine güvenmiyor olabilirsin Seb. Ama ben güveniyorum. Sen Incredible Hulk değilsin. Bebeğinin önünde bağırmak istemiyorsan, bağırmazsın." Kalçamla onu dürtüyorum. "Hey. Belki o kadar da kötü olmaz."

İç çeker, derin bir nefes alır ve zili çalar.

Kapı hemen açılır.

"Sebastian!" Annesi sevinçle haykırıyor. Sebastian'ın ağzını açmaya bile vakti yokken annesi kollarını ona doluyor ve onu evin içine çekiyor. Ben şaşkınlıkla bakarken, o rahatsız olduğu her halinden belli olan bir şekilde kucaklamaya karşılık veriyor.

Sebastian'ın annesinin neye benzemesini beklediğimden emin değilim ama kesinlikle bu değildi. Ufak tefek, yuvarlak, tatlı bir yüzü ve uzun, kırçilli saçları var. Oğlundan uzaklaşıp bana döndüğünde yanakları mutluluktan kızarmıştı. "Peki bu kim?" Yüksek sesle soruyor.

Elimi sıkması için ona uzattım. "Ben Beth. Bizi davet ettiğiniz için çok teşekkür ederiz, Bayan Bright."

Işıldıyor. "Lütfen bana Ellen de." Gözleri Cami'ye kayar. Nefes nefese kalır. "Ve *işte* küçük melek! Ne kadar güzelsin!"

Cami gülüyor, kollarımda bir helyum balonu gibi zıplıyor. Ellen onu benden almak için uzanıyor ve Sebastian kaşlarını çatarak bir adım öne çıkıyor.

"Anne-"

"Oh, sus," diye emrediyor, "torunumu kucağıma almama izin ver." Cami'yi göğsüne doğru çekerek ona gülümsüyor. Cami'nin pembe yanaklarına dokunarak, "Oh, çok tatlı," diye mırıldanıyor. "Ne kadar tatlı bir kızsın sen!" Cami kıkırdıyor, kazağının içinde mutlu bir şekilde kıpırdanıyor.

Seb ellerini bir asker gibi arkasına koyuyor ve ben uzanıp avucunu sıkıyorum.

"Onu bize daha önce getirmediğinize inanamıyorum!" Ellen ağlıyor. "Onu hamile bıraktığın anda haberimiz olmalıydı!"

Onu düzeltmek için ağzımı açıyorum ama Seb sözümü kesiyor. "Özür dilerim. Her şey biraz inişli çıkışlı oldu."

Ona kaşlarımı çatıyorum.

Ellen gözlerini devirerek bana döndü. "Çocukken de hep böyleydi. Bana hiçbir şey söylemezdi. Bu huyundan vazgeçeceğini ummuştum ama büyüdükçe daha da ketumlaştı."

Rahatsızca gülümsüyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ellen göz kırpmıyor. "Ama neden burada dikilip duruyoruz? Acıkmış olmalısınız! Akşam yemeği hazır. Tavuk kızartması yaptım." Alnı kırışır. "Vejetaryen falan değilsin, değil mi canım? Özür dilerim, kontrol etmeliydim."

Başımı sallıyorum. "Ben her şeyi yerim."

Ellen bana yumuşak bir bakış atıyor ve Sebastian'a dönüyor. "Çok hoş biri. Bu kadar sevimli bir kız arkadaşı nereden buldun?"

"Beth'le bizim apartmanda tanıştım," diyor Seb, ben cevap veremedim. "Benim dairem altındaki dairede oturuyor."

"Komşular!" Ellerini heyecanla birbirine vuruyor. "Ne kadar romantik! İçeri gel, içeri gel. Kapının eşiğinde oyalanmaya gerek yok."

Arkasını döner ve telaşla eve girer. Seb onu takip ediyor. Onu kalçasından dürttüm. "Ne yapıyorsun?" Tısladım.

Tek söylediği "Sonra," oluyor ve annesini içeri kadar takip ediyor. Geri çekilen sırtına bakıyorum. Ne halt etmeye çalışıyor bu? Kimse Cami'nin benim çocuğum olduğuna inanmaz; bana hiç benzemiyor. Benzese bile buraya Seb'in dadısı olarak gelmeyi kabul ettim, sahte kız arkadaşı olarak değil.

İç çekerek ayakkabılarımı çıkardım, ön kapıyı kapattım ve onu takip ettim. Ellen bizi uzun bir koridordan geçirip geniş, yüksek tavanlı bir yemek odasına götürüyor. Odanın ortasında bembeyaz bir masa örtüsüyle örtülü bir masa var, üstü kapalı tabaklarla dolu. Muhtemelen altmışlı yaşlarında, gümüş saçlı bir adam çoktan masanın bir köşesine oturmuş. Hepimiz odaya girerken elindeki şarap kadehini bırakıp başımı sallıyor.

"Beth, bu kocam Steve," diye tanıtıyor Ellen Cami'yi kollarında zıplatırken. "Steve, bu da oğlumuzun gizli aşkı Camilla."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyorum ona.

Şarabından bir yudum daha alıyor. "Yemek yiyebilir miyiz?" Karısına sorar, sesi serttir.

"Elbette canım." Masada bir mama sandalyesi var ve Ellen onu sandalyeye oturturken Cami cıvıldıyor. "İşte böyle!" Ellen şarkı söylüyor. "Senin için de biraz yemek yaptım tatlım! Aç mı?" Bana soruyor.

"Oh, ben de tam ona bir şişe verecektim-"

Ellen tuts. "Saçmalık. Katı gıdalar yiyor, değil mi?" Başımı sallıyorum ve o da gülümsüyor. "O zaman küçük Camilla'nın büyükannesinin yemeklerinden yemesini çok isterim." Tabak kapaklarından birini kaldırıyor.

"Ne varmış?" Sebastian kaba bir şekilde soruyor, plastik bir kase portakal püresi çıkarırken omzunun üzerinden bakıyor.

"Oh, sadece biraz patates püresi ve havuç."

"İçine baharat koydun mu?" Talep ediyor.

Ellen şaşkın görünüyor. "Şu haline bak, bir bebek için en iyisinin ne olduğunu biliyormuş gibi davranıyorsun. Tabii ki bilmiyordum, güzel ve sade." Beni koltuklardan birine doğru yönlendirdi. "Oturun lütfen."

Masanın etrafında koşuşturup hepimize tavuk ve patates servisi yapıyor. Kafam karıştı. Seb'in annesini hiç böyle hayal etmemiştim. Ellen oğlunu ve torununu gördüğü için heyecanlı görünüyor. Sebastian'a bakıyorum. Dimdik oturuyor, çatal bıçak almak için kıpırdamıyor, annesi Cami'nin boynuna önlük bağlarken şüpheyle izliyor.

Hm.

"Lütfen," diyor Ellen, sonunda oturuyor. "Ye."

Cami'nin kaşığına uzanıyorum ama Seb başını sallıyor. "Onu ben beslerim," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum ve tavuğumu kesiyorum, kibar bir sohbet konusu bulmak için yemek odasına göz gezdiriyorum. Duvarlar Ellen ve Steve'in dünyanın dört bir yanında çekilmiş fotoğraflarıyla kaplı. Piramitlerin önünde dururken çekilmiş bir fotoğraflarını görüyorum; Pisa Kulesi; Çin Seddi.

"Vay canına," diyorum çatalıma patates koyarken, "çok seyahat ediyorsunuz, ha?"

"Oh, evet." Ellen ışıldıyor. "Steve ve ben yeni yerleri ziyaret etmeyi hep sevmişizdir, değil mi tatlım?" Uzanıp kocasının elini sıkar. Kocasının cevabı vermiyor, tabağını sosla ıslatıyor. İkisinin de bir teknenin güvertesinde, ellerinde şampanya kadehleriyle durdukları kocaman, şişirilmiş bir fotoğrafı gösteriyor. "Bu bizim ilk seyahatimizdi. Birbirimizi sadece iki haftadır tanıyorduk ama Steve beni bir gemi yolculuğuna çıkarmaya karar vermişti. Çok romantikti."

"Çok güzel," diyorum duvarları tararken. Sebastian'ın tek bir fotoğrafı bile yok. Ne bir bebeklik fotoğrafı, ne de bir mezuniyet fotoğrafı. Hiçbir şey yok. "Hiç onlarla gittin mi?" Ona soruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, Cami'ye bir kaşık püre uzatıyor.

"Sebastian bizimle hiç gelmedi. Her zaman askeri kampta bağlıydı." Tavuğunu keserek bana yan yan bakıyor. "Sanırım sana bundan hiç bahsetmedi."

Neşeyle, "Öyle mi?" diyorum.

"Ve bu seni rahatsız etmedi mi?" İnanılmaz bir ses tonuyla soruyor. "Neden rahatsız etsin ki? Orduya karşı hiçbir şeyim yok."

"Normal bir askeri kamp değildi, anlarsınız ya. Davranışsal bir ıslah programıydı." Öne doğru eğilip sesini komplocu bir şekilde alçaltıyor. "Sebastian gençken başını çok belaya soktu."

Seb, Cami'nin kâsesini bir *gümbürtüyle* yere bırakır. "Anne. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Plastik kaşığı yavaşça ondan alıyorum.

"Ne?" Ellen masumca göz kırpmıyor. "Eğer o senin kız arkadaşınsa, tatlım, geçmişini bilmesi gerekir. Ona daha önce anlatmadığına şaşırdım. Bu biraz haksızlık, sence de öyle değil mi?"

"Yıldız bir öğrenci olmalı," diye araya giriyorum, Cami elini sallayıp bir lokma daha püre almaya çalışırken ona gülümsüyorum. "Tanıdığım en nazik, en kibar, en disiplinli adamlardan biri."

Sebastian bana sert bir bakış attı. Ellen kaşlarını çatıyor. Cami'ye bir kaşık daha yediriyorum ve onu mideye indirirken küçük mutlu *nom nom* sesleri çıkarıyor. "Yemeğinizi gerçekten seviyor Bayan Bright. Tıka basa yiyor."

Ellen kayıtsızca gülümsüyor. "Çok tatlı bir şey," diyor dikkati dağılmış bir şekilde. "Yine de söylemeliyim ki, sana pek benzemiyor canım." Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Eğer rolleriniz ters olsaydı, oğlumu postacıyla yatmakla suçlardım!"

Patatesten bir ısırık aldım ve bu görüntü lokmamı boğazıma tıkamama neden oldu.

"Yani, gerçekten. Soy ağacınızda *egzotik bir* miras mı var?" Ellen nazıkçe devam ediyor. "Yani, pek öyle görünmüyorsunuz ama Camilla da... tam anlamıyla *İngiliz gibi* görünmüyor. Ve kesinlikle bizim tarafımızdan bakmıyor. Biz köklerimize kadar İngiliziz."

Beklentiyle Sebastian'a bakıyorum. Sırf annesine yalan söyleyebilsin diye koca bir ırksal geçmiş icat edecek değilim. Sebastian iç geçiriyor, peçetesiyle ağzını siliyor ve bardağına uzanıyor.

"Belki de söylemem gerekirdi," diyor sakince, bir yudum su alarak. "Beth aslında annesi değil."

KIRK İKİ

BETH

Masanın etrafındaki tüm gürültü kesilir.

Ellen'in dudakları incelir. "*Sebastian. Sakın bana zavallı bir kızla yattığını, onu hamile bıraktığını ve sonra çocuğunu alıp sana bakan bir sonraki fahişeye gittiğini söyleme?*"

Kaşlarım havaya kalktı. Vay be. Daha önce bana hiç *fahişe* dememişlerdi.

Sebastian'ın çatalını sıkıca kavrayışını izliyorum. "Beth hakkında böyle konuşma _."

"Sadece söylüyorum canım, çok dikkatli olamazsın. İyi bir maaş alıyorsun. Bu da seni genç kadınlar için çok çekici kılıyor."

Seb'in yüzüne kan hücum eder. "*Anne-*"

Ben devreye giriyorum. "Sorun değil Seb. Yani, sanırım, bir bakıma, Ellen haklı. Seni paran için kullanıyorum." Annesine gülümsüyorum. "Ben onun kız arkadaşı değilim; dadısıyım. Sebastian şu anda işte çok meşgul ve hafta içi Cami'ye bakmak için yardıma ihtiyacı var."

Ellen'in ağzı açık kaldı. "*Dadı mı?*" Dehşete düşmüş bir halde sorar.

Steve çatal bıçak takımını bırakır ve sonunda konuşur. "Annesine ne oldu?" Sesini alçaltarak sorar.

Sebastian su bardağını inceliyor. "Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce tesadüfen birlikte olduk, sonra irtibatı kaybettik. Birkaç hafta önce Cami'yi bana gönderdi ve ona göz kulak olmamı istedi. Uyuşturucu bağımlısı olduğu ve rehabilitasyona gireceği ortaya çıktı."

Çok uzun bir sessizlik oldu. Cami mutlu bir şekilde gevezelik ediyor, elini patateslerine daldırıyor, sonra bana bakıyor.

"Peki tüm bunları bize baştan söylememenin bir nedeni var mı?" Ellen sonunda soruyor, sesi asitli.

"Çünkü öğrendikten sonra ona farklı gözle bakacağını biliyordum," diyor Sebastian dürüstçe. "Onu bir bağımlının gayrimeşru çocuğu olarak görmeden önce *torunun* olarak görmeni istedim."

"Gerçek bu, değil mi?" Ellen Cami'ye bakar, yüzünün her yerinde hoşnutsuzluk vardır. "Aman Tanrım. Sanırım bu, annenin hamileyken uyuşturucu kullandığı anlamına geliyor! Bebek herhangi bir şeye bağımlı mı? Herhangi bir..." hassas bir dehşet içinde titriyor, "*gelişim sorunları* var mı?"

Sebastian'ın yüzü öfkeden bembeyaz kesilir. "Eğer olsaydı, daha az değerli olmazdı! Annesinin bağımlılığı nasıl onun suçu olabilir?!"

"Cami tamamen sağlıklı," diye söze giriyorum, elimden geldiğince tatlı bir şekilde gülümseyerek. "Onu çocuk doktoruna kontrol ettirdik."

Cami ellerini muzaffer bir edayla havada sallıyor, sonra Seb'in gömleğine patates siliyor. Seb onun küçük avucunu yakalıyor ve sertçe öpüyor, çenesi öfkeyle geriliyor.

"Peki o neden burada?" Ellen bana bakma zahmetine bile girmeden devam ediyor. "Neden bir dadıya ihtiyacın olsun ki? Gerçekten, çocuklarına bakması için *yardımcı tutan* ebeveynlerden biri mi olacaksın?" Alay etti. "Şey, sanırım anlıyorum. Muhtemelen en iyisi ona bakması için başka birini bulmanız. Bunu yapabileceğinden şüpheliyim."

Kaşlarımı çattım. Bu ses tonundan hoşlanmadım. "Sebastian bebeğine bakmaktan çok daha fazlasını yapabilir."

"Eğer öyle olsaydı, canım, o zaman burada olmazdın," diyor küçümseyerek. "Ben şahsen bir çocuğa yapılacak en kötü şeyin onu kendin yetiştirmek yerine bir yabancıya emanet etmek olduğunu düşünüyorum. Baban gittiğinde bile seni ne bir kreşe verdim ne de bir bakıcı tuttum."

"Hayır," diyor Sebastian soğuk bir şekilde, "beni Amerikan askeri kamplarına gönderdiniz. Belki de Beth'in çocuğumu ağladığında kucaklayıp ona masal kitapları okumak yerine tatbikatlarda koşturmasını ve ağır işlerde çalıştırmasını tercih ederdiniz? Bu sizin için daha kabul edilebilir olur muydu?"

Ellen'in yüzü kızarır. Masaya doğru eğildi, neredeyse şarap kadehini devirecekti. "O kamplara gönderildin çünkü sen

Şımarık, saldırgan bir velet gibi davranıyorsun," diye tıslıyor. "Bu *benim* suçum değil. Oğlumu uzağa göndermek *istediğimi* mi sanıyorsun?"

"Oh, evet, kalbin kırık gibiydi. Her gittiğimde Bahamalar'da bir gemi seyahatiyle kendini neşelendirmen gerekiyordu."

"Başka seçeneğim yoktu! Beni korkutuyordun!"

"Seni *korkutuyor* muydum?" Sebastian tekrarlıyor, alnında bir damar zonkluyor. "Ben trenler hakkında okumayı seven ve örümcek öldürmeyi reddeden 1.80 boyunda, on iki yaşında bir çocuktum. *Seni* nasıl korkutabilirim ki?!"

"Çok saldırgandın! Hiç sebep yokken Steve'in dişlerinden birini kırdın!"

"Sana bağıırıyordu! Korkmuş görünüyordun!"

"Lütfen, bunu *benimle* ilgili hale getirme. Kahraman bir kurtarıcı gibi davranmıyordun, sadece öfkeli, şiddet yanlısı bir çocuktun. Şu dövdiğün Emile denen çocuğu hatırlıyor musun?"

Seb kaşlarını çatar. "Emile - *Emile White'ı mı* kastediyorsun? O benim en iyi arkadaşımdı, *onu* asla dövmedim!"

"İşte o." Bana döndü ve üzgün bir şekilde başını salladı. "Neredeyse zavallı çocuğun bacağını kırıyordu."

"Futbol oynarken *ona çalım* attım. Düştü, dizini sıyırdı ve tekrar ayağa kalktı."

Ellen'in dudakları büzülür. "Annesi bana senin ona zorbalık yaptığından şikayet etti."

"*Kabadayısını* ne kadar sık yemeğe davet ettiğini düşünürsek, bir tür mazoşist olmalı-"

"Sadece söylüyorum. Her zaman şiddet yanlısı oldun. Yani, şu haline bir bak." Dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. "İşte buradayız, güzel bir aile yemeği yemeye çalışıyoruz. Bütün günümü mutfakta köle gibi çalışarak geçirdim. Ama sen bana sesini yükseltmeden *on* dakika bile oturup yemek yiyemiyorsun. Hem de kendi *çocuğunun* önünde." Bana döndü. "Belki de onu odadan çıkarmalısın. Gelişmekte olan çocuklar için ebeveynlerinin bu şekilde sinirlendiğini görmek kötüdür. Her türlü travmaya neden olabilir."

Dişlerimi sıkarak gülümsüyorum. "Cami pek de travma geçirmiş gibi görünmüyor." İkimiz de bebeğe bakıyoruz. Mutlu bir şekilde patateslerinin içinde patty-cake oynuyor, mama sandalyesinde bacaklarını tekmeliyor. Hepimizin ona baktığını görünce kahkahalarla ciyaklıyor ve yemek tepsisinin üzerine yüzüstü düşüyor. Seb onu nazikçe yukarı çekiyor, yanaklarını temizliyor ve ona tam bir hayranlıkla bakıyor.

Ellen burnunu çeker. "Pekala. Bu sadece bir zaman meselesi. Yerinizde olsam oğlumu yakından takip ederdim. Çoğunlukla kendini kontrol edebiliyor ama küçük bir olay bile yetiyor. Dürüst olmak gerekirse, öfke yönetimi sorunlarıyla, uygun bir ebeveyn olup olmadığı konusunda endişelenmekten kendimi alamıyorum. Çocuğun başına bir şey gelmesinden nefret ediyorum."

Ağzım açık kaldı. Gürültülü, ani bir *çatırtı*. Sıçradım ve Sebastian'ın paramparça olmuş şarap bardağını sapından tuttuğunu gördüm. O kadar sert tutuyordu ki, yanlışlıkla bardağı parçalara ayırmıştı. Masa örtüsünün üzerindeki cam parçalarına bakarken yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti.

Bir an için kimse bir şey söylemedi.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyor, koltuğunu geriye itiyor ve neredeyse koşarak odadan çıkıyor.

"*Ve işte orada,*" diye iç geçiriyor Ellen, onun gidişini izlerken. "Ne kadar oldu, on beş dakika mı? Eğer cam eşyalarımı kırmadan bu kadar dayanamıyorsa, bir çocukla nasıl başa çıkabilir anlamıyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak arkasına yaslandı. "Yerinde olsam yetkilileri arayıp bu davranışından haberdar etmeyi ciddi ciddi düşünürdüm. Bunun seni işinden edeceğini biliyorum ama çocuk için doğru olan bu."

Derin bir nefes alarak çatal bıçak takımımı yavaşça yere bıraktım. "Neyin var senin?" Sessizce sordum.

Gözlerini kırıştırıyor. "Ne?"

"Neyin var senin?" Tekrar ediyorum. "Neden Sebastian'ın bebeğine zarar vereceğini ima ediyorsun?"

Burnunu çekiyor. "Çünkü onu tanıyorum canım. Nasıl biri olduğunu biliyorum."

Tersledim. "Onu tanı mıyorsun! Tüm gençlik yılları boyunca onu uzaklara gönderdin!"

"Agresif bir çocuktı. Onunla baş edemedik."

"Yapmalıydın! Acıyı görmezden gelerek ya da birini döverek iyileştiremezsin! Bir çocuk incindiğinde, bunun için onu *cezalandıramazsın*." Başımı salladım. "Biliyor musun, çoğu araştırma davranışsal eğitim kamplarının aslında küçük çocuklara zarar verdiğini gösteriyor. Oğlunuzu gönderdiğiniz gibi askeri kamplar, çocuğa doğru kararlar alması için gereken terapiyi vermek yerine fiziksel cezaya ve tam itaate *zorlamaya* odaklanıyor." Ağzını açıyor ama sözünü kesiyorum. "Ve size şunu söyleyebilirim ki, bir çocuğu altı yıl boyunca her tatile götürecek *hiçbir* davranış düzeltme merkezi yok. Eğer bu kadar uzun sürüyorsa, belli ki işe yaramıyor. Bu da ya programın parasını ödediğiniz ya da onu denetlenmeyen bir kampa gönderdiğiniz anlamına gelir ki bu durumda oğlunuzu gerçek bir tehlikeye atmış olursunuz. İzinsiz davranış kamplarında çocuklar *öldü*. Fiziksel, zihinsel ve duygusal istismara uğradılar. Ama siz umursamadınız, değil mi?" Duvarlara el sallıyorum. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence on yıldan fazla bir süre bir ilişkinin içinde sıkışıp kaldın ve sonunda boşandığında eski hayatını geri istedin. Tekrar bekar ve bağlantısız olmak istedin. Randevular, partiler ve pahalı tatiller istediniz. Bu yüzden, *desteğe ihtiyacı olan bir* oğlu olan bir *anne* yerine yirmili yaşlarında bir kadın gibi ortalıkta dolaşabilmek için kendi çocuğunu defalarca uzaklara gönderdin. Daha yeni babasını kaybetmişti! Tabii ki kızgın olacaktı! Öyle olmasaydı, insan olmazdı!"

Kapıda bir ayak sesi var. Sebastian elinde faraş, karanlık gözleriyle beni izliyor. Susmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Kendimi yanıyormuş gibi hissediyorum. Bakımevindeyken yüzlerce çocuğun ebeveynleri tarafından terk edildiğini gördüm. Hafta sonları ziyaret edeceklerine söz verip hiç gelmeyen ebeveynler. Çocuklarını doğum günlerinde dışarı çıkarmayı teklif edip son anda iptal eden ebeveynler. Çocuklarını hala sevdiklerine yemin eden ama onlara rahatsızlık veriyormuş gibi davranan ebeveynler.

Ve bu *adil* değil.

Ellen bana bön bön baktı. "Benimle böyle konuşma! Onun nasıl biri olduğu hakkında *hiçbir* fikrin yok-"

Sözünü kestim. "Onun bir çocuk olduğunu ve duyguları yüzünden onu cezalandırdığınızı biliyorum. Onu o kadar kötü cezalandırdınız ki, hala bir şeyler hissetmekten korkuyor. Tanrı aşkına, ondan *geğirmesini* istediğimde adam neredeyse panik atak geçiriyordu.

onun bebeği. Onu bir tür canavar olduğuna inandırdın, oysa aslında ona bok gibi davranan sendin. Sebastian Cami için mükemmel bir baba. Ona karşı uyumlu, sevgi dolu ve nazik. O kötü bir ebeveyn değil. Buradaki tek kötü ebeveyn sensin."

Zor nefes alarak ara veriyorum.

Kimse bir şey söylemiyor. Steve ve Ellen'ın yüzleri gevşek. Sebastian dik durmak için buna ihtiyacı varmış gibi kapının pervazına yaslanıyor. Tüm bunların ortasında Cami, yanaklarına patates püresi bulaşmış halde uyuyakalıyor.

Saniyeler geçtikçe içimde bir utanç duygusu oluşmaya başlıyor. Benim neyim var böyle? Bütün bu yolculuk Cami ile büyükanne ve büyükbabası arasında bir ilişki kurmak içindi ve ben bunu mahvettim. *Mahvettim.*

Göğsüm aniden çok daraldı. Yanaklarım yanıyor. Boğazım şişiyor. Buradan çıkmak zorundayım.

Bir adım geri atıyorum, ayağım sandalyemin ayağına dolanınca neredeyse takılıyorum. "Ben. Um. Banyonuzun nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?" Mırıldanıyorum.

KIRK ÜÇ

SEBASTIAN

Sessizliği ilk bozan Steve oldu. "Üst katta," diye mırıldanarak kendine biraz daha şarap doldurdu. "Soldaki ilk kapı."

"Teşekkür ederim," diye ciyaklıyor Beth, dönüp koşarak odadan çıkıyor. Ayak seslerinin kayboluşunu dinliyorum. Sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyor.

"Şey..." Annem peçetesini dudaklarına bastırarak şöyle diyor. "Sanırım iyi bir yardımcı bulma konusunda biraz derse ihtiyacın var."

Hiçbir şey söylemiyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Yavaşça Steve'e dönüp yemesini izliyorum.

Eskiden bu adamdan varlığımın her molekülüyle nefret ederdim. Ailemi mahvettiği için. Annemi bana düşman ettiği için. Ondan o kadar nefret ederdim ki, onunla neredeyse hiç konuşmazdım bile. Ne zaman kamptan eve dönsem, birbirimizi görmezden gelirdik.

Onunla konuşmalıydım, fark ettim.

Üvey babamla ilgili bir şey var; o yalan söylemez. Tanıdığım en açık sözlü adamdır. Tek umursadığı şey iş ve hisse senetleridir. İnsanlarla iyi geçinmeye çalışmakla uğraşmaz. Ona bir soru sorarsanız, ya görmezden gelir ya da doğrudan cevap verir.

"Bu doğru mu?" diye sordum. "Sadece beni yolundan çekmeye mi çalışıyordun?"

Şarap kadehini yere bırakıyor. "Ellen'la evlenmeden önce ona sorunlu bir çocuk değil, bir eş istediğimi söyledim. Seni evin etrafında istemiyordum. Her gün işten eve döndüğümde, etrafta üzgün üzgün dolaşan ve benden nefret eden bir ergenle karşılaşmak istemiyordum."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Teşekkürler."

Omuz silkiyor, tavuktan bir ısırık daha alıyor. Annemin ağzı açık kalır. "Steven! Böyle söyleme!"

Gözlerini deviriyor. "O artık bir erkek, Ellen. Gerçeği kendisi de görebilir. Ona yalan söylemenin bir anlamı yok. Yirmi yıl önce yaptığın bir şey için kendini savunmayı bırak ve hayatına devam et."

"Ama-"

"O haklı," diyorum ona. "Eğer beni savunmak istiyorsan, bunu ben çocukken yapmalıydın." Steve'e bakıyorum. "Ne olmuş yani? Terapi, askeri kamp, hepsi beni yolundan çekmek için miydi? Beni yatılı okula falan gönderemez miydin?"

Patatesten bir ısırık daha alıyor. "Onun fikriydi," diye mırıldandı. "Ona bana bir daha vurursan onu terk edeceğimi söyledim. Eğitim kampının işe yarayacağını düşündü."

"Steven!" Annem tıslıyor. "Ne diyorsun lan sen?" Bana doğru dönüyor. "Senin için her zaman elimden geleni yaptım, Sebastian."

"Benim yerime erkek arkadaşını seçtin," diyorum. "Elinden gelenin en iyisi buysa, oldukça baktandı." Cami'ye bakıyorum. Mama sandalyesinde uyukluyor. Nemli yanağına yapışmış saçlarını okşuyorum, parmağımı tutuyor ve gözlerini açmıyor.

"Biraz kestirmek ister misin?" Ayağa kalkıp onu dikkatlice mama sandalyesinden kaldırarak soruyorum. Onu salona taşıırken omzumun üzerinden sarkıyor, boynuma doğru minik nefesler alıyor. Beth katlanabilir bir karyola getirmişti, ben de çantamdan çıkarırken onu araba koltuğuna yatırdım. Onu dikerken, kafamın arkasında bir anı kıvılcımlanıyor. Acemi birliğindeki ilk yılımda bir eğitim çavuşuyla yaptığım konuşmayı hatırlıyorum. Akşam yemeğinden sonra beni ofisine çağırması ve karşısına oturtmuştu. Hatıralarım canlanırken kaşlarımı çatarak arkama yaslanıyorum.

"Burada ne işin var Bright?" Çavuş Carson masanın karşısından bana dik dik bakarak bağırtıyor.

Ona öylece baktım. "Beni buraya siz çağırdınız, efendim."

Sabırsızca ofluyor. "Ofisimde olmaz. Neden? Neden? Sikeyim. Sen. Sen. Buradasın?" Tekrarlıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden çenemi kapalı tutuyorum. İç geçiriyor. "Burası bir davranış düzeltme tesisi. Buraya geldiğin günden beri açık kapıları tutuyorsun, lütfen ve teşekkür ederim diyorsun ve kantinci kadına gülümsüyorsun. Yıllardır burada kalan çocuklarımız var ve çoğu senin ilk günkü kadar kibar ve terbiyeli çıkmıyor. Bu yüzden bilmek istiyorum, annen ve baban seni neden buraya gönderdi?"

Çizmelerimi yere sürtüyorum. "Ben şiddet yanlısıyım," diye mırıldanıyorum.

"On iki yaşındasın. Ne yaptın, rugby maçında birine çok mu sert vurdun?" "Annemin erkek arkadaşına yumruk attım. Dişlerinden birini kırdım."

Kaşları kalkıyor. "Senin gibi cılız bir şey mi? Ne yani, yaşlı bir adam mıydı?"

"Hayır, efendim."

"Bunu hak etti

mi?" "Hayır,

efendim."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Seni yolcu etmek istiyorum. Senin için yapabileceğimiz bir şey yok.

Burada. Ailen parasını biriktirse iyi olur."

Gözlerim büyüdü. "Hayır. Lütfen yapma." Annem bana burada olduğum için şanslı olduğumu binlerce kez söyledi. Steve'in ona vurduğumda polisi aramak istediğini ama onun yerine acemi birliğine gönderilebileceğime onu ikna ettiğini söylüyor. Eve gönderilirim bana ne olacağını Tanrı bilir.

Çavuş Carson'ın gözleri granit gibi sert. "Cidden askeri kampı kendi evine mi tercih ediyorsun? İki dakikalık soğuk duşlar ve günde dört saatlik ev işleriyle mi? Video oyunu yok, televizyon yok, kız yok? Böyle olmasını mı tercih ediyorsun?"

Başımı sallıyorum. Hiç şüphe yok. Eve dönmek istemiyorum. Beni orada istemiyorlar. Ne annem ne de babam. Steve bile. Evde benim için hiçbir şey yok.

Bir an için yüzünde üzüntü belirir. Başını sallayıp ayağa kalkıyor. "Peki. O zaman geri dönme. Sıraya geri dön."

Arkamda bir ayak sesi duyuyorum ve gözümü kırpıştırarak transımdan çıkıyorum.

"Eski beşik battaniyelerini yıkadım," diyor annem sessizce. "Onları her zaman yatak pedinden daha çok sevmişsindir." Bana katlanmış bir yıgın çarşaf uzatıyor. Bir an düşündüm, sonra onları aldım.

"Teşekkürler."

Kanepeye oturup karyolayı dikkatlice hazırlamamı, ardından Cami'yi yeni çarşafalara yerleştirmemi izliyor ve minik yanağındaki salyaları okşuyor.

"Sebastian," diye başladı tereddütle, "Steven'ın söyledikleri hakkında." "Umurumda değil," diyorum. "Gerçekten umurumda değil, anne."

Gerçek bu. Artık kızgın bile değilim. "Nasıl olduğun umurumda değil bana davrandın. Haklı ya da haksız olmanız, kendinizce sebepleriniz olması ya da üzgün olmanız umurumda değil. Bunların hiçbir önemi yok. Şu anda tek umursadığım Cami."

Alay ediyor. "Oh, lütfen. Kızın var olduğunu yeni öğrendin."

"Ve o her şey," diye araya giriyorum. "Her şeyim." Cami'nin uyuyan yüzüne bakıyorum. Duygular üzerime hücum ediyor, boğazımı sıkıyor. "Bunların hiçbirisi onun suçu değildi," diyorum sessizce. "Benim hakkımda ne istersen söyle. Annesi hakkında ne istersen söyle. Ama Cami bir çocuk. *Benim* çocuğum. Başına gelen hiçbir şey onun suçu değil. Ve ben onu seviyorum. Onun her şeye sahip olmasını istiyorum."

Uzun bir süre sessiz kalır. "Onu bugün neden buraya getirdin Sebastian?" Sonunda sorar. "Baban gittiğinden beri benimle hiçbir şey yapmak istemedin. Peki şimdi neden buradasın?"

Kaşlarımı çattım. "Bu doğru değil."

"Öyle." Ona bakıyorum. Gri gözleri uzaklara bakıyor. "O her zaman senin favorindi. O gittikten sonra benden nefret ettin. Boşanma için beni suçladın. Ve aileyi yeniden kurmak için yeni birini bulmaya çalıştığımda benden daha da çok nefret ettin. Hiçbir şeyi doğru yapamadım."

"Senden nefret etmedim."

"Babanı bulmam için bana yalvarırdın, böylece senin velayetini alabilirdi." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bunun nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı? Kocam beni istemiyordu. Çocuğum beni istemedi. Ölü ya da diri olmamı umursayan tek kişi Steven'dı. Ne yapmam gerekiyordu?"

İç çekme isteğimi bastırıyorum. "Cami'yi buraya getirdim çünkü bir aileyi hak ediyor. Anne tarafından hiçbir akrabasıyla görüşmüyor. Ne teyzesi, ne amcası, ne de kuzeni var. Onun bir büyükannesi olsun istiyorum." Ses tonum sertleşiyor. "Ama ona yalan söylediğini, onu manipüle ettiğini ya da onu olmadığı bir şeymiş gibi gösterdiğini yakalarsam, onu bir daha asla göremezsin. Asla. Bu konuda ikinci bir şansın olmayacak. Ona bana davrandığın gibi davranma." Ayağa kalkıyorum. "Beth'i kontrol etmeye gidiyorum. Ona bakmak ister misin?"

"I..." Cami'ye bakıyor. Küçük bir melek gibi uyuyordu, tombul yanakları pembeydi. "Evet. Tamam."

"Tamam." Cami'nin saçını son bir kez okşadıktan sonra dadımı bulmaya gidiyorum.

KIRK DÖRT

SEBASTIAN

Üst kata çıktığımda, doğruca banyoya gittim. Kilitliydi. Kapıyı çaldım. "Beth? İyi misin?"

İçeride burnunu çekiyor. Midem bulanıyor. Tanrım, içeride *ağlıyor* mu?

"Beth." Kapıyı tekrar çaldım. "Kapıyı aç."

Bir iç çekiş, akan bir musluk sesi ve ardından kilit tıkırdıyor. Beth kapıyı açıyor ve bana göz kırpmıyor. Yanakları ve burnu pembeleşmiş, gözleri parlıyor. Onu kollarıma almadan önce düşünmedim bile. O kadar yumuşak ki şok edici; teni, göğüsleri, *saçları* bana baskı yapıyor ve ben de elma-tarçın kokulu bir yorganın içinde boğuluyor olabilirim.

"Neden ağlıyorsun?" Saçlarına fısıldıyorum.

Gülüyor, gözlerini siliyor. "Bilmiyorum. Belki de regl dönemimdeyimdir. Bu sabah sütüm bittiğinde ağladım." İç çekerek uzaklaşıyor. "O kadar sinirlendiğime inanamıyorum. Çok ama *çok* üzgünüm, Seb."

Ona bakıyorum, inanamıyorum. O *üzgün*. Hayatım boyunca beni savunan ilk kişi olduğu için özür diliyor.

"Buraya gel." Elini tutup onu koridora yönlendiriyorum ve eski yatak odamın kapısını iterek açıyorum. Taşındığımdan beri neredeyse hiç dokunulmamış, çocukluk yıllarımdan bir zaman kapsülü gibi. Eski film posterlerim hâlâ duvarda asılı ve kitap raflarım bilimkurgu kitaplarıyla dolu. Pencere pervazımda bir sıra koleksiyonluk araba maketi dizili.

Beth etrafına bakar ve ağlamaklı bir şekilde güler. "Vay anasını," diye fısıldıyor. "Sen de bir ineksin."

Onu nazıkçe yatağa itiyorum ve yanına oturup yanaklarındaki gözyaşı izlerini siliyorum. "Neden üzgünsün?"

"Sanırım daha çok utandım. Bu gerçekten uygunsuzdu." Ellerine bakıyor. "Tüm bu ziyaretin Cami hakkında olması gerekiyordu ve ben bunu onun için mahvettim. Büyükannesi ve büyükbabasıyla olan ilişkisine zarar verdim." Hiçbir şey söylemiyorum. Kalbim göğsümde acı verecek kadar sert atıyor. "Çok *sinirlendim*," diye mırıldanıyor. "Sebastian, sana *bok* gibi davrandılar. Şimdi büyüdüğün halde hâlâ kafana girmeye çalışıyorlar. Bu hiç *adil* değil. I-"

Artık kendimi tutamıyorum. Vücudumda kaynayan tüm enerji sonunda serbest kalıyor ve öne doğru eğilip iki elimle yanaklarını kavriyorum ve ağızlarımızı birbirine yapıştırıyorum.

Uzun bir öpüşme değil -sadece sıcak, sert bir dudak teması- ama geri çekildiğimde Beth suyun altındaymış gibi nefes nefese kalıyor.

"Ne?" diye soruyor nefes nefese. Bana bakarken gözleri bulanık ve odak dışı.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce, yanağımı onunkine değdirerek. "Teşekkür ederim."

"Ne... Ben... kızgın değil misin?" Çenesinin yan tarafını okşadığımda nefesi kesiliyor. Bana doğru sallanıyor, göğsüme yaslanıyor.

"Hiç de değil." Dudaklarımı pembe ağzının kenarında gezdiriyorum. Artık onu öpmeye başladığıma göre, görünüşe göre duramıyorum. "Beth. Bütün çocukluğum boyunca bende bir *sorun* olduğunu düşündüm."

"Yoktu," diye fısıldıyor. "Sorun sen değildin, Seb."

Onu tekrar öpüyorum ve bu sefer o da beni öperek karşılık veriyor, bir elini gömleğimin ön kısmına sokuyor ve dudaklarımı okşuyor. Ağızlarımız çekingenlikten çaresizliğe geçiyor ve öpüşme hızla sıcak ve ağır bir hal alıyor. Önüme düşüyor ve ben onu öpüyorum, öpüyorum, öpüyorum, dillerimiz birbirine kayıyor, haftalarca süren arzu, şehvet ve hayal kırıklığını döküyor.

Tanrım. Beth'in bana ilgi duyduğunu biliyordum -kız hayatını kurtarmak için duygularını saklayamazdı- ama benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini hayal etmeye asla cesaret edemezdim.

"Cami'yi aşağıda bırakmakta bir sakınca görmüyor musun?" Öpücükler arasında nefes alıyor.

Ağızına karşı başımı sallıyorum. "O uyuyor. Birlikte geçireceğimiz biraz yalnız zamanın annemin kendine gelmesine yardımcı olacağını

umuyorum." Dudaklarına küçük emici bir öpücük konduruyorum.

Boynunun kıvrımı ve kirpikleri titriyor.

"Cami'nin böyle bir etkisi var," diye kabul ediyor ve bana daha iyi erişim sağlamak için başını geriye eğiyor. İpucunu değerlendirerek ağzımı boynunun yumuşak kıvrımından aşağıya doğru kaydırıyorum ve ince derisinin altında atan nabzını emiyorum. Lezzetli bir şekilde titriyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. *Bunu* kaçırdığıma inanamıyorum.

Elim hâlâ kalçasında kilitli. Elbisesinin eteğiyle oynayarak bir santim yukarı kaydırıyorum. Parmaklarıma bakıyor, nefesi donuyor.

"Bu iyi mi?" Elimi tekrar aşağıya doğru kaydırarak mırıldanıyorum.

Nefes nefese gülüyor. "*Evet*. Prezervatif taksaydın daha iyi olurdu."

Sözümü sakınmadan cüzdanımı kot pantolonumdan çıkarıp çevirerek açıyorum ve içinden küçük bir folyo paket çıkarıyorum.

Beth hareketsiz kalır. "Bunu neden ailenin evine getirdin ki?"

"Cyrus'un onları kulüpten geri getirdiğini ve şansımız yaver giderse diye herkesin cebine koyduğunu söylesem bana inanır mıydınız?"

"Muhtemelen."

"Yok."

Nefesini içine çekiyor, sonra bana doğru dönüyor ve gözlerimle buluşuyor.

"Ne kadar sürecek?" Fısıldıyor.

"Seni ilk gördüğümünden beri," diye itiraf ediyorum. Artık yalan söylemenin bir anlamı yok.

Göz bebekleri büyüyor. Başka bir öpücük için ağzını kaldırıyor ve bu sefer daha sıcak, daha derin. Daha muhtaç. Elimi göğsüne doğru kaydırıyorum. Sütyen giymiyor ve elbisesinin hafif pamuğunun altında göğüslerinin yumuşaklığını ve sıcaklığını hissedebiliyorum. Hafifçe sıkıyorum ve başı geriye düşüyor. Kırmızı bukleler yüzüne dökülüyor.

"Seb," diye mırıldanıyor.

Avuçlarını göğsümün düzleminde gezdirirken onu kendime doğru çekiyorum. Üst düğmemi açıyor ve boğazımı ısırtıyor. Bir ürperti bedenimi sarıyor. Ağzını tekrar kendime çekiyorum. Gençler gibi öpüşüyoruz, koşuyoruz

ellerimizi birbirimizin üzerinde gezdiriyor, öpüşürken kendimizi kaybediyorduk. En son ne zaman böyle bir öpüşme yaşadığımı hatırlamıyorum. Ciğerlerimi sızlatan bir öpücük, çünkü geri çekilme düşüncesine dayanamıyorum. Çok geçmeden bana karşı titriyor ve inliyor, kalçalarını yatak örtüsüne doğru hafifçe sallıyor. Ereksiyonum o kadar sert ki fiziksel olarak acıtıyor; pantolonumun içinden kendimi avuçluyorum, kanın gümbür gümbür zonklamasından irkiliyorum. Lanet derim yarılacakmış gibi hissediyorum.

Beni kim suçlayabilir ki? Haftalardır hayalini kurduğum şey işte buydu. Jack ve Cyrus Beth'i akşam yemeğine davet ettiklerinden ve onun yumuşak inlemelerinin duvarlardan süzüldüğünü ilk duyduğumdan beri. Son birkaç hafta işkence gibiydi. Her gece, yatak odamın duvarının diğer tarafında neler olduğunu hayal ederek yatakta tek başıma uzanıyorum.

Artık öyle değil. Şimdi, nihayet, sıra bende.

Kollarımı beline doluyorum ve onu kucağıma çektiğimde şaşkınlıkla sarsılıyor. "Sana sahibim," diye mırıldanıyorum ve bana karşı rahatlıyor. Parmaklarım elbisesinin eteklerinin altında oynuyor, hassas kalçalarını gıdıklıyor, iç çamaşırının üzerinde geziniyor. Islak ve yumuşak, kaygan bir malzemeden yapılmış; saten ya da ipek. Parmaklarımı kumaşın altından geçirip sıcak göbeğini avuçluyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, yüzünü omzuma bastırarak. Nefesinin boğazımın kenarında çırpındığını hissedebiliyorum. "Tanrım, Seb. Lütfen-"

"Lütfen, ne?" Sessizce soruyorum. "Neye ihtiyacın var?"

"Sadece-" Parmak uçlarımı nemlenen dudaklarında aşağı yukarı gezdirip onları kaygan ve sıcak hale getirirken kalçalarını esnetiyor. "Dokun bana. Sana ihtiyacım var."

Boynuna bir öpücük daha konduruyorum, sonra parmaklarımı yavaşça içine sokuyorum. Ağlamaklı bir ses çıkarıyor ve parmaklarımı kavrayarak etrafımda kenetleniyor. İnliyorum, daha yakına itiyorum, daha derine iniyorum. İçi çok sıcak ve ıslak, erimiş bir bal havuzu gibi. Bileğimi bükerek etrafını yokluyorum, parmak uçlarım iç duvarındaki yumuşak dokuya değene kadar hassas etini okşuyorum.

"Oh!" diye soluyor, tüm vücudu benimkine karşı sarsılıyor.

Saçlarına gülümsüyorum ve parmaklarımı kıvrarak o noktaya masaj yapmaya başlıyorum. Ağzı açık kalıyor, kalçaları tekrar içime giriyor. "Oh," diye boğuluyor, "oh, kahretsin, Seb-"

"Şşşt," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı serbest bırakıp ağzıma götürüyorum. Tadını emmemi izlerken dudakları aralanıyor. Tadı sıcak, misk kokulu ve keskin. Ağzımı sulandırmaya yetiyor.

"Tanrım," diye fısıldıyor, gözleri bana sabitlenmiş. "Seb, lütfen, ihtiyacım var-"

Telefonumun çalmasıyla bölündü. İkimiz de donup kaldık. Yavaşça cebime uzanıp telefonu çıkarıyorum ve ekranı kontrol ediyorum. Arayan Marcellus, şirketimi mikro yönetmeye çalışan aptal yatırımcı. Dişlerimi sıktım. Lanet olsun. Çalmasına izin verirsem patronum çok kızacak.

"Kaldır onu," diye soluk soluğa bağılıyor Beth. "Sorun yok."

Bir an için ona baktım. Geri çekiliyor, saçlarını kulaklarının arkasına itiyor, güzel, kalpli elbisesini tekrar yerine oturtmaya çalışıyor. Kumaş çilli kalçalarından aşağı kayıyor ve onu ilkel bir şekilde örtüyor.

Bundan hoşlanmadım. Hem de hiç.

Eğiliyorum, böylece nefesim kulağını gıdıklıyor. "Sessiz olsan iyi olur," diye mırıldanıyorum kulak memesini ısırarak.

Gözleri büyür. "Sebastian, ne-"

Bir elimi elbisesinin altına sokup kalçalarına doğru çekiyorum ve *Aramayı Kabul Et* düğmesine basıyorum. "Sebastian Bright," diyorum kibarca.

"Bright. Ben Marcellus. Patronunuzla Hindistan'daki fiyatlandırmanız hakkında konuşmak istiyordum ama onun yerine sizi aramamı söyledi." Sesi sinirli geliyor.

"Çok meşgul," diyorum sesimi nötr tutarak. Parmaklarımı tekrar külotunun altına sokup sıcak kıvrımlarını okşarken Beth'in altın rengi gözleri kocaman. Eskisinden daha da ıslak, iç çamaşırını ıslatıyor. İnleme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Sanırım benim için şikayette b u l u n m a n ı z gerekecek, değil mi?"

Marcellus kesiyor. *"Bence orada yaptığınız şey utanç verici."*

"Oh?" Dudaklarımı Beth'in boynunun kıvrımında gezdiriyorum, parmak uçlarımı girişinin etrafında gezdiriyorum. Lezzetli bir şekilde titriyor, kalçalarını birbirine sıkıştırıyor. Elimin sıcak, yastıksı bir yumuşaklığa hapsediyorlar.

"Bakın, buranın fakir bir ülke olduğunu falan anlıyorum ama neden bu kadar büyük bir indirim yapmaları gerektiğini anlamıyorum. Programları doksana satıyorsunuz."

ABD veya Kanada'dakinden yüzde beş daha düşük!"

"Düşük gelirli ülkelerde eğitim programlarının fiyatlarını düşürmek yaygın bir uygulamadır," diye açıklıyorum sabırla. "Dünyanın geri kalanındaki telif hakları bu kaybı telafi ediyor."

Kekeliyor. *"Evet, ama yüzde elli almıyorsunuz. Beşi zor alıyorsun. Hiç para kazanmıyorsun."* Burnunu çekiyor. *"Açıkçası, bence bu ırkçılık. Hindistan'daki herkesin fakir olmadığını biliyorsun, değil mi?"*

"Dünyanın en zengin altıncı ülkesi olarak kabul ediliyor," diye katılıyorum Beth'in boğazını emerken. Nabzının dudaklarımın altında attığını hissedebiliyorum ve biraz ısırıyorum. Sarsılıyor, sonra sitemle bana bakıyor.

Lütfen, diye dudak büküyor, ateşli seksini avuçlarımın üzerine bastırmaya çalışıyor. Sadece yanağını öpüyorum, parmaklarımı ıslaklığında gezdiriyorum.

"Peki o zaman. Neden bizim gibi eğitim programlarının her biri için elli dolar ödemesinler anlamıyorum."

"Çünkü çoğu kullanıcı bunları karşılayamıyor."

"Ama az önce dedin ki-"

"Servet eşitsizliği kavramını anlamıyor musunuz? Programlarımızı satın alan insanların çoğu milyarder değil, devlet eğitiminde okuyan öğrenciler. Çocuklar ya da gençler."

"Eminim aileleri parasını ödeyebilir." Kendini beğenmiş bir şekilde boğazını temizliyor. *"Ben şahsen bunu yapmamız gerektiğini düşünüyorum-"*

Sonunda parmaklarımı tekrar Beth'in içine sokarken onu duymazdan geliyorum. Etrafımda sıcaktan kavruluyor ve inanılmaz derecede yumuşak. Onu parmaklamaya başladığımda gözleri kapanıyor, kabaca dalıyor, olabildiğince derine iniyorum. Tanrım, çok iyi hissediyor.

Marcellus'un konuşmasını bitirdiğini fark ediyorum. "Bu ülkelerin çoğunda, özellikle de Hindistan ve Bangladeş'te çok yüksek oranda ticari korsanlık var," diye devam ediyorum. "Öğrenciler genellikle programlarımızın güncelliğini yitirmiş ya da hatalı olabilen korsan versiyonlarını satın almaya zorlanıyor ya da mecbur bırakılıyor." Parmaklarımı hâlâ içinde gezdirirken başparmağımı uzatıp nazikçe Beth'in klitorisine dokunduruyorum. Gözleri irileşti. Çılgınca omuzlarımı kavırıyor. "Fiyatlarımızı korsan ürünlerle

rekabet edebilir hale getirirsek herkes için daha iyi olur.

kopyalar. Bu şekilde hem biz az da olsa kâr ediyoruz hem de öğrenciler ihtiyaç duydukları bilgileri alıyorlar." Ben konuşurken Beth'in narin memesiyle oynuyorum. Kabarmış ve zonkluyor, sularıyla kayganlaşmış ve o kadar dolu ve olgun ki onu bir dut gibi patlatabilirmişim gibi hissediyorum. Başparmağımla yuvarlıyorum ve o çıldırıyor, tüm vücudu yataktan fırlıyor. Ağzından sert, ürpertici bir nefes çıkıyor.

Hatta bir duraklama oluyor. "*İyi misin Bright?*"

"Kahretsin, kahvemi döktüm," diye yumuşak bir şekilde yalan söylüyorum. "Sizi bir saniye bekletebilir miyim?" Düğmeye basıp Beth'e dönüyorum.

"Tut şunu." Parmaklarım onun içinde hareket etmeyi bırakmıyor, kaygan iç duvarının hassas dokusunu avuçluyor.

"Yapamam," diye soluk soluğa bağılıyor hemen, avucuma sürtünerek. Yüzü parlak pembe ve bana karşı titrerken vücudunun her kasındaki gerginliği görebiliyorum. "Yapamam, bunu durduramam-"

"Bu telefon görüşmesinin sonuna kadar dayanabilirsin," diye mırıldanıyorum şakağını okşayarak. Son bir öpücük çaldıktan sonra aramayı yeniden başlattığımda yumuşakça inliyor.

KIRK BEŞ

BETH

"Özür dilerim," diyor gümüşü gözleri eğlenceyle parlayarak. "Dadımın geleceğini sanıyordum."

Eğer bu kadar tahrik olmasaydım, muhtemelen onu tekmelerdim. Bunun yerine, yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum ve parmaklarını zonklayan amıma sokup çıkarırken nefes almaya çalışıyorum. Ağlamak üzereymişim gibi hissediyorum. Bu çok fazla. Seks sırasında her zaman yüksek sesle konuşmuşumdur ve seksi bir iş adamı beni kucağına oturtup elektrikli matkap gibi tatlı noktama vururken hiç tamamen sessiz kalmak zorunda kalmamıştım. Dizlerinin üzerinde kıvranıyorum, tüm vücudum titriyor.

Seb, telefonu kulağıyla omzu arasına sıkıştırarak, "Bunu bir iyi niyet jesti olarak kabul edin," diyor. "Eğitim almak için mücadele eden düşük gelirli öğrencileri desteklemek istemiyor musunuz?"

Boştaki avucunu karnıma doğru kaydırıp parmakları tenimde gezinirken bir iniltiyi bastırıyorum.

Konuştğu mankafa başka bir şey söylüyor. Kelimeleri çıkaramıyorum ama sanki gittikçe daha da sinirleniyor gibi geliyor. Seb sadece onaylarcasına mırıldanıyor ve göğsümü avuçluyor. Onunla oynamaya başladığında ağzım açık kalıyor, beni parmaklarken ağrıyan eti yuvarlıyor ve sıkıyor.

"Her hayır işini ilan etmemize gerek yok," diye belirtiyor Sebastian, sesi gayet düzgün. "Bu bir nevi hayırseverliğin amacını ortadan kaldırır, değil mi?" Eli bacaklarımın arasında gezinmeye devam ediyor ve doruk noktam içimde birikerek karnımı sıkıyor. Tanrım. Çok *güçlü* hissettiriyor. Kendimi nasıl tutacağımı bilemiyorum. Dudağımı ısıyorum, kucağında kıvranıyorum. Ter ensemden aşağı dökülüyor, saçlarıma yapışıyor. Seb boğazımı sessizce öpüyor ve içimdeki sıcaklık ateş basamağına ulaştığında ağzım açık kalıyor. Kendimi bir uçurumun kenarında asılı, uçurumun üzerinden binlerce mil aşağıdaki bir kanyona bakıyormuş gibi hissediyorum.

Bunu yapamam. Kendimi tutamıyorum.

Kalçasını sertçe kavıyorum, tırnaklarımı batırarak onu uyarmaya çalışıyorum. Kayıtsızca bakıyor, dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Siktir et. Vazgeçiyorum. Artık çok geç. Parmakları içime son bir kez daha pompalıyor ve ben boşalmaya başlayarak uçurumun kenarına geliyorum.

Doruk noktam o kadar güçlü ki neredeyse şiddetli. Yüzümü omzuna bastırıyorum ve kasılmış zevk dalgaları vücudumu sararken, tüm kaslarım ritmik bir şekilde kasılırken, daha sert ve daha sert titremeye başlıyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, göz kapaklarımın arkasında yaşlar boncuk boncuk birikiyor. Nefes nefese kalmamak için nefesimi tutuyorum ve oksijen eksikliği başımın dönmesine neden oluyor.

Seb'in sıkılmış dişlerinin arasından sert bir nefes çıkardığını hissediyorum. "Bir işim çıktı. Seni sonra ararım," diye mırıldanıyor, telefonu kapatıp yatağın üzerine fırlatıyor. Bir kolunu etrafıma dolayarak beni kendine çekiyor ve parmaklarını içimde daha da derine bastırarak beni serbest bırakana kadar beceriyor. Sonunda boynuna doğru inlememe izin veriyorum, kıvrılırken ve üzerinde titrerken içimden yumuşak, çaresiz zevk sesleri dökülüyor. Uyarılmışlığımın elinin her tarafına damladığını hissedebiliyorum, muhtemelen çarşaflarına da bulaşıyor.

"Sana kendini tutmanı söylemiştim," diye kulağıma nefes veriyor, nefesi boynumda sıcak.

Ona ters ters baktım. "Bir dahaki sefere görüntülü arama yaptığında masanın altına tırmanıp -ah! Masanın altına girip sana sakso çekeceğim. Bakalım nasıl başa çıkacaksın."

Başını eğip mememi ağzına alıyor, serbest bırakılmamın son yankılarını içimden sağarken sert pembe çakıl taşını sertçe emiyor, ben titrerken omurgamı ona doğru eğip büküyor. Boşalmamın bitmesini bile beklemeden beni ters çevirip pantolonunu indiriyor ve sabırsızca deri kemerini çekiştiriyor.

Yardım etmek için uzandım. Bir düğme gelişigüzel fırladığında bir *ping sesi geliyor* ama umurunda değil gibi görünüyor. İç çamaşırını aşağı iterek parlak ambalajı kapıyor ve lastiğin üzerinde yuvarlanmaya başlıyor. Elimi uzatıp onu durduruyorum. Ona çıplak bir şekilde bakmak için bir saniye istiyorum. Gözlerimi boyunda gezdirirken donup kalıyor, zor nefes alıyor.

O büyük. Jack kadar kalın değil ama kesinlikle daha uzun. Dudağımı

ısırdım. Tanrım. İçime o kadar *derin* girebilecek ki. Elimini onunkinin etrafına sarıyorum.

uzunluğunda, onu hissetmek heyecan verici; aynı anda hem sert hem yumuşak, avucumun altında seğiriyor. Onu sıkıca kavrayarak pompalamaya başladım.

"Oh, kahretsin," diye inliyor, başı geriye düşüyor. "Beth, lütfen. Dayanamayacağım."

Ona gülümsüyorum. "Şimdi nasıl hissettirdiğini biliyorsun," diye işaret ediyorum, elimi yavaşça şaftının üzerinde gezdiriyorum. Göğsünde nefesi kesiliyor ve ben taşaklarıyla oynamaya başladığımda gözlerini kapatıyor, onları ellerimde hafifçe yuvarlıyor ve sonra parmak uçlarımla altlarını gıdıklıyorum. Kalçaları sarsılıyor. Elleri benimkileri yakalamak için aşağıya uçuyor.

Alt kattan bir gümbürtü sesi geliyor ve annesinin boğuk sesini duyuyorum. Sanki şarkı söylüyormuş gibi. Belki bir ninni?

Seb'in yüzünde acı dolu bir ifade belirir. "Kahretsin. Cami'nin ne kadar uyuyacağını düşünüyorsun?"

Düşünüyorum. "Normalde öğle yemeğinden sonra bir saatten fazla uyur. Ama arabada çok uyumasına izin veriyorum. Ve bilmediği bir yerde. Yakında uyanırsa hiç şaşırırmam."

Küfrediyor ve ellerimi patlayan ereksiyonundan çekip kendisi de lastiğin üzerinde yuvarlanıyor. "Çabuk olmamız gerekecek," diye mırıldanıyor, beni sırtüstü çevirip üstüme çıkıyor. Başım yastığına düşerken küçük bir *oof sesi çıkarıyorum*. "Özür dilerim. Bunun pek romantik olmadığını biliyorum." Dudaklarını boğazımın ortasında gezdiriyor. "Bunu telafi edeceğim."

Gülüyorum. "Sen yeni bir ebeveynsin. Daha azını beklemezdim."

"Annemi uyanıkken onunla bırakmak istemiyorum," diye açıklıyor köprücük kemiğimi, dekoltemi öpüyor ve göbeğime doğru bir çizgi çiziyor. Yumuşak ve sert dudaklarının karnımda yarattığı hissi seviyorum.

"Mm." Bacaklarımı kalçalarına dolayarak onu daha yakına çekiyorum. "Aile evinde hızlı bir sevişme. Kendimi yeniden ergen gibi hissediyorum."

"Garip mi?"

Başımı sallıyorum, kalçalarımıyla onu kendime çekmeye çalışıyorum. "Bence bu biraz ateşli. Sanki... senin başka bir seviyenin kilidini açmışım gibi."

"Bir video oyunu metaforu. Ben ve Jack'in etrafında çok fazla takılıyorsun. Sana bulaşıyoruz."

"*Lütfen*," diye nefes alıyorum ve o gülerek ağırlığını benimkinin üzerine yerleştiriyor. Taş gibi sert aletini kalçalarımın arasına itip kalçalarını salladığında dudaklarım aralanıyor. Şaftı kaygan kıvrımlarımdan çıldırtıcı bir şekilde kayıyor, ağrıyan girişime sürtünüyor.

İnliyorum, kıvranıyorum. "Seb-"

"Tamam mı?" diye mırıldanıyor ve ben çılgınca başımı sallıyorum. "Lütfen. Acele edin."

Yanağımı okşuyor ve bakışlarımı kendisine yönlendiriyor. Sıraya girip yavaşça içime gömülürken soluk gri gözlerine bakıyorum, kendini sıcak, çırpınan merkezimde kılıflıyor. Vücutlarımız doğal bir şekilde birbirine kilitleniyor. İnanılmaz hissettiriyor; kalın ve sert, beni tamamen dolduruyor. İçimde dibe vururken inliyor.

"İyi mi?" Sessizce soruyor.

"Çekil," diye emrediyorum. Gülüyor ve beni itiyor, ben de yüksek sesle ve tiz bir şekilde nefes alıyorum. Elini hızla ağzıma kapatarak inlemelerimi bastırıyor.

"Sessiz ol. Sessiz ol," diye kulağıma hırlıyor. Baş döndürücü bir şekilde kıkırdıyorum, ayaklarımı sırtına gömüyorum. Bana derin, delici bir öpücük daha veriyor, sonra bir eliyle bileklerimi kavıyor, içime girmeye devam ederken onları başımın üzerine sabitliyor, tekrar, tekrar ve tekrar. Vücudum her darbeye elektrik çarpmış gibi kasılıyor. Beni hızlı ve sert bir şekilde beceriyor ve sadece birkaç dakika sonra, ısı tekrar içime akarken, kaynayan, çalkalanan bir deniz dalgasında inşa ederken öz kontrolümün azaldığını hissedebiliyorum. Bileklerim onun tutuşuyla seğiriyor.

Neyse ki çok geride kalmış gibi görünmüyor. Şakağında bir ter damlası toplanıyor ve yüzünden aşağı doğru akıyor. Hareketleri titrekleşiyor ve kontrolsüzleşiyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor boynumu öperken. "Tanrım, Beth. Hissediyorsun-" Nefesi yanağıma doğru fısıldıyor. Karnımdaki gerginlik neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Zirveye ulaşmak için çaresizce kıvranıyor ve kendimi ona sürtüyorum.

"Sadece *gel*," diye inliyorum. "Lütfen."

Başını eğiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Sonunda bıraktığında taşakları geriliyor ve içime boşalıyor. Vücudundaki her kas gerilmiş ve

tutulmuş gibi görünüyor, sert bir kayaya dönüşüyor. Onu kendime doğru tutuyorum, parmaklarımı

Şehvet içime işlerken sıcak teni yüzümde bir bomba gibi patlıyor. Öne doğru atılıyorum ve zevk çığlıklarımı göğsünde boğuyorum.

Çok güçlü. *Çok* güçlü. Kulaklarım uğulduyor, vücudum bükülüyor, görüşüm kararıyor. Ama yine de onu becermeyi bırakamıyorum. Kalçalarımızı öfkeyle birbirine vurmaya devam ediyorum, kendimi ona daha çok sürtüyorum, miyavlarken ve nefes almak için boğulurken bile onu içimde daha derine sokmaya çalışıyorum. Orgazmım doruğa ulaşıyor, solmaya başlıyor ve sonra tekrar yükseliyor ve bunun aynı salınım mı yoksa bir orgazmın diğerine yuvarlanması mı olduğundan emin değilim. Seb'in altında zevkten kasılıyorum, omuzlarını kavriyorum, terli bedenlerimizi birbirine sürterken nefes nefese kalıyorum ve kıvranıyorum. Yatağın başlığı ritmik bir şekilde duvara çarpıyor ama umurumda değil. Seb'in çocukluğunun geçtiği evde olmamız umurumda değil. Ailesinin duyabileceği umurumda değil.

Bu anın bitmesini asla ama asla istemiyorum.

KIRK ALTI

SEBASTIAN

Sonunda ikimiz de gevşediğimizde, bir süre hareketsiz yatıyoruz, nefes nefese, bedenlerimiz iç içe. Kalçalarım hala hafifçe onun içine doğru sallanıyor ve içindeki her küçük baskıda nefesi kesiliyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. En son ne zaman bu kadar iyi seks yaptığımı hatırlamıyorum. Hiç yaptığımdan da emin değilim. Kendimi neredeyse uçmuş hissediyorum, endorfinler öyle bir pompalanıyor ki başım dönüyor.

"Beth," diye mırıldanıyorum ve her tarafı titreyerek yüzünü yastığa gömüyor. "Lanet olsun, Seb," diye mırıldandı. "Sen lanet olası bir nükleer silahsın."

O zaman onun için de iyiydi. Tanrıya şükür. Yumuşak buklelerine sokuluyorum, tatlı elma kokusunu içime çekiyorum. "Sikim yaygın ölüm ve yıkıma mı neden oluyor?"

"Bu lanet olası bir muhafaza tesisine ait. Betondan yapılmış. Yerin elli metre altına gömülü. Dünyanın çekirdeğine yakın bir yerde, hiçbir zavallı masum kızın yanlışlıkla ona rastlamayacağı ve paramparça olmayacağı bir yerde." İçinden bir artçı şok geçerken seğiriyor. "Sanırım öldüm. Vajinam patladı."

Gülmekten kendimi alamıyorum, onu daha yakına çekiyorum ve o da bana karşı gevşiyor. Yavaşça, temkinli bir şekilde, küçük kolları belime dolanıyor. Ne yaptığını anlamam bir saniye sürüyor.

Bana sarılmaya çalışıyor.

O kadar tatlı ki gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onu kendime doğru çekip yan tarafına yatırıyorum, böylece vücudum onunkine sarılıyor. Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye başladığımda iç geçiriyor ve yumuşuyor. "Yatakta böyle olacağını düşünmemiştim," diye mırıldanıyor.

"Hm?"

"Genelde çok gerginsin. Ama tüm bunların altında çok yumuşaksın."

"Ne bekliyordun ki?" Bir bukleyi parmağıma doluyorum, çekiştiriyorum ve tekrar yerine oturmasını izliyorum.

"İtişlerinizi saydığınız ve kendinizi boşaltmak için yaklaşan vergi sezonunu düşündüğünüz sessiz misyoner seks."

Saçını ısıriyorum ve o gülüyor. Parlak, mutlu bir ses ve içimde gurur kabarıyor. Diğerleriyle de böyle güldüğünü duymuştum. Jack, Cyrus ve kesinlikle Cami. Ama onu ilk kez bu kadar mutlu ediyorum. Bu iyi hissettiriyor. Sarhoş edici derecede iyi. Omzunu öpüyorum ve buklelerini karıştırmaya başlıyorum.

Eski asistanım Samantha'nın kıvırcık saçlardan nefret ettiğini, çünkü kabarmadan tarayamadığını söylediğini hatırlıyorum. Sanırım haklıydı, çünkü Beth'in saçlarını taradıkça daha da kabarıyor ve küçük yüzünün etrafında parlak kırmızı bir yeleye dönüşüyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en şirin şey. Bukleleri yastığın üzerine yaymaya başlıyorum, parmaklarımı onlara doluyorum.

Beth fark etmez. "Bunun gerçekleşmesi nasıl bu kadar uzun sürdü?" Göğsümü öperek mırıldanıyor. "Cy ve Jack'le dairenin etrafında seviştiğimi duymuş olmalısın." Kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Bilerek gürültü yapıyordum."

Homurdanıyorum. "Düşündüm de. Cyrus ve Jack'in aksine, aletim genellikle öncelik listemin en altında yer alır."

"Zavallı sik." Başını yorganın altına eğiyor. "Merak etme, sana değer veriyorum," diye fısıldıyor ve bir öpücük vermek için aşağı doğru kıvrılıyor.

Homurdanıyorum ve bileğini tutup kıkırdayarak yastığa doğru sürüklüyorum. "Bir çocuğum olduğunu yeni öğrendim, birkaç hafta içinde bir uygulama başlatacağım ve sen de benim çalışanımsın. Bu işe karışmak için doğru zaman gibi gelmedi."

Başını sallıyor ve parmak uçlarını çıplak göğsümde gezdiriyor. "Mmm. Çok sorumlu. Peki ya şimdi?"

"Ve şimdi..." Bilmiyorum. Cami'yi o şekilde savunduğunu görmek *-beni savunduğunu görmek-* ilişkimizi bir perspektife *oturttu*. Cami onu seviyor. Jack ve Cyrus ona yarı yarıya aşıklar. Ve belli ki o da hepimizi önemsiyor.

Artık ondan bir şey saklamanın anlamı yok. "Bence sen bize aitsin," diyorum sessizce. "Hepimize."

Kaskatı kesildi.

Ona bakıyorum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diyor çabucak. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Beth-" Tam itecektim ki aşağıdan ani bir çığlık geldi ve gerilerek doğruldum.

Beth yataktan kalkıyor. "Sanırım bu bizim işaretimiz."

Ben de aynı şeyi yapıyorum, pantolonumu ve gömleğimi geri çekiyorum. Beth elbisesini düzeltiyor, sonra aynada kendini kontrol etmeye gidiyor. Ağzı bir karış açık kaldı. "Ne yaptın sen?" Dehşete düşmüş bir halde ağlıyor.

Kemerimden başımı kaldırıp baktım. "Ne?"

"Beni biraz daha gizli beceremez miydin?" Parlak kırmızı buklelerini çılgınca parmaklarıyla taramaya başlar.

Kaşlarımı çattım. Saçlarının kabarık olmasını severdim. "İyi görünüyorsun."

Bana ters ters bakıyor. *"İşverenim beni çocukluk odasında sikerken saçımı çekmiş gibi görünüyorum! Ailen ne düşünecek?"*

"Kestirdiğini." Yakamı ilikliyorum. "Yolculuktan dolayı yorgun olduğunu söyledim."

Alay ediyor. "Evet, buna inanacaklarına eminim. *Dadım sana bağırmaktan çok yoruldu, o yüzden biraz kestirdi ve sonra hafifçe elektrik çarptı, bu güzel akşam yemeği için teşekkürler?*" Başını sallıyor ve telaşla odanın etrafına bakınıyor, gözleri rulo haline getirilmiş bir yığın postere takılıyor. Birini kapıyor ve onu bir arada tutan lastik bandı çekiyor. Saçlarını tekrar düğümlerken eğlenerek onu izliyorum.

"İç çamaşırını da almak ister misin?" Teklif ediyorum. "Bence bu saçından daha iyi bir ipucu olabilir."

Gözlerini kocaman açarak etrafına bakınıyor ve yatağımın ayakucunda kıvrılmış küçük pembe külotunu görüyor. Kızarıyor ve onları alıp bana doğru itiyor. "Onları cebine koy," diyor.

Neredeyse dilimde boğuluyordum. "Ne?"

Kaşlarını çatıyor. "*Onları giyemem*, lanet olası bir mantar enfeksiyonu istemiyorum. Ve ben bir kadını, ceplerim yok." Ben kıpırdamayınca oflayıp pufluyor ve pantolonunun cebine tıktırıyor. "Beni parmaklamadan önce külotumu çıkarmayacaksan, en azından yıkayacak nezakete sahip olmalısın" diye mırıldandı. "Bunlar kırk sterlindi, öylece atacak değilim-"

Boynunu kavıyorum ve onu bir öpücüğe daha çekiyorum. İç çekiyor, önümde eriyor. Güzelce rahatlayana kadar bekliyorum, sonra elimi topuzuna sokup lastik bandı koparıyorum. Saçları kabarık kızıl bir bulut halinde dökülüyor.

"*Seb!*"

Onu tekrar öpüyorum, sonra kızımı almak için kapıya yöneliyorum. Haftalardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum.

KIRK YEDİ

BETH

Eve döndüğümüzde akşam olmuştu ve herkes çok yorulmuştu. Seb ve ben Cami'yi yatağına yatırıyoruz, sonra biraz çay yapıp kanepeye geçiyoruz. Kolunun altına kıvrılıyorum, başımı göğsüne koyuyorum.

Mary Berry televizyonda hamur kıvamlarını tartışıyor ve ben de ekrandaki ışığın Sebastian'ın yontulmuş yüzünde titreşmesini izliyorum. Sözleri kafamın içinde yankılanıyor. *Bence sen bize aitsin. Hepimize.* Korku içimde genişliyor ve onu şiddetle bastırıyorum.

En son ne zaman gerçekten birine ait olduğumu hatırlamıyorum. Hiç oldum mu bilmiyorum. Gerçekten bunu kastettiğine kendimi inandıramıyorum. Muhtemelen sadece mutlu ve seks sonrasıydı.

Bana bakıyor. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Televizyona bakıyorum ve iç çekiyorum. "O vıcık vıcık börek beni çok üzdü."

Beni daha da sıkıyor. "Beth," diye homurdanıyor ve alçak gümbürtüsü içimde titreşirken kıvranıyorum.

Uzanıp elini tutuyorum ve parmaklarıyla oynuyorum. "Sana böyle davrandıklarına hâlâ inanamıyorum," diyorum sessizce. "Sana kendini bu kadar kötü hissettirdiklerine inanamıyorum."

Komik; tüm çocukluğumu anne babası, evi ve kardeşleri olan diğer çocukları kıskanarak geçirdim. Tek istediğim buydu. O zamanlar, birilerinin onları inciten bir aileye sahip olabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

Elimi kaldırıyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Kendini kötü hissetme. Bu aileme yaptığım en iyi yolculuktu."

"Ama-"

"Endişelenmeyi bırak," diye mırıldanıyor. Tartışmak için ağzımı açıyorum ama beni bir öpücükle susturuyor. Çok etkili bir taktik. Dudaklarımızı sahiplenici bir şekilde birbirine bastırıp dilini benimkine doğru kıvrırırken eriyip gidiyorum.

Ön kapı aniden çarparak açıldı ve ikimiz de sıçradık. Cyrus saçları diken diken, yüzü gök gürültüsü gibi, adım adım daireye giriyor. Kollarında hâlâ bebek yağı izleri var, sanki henüz temizlenmemiş gibi. Kaşlarımı çatarak saate bakıyorum. Vardiyası daha yeni başlamıştı. "Cyrus?"

Hiçbir şey söylemiyor, ayakkabılarını tekmeliyor ve anahtarlarını gürültüyle tezgâhın üzerine fırlatıyor. "Carlsberg'den daha sert bir içkimiz var mı?" diye soruyor.

Sebastian ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz. "Buzdolabına bir şişe beyaz koydum," diyorum yavaşça.

Başını sallayıp buzdolabına doğru fırlıyor, kapağını çekip açıyor ve şarabı çıkarıyor. Seb ve ben ikimiz de onun şişenin üçte birini bardağa doldurup yudumlayışını ve bardağı yeniden dolduruşunu izliyoruz. Bir yudum daha yutuyor, sonra donup kalıyor ve bana bakıyor. "Bunu içebilirim, değil mi?"

Kanepeden kayıyorum ve yanına gidip elimi koluna koyuyorum. Gergin, tüm kasları enerjiyle titreşiyor.

"Cy," diyorum usulca. "Neyin var? Bir şey mi oldu?"

Benden uzaklaşıyor ve şarabından derin bir yudum daha alıyor. "Bu, bu lanet olası *kız*-" kollarını öfkeyle iki yana açtı. "Bak. Kızların sahnede elleşmesine alışkınım. *Bunu yapmamaları* gerekiyor, *bunu sevmiyorum*, ama ben onların suratına bitlerimi sokuyorum. Bu yüzden çorap giyiyorum, azgın bir hayran iç çamaşırımı çıkarmanın sorun olmayacağına karar verirse diye." Kaşlarımı çattım. Bu işin gidişatı hoşuma gitmiyor. "Bu bir şey," diye devam ediyor, "ama bu *kız* sahne arkasına geldi, beni banyolara kadar takip etti ve kığım çıplakken duş kabinime girdi."

Ağzım açık kaldı. "Aman *Tanrım*. İyi misin sen?!"

"Üzgün değilim. Sadece *kızgınım*." Masanın ayağını tekmeliyor,

çenesi sıkılmış. "Sana dokundu mu?"

"Hayır. Bağırdım ve güvenlik hemen içeri girdi."

Ona doğru uzandım. "Cy, bu *korkunç*."

Birden bana döndü. Koyu renk gözleri şiddetle yanıyor. "Beni neden bu kadar kızdırdığını biliyor musun?" Talep ediyor.

"... Tecavüze uğradığınız için mi?"

"Hayır. Çünkü bana seni düşündürdü."

Surat astım. "Seni dušta ziyaret ettiğimde hoşuna gittiğini sanmıştım."

"Öyle değil." Bir elini yüzünde gezdirerek iç geçiriyor. Yorgun görünüyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu? Ne yaptığım?"

"Aman *Tanrım*, yine mi bu konuşmayı yapıyoruz? Hayır, sahnede takımını çıkarman umurumda değil."

"*Dans* hakkında konuşmuyorum," diye ısrar ediyor. "*Kadınlardan bahsediyorum*. Kadınlara dokunmamdan. Kadınları kaldırıp etrafa savurmamdan. Yüzlerinden bir santim ötede taşlamam. Göğsüme bebek yağı sürmelerine izin veriyorum." Bir elini ağzına sildi. "Senden hoşlanıyorum, Beth. Ve her gece seninle yatmak ama yine de başka kadınların aletimi ellemesine izin vermek gerçekten haksızlık gibi geliyor."

"Evet, ama bu sadece bir performans, değil mi? Koreografi. Sen gerçekte Cyrus değilsin, *Randy Romeo*'sun. Kızlar sadece rutininin bir parçası. Eğer bir aktör olsaydın, rol arkadaşını öptüğün için sana kızmazdım." Hiçbir şey söylemedi. Uzanıp yüzüne dokunuyorum, parmaklarımı pürüzsüz çenesinde gezdiriyorum. "Nasıl hissettiğimi kontrol ettiğin için minnettarım. Bunun bazı insanları neden rahatsız ettiğini anlıyorum ama benim için endişelenmene gerek yok. Sevdiğin bir işin olmasını seviyorum. İnsanları eğlendirmeni seviyorum. Ve eve, yanıma gelmeni seviyorum." Elini tutup kalçama koyuyorum. "Ve gerçek bir anlaşma yapıyorum. Benim için sevdiğin şeyi yapmayı bırakmanı asla istemem."

Gözleri yüzümde geziniyor. "Yapardım," diye ağzından kaçırdı. "Chloe için durdum." "Ve?"

Omuzları hafifçe çöküyor. "Bu yeterli değildi. Hâlâ kıskanıyordu. Hâlâ bana güvenmiyordu. Onun için tüm kariyerimi bırakmıştım, onun yerine barmenliğe geri dönmüştüm ve o hala muhtemelen barda kız tavladığımı düşünüyordu. Çünkü benim gibi erkekler böyle yapar."

"Sana güvenmeliydi," diyorum dürüstçe. "Senin birini aldattığını hayal bile edemiyorum."

Koyu renk gözleri parlıyor. Beni daha da yakına çekiyor. "Gerçekten kıskanmıyor musun?" Sessizce soruyor.

Homurdanıyorum. "Cy, o gösterilerdeki kadınları gördüm. Hepsi sarhoş, çoğunun yüzüne *penis* çizilmiş, çünkü bekarlığa veda partisindeler ve bütün geceyi aletini çıkarman için sana bağırarak geçiriyorlar. Pek rekabet olduğunu sanmıyorum."

Yanağımı okşuyor. "Hiç yok. Hiç yok."

Beni usulca öptüğünde iç çekiyorum, ağzı sıcak ve nazik. İri elleri kalçalarımın altına, popoma doğru kayıyor ve beni biraz sıkıyor. Dört saatten daha kısa bir süre önce seks yapmıştım, ama hala bacaklarımın arasında bir arzu çarpıntısı hissediyorum. Tek yapmak istediğim Cy'ı yakasından tutup en yakındaki yatak odasına sürüklemek, ama ağzımı kendi ağzıyla açmaya çalışırken, hala bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyorum. Hâlâ bir konuda güvensiz hissediyor. Ve seksin bunu düzelteceğini hiç sanmıyorum.

"Bu gece izinli olduğuna göre," diye fısıldıyorum dudaklarına, "dışarı çıkmak ister misin?"

Göz kırpıyor. "Ne?"

Parmaklarımı ipeksi saçlarının arasından geçiriyorum. "Sen. Ben. Köşedeki tehlikeli minibüsten peynirli cips ve nehir kenarında ay ışığında bir gezinti." Hâlâ koltukta oturan ve bizi en sevdiği pembe dizinin bir bölümüymüşüz gibi izleyen Sebastian'a dönüp bakıyorum. "Tamam mı?"

Başını sallıyor, dudakları gülümsememeye çalışıyormuş gibi yukarı doğru çekiliyor. "Bence bu harika bir fikir."

Cyrus beni daha yakına çekiyor. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun,

Bethie?" Mırıldanıyor. "Kesinlikle."

Burnu benimkini dürtüyor. "Neden?"

"Çünkü zor bir gece geçirdin ve ben de senden çok hoşlanıyorum." Geri çekildim, elbisemin altında kalçalarımı birbirine kenetledim. "Haydi. Ceketini al. Şehre gidelim."

KIRK SEKİZ

CYRUS

Beth ve ben Thames Nehri'nin kıvrımlı çizgisini takip ederek Londra'nın merkezinde yürümeye başladık. Kutu bira, tavuklu ve mantarlı turta ve kocaman bir porsiyon sıcak peynirli cips aldık. Shakespeare's Globe'un önünden geçerken turta çoktan bitmiş oluyor ve biz de cipsleri bitirmeye çalışıyoruz. Tiyatronun dışındaki bahçe barı, hipsterlar ve Shakespeare delileri mojitolarını yudumlarırken ve nehirden yansıyan şehir ışıklarını izlerken şamatalı kahkahalarla doluyor.

"Yani." Yürürken Beth'e dirsek atıyorum. "Sen ve Seb, ha?" Güzelce kızardı ve ben de güldüm. "Eninde sonunda olacaktı. Dairemize ilk girdiğinden beri senden hoşlanıyor."

"Ve senin için sakıncası yok mu?" Kontrol ediyor, kaygı yüzünü geriyor.

"Sakıncası var mı? Bebeğim, her şey çok daha iyi olacak." Saçını çekiştiriyorum. "*Özellikle* senin için."

Kızarması derinleşiyor. Parmaklarımın arasından en peynirli cipsi kapıyor ve ben ona ters ters bakarken tatlı tatlı gülümsüyor.

Uzaktan bir çığlık yükseliyor ve ikimiz de dönüp nehrin aşağısında gökyüzünde havai fişeklerin yanıp sönmeye başlamasını izliyoruz. Kırmızı, altın rengi ve yeşilden oluşan büyük patlamalar suyun üzerine kıvılcımlar yağdırıyor. Tecrübelerime dayanarak Trafalgar Meydanı'ndan geldiklerini biliyorum. Parlak ışıkların patlayıp dağılmasını izlerken biradan derin bir nefes daha alıyorum.

"Havai fişeklerin ne için olduğunu sanıyorsun?" Beth bir lokma erimiş kaşarın içinden soruyor.

"Bayram. Ramazan yeni bitti."

Parmaklarındaki yağı yalayarak bana bakıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Büyükannem ve büyükbabam

Müslüman." "Eskiden bayram

kutlar mıydınız?"

Başımı salladım. "Bütün ailem yaptı. Herkes muhtemelen şu anda Trafalgar'da olacak. şimdi, şovu izliyorum."

Bu kadar yakın olduklarını bilmek çok garip. Gidip onlara katılabilirim. Metroyla sadece yirmi dakikalık bir yolculuk. Yirmi dakika içinde onlarla bir araya gelip küçük bir çocukken yaptığım gibi havai fişeklere bakıyor olabilirim.

Bana bakıyor. "Ama sen değilsin?"

"Hayır. Davet edilmedim."

"İşin yüzünden mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Ayaklarımı kaldırıma sürüyorum. "Sanırım 'tembel bir süngerci' olmak da bir neden olarak gösterildi." Sesim acı çıkıyor.

"Tembel mi?" Başını eğiyor. "Birkaç hafta önce bana bu yüzden mi kızmıştın? Çalışmadığını düşündüğümde?"

Ona acımasız bir gülümseme veriyorum ve bir cips alıyorum. "Özür dilerim. Ağrıyan yerim var."

Gülüyor. "Söyleyeceğim. Bilgin olsun diye söylüyorum, *işini* benden *sakladığın halde* işsiz olduğunu düşündüğüm için bana kızman çok boktan."

İnledim. "Biliyorum. Tam bir ahmaktım. Sanırım eve çok yakın

bir yerden vurdum." Kolunu benimkine doladı. "Neden senin

tembel olduğunu düşünüyorlar?" "Sen düşünmüyor musun?"

"Um, hayır." Yanakları renklendi. "Sanırım işiniz sizi oldukça katı ter."

Tanrım, çok tatlı. "Ama kolay," diye itiraz ediyorum. "Sriptiz yapmak ofis işlerinden daha kolay. Dokuzdan beşe kadar çalışıp sonra eve gidip bütün geceyi fazla mesai yaparak geçirmekten daha kolay. Seb ve Jack gibi."

Burnunu kırııştırır. "Benim için değil. Bir ofis işinde çalışmayı milyonlarca kez daha kolay bulurum. Özellikle de senin yaptığın seviyede." Bir cips daha atıyor

ağız. "Dansa nasıl başladınız? Jack üniversitede tanıştığınızı söyledi. Com Sci'de bir iş istemiyor muydun?"

"Aslında planımız buydu." Tekrar yürümeye başlıyoruz, caddede yavaşça ilerliyoruz. "Annem pratisyen hekim, babam ortopedi cerrahı. Diplomamı alıp NASA'da ya da CIA'de falan çalışacağımı sanıyorlardı."

Yüzünü

buruşturdu.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Bir çip saplıyor ve ağzıma sokuyor. "Sadece seni masa başında otururken hayal edemiyorum, hepsi bu."

Dudağım bükülüyor. "Ben de yapamadım. Ama denedim." Lanet olsun, denedim. Suyu bakıyorum, renkli ışıkların yüzeyde yanıp sönmesini izliyorum.

Başını koluma koydu. "Cy?"

"Hiç mezun olmadım," diye itiraf ediyorum. "Dördüncü yılımda, final sınavlarımdan birkaç ay önce okulu bıraktım."

Kaşlarını çattı. "Beğenmedin mi?"

"Sadece sevmediğim için değildi. Bunu *yapamazdım*. I-" Ağzım aniden kurudu. Biradan bir yudum daha alıyorum, avuçlarım kutunun etrafında terliyor. "Bende disleksi var."

Söylemenin neden bu kadar zor olduğunu bilmiyorum. Beth'in umursamayacağını biliyorum. Muhtemelen öğrenme güçlüğü olan bir sürü çocuğa bakmıştır.

Sanırım sorun da bu. Ben *çocuk* değilim.

Başını sallıyor, yüzü sempatik. "Üniversite sana hiç destek vermedi mi?"

"Onlara söylemedim. Utanmıştım. Biliyorum, aptalcaydı." Boynumun arkasını ovuyorum, yanaklarım ısınıyor. Bu konu hakkında konuşmaktan nefret ediyorum. "Sadece bunun utanç verici bir şey olmasına çok alışmıştım. Ailem çocuklarının 'özel ihtiyaçları' *olmasından nefret ederdi*. Büyük bir göçmen Bengal topluluğunun parçasıydık ve tüm arkadaşlarının çocukları en yüksek notları alıyor, avukat, doktor ve eczacı oluyordu. Onların çocuğu ise kelimeyi bile heceleyemiyordu." Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, sıcak ve nazik, ama kendimi ona bakmaya ikna edemiyorum. "**Bana** on yaşındayken teşhis kondu ama inanmadılar.

Onlar

Okulda neden bu kadar kötü olduğumu anlamaya çalışarak beni tüm bu farklı uzmanların ve doktorların etrafında sürüklediler. Bana göz testleri yaptılar. İşitme testleri. Kan testleri. MRI taramalarım vardı. Öğrenme güçlüğü çekeceğime lanet olası bir *beyin tümörü*üm olmasını tercih ederlerdi. Ve açıkçası, her şey temiz çıktı." Sesimi alçaltıyorum. "*Üzgünüm Bay ve Bayan Rhaman. Üzülererek söylüyorum ki oğlunuz gayet sağlıklı, sadece aptal.*"

"Oh, Cy." Tırnaklarını hafifçe ön koluma geçiriyor. Şaşırtıcı derecede rahatlatıcı bir his.

Derin bir nefes alıyorum. "Okuldan nefret ederdim ama üniversiteye gitmemem söz konusu değildi. Ailemdeki herkes gitti. Com Sci'yi seçtim çünkü çoğunlukla sayılardan oluşacağını düşündüm. Yazma konusunda ne kadar boktan olduğumu kimsenin bilmesine gerek yoktu." Homurdanıyorum. "Sadece bir kez geçebildim. Bu sadece -İmkansız. Her sınıf için yaklaşık on ders kitabı vardı ve hepsi beş inç kalınlığındaydı ve metin gerçekten küçük ve kuruydu. Sesli kitapları ya da e-kitapları yoktu, bu yüzden onları dinleyemiyordum. Etrafıma bakıyordum, Jack ve Seb normal insanlar gibi bölümleri *okuyorlardı* ve ben bir sayfayı çözmek için bir saatimi harcıyordum. Dört yıl boyunca her gün "*Hey, sen bir aptalsın*" demek gibiydi." Nehre bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. "İlk birkaç yıl çok kötü değildi ama üçüncü yıl depresyona girdim. Hem de öyle bir depresyona girdim *ki*. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hayatımın en kötü dönemi. Final sınavlarına çalıştığımız zaman, geçemeyeceğimi biliyordum. Denemenin bile bir anlamı olmadığını biliyordum. Zaten yataktan kalkıp ders çalışacak enerjiyi de bulamıyordum. Bu yüzden okulu bıraktım."

Elimi tuttu. "Cy. Çok özür dilerim."

"Bunu sana neden anlattığımı bile bilmiyorum." Söylüyorum. "Biraz sarhoş olabilirim."

Dudağı kıvrılır. "Lütfen. *Sarhoş* değilsin," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Bana söylüyorsun çünkü benden *hoşlanıyorsun*."

"Bu doğru," diye itiraf ediyorum ve o da gülümseyerek kolunu benimkine doluyor ve beni sokağın aşağısına doğru çekiyor. "Demek üniversiteyi bıraktın. Sonra ne oldu?"

"Jack ve Seb ile birlikte taşındık. Onlar yüksek lisanslarını bitirirken ben de bir yıl boyunca barmenlik yaptım, iş aradım. Babam bana gittikçe daha çok kızmaya başladı. Üniversiteye geri dönmem için ısrar edip durdu. Ona

söylediğimde

artık Com Sci'de çalışmak istemediğimi söylediğimde, dişimi sıkıp bununla başa çıkmam gerektiğini söyledi. Herkesin nefret ettiği işlerde çalıştığını söyledi." Kaşlarımı çattım. "Ve evet, pek çok insan yapıyor, ama bunun *heves* etmem gereken bir şey olduğunu sanmıyorum, değil mi? Yine de boktan bir iş. Com Sci'den *nefret* ederdim. Şimdi bile düşünmek beni strese sokuyor."

Başımı sallıyor, gözleri kocaman. "Özellikle de akıl sağlığınızı bozuyorsa. Bu daha yüksek bir maaş çekinden çok daha önemli."

"Doğru." Kaldırımdaki bir taşı tekmeliyorum. "Bir gece Magic Nights Show'da bir arkadaşım için bar vardiyası aldım. *Bir* gösteri izledim ve sanki," Parmaklarımı şıklatıyorum. "*Bu* iş benim için yaratılmış. Eğlence. Seks. Dans. Gece kulüpleri. Kadınlar. *Bu* benim elementim. Seçmelere katıldım ve hemen işe alındım. Başladıktan sonra en popüler dansçılardan biri oldum. Bir şeyde en iyi olmak çok tuhaftı." Bileğimdeki bileziklerden biriyle oynayarak gülümsüyor. İç çekiyorum. "Orada bir yıl çalıştım ve sonra gösteri yeni oyuncularının reklamını yapmaya karar verdi. Annem beni aradı ve yerel metro istasyonundaki bir reklam panosunda neden oğlunun boxerlı bir fotoğrafı olduğunu sordu."

Yürümeyi bıraktı. "*Kahretsin.*"

Başımı salladım. "Çok uzun bir bağırsık çağırış oldu. Onlara beni mutlu eden şeyin bu olduğunu anlatmaya çalıştım. Onlar da bana bir daha asla onlarla iletişime geçmememi söylediler. O zamandan beri onlarla konuşmadım."

Kalbi kırılmış görünüyor. "Cy, bu korkunç. Çok üzüldüm." Koluma bir oyuncak ayı gibi sarıldı.

"Önemli bir şey değil. Ben bir yetişkinim. Uzun zaman önce taşındım. Artık onlara ihtiyacım yok." Başımı gökyüzüne doğru salladım. "Beni üzen sadece böyle günler. Tüm ailemin bir araya gelip kutlama yaptığını biliyorum ama ben... Resimden silindim."

"Ailen tarafından reddedilmek acı verir Cy. Bu en derin reddedilmelerden biridir. Bu konuda üzgün olmaya hakkın var." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Güven bana. Ben bir uzmanım."

Göğsüm ağrıyor. Parmaklarımı kızıl saçlarının arasından geçirip suyun üzerindeki ışıkların renklerini yakalamasını izliyorum.

Yanağını elime doğru çeviriyor. "Bütün ailen desteklemiyor mu? "

"Hayır. Kız kardeşlerim bunun çok komik olduğunu düşünüyor. Lucy sürekli onu sahne arkasına götürüp erkeklerle tanıştırmamı istiyor. Harrison'a aşık."

"Güzel." Önümde durmak için geldi. "Olması gereken de bu. Ailen senin mutlu olmandan mutlu olmalı. Ben mutluyum."

Ona bakıyorum, içimden duygular geçiyor.

Yüzünü kaldırıyor ve beni öpüyor. İnanılmaz derecede nazik bir öpücük; yavaş, yumuşak ve şefkatli. İffetli bir gagalamadan başka bir şey değil ama geri çektiğinde başım dönüyor ve taşaklarım kanla doluyor.

Bir an düşünüyorum, sonra boş cips kâğıdını alıp toparlıyorum ve yakındaki bir çöp kutusuna atıyorum. "Benimle gel." Onun eline uzanıyorum. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Şaşkın bir halde, onu parlak ışıklardan ve Thames Nehri'nden uzak sokaklara götürmeme izin veriyor. Bir metro istasyonuna geliyoruz ve reklam panolarına ulaşana kadar onu istasyonun etrafında dolaştırıyorum.

Ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım." Resmin tamamını görmek için bir adım geri atar.

Sanırım hazmetmesi çok zor. On beş metre yüksekliğindeki reklam panosunda, boxerlarımla, ellerim kalçalarımda, kameraya sırtan bir fotoğrafım var. Diğer dört adam arkamda: Harry, Aaron, Samuel ve Lei, hepsi de polis kostümleri içinde poz veriyorlar. Mor spot ışıkları üzerimize düşüyor. *Sihirli Geceler: Biletlerinizi Hemen Ayırtın!* yazısı karın kaslarımızın üzerinde altın harflerle yazılı.

"Aman *Tanrım*," diye tekrarlıyor Beth. "Sen ünlüsün!"

"Hiç görmediğinize inanamıyorum. West End yakınlarında bir sürü var."

"Aman Tanrım, *lütfe*n bununla bir fotoğrafımı çek," diye ciyaklayarak telefonunu elime tutuşturuyor. "Lütfe'n, lütfe'n, lütfe'n."

Postere doğru koşup yanında poz verirken gülüyorum. Serin gece havasında bile tüm vücudum sıcak hissediyor.

İşim için özür dilemeyeceğim. Bunda yanlış bir şey olmadığına gerçekten inanıyorum ve bunu yapmayı seviyorum. Ama insanların beni yaptığım iş için yargılamasına çok alıştım. Kim olduğum hakkında varsayımlarda bulunmalarına.

Ve o yapmıyor.

Ailen mutlu olduğun için mutlu olmalı. Ben mutluyum.

Havai fişekler uzakta parlayıp patlıyor, Londra'da yankılanıyor ama telefonu kaldırıp Beth'in karın kaslarımı öpüyormuş gibi yaptığı fotoğrafı çekerken tek duyabildiğim kulaklarımda çarpan kalp atışlarım.

KIRK DOKUZ

JACK

Uygulamayı gönder düğmesine basıyorum, sonra arkama yaslanıp bilgisayarına bakıyorum. Ekrandaki pikseller parlıyor ve bulanıklaşıyor, birbirine karışıyor. Göğsüm sıkışıyor ve kalbim çok hızlı atıyor. Damarlarımda kafein dolaşıyor.

Bitirdim. Oyun bitti.

Yani, gerçekçi olmak gerekirse, muhtemelen *tamamlanmamıştır*. Eminim piyasaya çıkar çıkmaz, kodda gözden kaçırdığım milyonlarca küçük hatayı hatırlayacağım. Ve sonra eleştiriler gelmeye başlayacak. Hatalardan şikayet eden tek yıldızlarla dolup taşacağız. Eleştirmenler bunlara takılacak. İnsanlar ilk oyunun başarısının bir şans olduğunu anlayacak. Hayranlar hayal kırıklığına uğrayacak. Konferansın dışına atılacağız. Ve hepsi benim hatam olacak.

Ellerim terlemeye başladı. Dişlerimin arasından bir nefes çekerek klavyemi yaklaşıtıyorum. Kodu değiştirmek için artık çok geç, ama belki hataları bulabilirsem, yayınlandıktan sonra çok fazla insan görmeden düzeltebilirim.

"Son teslim tarihi doldu. Bitti," diye bir ses geliyor arkamdan. Yerimden sıçradım ve Beth'in kapımın önünde durduğunu görmek için döndüm. Cyrus'un eski gömleklerinden birini giymiş, saçları başına dolanmış, muhteşem görünüyor.

"Beth?" Sanki bir serapmış gibi ona göz kırpmıyorum. "Burada ne işin var? Hafta sonu değil mi?"

"Çok tatlısın," diyor kocaman gülümseyerek.

"Ne-"

Neredeyse zıplayarak odaya girip yüzümü kapattığında sözümü yarıda kesiyorum. Sarsıldım

dokunuşunun altında, ani temas karşısında şok olmuş. "Baykuşa benziyorsun," diye fısıldıyor. "Kafası çok karışık bir baykuş."

"Oh."

Saçlarıma bir öpücük konduruyor, sonra kucağıma kayıyor ve kollarını boynuma doluyor. Yumuşaklığının bana karşı eridiğini hissettiğimde inliyorum. AGAME zirvesine davet edilmemizin üzerinden iki hafta geçti ve o zamandan beri ona sadece birkaç kez dokundum.

"Seni özledim," diyor bir elini saçlarımda gezdirerek.

"Ben de seni özledim," diye mırıldanıyorum.

Nedense bu onu güldürüyor. "Sen bir insan kabuğusun." Uzaklaşıyor, omzumun üzerinden eğilerek klavyemi nazikçe itiyor. "Doğru. İşte bu kadar. Kutlama yapıyoruz. Gerçek yemekle. Ve şarapla. Ve seks, eğer istersen." Beni dudaklarımdan nazikçe öpüyor.

Birden ne kadar iğrenç olduğumu hatırlıyorum. "Yapma," diye inleyerek uzaklaşmaya çalışıyorum. "Duş almam lazım." Ve muhtemelen dişlerimi de fırçalamalıyım. İçtiğim onca espresso yüzünden nefesimin tadı muhtemelen bir french press'in kış ucu gibi.

Canlandı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Dişlerimi

fırçalamak mı?" "Ne? Hayır, duş al."

"Evet."

Sırıttıyor ve beni dik tutarak dönmekte olan ofis koltuğumdan çekip çıkarıyor. Bildiğim bir sonraki şey, parlak, parlak banyodayım ve Beth önümde duruyor, gömleğimin düğmelerini açıyor.

Etrafıma bakıyorum. "Um."

"Sanırım az önce ayakta uyuyakaldın" diyor, etkilenmiş bir sesle. "At gibi mi?"

Gülüyor. "Elbette. Bir at gibi. Bir aygır. Seksi, uykulu bir aygır." Sesi kafamın içinde yankılanıyor. Ki bu muhtemelen iyi bir şey değil. Belki de yatağa gitmeliyim.

"Sanırım bunlara mikro uyku deniyor," diyerek gömleğimi omuzlarımdan itiyor ve ellerini çıplak göğsümde gezdiriyor. "Hey, üç gün boyunca uyanık kalırsan mahkemede delilik iddiasında bulunabileceğini söylemiyorlar mı? Bundan sonra gidip bir banka soymak ister misin?"

İçimden bir ses bunun doğru olmadığını söylüyor. "O kadar yorgun değilim," diyorum ona ve sonra aniden çıplak kalan göğüslerine bakıyorum. "Üstünü ne zaman çıkardın?" Gözlerim çilli vücudunun yumuşak, beyaz kıvrımlarını takip ediyor. Ağzım sulanıyor.

Kıkırdıyor. "Vay canına. *Harap olmuşsun*, tatlım." Şortunu tekmeliyor, sonra dönüp duşu açıyor. Suyun sıcaklığını test etmek için gerinirken zayıf kalçalarını ve sıkı, kaslı poposunu izliyorum. "Pantolonunu da çıkarmamı ister misin?" Omzunun üzerinden söylüyor.

Gözlerimi kırpıştırarak gerçekliğe geri dönüyorum ve spor ayakkabılarımı ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Bir ekrana çok uzun süre baktığımda hep hissettiğim o tuhaf, kopuk hissi yaşıyorum; sanki gerçek dünya bir video oyunu ve bedenim sadece kontrol ettiğim bir karakter. Odaya buhar dolmaya başlıyor ve Beth elimi tutarak beni kabine götürüyor. "Sorun yok," diye mırıldanıyor ve beni buğulanmış fayansa doğru itiyor. Hafif spreyi sıcak, sel gibi bir sağanağa dönüştürürken sırtıma soğuk geliyor. "Sadece rahatla."

İtiraz etmek istiyorum ama beynim ağırlaşıyor ve tüm kaslarım sıcak suyun altında yumuşayıp hamura dönüşüyor. Eline biraz sabun döküyor ve yumuşak bir köpük haline getiriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı duvara yaslıyorum. "Sen bir rüyasın," diye mırıldanıyorum. "Rüya kız."

"Mm. Bu benim. Rüya gibi AF." Öne doğru eğiliyor ve göğsümü öpüyor. "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyor. "Çok çalıştın. Ve çok da iyi yaptın." Göğsüme baloncuklarla masaj yapmaya başladı.

"Bunu bilemezsin," diyorum, endişe içime asit gibi sızarken kaşlarımı çatarak. "Bir şeyleri kaçırdığımı biliyorum." Ben hep bir şeyleri kaçıırım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, her zerremi bir projeye akıtsam da, asla ama asla mükemmele ulaşamıyorum. Sonunda hep kusurlu oluyor.

Gözlerimi ovuşturuyorum. Kahretsin, Zümrüt Lagünü sahnesinin arka planının kodlamasını tekrar kontrol etmedim, şelale grafikleri muhtemelen hata vermeye devam edecek ve şimdi herkes görecektir-

Küçük, sıcak eller yanaklarımı kavırıyor ve altın sarısı gözlerimi yakıyor. "Kes şunu," diyor Beth, beni sıkıca öperek. "Bebeğim, kötü günlerinin çoğu insanın iyi günlerine benzediğinin farkındasın, değil mi? Bunu başarabilirsin."

"Bunu nereden *biliyorsun*?"

"Çalışmalarınıza aşınayım," diye hatırlatıyor bana. "Azaran Efsanesi'ni geçen hafta bitirdim."

İki kere çektim. "Öyle mi?" Kontrol ettiğini biliyordum ama sonuna kadar oynamasını beklemiyordum. İndirdiğinde sadece destekleyici olduğunu düşünmüştüm.

Başını sallıyor. "Cami uyurken oynuyordum. İnanılmazdı. Ama o labirenti koyduğun için senden nefret ediyorum."

Gülüyorum. "İşin püf noktası labirenti ilerlerken çizmek," diye açıklıyorum. "Eğer bir grafik kâğıdı alırsanız, anahtarları ya da tuzakları olan odaların kaydını tutabilirsiniz. Eğer not tutmazsan, hiç şansın olmaz."

"Evet, bunu yaklaşık iki saat sonra anladım."

"*Ya da,*" diyorum, ıslak kırmızı bir bukleyi kaldırarak, "sekizinci seviyedeki haritacıyla konuşsaydın, sana bir harita verirdi."

Ağzı açık kaldı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Tüm bulmacaların birden fazla çözümü var,

Beth."

"Ama ben onun kırmızı bir ringa balığı olduğunu sanıyordum! Diyalogu çok anlamsızdı. arka plan!"

"Elbette. Ama tamamen işe yaramaz bir karakteri programlamazdım. Eğer onu birkaç dakika dinlemiş olsaydınız, o kadar minnettar olurdu ki size haritayı bedavaya verirdi."

Kalçamı çimdikliyor. "O aptal labirentte saatlerimi harcadım, seni kendini beğenmiş piç!"

Gülüyorum ve onu öpmek için başımı eğiyorum. Ayaklarım bir şekilde fayansın üzerinde kayıyor ve vücudum onunkine bastırıp onu duvara sabitlerken gıcırıyor. Islak göğüs dekoltesi göğsüme çarpıyor ve yumuşak karnına karşı sertleştiğimi hissedince irkiliyorum.

"Belki de haklısın. Uyumam gerekiyor."

Mırıldanıyor, ellerini göğsümde düzleştiriyor ve beni duvara doğru itiyor. "Merak etme," diye fısıldıyor karnımı öperek. "Sadece rahatla."

Fazla seçeneğim yok, tamamen tükenmiş durumdayım. O vücudumu öperken, ıslak teni üzerimde kayarken, ben fayansa doğru yığılıyorum.

Ta ki sonunda bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çökene kadar.

ELLĪ

JACK

Gözlerim büyüdü. "Beth, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Şşş." Kalçamdaki bir su damlasını yalıyor, sonra dilini kalçamın hizasında gezdiriyor. "Kilo vermişsin," diyor küskün bir ifadeyle.

"Pardon?"

Kalçamı ısıyor ve ben sarsılıyorum, ellerim ıslak saçlarına dolanıyor. "Kendine bakmayı öğrenmelisin," diye mırıldanıyor. Eli şaftımın etrafını sarıyor ve beni yavaşça pompalamaya başlıyor. Parmaklarından damlayan sıcak su kayganlaştırıcı görevi görüyor, hareketlerini kaygan ve pürüzsüz hissettiriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onun sıcak, ıslak ağzının üzerime kapandığını hayal ediyorum.

"Yine de sorun değil," diyor, başını eğiyor ve ucuma bir öpücük konduruyor. Kalçalarım titriyor ve o gülüyor. "Seninle ilgilenmeyi seviyorum."

Bununla birlikte ağzını açıyor ve beni yutuyor. Beni emmeye başladığında gözlerim tekrar açılıyor, başı hafifçe sallanıyor. Büyülenmiş bir şekilde ona bakıyorum.

Altında yayılmış lanet bir rüya gibi görünüyor, beyaz uzuvları kaygan ve damlıyor, saçları kafasına doğru düzleşmiş ve suyla kararmış. Makyajı gözlerinin etrafına seksi bir şekilde bulaşmaya başlıyor, onları dumanlı ve karanlık gösteriyor ve dolgun dudakları ıslak, aletimin etrafında geriliyor. Dilini taşaklarımın altında kıvrırken gözleri benimkilerden ayrılmıyor, kirpikleri dalgalanıyor. Tanrım, bu işte çok iyi. Ürperiyorum ve bir inilti tüm vücudunu titretiyor. Tırnaklarını kalçalarımın üzerine geçirerek daha da yaklaşıyor. Kalçalarımın öne doğru sarsılmasına engel olamıyorum, uzunluğumu ağzının derinliklerine itiyorum.

Daha da yüksek sesle inliyor ve ben irkilerek geri çekiliyorum.

"Kahretsin. Özür dilerim." "Daha sert," diye mırıldanıyor.

"Dayanabilirim."

Ona bakıyorum, gözlerim sudan ve yorgunluktan bulanık. "Beth..."

İç çekiyor ve şaftımın kenarındaki su damlacıklarını emmek için çekiliyor. Kayıyorum, enseme boncuk boncuk ter biriktiğini hissediyorum. "Çocuk bakımında çalıştığım için benim çok iyi biri olduğumu düşündüğünüzü biliyorum. Ama ben aslında Mary Poppins değilim." Ellerimi tutuyor ve yüzünün iki yanına koyuyor. "Bırak," diyor, sesi sert. "Hoşuma gitti." Sonra beni tekrar ağzına alıyor.

Ben de bıraktım. Çenesini sıkıca kavrayarak vücudumun kontrolü ele almasına izin verdim ve yüzünü siktim. Boğazından aşağıya doğru iterken, yarı yarıya öğürmesini bekliyorum, ama öğürmüyor - sadece mırıldanıyor, dilini şaftımın alt tarafı boyunca kıvrıyor. Her darbede kendimi daha da derine gömmeye devam ediyorum ve o iç çekiyor, sıcak buhar yanaklarını pembeleştirirken uzanıp küçük elleriyle taşaklarımı yuvarlıyor.

Bu çok fazla. Kalçalarımdeki kaslar yüzünün etrafında geriliyor. "Beth-"

Beni daha da derine çekiyor, boynunu eğiyor ve beni yutuyor, ta ki etrafımda sıcak, ıslak bir sıcaklık hissedene kadar. Aynı anda elini dibimde döndürüyor, gözlerimin arkasında beyaz yıldızlar patlayana kadar kavrayışını sıkılaştırıyor. Ağzına boşalmamı istiyor.

Ama ben farklı bir şey istiyorum. Birlikte uyuduğumuz ilk gecedan beri rüyalarımda onu görüyorum, yatağımda yatıyor, sıcak ve benim damlıyor. Sanırım bana yeni bir saplantı verdi.

Son saniyede çekiliyorum, başımı fayansa yaslıyorum ve doruğa ulaştığımda bağıryorum. Sıcak beyaz ipler kaygan vücudunun üzerinde patlıyor, göğsüne sıcıyor ve göğüslerinden damlayan suyla karışıyor. Nefes nefese kalıyor, sırtını kamburlaştırıyor, göğüslerini öne doğru itiyor ve beni tenine sürüyor. Görüntü o kadar güzel ki, zorlukla başa çıkabiliyorum. Avuç içlerim kaygan duş fayansına çarpıyor, kendimi dik tutmaya çalışırken zevk dalgaları üzerime çöküyor ve onun çıplak vücudunu boyayan boşalma darbeleriyle eşleşiyor.

Sonunda, beyni sarsan elektrik akıp gidiyor ve yerini sıcak bir parıltıya bırakıyor. Nefes nefese duş duvarına yaslanıyorum. Sonsuza dek ilk kez beynim sessiz. Uygulama, satışlar ya da kodlama hataları hakkında endişelenmiyorum. Sadece memnunum.

Beth ayağa kalkıyor, dudaklarını yavaşça kalçamdan boğazıma kadar takip ediyor, sonra ağzımı kendi ağzına çekiyor. Etrafımızı saran buhar ve duşun cam duvarlarında dalgalanan su ile öpücük rüya gibi ve yumuşak hissettiriyor. Onu kendime doğru çekiyorum ve elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum.

Geri çekiliyor ve ağzımdan öfkeli bir ses çıkıyor. Gülüyor, alt dudağımı emmek için geriniyor. "Daha sonra. Birkaç REM döngüsü geçirdiğinde ve kafan büyüklüğünde bir hamburger yediğinde."

"Ama-" Avucumu poposunun üzerinde kaydırıp sıkıyorum.

"Hayır," diyerek tekrar yoldan çekiliyor. "Kendimi daha sonraki kutlama seksi için saklıyorum. Dolu bir depo istiyorum."

İnliyorum. "Sadece tadına bakmama izin ver-" Eğilip göğsünü ağzıma alıyorum. Islak teninin ipeksi yumuşaklığı beni tekrar inletiyor.

"*Tadı?*" Nefes nefese soruyor, sesi eğlenmiş gibi çıkıyor. "Tadı neye benziyor? Duş jeli mi?"

"Tadı değil," diye değiştiriyorum, memesini emebildiğim kadar emiyorum, sonra meme ucunun ucuna yapışana kadar yavaşça dudaklarımın arasından geri kaymasına izin veriyorum. "*Hissediyorum,*" diye mırıldanıyorum, dilimi sertleşen boncuğun etrafında yuvarlayarak. "Memelerin. Ağzımın içinde. Daha iyisi yok."

Beth gülüyor. "Tamam, Kazanova. Sen kestiriyorsun, biz de yemek yiyoruz ve tam bir cümleyi bir araya getirebildiğin zaman ağzına ne istersen koyabilirsin."

İnliyorum ve ona yaslanıyorum. Kıkırdamaya devam ederek kolunu belime doluyor ve beni duştan çıkarıyor. Islak saçlarımı sallayarak çabucak kurulandım, sonra beni yatak odama sürükledi ve ışıkları kapattı.

"Uyku zamanı," diye emrediyor, ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni yüzüstü yatağa itiyor. Onu belinden yakalıyorum ve benimle birlikte yere deviriyorum. "Kalmamı mı istiyorsun?"

"Eğer yapmazsan, bilgisayara geri döner ve tüm kodlarımı yeniden okurum." Bunu şakacı bir tehdit olarak söylüyorum, ama aslında bu üzücü, acınası bir gerçek.

Gülümsüyor. "*O halde,*" diye mırıldanıyor, yanıma sokuluyor ve yorgani omuzlarımıza çekiyor. "Sanırım başka seçeneğim yok." Bir kolumu beline dolayarak onu kendime yakın tutuyorum. Uzaktan bir ses duyuyorum

bir bebek ağlaması. "Cami iyi mi?" Beth'in boynuna doğru mırıldanıyorum. "Bu hafta daha çok ağlıyor."

Başını sallıyor. "Diş çıkarmaya başladı, bu yüzden çok sinirli ve salyalı. Üzerinde güzel bir tişört varken ona sarılma."

Kaşlarımı çatıyorum, gözlerimi açmaya zorluyorum. "Kahretsin. Acı çekiyor mu?"

"Biraz. Gerçekten tedirgin olduğunda ona ağrı kesici veriyoruz. Ve çiğnemesi için soğuk şeyler. Yakında geçer."

"Oh." Bok gibi hissediyorum. Bebeğim *acı* çekiyormuş ve benim haberim bile yokmuş. Çünkü bir *insan evladından çok bir* video oyununa odaklanmışım.

Beth uzanıyor ve yüzümü okşamaya başlıyor. "Rahatla," diye fısıldıyor.

Parmak uçlarını aşk tanrısının yayının üzerinde gezdirirken kalbim sızlıyor.

İkisini de hak etmiyorum. Beth ya da Cami. Son iki haftadır Beth'i görmezden geldim. Onu dışladım ve kendimi odama kilitledim. Bana yemek ve kahve getiriyor, koridorda her yanından geçtiğimde sarılmak için bana yapışıyordu. Ve ben bu güzel, tatlı, nazik kadına karşılığında hiçbir şey vermedim.

"Sana iyi davranmadım," diye mırıldanıyorum. "Sana ya da Cami'ye." Gülüyor. "Ne? Bu da ne demek oluyor?"

"İkinizi de kendimden uzaklaştırıyordum."

"Çalışıyordun. Ve ben senin kız arkadaşın değilim. Beni ilgi yağmuruna tutmak zorunda değilsin." Bana karşı kıpırdanıyor ve gözlerim yarı kapalı kalıyor. "Yine de seni gerçekten özlediyorum."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," diye mırıldanıyorum, bir tutam nemli kızıl saçı parmağıma dolayarak. Yatak odamın loş ışığında bile ateş gibi parlıyor. "Bu konuda bu kadar heyecanlandığım için. Ama ne zaman bir proje ortaya koymak zorunda kalsam, kendimi başarısız hissediyorum." Saçlarını bırakıp yastığın üzerine düşmesini izliyorum. "Her şeyi berbat etmeden duramıyorum."

Beth iç geçiriyor, dirseğinin üzerinde doğruluyor ve bana bakıyor. "Dürüst olmamı mı istiyorsun?"

"Her zaman."

"Oyunda hatalar olacak," diyor ve midem bulanıyor. "Kaçırdığın şeyler olacak. Çoğu insan bunları fark etmeyecek. Fark edenlerin çoğu da umursamayacak. Ve sonra birkaç tane çok eleştirel nit-picker sana kötü eleştiriler verecek. Ve bu *sorun değil*, Jack. Sen bağımsız bir oyuncusun. Büyük bir bütçeye sahip elli kişilik bir teknik ekibin üretebileceği işi üretmeyi bekleyemezsin. Ve insanların büyük çoğunluğu bunu anlayacaktır."

"Ama-"

Beni dürttü. "Sen bir *insanın*, robot değil. Ve bu senin için iyi bir şey, çünkü robot *olsaydın seninle yatmazdım*. O yüzden."

Düşünüyorum. "Bu oldukça iyi bir değiş tokuş."

"Kesinlikle öyle." Bana daha yakın kıvrılıyor. "Şimdi endişelenmeyi bırak ve uyumaya git, böylece bu gece beni düzgünce becerebilirsin."

Boynuna sokuluyorum, tatlı elma-tarçın kokusunu içime çekiyorum ve saniyeler içinde bayılıyorum.

ELLİ BİR

BETH

Elim bacaklarımın arasında uyandım.

Sıcaklık, karıncalı dalgalar halinde tenimi sarıyor. Islaklık kalçalarımı birbirine yapıştırıyor. Amım şişmiş, kabarık ve sıcak hissediyorum. İri eller çıplak bedenimi okşarken sessizce inliyorum, dönüyorum ve yüzümü sert karın kaslarından oluşan bir duvara gömüyorum. Mmm.

"Öleceğim," diye mırıldanıyor alçak bir ses. "Sence rüyasında ne görüyor?"

"Ben. Belli ki."

Rüya görüyorum. Evet. Bu bir çeşit seks rüyası olmalı. Öyle olmalı. Sıcak, kaslı göğsüne doğru gevşiyorum. Sıcak bir ağız boynumu öpüyor. Bir başparmak alt dudağımın üzerinde geziniyor.

"Kapıyı aç." Derin bir ses diyor.

Ağzımda bir rüya aleti beklerken, bunun yerine soğuk cam dişlerime çarpıyor. Tatlı baloncuklar dilimin üzerinde patlıyor ve gözlerim açılıyor. Boğulmadan önce doğruluyorum. Cyrus beni daha yakın tutuyor ve dudaklarımın arasına şampanya döküyor.

Yutkundum, sonra etrafıma bakındım, kafam karışmıştı. Jack'in yatağındayım, duştan çıktığım için hâlâ çıplağım ve bacaklarımın arası rahatsız edici derecede ıslak. Elimi yorganın altından çıkardım ve sifonu çektim. Aman Tanrım. Az önce beni uykumda kendime dokunurken mi gördüler?

"Telaşlı görünüyorsun," diye mırıldanıyor Cyrus, elimi tutup incelerken.

"Ben sadece-"

"Bak, bu normal. Beni içeren her seks rüyasının inanılmaz derecede bunaltıcı olduğuna eminim." Yapış yapış parmaklarımı kaldırırken koyu renk gözleri benimkilerin içinde eriyor.

ağızına götürüyor ve emerek temizliyor. Dilini tenimin üzerinde gezdirirken karnım gurulduyor.

"Yemeğini ye," diyor Jack, arkamdaki yatağa tırmanarak. Elinde bir tabak çikolata kaplı çilek tutuyor. Sırtımı göğsüne yaslıyor, sonra bir çilek seçip dudaklarıma götürüyor. "Seni canlandırmamız gerek."

İtaatkâr bir ısıruk alıyorum. Olgun meyvenin suyu fışkırıyor, dilimde şampanya ve çikolatanın tatlı tatlarına karışıyor. Dudaklarımı yalıyorum, beynim hâlâ bulanık. "Tamam. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu şimdiye kadar birinin uyandırılmasının en iyi yolu."

Jack gülüyor ve eğilip çıplak omzuma bir öpücük konduruyor. "Akşam yemeği sipariş ettik. Uyuyakalmışsın. Hadi, hava soğumadan gel."

Pencereden dışarı bakıyorum. Dışarıda hava kararıyor. "Kahretsin. Saat kaç?"

"Neredeyse yedi oldu. Saatlerdir uyuyorsun." Suyla kaplı parmaklarını yalamam için bana veriyor, sonra yatağın ucunda düzgünce katlanmış temiz bir tişört ve boxer'ı işaret ediyor. "Bunları giyebilirsin."

Kıyafetlerin içine kıvrılıyorum, sonra Cyrus'a dönüyorum. Yatağın üzerinde oturmuş, sessizce beni izliyor, kara gözleri kukuletalı. "Beni taşır mısın?" diye sordum. "Randy Romeo tarzı mı?"

Kıkırdıyor ve bana doğru uzanıyor. "Bu oldukça tehlikeli bir istek. Bir sürü pozisyon biliyorum."

Beni baş aşağı çevirdiği ve bacaklarımı kafasına doladığı bir anı gözlerimin önünden geçiyor. Yüzümdeki alarmı görmüş olmalı, çünkü homurdanıyor ve beni çok saygın bir itfaiyeci asansörüne yerleştirip salona taşıyor.

Cyrus ilk randevumuzdaki gibi bir piknik hazırladı. Görünüşe göre bu sefer makarna yerine biftek tercih etmişiz; kırmızı bir battaniyenin üzerine plastik örtülerin altında dumanı tüten dört tabak koymuş. Yine elektrikli mumları çıkardı ve birkaç şişe şampanya bir buz kovaşında soğuyor. Arka planda Cami'nin uyku listelerinden birinden klasik müzik çalıyor.

"Yeni geleneğimiz bu mu?" Yemek dağılımına bakarak soruyorum. "Yerde yemek yemek mi?"

"Masada oturmadığın zaman sana dokunmak çok daha kolay," diyor Cyrus kulağıma, popomu çimdikleyerek ve ben gülümsememi gömleğine saklıyorum.

Sebastian çoktan oturmuş, şampanya kadehlerini dolduruyor. "Normal mi istersin, pembe mi?" diye soruyor bana bakarak. Beni içine çekerken ağzı açık kalıyor, çelik gibi gözleri kararıyor. Elmacık kemiklerinde renk lekeleri belirliyor.

Cy beni battaniyenin üzerine yerleştirirken "Düzenli, lütfen," diyorum. Seb uzanıp beni kucağına çekmeden ve ağzıma sert bir öpücük kondurmadan önce popom yere zar zor değiyor. Sonunda soluk soluğa ayrıldığımızda, tüm vücudum yeniden ısınıyor.

"Bu ne içindi?"

Jack'in bana verdiği büyük boy erkek gömleğinin eteklerini çekiştiriyor, sonra boynumu öpüyor ve sıcak dudaklarını omurgamda gezdiriyor.

Jack sırtıyor. "Onun kıyafetlerini giyen kızlara karşı bir ilgisi var."

Cyrus homurdanır. "Şey. Bu noktada bu bir sapkınlık sayılır."

Sebastian bir elini çıplak bacağımda gezdirerek, "İyi görünüyorsun," diyor. "Sen de öyle," diyorum dürüstçe. "Çok daha iyi."

Bugün erken saatlerde kendini pek iyi hissetmiyordu, ben de baş ağrısını geçirmesi için onu yatağına yatırdım. Zor bir hafta oldu. Cami'nin dış çıkarması, Seb ve Jack'in lansmanla ilgili stresleri derken herkes biraz gergindi. Ama şimdi tüm bu gerginlik ortadan kalktı. Çocuklar yere yayılmış, gevşemiş ve rahatlamış görünüyorlar.

"Şimdi ne olacak?" Jack tabağıma patates püresi koyarken ben soruyorum. "Uygulama mevcut mu?" Parmaklarım şimdiden onu oynamak için kaşınıyor. Daha bakmama bile izin vermedi.

Jack başını sallar. "İncelemede. Uygulama mağazasının kendi kurallarına uygun olup olmadığını kontrol etmesi gerekiyor, ardından başlat düğmesine basacağım."

"Amerika'ya varmadan önce canlı yayında olacak mısınız?"

Başını sallıyor. "Umarım. Genellikle oldukça hızlıdır."

Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Seninle çok gurur duyuyorum." Diğer adamlara bakıyorum. "Hepinizle."

"Evet," diyor Cyrus umursamazca. "Sanırım vücut kıvrımlarım sürece gerçekten çok şey kattı."

"Onlarla birlikte kongreye gidiyorsun, değil mi?" İşaret ettim. "Ben de seninle gurur duyuyorum. Hepinizin bu kadar sıkı çalışması çılgınca." Hepsini başımın üzerinden yumuşak bir bakış atıyor. "Ne?"

"Hiçbir şey," diyor Jack. "Sadece çok tatlısın."

Gözlerimi deviriyorum. Telefonum tezgâhın üzerinde çalışıyor ama aldırmiyorum, Seb'e yaslanıp diğer iki adamı inceliyorum.

Henüz üçüyle de yatmadım. Çalışma programları nedeniyle geçtiğimiz haftayı Sebastian ile yatıp Cyrus ile uyanarak geçirdim. İkisiyle de bire bir vakit geçirmek harikaydı ama hepsini bir arada görmek için can atıyorum. Düşüncesi bile beni kıvrandırıyor.

Cyrus yaklaşıp şampanyasından bir yudum alıyor. Ben izlerken, bakışlarımla buluşuyor, sırtıyor ve sonra bardağı eğerek soğuk sıvının boğazımın kenarından aşağı damlamasına izin veriyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Cy-"

"Oops." Başını eğip hemen yalıyor ve gözlerimin kamaşmasına neden oluyor. "Bunun için üzgünüm."

"Bebatsın," diye mırıldanıyorum ve tenime karşı gülümsüyor. "Bunu seviyorsun."

Telefonum tekrar çalışıyor. Sebastian'ın büyük avucunu göğsüme doğru yönlendirerek onu görmezden geliyorum. Beni sıkıyor ve sırtım kavisleniyor, Cy dilini kulak mememe kadar takip ederken dudaklarımdan bir iç çekiş dökülüyor.

Telefonum tekrar çalışıyor. Ve tekrar. Ve yine.

Kaşlarımı çattım. "Şunu alsam iyi olacak. Önemli olabilir." Jack eğilip telefonu alıyor ve bana uzatıyor.

"Teşekkürler tatlım." Ekranı kontrol ediyorum. Mesajların hepsi Benny'den.

B: BETH BENİ ARA B:
TELEFONUNA CEVAP
VER

B: UYUYOR YA DA BEZ DEĞİŞTİRİYOR OLMANIZ YA DA
VÜCUDUNUZUN HER DELİĞİNDE FARKLI BİR ADAMIN
OLMASI UMURUMDA DEĞİL

B: BU ÖNEMLİ FFS

"Tanrım," diye mırıldandım, ayağa kalktım. "Bir saniye." Dairede gidebileceğim özel bir yer yok, bu yüzden giysilerimi yerine yerleştiriyorum, buruşuk saçlarımı tarıyorum ve koridora çıkıp geri *arama tuşuna basıyorum*. Benny ilk zilden sonra telefonu açtı.

"Beth!"

"Acil bir durum olsa iyi olur," diye uyarıyorum. "Birileri ölüyor olsa iyi olur."

"Kimse ölmüyor. Ama Tony'nin bana gösterdiği şeye inanamayacaksınız."

Benny ve Antonio kulüpteki geceden bu yana birkaç kez buluştular ve Benny bütün hafta boyunca bulutların üzerindeydi. Onun adına çok mutluyum ama şu anda kesinlikle tüm detayları duymak istemiyorum.

"Bir tür seks hareketi miydi?" Kuru bir şekilde söyledim. "Çünkü ilk dörtlü seksimi yapmak üzere olduğumdan oldukça eminim, bu yüzden sırf erkek arkadaşının aleti hakkında konuşmak için beni böldüysen, mutlu olmayacağım."

"Vay anasını, artık koca bir harem var. Ve hayır. Bu ıvır zıvırla ilgili bir haber değil."

"Hayır mı? Tamam, dur tahmin edeyim; seni banyoya sürükledi ve öyle bir becerdi ki oturmak bile acı veriyor."

"Ne? Hayır." Tereddüt ediyor. *"Şey..."*

"Tamam. Bir ihtimal dilini onunkine sokmak istediğini bildirmek için mi aradın-"

"Bethany Sarah Ellis," diye araya giriyor. *"Sessiz ol ve konuşmama izin ver. Mola verdim, sadece birkaç dakikam var. Bu benimle ilgili değil, seninle ilgili."*

"Hm?"

Derin bir nefes alır. *"Tony öz anneni bulduğunu düşünüyor."*

ELLI İKİ

BETH

Kıpırdamadan duruyorum. "Ne?!"

"Geçen gece senin hakkında konuşuyorduk. Senin ona Londra'ya taşınmadan önce barda çalıştığı eski bir iş arkadaşını hatırlattığını söyleyip durdu. Adının ne olduğunu sorduğumda Sarah Chandler dedi."

Annemin adı Sarah'tı. Nefes alamıyorum. Duvara yaslanıyorum.

"Belli ki evlenmiş ve soyadını değiştirmiş. Cornwall'da yaşıyor. Tony adresini biliyor." Duraksıyor. *"İstiyor musun?"*

"O olduğuna emin misin?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

"Yüzde yüz. Kadının özel bir Facebook hesabı var ama adam onunla arkadaş. Bekle, bir resim göndereceğim." Bir duraklama oluyor ve sonra telefonum çalıyor. Titreyen parmaklarımla resimli mesajı açıyorum.

Fotoğrafta bir barın arkasında duran ve kollarını birbirlerine dolayarak poz veren bir grup insan görülüyor, hepsi de aynı sunucu üniformalarını giymiş. Oldukça bulanık ama sıranın ortasındaki kadını net bir şekilde seçebiliyorum. At kuyruğu şeklinde toplanmış kıvılcık saçları neredeyse benimkiyle aynı tonda. Benden ancak on yaş büyük görünüyor. Bu o olmalı.

"Evet. Tamam." Elim titriyor. "Kahretsın."

"İyi misin?"

"Evet, mutluyum." Kendimden geçtim. Dehşete düştüm. Gerginim. Derim çatlayacakmış gibi hissediyorum. "Antonio'ya teşekkür ettiğimi söyler misin?"

"Elbette, dostum. Dinle, işe dönmem gerek ama bu akşam bana mesaj at olur mu? Bu konu hakkında konuşabiliriz. Sen de beni yeni bulduğun çok eşli ailen hakkında bilgilendirirsin."

"Onlar benim değil-"

"Üç erkek arkadaşın ve onların çocuklarıyla yaşıyorsun. Buna başka ne denir bilmiyorum." Arka planda bazı bağırışlar duyulur ve adam küfrederek. "Üzgünüm, üzgünüm, gerçekten gitmem gerek. Minibüs kalkmak üzere. Beni ara."

Ben cevap veremedenden telefonu kapatıyor.

Bir an koridorun ortasında öylece durup telefonuma bakıyorum. Kulaklarım parazitle dolu. Annemi bulduk. Dört yaşımdan beri onu arıyordum ve şimdi, *nihayet*, onu tekrar görebiliyorum. Bileğimde parıldayan küçük bileziğe bakıyorum. *Sen benim güneş ışığımsın.*

Yandaki kapıdan bir patlama sesi duyuyorum, ardından bir kahkaha patlaması geliyor. Derin bir nefes alarak çenemi tuttum ve daireye geri döndüm. Bir rüyadaymışım gibi hissediyorum.

Çocuklar hâlâ yere yayılmış sohbet ediyorlar ama ben içeri girince hepsi durup başlarını kaldırıyor.

"Kahretsin," diyor Cy, doğrulup

otururken. "Kötü haber mi?" Gözlerimi

kırpıştırıyorum. "Hayır, hayır-"

"Emin misin? Çünkü bayılmak üzereymiş gibi görünüyorsun."

Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor. Sebastian ayağa kalkıyor ve bir kolunu bana dolayarak beni yavaşça battaniyenin üzerine geri götürüyor. "Titriyorsun Beth," diyor sessizce. "Biraz suya ya da başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Kötü haber değil," diye tekrarlıyorum. "Ben sadece. Um." Derin bir nefes alıyorum, sonra Cyrus'a dönüyorum. "Tony öz annemi tanıyor. Benny bana onun adresini gönderdi."

Hepsi donup kalır. Birkaç saniye boyunca kimse bir şey söylemiyor. "Vay canına," diyor Cyrus sonunda. "Bu çok büyük."

"Bununla ne yapacaksın?" Jack temkinli bir şekilde soruyor. Dudağımı ısırıyorum. "Onu görmeye gitmek istiyorum."

Seb'in kaşları çatılır. "Ona sadece bir mektup yazmayacak mısın?"

"Onu görmek istiyorum. Ve onun da beni görmesini istiyorum."

Etrafımdakilere umutla bakıyorum. Nasıl bir tepki beklediğimden emin değilim ama bu değildi. Ben

Benim için mutlu olacaklarını umuyordum ama çoğunlukla endişeli görünüyorlardı. "Ne? Bunun kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cyrus başını sallar. "Eğer yapman gerektiğini düşündüğün bir şeyse, yap. Ama..." kolunu uzatarak elimi tutuyor. "Eve gidene kadar bekleyebilir misin? Biz de seninle geleceğiz."

"Bu çok hoş, ama tek başıma da gidebilirim. Üç yabancı adamla kapısında belirlirsem biraz tuhaf görünür. Muhtemelen kızının bir ahlaksız olduğunu düşünecektir."

"İçeri girmek zorunda değiliz," diye ısrar ediyor. "Arabada bekleyebilir ya da bir alışveriş merkezinde veya parkta takılabilir ve işin bittiğinde seni alabiliriz. Oraya gidip her şeyle tek başına uğraşmanı ve işler ters giderse sana ulaşamayacağımızı düşünmek hoşuma gitmiyor."

"Ya da doğru," diye ekliyor Jack hemen. "Her iki durumda da bunaltıcı olabilir." Yere bakıyorum, gözlerim aniden bulanıklaşıyor.

Annemin beni görmek istemeyeceğini düşünüyorlar. Bana bir kez bakıp beni göndereceğini düşünüyorlar.

Yani, bunun bir olasılık olduğunu biliyorum. Tabii ki biliyorum. Ama sanırım erkeklerin hemen benden nefret edeceğini varsaymak yerine bana, *tabii ki seni görmek isteyecek, seninle tanışmak istememek için deli olmalı, sen harikasin, vs. demelerini* umuyordum. Boğazım düğümleniyor. Şampanyadan bir yudum alıyorum, gözlerimi sulandıran köpüklermiş gibi davranıyorum.

"Hey." Cyrus çenemin altına dokunuyor ve gözlerimiz buluşana kadar yüzümü yukarı itiyor. "Sadece incinmeni istemiyoruz, Bethie. Aileler bazen boktan olabiliyor. Benimkiler boktan. Seb'inki boktan. Jack'in de boktan eğilimleri var."

"Annen hakkında hiçbir şey bilmiyoruz," diye ekliyor Seb diğer tarafımdan. "Sadece senin için endişeleniyoruz."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, sonra başımı sallıyorum. Sanırım anlıyorum. Sadece korumacı davranıyorlar. Benim için orada olmak istiyorlar. "Tamam. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Bekleyeceğim."

Cyrus cevap vermek yerine eğiliyor ve beni usulca öpüyor. Dudaklarının tadı çilek suyu ve şampanya gibi. Ben de onu öpüyorum, ağızlarımız birbirinin üzerinde kayıyor. Eli gömleğimin eteğinin altından geçiyor, parmak uçları

sıcak tenimin üzerinde sıçırıyor. "Biliyor musun," diye mırıldandı, birbirimizden ayrıldığımızda, "Seb sana daha önce bir hediye aldı. Belki bu seni neşelendirir."

Seb'e baktım. "Sen mi yaptın?"

Başını salladı. Cebinden buruşuk bir kumaş parçası çıkarıp bana uzatmasını izliyorum. Ne olduğunu anlamam bir saniyemi alıyor. Yumuşak dantellerle süslenmiş ipeksi siyah bir göz bağı. Ağzım kurudu.

"Neden sende bu var?"

Fısıldıyorum. "Cyrus hoşuna gidebileceğini düşündü."

Cyrus başını sallıyor ve kulağımın arkasındaki saçları düzeltiyor. "Geçen sefer ziyarete geldiğinde

Kulüpte dans ederken kravatımla gözlerini bağlamıştım." Duraksıyor. "Hoşuna gitmiş gibiydi."

Beğendin mi? O kadar ıslandım ki neredeyse sandalyeden kayacaktım.

Cyrus elini kolumdan aşağı kaydırıp dirseğimi kavırıyor. "Bize güveniyor musun?" Kulağıma söylüyor.

Tereddüt bile etmeden başımı sallıyorum. Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha derinden, göz bağını almak için eğilirken. Başımı arkaya eğiyorum ve gözümü bağlıyor, ipek tenimde dalgalanıyor. Dünya kararırken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Kendinden emin parmaklarının başımın arkasındaki düğümü sıkıca sabitlediğini hissedebiliyorum, sonra saçlarıma bir öpücük konduruyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor tenime karşı. Bir el kolumu okşuyor ve ben sıçırıyorum.

"Sakin ol," diye mırıldanır Jack. "Sadece ben."

Öne doğru eğilip beni bir öpücüğün içine çekerken ona karşı rahatlıyorum.

Sanırım şimdiye kadar yaşadığım en ateşli, en şehvetli öpüşmelerden biriydi. Göz bağı her şeyi büyütüyor. Vücutlarımızın birbirine değdiği her nokta yanıyor, kıyafetlerim tenimin üzerinde kayıyor ve tüm sinir uçlarıma kıvılcımlar gönderiyor. Birden çaresiz bir şekilde Jack'in yüzünü kavırıyorum ve onu kendime çekerek daha sert öpüyorum. İnlediğini duyuyorum, karnıma doğru sertleştiğini hissediyorum.

Başka bir el yüzüme dokunuyor ve nazikçe Jack'ten uzaklaştırılıyorum,

ağzım başka bir derin öpücüğe çarpıyor. Gıcır gıcır bir gömleğin içinde
parmaklarımı dolaştırıyorum,

ve Seb olduğunu biliyorum. Beni uzun, güçlü çekişlerle ustaca öpüyor. Aynı anda Cyrus ellerini gömleğimin altına sokuyor ve göğüslerimi sıcak elleriyle kavırıyor. Birkaç saniye sonra Sebastian eğiliyor ve Cy alt dudağımı şakacı bir şekilde ısırarak ağzımı talep ediyor.

Bu böyle devam eder.

Hepsinin arasında paylaşıyorum, başım dönene kadar sırayla öpüyorum. Görebilseydim eminim tüm oda dönüyor olurdu. Kendimi sallantılı ve titrek hissediyorum. Seb'in omuzlarına yapışıyorum, çoktan oturduğuma seviniyorum. Nefesim titreyerek kesiliyor. Biri elini ödünç aldığım boxer'ımın kasıklarına doğru kaydırıyor ve nefes nefese inlemek için kendimi geri çekmek zorunda kalıyorum.

Bir an için herkes sustu. Sonra bir parmak sıcak yanağımı okşuyor.

"Oh, *tatlım*," diyor Cyrus. "Bak ne kadar pembe." Yüzüm daha da kızarıyor ve o da gülerek beni arkamdan kucaklıyor. "Bu *eğlenceli olacak*."

"Lütfen," diyorum nefes nefese. "Beni yatağa götür." Oturma odasında yerde becerilmek istesem de, inmeye çalışırken yanlışıyla elimi soğuk bir yemek tabağına çarpmak istemiyorum.

Güçlü kollar beni sarıyor ve kendimi yerden kaldırılmış hissediyorum. Yüzümü bastırdığım sıcak göğse gömüyorum ama kim olduğunu anlayamıyorum. Cyrus olabilir mi? Ya da Sebastian?

Onun pençesinde kıvranıyordum. "Kimsin sen?" Tıslıyorum.

Sebastian'ın gülüşü onu ele veriyor. Tekmelenerek açılan bir kapının sesini duyuyorum ve sonra yumuşak bir yorganın üzerine uzanıyorum. Sebastian geri çekiliyor ve üç adam soyunurken kıyafetler hışırdayarak yere düşüyor. Çarşafların üzerine uzanıyorum, ilk dokunuşu beklerken kalbim güm güm atıyor.

ELLİ ÜÇ

JACK

Geri çekilip yatağa uzanmış Beth'e bakıyorum, vahşi saçları yastıkların üzerine yayılmış. Birkaç saat önce beni emmiş olmasına rağmen, kanım şimdiden içime doğru pompalanıyor. Taşaklarım patlamak üzereymiş gibi hissediyorum. Bacaklarını ayırıp kendimi onun ıslak sıcaklığının içine sokmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Onu doğru düzgün sikmeyeli bir haftadan fazla oldu ve her yerim ağrıyor.

Ama bunu yapmayacağım. Onunla acele etmeyeceğiz. Beth ilk kez üçümüzle birden yatıyor. Onun ilk dörtlüsü. Ve bunu özel kılacağız.

Cyrus bakışlarımı yakalıyor ve bir kaşını kaldırıyor.

Başımı sallıyorum. Onu kızdıracağız.

Yatağın kenarına oturuyorum, Beth'i kucağıma çekip sırtını göğsüme yaslıyorum. Onun yumuşak, dolgun göğüslerinin bana yaslanmasını tercih ederdim ama eminim diğer ikisi de onlara kolayca erişmek isteyecektir. Sertleşiyor, dönüyor ve yüzüme uzanıyor.

"Kimsin sen?" Yanaklarımı okşayarak fısıldıyor ama ben cevap vermiyorum, onu usulca öpüyorum. O da beni öperken pembe dudakları titriyor.

Cyrus ve Seb yerde diz çökmüş, sırasıyla sağına ve soluna oturmuşlardır. Ellerini kalçalarında hissettiğinde omuzları geriliyor. Bunu daha önce eski sevgilimiz Chloe ile de yapmıştık; gözlerini bağlayıp aramızda paylaşmamıza bayılırdı. En çok da konuşmadığımız zamanları severdi. Hangimizin ona dokunduğunu bilmemek onu çılgına çevirirdi. Acaba Beth de bundan hoşlanacak mı?

Öpücüğü derinleştiriyorum, vücudunu kendime yaklaşıtıyorum, Cy ve Seb eğilip dudaklarını göğüslerinin her birine bastırıyorlar. Onu emmeye başladıklarında ihtiyaçla seğirerek inliyor. Bir elimi yapışkan kalçalarının arasına sokup gıdıklıyorum.

Parmaklarım girişinin etrafında hafifçe dolaşıyor. Hemen üzerimde sarsılmaya başlıyor, parmaklarımı aşağı doğru çekmeye çalışıyor ama ben ulaşamayacağım bir yere gelene kadar geri çekiliyorum. Hıçkırıyor, göğsüme doğru düşüyor. Parmaklarımı tekrar geri getiriyorum ve kıvrımları arasında okşamaya başlıyorum, onları seğiren tomurcuğunun etrafında gezdiriyorum. Kasları gittikçe daha sıkı sarılıyor. Tekrar tekrar inlemeye başlıyor, sırtını kamburlaştırıyor ve umutsuzca göğüslerini Seb ve Cy'ın ağızlarına daha fazla sürtmeye çalışıyor.

Tam eşiğine gelene kadar bekleriz, titrer ve bize karşı nefes nefese kalır. -Sonra Seb omzuma vuruyor ve ben de isteksizce geri çekilip pozisyon değiştiriyorum. Cyrus ağzını tutup onu ateşli bir öpücüğün içine çekerken, ben de ayaklarının dibindeki şiltenin üzerine oturup masaj yapmak için bacaklarını kucağıma çekiyorum. Dokunuşlarımızın altında eriyor.

Döngüyü defalarca tekrarlıyoruz, onu öpüyoruz ve doruk noktasına gelene kadar onunla oynuyoruz ve sonra Beth'in hayal kırıklığına uğramış küçük çığlıklarını görmezden gelerek yer değiştiriyoruz. Yarım saat geçtiğinde, hepimiz kaya gibi sert ve sızıntılıyız ve Beth aklını kaybediyor.

Yatak başlığına yaslanmış oturuyor, kıvranıyor ve kıvranıyor, yumuşak vücudu ter içinde sırılsıklam. Kızarmış, sırılsıklam olmuş göbeğinden ıslaklık damlıyor ve bacaklarına yapışıyor. Cyrus ve ben yatağın üzerinde onun yanında oturmuş, boynunun iki yanını öpüyoruz. Seb şu anda yerde diz çökmüş, başını karnına yaslamış durumda. Ben izlerken, kalçasına bir öpücük konduruyor ve kız acı içinde kıvrılarak başını bacaklarının arasına götürmeye çalışıyor. Adam sadece geri çekiyor.

Ağlıyormuş gibi bir ses çıkarıyor. "Lütfen," diye boğuluyor. "Lütfen, Tanrım, şaka yapmıyorum, ihtiyacım var-" diye devam ediyor, kendine dokunmak için çaresizce elini bacaklarının arasına atıyor. Cyrus her iki bileğini de tutup arkasından çekerken onu şiddetle öpüyor. Yere yığılıyor, göğsü hava almak için kabarıyor.

Meme uçlarını kemirmeye, yavaşça ağızma almaya başlıyorum ve tüm vücudu sarsılıyor. "Yapamam," diyor sessizce, bacaklarını birbirine vuruyor, kıcını çaresizce nemli çarşaflara sürüyor. "Lütfen, lütfen, lütfen."

Cyrus göz göze gelip bacaklarının arasından başını sallıyor, ben de bir sırtıtmayı bastırıp ayağa kalkıyorum. Cyrus onu nazikçe sırt üstü yatırıyor ve ben de çarpık dizlerinin arasında pozisyon alıyorum, önce baldırına dokunuyorum, böylece orada olduğumu anlıyor. O da

Biraz zıplıyor ve ellerimi yumuşak bacaklarından yukarı kaldırıp pembe, parlayan seksini ortaya çıkarmak için çekiştirerek açıyorum.

Çok güzel görünüyor. Kesinlikle büyüleyici. Öne doğru uzanıyorum ve parmaklarımı hafifçe ıslak, parlak dudaklarının arasına sokarak onları ayırıyorum. Beth ölüyormuş gibi bir ses çıkarıyor. Yanaklarım kızararak izliyorum, girişinde bir damlacık nem oluşuyor ve bacağına damlıyor.

Seb yerdeki yerinden bana sert bir bakış atarak devam etmemi istiyor ama ben dizlerimin üzerine çöküp tadına bakma dürtüsüne karşı koyamıyorum, dilimi onun kaygan kıvrımlarında gezdiriyorum. Nefes nefese kalıyor, ben ondan içerken dudaklarımda daha fazla ıslaklık birikiyor ve gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Sonsuza kadar burada kalmak, daha fazla suyunu çıkarmak, uyarılmışlığını içmek istiyorum ama ne kadar istesem de bunu uzatacak zamanım yok. Ona birkaç hızlı yalama veriyorum, tadını ağzımda yuvarlıyorum, sonra düzeliyorum, aletimi bacaklarının arasına itiyorum.

Ben içine doğru kaymaya başladığımda Beth yüksek sesle inliyor, başını yana atıyor, yüzü zevkle buruşuyor. İnanılmaz hissediyor: etrafımda sıcak ve sıkı, ama uyarılmayla o kadar kaygan ki, itişim pürüzsüz ve sürtünmesiz. Cyrus yastığının yanında diz çökmüş, yavaşça onunla öpüşüyor ve ben içeri iterken ikisini de izliyorum, onun iç çekişini ve ona karşı eriyişini seyrediyorum. Bu akıl almaz bir şey.

Neden daha fazla insanın bunu yapmadığını asla anlayamayacağım. Bir kızı becermek ve aynı zamanda onun bir pornoda oynamasını izlemek gibi bir şey. Lanet olası bir *rüya*.

Ben izlerken, Seb göğüslerini koparmaya başladı. Etrafımda kenetleniyor, iç kasları sanki hiç çekilmemi istemiyormuş gibi beni kavıyor. Sıcaklık içimi yakıyor. Kalçasını sıkıyorum, küçük bir uyarı, sonra nazik, yuvarlanan ritmimi hızlı, cezalandırıcı bir tempoya yükseltiyorum. Onu o kadar sert beceriyorum ki her pompalamada vücutlarımız sarsılıyor, sıcak derinliklerini deliyorum. Beni itiş kakışla karşılıyor, kalçalarını umutsuzca içime sokuyor, çırpınıyor ve etrafımı kavıyor. İçinde ne kadar zaman geçirdiğimi Tanrı bilir. Otuz saniye de olabilir, beş dakika da. Başım uyarılmaktan dönüyor. Taşaklarımın sıkılaştığını ve çekildiğini hissedebiliyorum. Gözlerim kapanıyor. Boşalmak zorundayım. Boşalmak *zorundayım*. Kalçalarını sertçe kavıyorum, tırnaklarım derisine batıyor ve içimde yükseldiğini hissederek inliyorum.

"*Yapma.*" Sebastian ayağa kalkarak bana bağırıyor. Bana dik dik bakarken kara gözleri erimiş gibi. "*Çekil.*"

ELLÍ DÖRT

BETH

İçimdeki sert sikin yavaşça çekildiğini hissettiğimde acınası bir şekilde inliyorum. Etrafında kenetleniyorum, sızlanıyorum. Ona orada *ihtiyacım var. Daha fazlasına* ihtiyacım var. Çok daha fazlasına. Tanrım, delirmek üzereymişim gibi hissediyorum. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Sanırım adamlar beni öldürmeye çalışıyor olabilirler.

Ve buna bayıldım.

Sırt üstü uzandım, altı el vücudumda gezinip içime arzu dalgaları gönderirken zor nefes alıyorum. Bu üç adamla tanışmadan önce, seksin böyle olabileceğini hiç bilmiyordum. Bu kadar yoğun ya da duygusal olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç bilmiyordum.

Adamlar yer değiştirirken bazı karışık sesler çıkıyor ve sonra bir parmak yüzümde gezinerek dudaklarımı okşuyor. Hiç düşünmeden ağzımı açıyorum, onu içime çekiyorum ve dilimle üzerinde dönüyorum.

"İyi misin?" Sebastian diğer eliyle saçlarımı okşayarak sessizce soruyor. "Bu hoşuna gitti mi?"

Başladığımızdan beri adamlardan biri benimle ilk kez konuşuyor. Seb arkamdaysa, Jack ve Cyrus'un nerede olduğunu merak ediyorum.

Başımı salladım ve salladım. Hoşuma gitti. Hem de çok. Bir sonraki dokunuşun nereye olacağını bilmemek hoşuma gidiyor. Erkeklerin beni istedikleri gibi kullanmaları fikri hoşuma gidiyor. Dokunmak istedikleri her şeye, ben onların olduğunu bile bilmeden dokunmaları.

Ama aynı zamanda kendimi güvende hissediyorum. Önemsendiğimi. Korunduğumu. Bu adamlar beni istedikleri gibi kullanacaklar ve beni iyi hissettirmek *istiyorlar*. Bu heyecan verici bir duygu.

Seb'in başparmağı dudaklarımın arasına giriyor. "Daha fazlası için hazır mısın?" Sesi boğuk bir şekilde soruyor. "Birimizi ağzında istiyor musun?"

Çılgınca başımı sallıyorum. Tekrar yanağımı okşuyor ve uzaklaşıyor. Adamlar tekrar yer değiştirirken bazı karışık sesler geliyor ve sonra yeni biri bacaklarımın arasında duruyor, uyluklarımı ayırıyor ve ağrıyan seksime batıyor. Aynı anda, pürüzsüz, damlayan bir horoz kafası dudaklarıma bastırıyor. Tadının tadını çıkararak onu yutuyorum. Bu üçüyle tanışmadan önce erkeklere sakso çekmeyi hiç sevmezdim. Hoşuma gidiyordu ama beni boşaltmıyordu.

Artık öyle. Kendimi güçlü hissettiriyor. Önemli bir şey. Her bir erkeğin tadına bakmayı, ağızda seğirmelerini hissetmeyi, onları yavaşça çıldırtırken alçak iniltilerini duymayı seviyorum.

Elimi uzatıyorum ve sözsüz bir şekilde biri onu yakalıyor, parmaklarımı kaya gibi sert ereksiyonunun etrafına sarmam için bana rehberlik ediyor. Onu yumuşakça okşuyorum, sertliğinin tadını çıkarıyorum, tüm yumuşak kıvrımlarını ve çıkıntılarını körü körüne izliyorum.

Ve bu şekilde devam ediyoruz. Sırt üstü yatıyorum, biri beni sertçe sikerken bacaklarımı ahlaksızca ayırıyorum, aynı anda diğer iki adama sakso çekiyorum. Birkaç dakikada bir, tam sırtım bükülmeye ve ayak parmaklarım kıvrılmaya başlarken, çekiliyorlar ve pozisyon değiştiriyorlar. Yeni bir kalın, ateşli alet kıvrımlarımın arasından kayıyor, ağızma giriyor, parmaklarımın arasından kayıyor. Ve döngü yeniden başlıyor, içimin derinliklerinde dövülürken öfkeyle ovuyor ve emiyorum.

Ve aynı zamanda ellerim her tarafımda dolaşüyor. Popomu sıkıyor, kalçalarıma masaj yapıyor, göğüslerimi okşuyor. Yetişemiyorum. Duyularım tamamen aşırı yüklendi. Karıncalanmalar büyük kükreyen dalgalar halinde içimde yuvarlanıyor, başım dönüyor ve vücudum titriyor. Ağızımdaki şişman, şişmiş shaftı sertçe emiyorum, sonra frenulumu dilleyerek pürüzsüz başa doğru yolumu yalıyorum. Boğulma sesi geliyor.

Cyrus. Cyrus olmalı. Cyrus bunu yapmama bayılıyor. Bu da demek oluyor ki-

Elimi çevirip sıkıyorum ve sert bir soluk geliyor. "Beth," diye homurdanıyor Sebastian, parmaklarını benimkilere dolayarak. "Beni öldürüyorsun."

Seb elimde, Cyrus da ağızımda. Bu da Jack'in çivi çakar gibi ritmik bir şekilde G noktama vurduğu anlamına geliyor.

Ona yalvarmak, sonunda boşalmama izin vermesi için yalvarmak istiyorum ama ağzım tıka basa dolu. Gözlerimden yaşların süzüldüğünü ve göz bağıma dolduğunu hissediyorum. İçimdeki her itişte tüm vücudum kasılıyor. Yanıyormuşum gibi hissediyorum.

Sebastian elini benimkinin üzerinde tutuyor ve parmaklarımla titreyerek mastürbasyon yapıyor. "Beth," diye inliyor. "Ben-"

Başımı sallıyorum. Ne sorduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Elimde zonkluyor ve cızırdayan sıcak tohumu vücuduma yağarken ağzım açık kalıyor. Göğsüme fışkırıyor, tenime yapışıyor, titreyen göğüslerimin üzerine damlıyor.

Kendimi kaybediyorum. Doruk noktam içimde kükrüyor, damarlarımı yakıyor ve tüm sinirlerimi ateşe veriyor. Bağırıyorum, boşalırken tüm vücudum şiddetle sarsılıyor, büyüyen ıslak yama içinde kıvranırken parmaklarım çarşafı tırmalıyor. Zevk gözyaşları göz bağımı ıslatıyor.

Görünüşe göre, eğlenen tek kişi ben değilim. Daha Dünya'ya dönmeden Cyrus'un elinin saçlarımı sıktığını hissediyorum. Ağzımdaki alet şişmeden, seğirmeden ve sonra patlamadan önce sahip olduğum tek uyarı bu. Ağzım sıcak meniyle doluyor ve boğuluyorum, kalçaları yüzüme karşı titrerken sertçe yutkunuyorum.

Ve tüm bunlara rağmen, hâlâ istikrarlı bir şekilde sikiliyorum. Jack kalçalarımı kaldırıyor, belinin etrafında daha sıkı kilitliyor ve parmaklarını kaygan alt dudaklarımdan geçirerek şişmiş tomurcuğumu ovuyor. Anı zevk patlamasıyla bağırıyorum, umutsuzca ona sürtünüyorum. Başka bir doruk noktası hissediyorum ve bu farklı hissettiriyor. Daha büyük. Daha güçlü. Nefes alamıyorum. Ter vücudumdan aşağı akıyor. Ve hala, itme durmuyor. Jack'in kalın shaftı içime girip çıkıyor, beni derinlemesine dolduruyor, ta ki patlamak üzere olduğumdan emin olana kadar.

"Aman *Tanrım*," diye bağırıyorum. "Lanet olsun, sadece *gel!*"

Etrafımda üç kahkaha patladı.

"Bayanı duydun," diyor Cyrus. "Sadece gel, dostum."

"Siktir git," diye mırıldanır Jack.

"Lütfen," diyorum, sesim zevkten çatlıyor. "Bu şekilde ölmek istemiyorum."

Cyrus, "Gitmek için daha kötü yollar var," diye takılıyor.

Jack onu görmezden geliyor ve elini kalçama doluyor. "Bebeğim," diye boğuluyor. "Tanrım."

"Gel buraya," diye emrediyorum, kollarımı uzatarak. "Seni hissetmek istiyorum."

Hâlâ içimde olan Jack yatağın üzerinde sürünerek sıcak bedenini benimkinin üzerine yatırıyor. Boynumu öpmek için eğildiğinde sıkı kalçalarını pençeliyorum ve kalçalarını bir, iki kez yuvarlıyor - ve sonra, son bir titreyen itme ile nihayet bırakıyor, içime boşalıyor. Başımı çevirip yastığa doğru bir çığlık atıyorum, omurgam son bir kez daha yükselip yataktan kalkıyor. Nefes nefese kaldığımda ellerim Jack'in omuzlarından düşüyor, dalga dalga fişkırان zevk beni devasa, kabaran bir okyanus dalgası gibi yutuyor. İçinde boğuluyormuşum gibi çırpınıyor ve boğuluyorum, kalçalarımı sertçe yukarı kaldırıyorum. Jack kulağımda inliyor, vücudu benimkinin üzerinde sallanırken çenemi ısıyor. Uzun bir süre, denizde kaybolmuş gibi birbirimize sarılıyoruz. Diğer adamların bana dokunduğunu, okşayarak tenime girdiğini hissedebiliyorum ama bunu zar zor fark ediyorum. Şu anda tek düşündüğüm Jack.

Yavaşça aşağı iniyorum, Jack yüzümü kavrayıp karıncalanan dudaklarımı öperken bedenime geri dönüyorum. Ben de bitkin bir halde onu öpüyorum, sonra uzanıp titreyen parmaklarımla göz bağımı çözüyorum ve Jack'in mavi gözlerine bakıyorum.

Yüzünde endişeli bir ifade beliriyor. "*Ağlıyor* musun?" İnanılmaz bir şekilde sorar. "Ah, tatlım. Sana çok mu sert davrandık?" Beni ön tarafına doğru kaldırıyor ve kendisine sarıyor. Başparmağıyla yanağımı okşayarak nemini siliyor.

"Ağlamıyorum," diye mırıldandım. "Bana çok sert vurdun. Gözlerim sulanıyor."

Cyrus yanıma yığılırken bir kahkaha atıyor. "*Kahretsin*, kadın. Sen bir ateş topusun." Boynumun kıvrımına gömülüp nefesini tutuyor. Sebastian bir çift boxer kapıp Cami'yi kontrol etmek için ortadan kayboluyor ve ben de tamamen doymuş bir halde diğer iki adamın arasına sokuluyorum.

Sadece birkaç hafta önce bu adamları tanımadığıma inanmak çok zor. Ne kadar harika insanlar oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ya da ne harika sevişenler. Ciddiyim. İki erkekle yatmanın sansasyonel olduğunu sanıyordum. Üç... diğer dünya. Mutlak, mutlak mükemmellik.

Sebastian elinde bir şişe daha şampanya ve kalan çileklerle geri gelir.

Jack'in yanındaki yatağa giriyor ve şişeyi bana uzatıyor.

"Gözlükle uğraşmanın pek bir anlamı olmadığını düşündüm," diye mırıldanıyor ve ben gülerek derin bir yudum alıyorum. Köpükler boğazımdan aşağı köpürüyor ve beynimde parılıyor.

Şişeyi Cyrus'a uzatırken, "Öyle bir nokta gelir ki, önemli olamayacak kadar çok bedensel sıvı alışverişi yapmış olursunuz," diye katılıyorum.

Yıllarca böyle yattık, kutlama şampanyasından yudumlar aldık ve sarıldık. Çok geçmeden gözlerimin kapandığını hissediyorum. Ben Jack'in göğsüne sokulup onları duymazdan gelirken, çocuklar kısıp sesle başımın üzerinden konuşuyor ve onun sabit nefesinin beni uyutmasına izin veriyorum.

Telefonum yatağımın başucundaki masanın üzerinde çaldığında neredeyse oradaydım. Derin derin inliyorum.

"Bu senin," diyor Seb, ona uzanarak.

"Muhtemelen Benny'dir. Ona daha sonra aramasını söyle, *haremim* beni bayılttı."

"Bunun profesyonelce olacağından emin değilim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Profesyonel mi? O benim dostum, iş arkadaşım değil." "O değil." Sesi sertleşiyor. "Görünüşe göre bir iş teklifi almışsın."

ELLİ BEŞ

BETH

"Ha?" Gözlerimi ovuşturarak söylüyorum. "İş teklifi mi?"

"Maria adında bir kadından. Bu yaz çocuğuna dadılık yapmak isteyip istemediğini soruyor. Maisie."

"Ooh." Doğruluyorum, bulanık bukleleri yüzümden itiyorum ve telefona uzanıyorum. "Maisie'yi seviyorum. Yemin ederim, o çok tatlı bir çocuk. Onu geçen yılın başından beri görmedim, çok büyüyecek!" Hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Merhaba Maria, bu yaz programımın nasıl olacağından emin değilim, bilmen gereken bir son tarih var mı? Maisie'ye sevgilerimi ilet, onu özlediğimi söyle!

Omzumda bir nefes hissediyorum ve Seb'in ekrana baktığını görmek için başımı kaldırıyorum. "Bunu mu düşünüyorsun?" Şaşırmış gibi görünüyor. "Hâlâ internetten iş ilanı mı veriyorsun?"

"Şey. Evet. Bilgilerim ve diğer her şey hazır. Açıkçası tam zamanlı çalışmam ama hafta sonları ya da akşamları bir iş bulabilirim."

"*Maisie kulağa* hafta sonu işi gibi gelmiyor," diye sitemle belirtiyor. "Seni tam zamanlı istiyor gibi görünüyor."

"Evet, muhtemelen."

Bir süre durakladıktan sonra "Ee?" diye soruyor.

"Yapacak mısın?" Gülümsüyorum. "Bu sana bağlı bebeğim."

"Bana mı kalmış?"

"Evet. Cami'ye ne kadar bakıcılık yapmamı istediğini hiç söylemedin. Yaza kadar benimle işin biterse Maisie'yi ben alırım. Bazı duyuşal işlem sorunları var, dadısı zaten tanıdığı biri olursa muhtemelen onun için çok daha kolay olur."

Bir süredir bunu düşünüyordum. Bu normal bir dadılık işi değil. Sadece Cami'ye bakmak yerine, Seb'e ona kendi başına bakma becerilerini öğretiyorum. O kadar çok şey öğrendi ve o kadar çok güven kazandı ki yakında bana hiç ihtiyacı kalmayacak, özellikle de Jack ve Cyrus ona yardım ederken. Er ya da geç, ben çekilmek zorunda kalacağım ve onun devralmasına izin vereceğim.

Cami'ye dadılık yapmayı özleyeceğim elbette ama onu her gün görmeye devam edeceğim. Neredeyse burada yaşıyorum.

Cyrus yaklaşıp meme ucumu ağzına alırken kıpırdanıyorum. "Sikeyim, Cy-"

"Bana aldırmayın," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde, diliyle beni yalayarak. "Sadece meme emiyorum."

Arkamda Seb'in vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum. "Ee?" Telefonumu ona doğru salladım. "Bir fikrin var mı? Açık uçlu bırakmak istiyorsan sorun değil, ama gerçekten benim biraz gereksiz olduğum noktaya geldiğini düşünüyorum. Sen harika bir babasın." Kalçasını sıkıyorum. "Bunların çoğunu kendi başına yapabilirsin."

Seb birkaç uzun an boyunca hiçbir şey söylemiyor, yüzü gölgeler içinde. Sonunda, sanki bir karara varmış gibi başını sallıyor. "Aslında ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum."

"İşim mi? Uh oh." Cyrus başını iterek beni hafifçe ısırıldığında sarsılıyorum. "Dur tahmin edeyim. Patronlarımı becerdiğim için kovuluyorum."

"Ne-hayır?"

"Patronlarını becerdiğin için *terfi* alıyorsun," diyor Cyrus. "Sikimi her yaladığında sana şahsen bir ikramiye vereceğim."

Gözlerimi deviriyorum. "Beni bir fahişe gibi gösteriyorsun Cy."

"Bir sürü fahişe tanıyorum. Harika kızlardır." Parmağını göğüs kafesimin yan tarafında gezdiriyor. "Peki, sikimi her yaladığında sana kucak dansı yapmama ne dersin?"

Düşünüyorum. "Müziği ben seçebilir miyim?"

Gözlerini bana dikti. "Hayır. Aklının nasıl çalıştığını biliyorum. Sana 'Is This The Way to Amarillo' ya da *Six the Musical*'dan herhangi bir şarkıyla eziyet etmeyeceğim."

Sırıtiyorum. "Lütfen mi? Çok komik olurdu-"

Sebastian, "Cami'yi bizimle birlikte New York'a götürüyorum," diyor. Hepimiz sustuk. Şok olmuş bir halde ona bakıyorum. "Ne?" Fısıldıyorum.

"Özür dilerim, ne zamandan beri?" Cy diyor ki. "Yani, Uğur Böceği'nin benimle olmasını çok isterdim. Ama onun bir pasaportu bile yok."

Onun da benim kadar şaşırmasına sevindim. Bunu hiç konuşmadık. Önümüzdeki bir hafta boyunca erkeklerin dairesinde kalacağımı ve Cami'ye bakacağımı düşünmüştüm. Babasını çok fazla özlememesi için yapabileceğimiz aktivitelerle ilgili bir program hazırladım bile.

Sebastian başını sallar. "Evrak işlerini hızlandırdım. Pasaportu bu sabah geldi. Bizimle Amerika'ya gelmesini istiyorum."

"Oh." Dudağımı ısırdım. "Um, emin misin? O çok küçük. Tatildeyken küçük bebeklerle seyahat etmek yeterince zordur; yapacak işiniz varken nasıl idare edeceksiniz?"

Omuz silkiyor. "Üç kişiyiz, değil mi? Yapabileceğimize eminim."

"Ama-"

Gözleri parlıyor. "Ona kendim bakabileceğimi söylemiştin," diyor kararlılıkla. "Ben de öyle yapacağım."

"Doğru." Biraz daha kademeli bir sorumluluk değişimi önerecektim ama tamam. Tam zamanlı bir bakıcıdan bir bebeği tek başına bir iş gezisine götürmeye geçmek bir tür sıçrama gibi görünüyor. Çarşafın kenarını parmaklarımın arasında ovuşturuyorum. "Biraz daha uyarı iyi olurdu."

Başını sallıyor. "On bir saatlik bir karardı. Sizin için uygunsuz olduğunu biliyorum. Orada kaldığımız süre için size ödeme yapabiliriz."

Başımı salladım. "Yapmadığım iş için bana ödeme yapmıyorsunuz." Tekrar telefonuma bakıyorum. "Sorun değil. Yapacak başka bir şey bulacağıma eminim."

Cyrus yine göğüs dekoltemle oynamaya başlayınca seğiriyorum.

"Belki de Maisie'nin annesini aramalısın," diye öneriyor Seb, sesinde tuhaf bir tını var.

"Evet. Sanırım."

Salondan ani bir bağırış geldi. Komodinin üzerindeki saate bakıyorum. "Bebeğin biraz daha ağır kesici alması gerekiyor."

Seb yataktan kaymak istiyor, ama onu durdurmak için elimi kalçasına koyuyorum. "Ben yaparım. Sadece küçük bir şişemiz var. Hepsini sana geri tükürmesine izin veremem."

Sebastian bebeklere ilaç vermeyi henüz tam olarak öğrenemedi ve Cami de tadından hiç hoşlanmıyor. Sanırım süslü gömleklerinden biri geri dönülmez bir şekilde lekелendi.

Ben ondan uzaklaşırken Cyrus derin derin inliyor ve arkamdan uzanıyor. "Hey! Meşguldüm!"

"Jack'in memelerini yala," diye teklif ediyorum, adamlardan birinin tişörtünü kaparak.

Salona girdiğimde karanlık, sadece pencerelerin dışındaki şehir ışıkları ve beşiğin yanında parlayan küçük oyuncak şeklindeki gece lambası aydınlatıyor. Cami karyolasında inliyor, minik eliyle pembe yanağını ovuşturuyor.

"Ah, zavallı bebeğim." Onu kucağıma alıp sarılıyorum. "Acıyor, değil mi? Sorun değil, yakında geçecek canım, söz veriyorum."

Kocaman, ıslak gözlerle bana bakıyor, sonra göğsüme yaslanıp sessizce hıçkırıyor.

Bir kaşık dolusu ilacı dökerken onu kalçamda tutuyorum, sonra Cyrus'un geçen hafta eve getirdiği egzersiz topunun üzerine oturup pembe şurubu ağzına verirken onu hafifçe zıplatıyorum. Sonunda yüzünü buruşturarak yuttuğunda, onu tekrar uyuması için yatıştırmaya çalışarak dairenin etrafında küçük bir yürüyüşe çıkarıyorum. Cyrus'un odasının önünden geçerken, çocukların konuşmalarını duyabiliyorum.

"-Cami'yi alıyoruz, neden Beth'i de almıyoruz?" Cyrus alçak sesle soruyor. "Süitin parası zaten ödendi ve kongre bize birkaç uçak bileti daha ayarlayabileceklerini söyledi. Çok zenginler, umurlarında bile değil."

Gözlerim büyüdü. Cami'yi kendime çekerek hareketsiz kaldım.

Amerika'ya gitmeyi özellikle *istemiyorum -uçmaktan büyük bir tutkuyla nefret ediyorum-* ama sanırım bu adamlarla bir hafta boyunca korkumu yenebilirim. Yirmi dört-yedi çalışıyor olsalar bile, yine de bütün hafta tamamen yalnız kalmaktan daha iyi olurdu. Sebastian ve Jack muhtemelen meşgul olacaklardır ama eminim Cyrus'un biraz boş vakti vardır. Cami'yi hayvanat bahçelerine ve parklara götürebiliriz, belki birkaç gece yemeğe çıkarız-

"Hayır," diyor Sebastian, hayal balonumu zahmetsizce patlatarak. "O gelemmez."

Ses tonu kanımı donduruyor.

"Neden olmasın?" Cyrus sorar. "Onu getirmek çok daha mantıklı. Paneller, sunumlar falan yaparken Uğur Böceği'ne bakmaya yardım edebilir. Cami bir hafta boyunca süitimizde tıkılıp kalmaktansa dışarı çıkmaktan çok daha mutlu olacaktır."

"Ona *ihtiyacımız* yok," diye ısrar ediyor Sebastian. "Ona ihtiyacım yok."

Kalbim sıkışıyor. Duvara yaslanıyorum, kan kulaklarımda gümbürdüyor. "Beth sonsuza kadar bizim için çalışmayacak," diye devam ediyor, sesi sert. "Ona bu kadar güvenmeyi bırakmalıyız."

"Bence o da gelmemeli," diyor Jack sessizce. "O sadece dikkat dağıtıcı olur."

Cyrus'un sesi bıkkın geliyor. "O bir *dadı*. Hayatınızı kolaylaştırması gerekiyor, zorlaştırması değil."

"Şey. O değil." Jack duraklar. "Onu orada istemiyorum."

Kaburgalarımın bir cirit saplanmış gibi hissediyorum. *Onu orada istemiyorum.*

Cami sonunda iç geçirdi ve kollarımda yumuşadı, küçük başı aşağı eğildi omzuma yasladı. Onu öpüyorum ve beşiğine geri koyuyorum, hareketlerim otomatik ve robotik. Ayağa kalkıp buruşuk çarşafların üzerinde huzur içinde uyuyan ona bakarken zihnim dönüyor.

Koridorda bir ışık yanıyor ve arkamda ayak sesleri duyuyorum. İki güçlü kol belime dolanıyor ve sert, kaslı bir göğse doğru çekiliyorum.

"Yatağa gelir misin?" Jack kulağıma mırıldanıyor ve ben de başımı sallayarak beni yatak odasına götürmesine izin veriyorum.

ELLI ALTI

BETH

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Üç gün sonra Jack yedi bavuldan sonuncusunu koridora taşıırken soruyorum. Dün gece toplanmalarına yardım ettiğimde çocuklar şok oldular ve bir bebeğin yurtdışında bir hafta için ne kadar çok eşyaya ihtiyacı olduğunu anladılar.

"Yapabilirim," diyor Seb kararlılıkla. "Bunu yapmak istiyorum." Saatini kontrol ediyor. "Araba şimdi burada olmalı. Uçak dört saat içinde kalkıyor."

Cami'ye bakarak dudağımı endişelendiriyorum. Adamın göğsüne yaslanmış, huzur içinde uyuyor. Uzun kirpikleri tombul yanaklarını okşuyor. "Onun sorumluluğunu alman gerektiğini söylediğimi biliyorum. Ama gerçekten, bir bebekle seyahat etmek *zordur*, özellikle de iş seyahatindeysen-"

Jack yanaklarımı avuçlayıp yüzümü kendisine doğru eğerken ben de sözümü kesiyorum. "Hey," diyor nazikçe.

Bugün çok daha iyi görünüyor; gözlerinin altındaki koyu halkalar soluyor ve yanaklarına biraz renk gelmiş. Birkaç günlük dinlenme ve düzenli yemek onun için harikalar yaratmış; yine de onu canlandırmanın seks olduğu konusunda ısrar ediyor. "İyi olacağız," diyor kararlılıkla. "Bu iş bizde. Biz üç kişiyiz. Bir bebeği idare edebiliriz."

Cyrus duvara yaslanıp kollarını açarak, "Evet, her şey kaçınılmaz olarak boka sardığında seni ararız," diyor. "Buraya gel, Bethie."

Ona doğru adım atıyorum ve o da beni sıkıca kucaklıyor. Sıcak, baharatlı kokusu burnuma doluyor ve yüzümü gömleğinin içine gömüp onu içime çekiyorum.

"Seni özleyeceğim," diyor kulağıma sokularak. "Çok özleyeceğim." "Ben de seni."

Beni son bir kez daha sıkıyor ve sonunda gitmeme izin veriyor. Diğer ikisine dönüyorum, endişem hâlâ midemde çalkalanıyor. "Üstünüzü değiştirmeyi hatırladınız mı?

ped, değil mi? El bagajınızda da tüm uçuş boyunca yetecek kadar bebek bezi var, değil mi?"

"Evet," diyor Seb sabırla.

"Uçakta ona bir şişe hazırlarsanız, uçuş görevlilerinin size verdiği sıcak suyu kullanmayın," diye talimat veriyorum. "Bir YouTube videosunda bir hostesin sıcak su bidonlarını asla temizlemediklerini söylediğini gördüm. Sadece soğuk suyla yapın ve ısıtmak için şişeyi sıcak suya koyun." Sebastian başını sallıyor. "Ve eğer uçuşta huysuzlanırsa, onu koridorda yürütmeyi deneyebilirsin, titreşimler yatıştırabilir-" Dudakları eğlenerek kıvrılıyor ve ben çenemi kapatıyorum. "Kusura bakma. Sende var. Sende var, harika yapacaksın." Ellerimi birleştiriyorum. "Seni havaalanına götürmemi istemediğine emin misin?"

"şirket arabası bizi alacak," diye hatırlatıyor Seb, ben de içimdeki endişe kabarak başımı sallıyorum. Birkaç saniye yüzümü inceliyor, sonra eğilip bana hızlı bir öpücük veriyor, kirli sakalı yanağımı okşuyor. "Biraz uyu," diyor sessizce. "Bütün gece ayaktaydın. Bir hafta sonra görüşürüz."

Cami'nin burnuna son bir öpücük kondurarak başımı sallıyorum. "Uslu dur," diyorum ona. "Babalarınızı çok fazla travmatize etmeyin."

Sanki ağzında tereyağı erimeyecekmiş gibi bana gülümsüyor. Çocuklar gitmek için dönüyor, çantalarını koridora taşıyorlar. Hepsinin asansöre binişini izliyorum, kapılar arkalarından kapanırken boğazım düğümleniyor.

Bir şeyler ters gidiyor.

Aşırı dramatik davrandığımı biliyorum. Tanrı aşkına, sadece bir hafta. Ama nedense, onlar yokken korkunç bir şey olacağı hissinden kurtulamıyorum.

Kafamı sertçe sallıyorum, sanki tüm aptal, muhtaç düşüncelerimi uzaklaştırabilirmişim gibi. Gerçek şu ki, vedalarla aram pek iyi değildir. Muhtemelen koruyucu ailede geçirdiğim zamanlardan kalma köklü bir çocukluk travması. Karşımdaki kişinin bir daha geri döneceğine asla güvenemiyorum.

Ama sorun değil. Artık terk edilmiş bir ocuk değilim.

Puslu bir havada daireme doğru yürüyorum, kapının kilidini açıp etrafa bakıyorum. Burayı tanımakta güçlük çekiyorum. Uzun zamandır

Çocuklar, burada zar zor yaşıyorum. İç çekerek dişlerimi fırçalamak için banyoya gidiyorum. Seb haklıydı. Çok yorgunum. Biraz kestirsem iyi olacak.

Ama küçük banyoma girdiğimde diş fırçam orada değildi. Erkeklerin dairesinde bırakmış olmalıyım. Küfrederek banyo lavabomun altındaki dolabı açıp yedek diş fırçam olup olmadığını kontrol ettim.

Ve bir köşede düzgünce istiflenmiş tampon ve ped kutularına bakıyorum. Yepyeni. Açılmamış.

Kaşlarımı çattım. Bu doğru değil. Onları *yıllar* önce almıştım. Hatırlıyorum, birkaç ay önce eczanede indirim vardı, ben de stok yapmıştım. O zamandan beri regl olmamamın imkanı yok.

Düşünüyorum da, tansiyonum yükseliyor. Şimdi düşünüyorum da, çocuklarla takıldığım süre boyunca regl olduğumu sanmıyorum. Onlarla yatmaya başladığım hafta adet olacağıma eminim. Ama hiç gelmedi.

Aman Tanrım.

Mide bulantısı midemde yükseliyor. Tuvaletin kapağını kapatıyorum ve titreyen ellerimle telefonumu çıkarıp döngü takip uygulamamı açıyorum. Bir şey olmayabilir, diyorum kendime. Adetlerim son birkaç yıldır düzensiz gidiyor. Bazen bir ya da iki hafta gecikiyorlar. Bazen garip bir şekilde hafif oluyor ya da sadece birkaç gün sürüyor. Önemli bir şey değil.

Ama hiç birini tamamen kaçırmadım.

Uygulama yükleniyor ve ekrandaki sayıya bakarken ağzım kuruyor. Neredeyse iki aydır regl olmamıştım.

Kahretsin.

ELLİ YEDİ

SEBASTIAN

Cami havaalanına giderken, check-in yaptırırken ve uçağı beklerken her şey gibi huzurlu. Costa'da otururken biraz muz püresi yiyor, ardından uçağı bindiğimiz süre boyunca uyukluyor. Uçaktaki koltuklarımıza yerleşirken neredeyse gurur duyuyorum. Belki de tamamen boktan bir baba değilimdir. Belki de Beth'e ihtiyacım yoktur.

Sonra uçak havalanıyor. Küçük bebeğimizin uçmaktan korktuğı ortaya çıktı.

Uçuşa bir saat vardı ve sanırım sağır olacağım. Tekerlekler yerden ayrıldığından beri kulağıma feryat ediyor, avazı çıktığı kadar bağıyor. Diğer yolcular dudak büküyor ve kaşlarını çatıyor. Başım ağrımaya başladı. Islak yanaklarını kuruluyorum ve ona bir kukla vermeye çalışıyorum, ama sadece tükürüyor ve daha da yüksek sesle ağlıyor. O kadar sinirliyim ki çılgılık atmak istiyorum. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum.

Cami'yi bizimle Amerika'ya getirmenin bir deney olması gerekiyordu. Beth inanılmaz, ama o bir koltuk değneğı. Bunu geçen gün yatakta uzanırken fark ettim ve bize hala başka işler yaptığını söyledi. Başka çocuklara bakıyor. Diğer çocukları *seviyor*.

Bir kova soğuk su gibi çarptı: Beth bizim kız arkadaşımız değil. Cami'nin annesi değil. Biz bir aile değiliz. Cami onun için bir iş. Muhtemelen bir gün bırakmayı seçeceği bir iş.

Beth'in etrafımda olmasını seviyorum. Ama Cami'ye tek başıma bakabilmeliyim. Tek sorun, bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Jack kollarını açarak, "Onu ben alırım," diye teklif eder. "Belki de sadece yürümek istiyordur."

"Ah, evet," diye sesleniyor Cyrus diğer tarafımdan. "Onu küçük uçan metal tüpün içinde manzaralı bir tura çıkar. Belki tabut büyüklüğündeki banyoyu ziyaret etmek onu sakinleştirir."

Jack onu tersler ve feryat eden Cami'yi kucağına alıp zıplatarak götürür.

"Affedersiniz?" Döndüğümde koridorun karşısındaki orta yaşlı bir kadının bize doğru eğildiğini görüyorum, yüzünde onaylamama ifadesi var. "Ama o çocuğun annesi *nerede?*"

Cyrus bir kolunu bana doluyor ve başını omzuma koyuyor. "Onun sevgilisi yok. Homofobik olma."

Kadın hemen susuyor. Onu itip bilgisayar çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarıp tepsinin üzerine koyuyorum. Ellerim serbest kalınca sonunda biraz çalışabilirim. Doğruca e-postalarımı gidiyor ve gelen kutumu taramaya başlıyorum. Ev sahibimizden gelen bir mesaj gözüme çarpıyor.

"Kiranın sana düşen kısmını hâlâ ödemedin," diyorum Cy'a, içindekileri tarayarak. "Anladın mı?"

"Kahretsin, özür dilerim. Evet, bende var." Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Aslında düşünüyordum da; muhtemelen taşınmalıyız, değil mi? Evimiz pek bebek dostu sayılmaz. Çocuk odası ya da oyun odası olan bir yer bulabiliriz. Beth ve bebek arasında, üç yatak odalı evimizin pek yeterli olduğunu sanmıyorum." Gözlerini kısarak koridora bakıyor. "Kralların seks partileri için kullandıkları büyük yataklardan birine ihtiyacımız var."

"Katılıyorum. Cami'nin kendine ait bir alana ihtiyacı var. Ben de oynayabileceği bir bahçesi olmasını istiyorum. İngiltere'ye döner dönmez bakmaya başlayacağız." Bill'e bir mesaj yazmaya başladım. "Ona kirayı üç ayda bir yerine aylık ödeyeceğimizi söyleyeceğim."

Bir uçuş görevlisi önündeki içecek arabasını iterek yanlarından geçiyor. "Size bir şey ikram edebilir miyim?" Tatlı tatlı soruyor, utanmadan Cyrus'u süzüyor. Cyrus ona bakmıyor bile. "Çay? Kahve?"

Beth'in sıcak suyla ilgili tavsiyesini hatırlıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Sanırım iyiyiz," diyorum ona ve Cyrus'a son bir özlem dolu bakış atarak arabayı yanımızdan geçiriyor.

Cyrus onun ardından kaşlarını çatıyor ve bileziklerini karıştırıyor. "Sence Beth'ten yanımıza taşınmasını istemeli miyiz?"

Parmaklarım klavyenin üzerinde donuyor. Ani gerginliği azaltmak için boğazımı temizliyorum. "Sanırım yatılı bir dadıya sahip olmak oldukça yaygın-"

Gözlerini deviriyor. "Saçmalamayı kes. Ne demek istediğimi biliyorsun. Ona *kız arkadaşımız* olarak taşınmayı teklif etmeliyiz."

"Randevulaşma konusundaki fikirlerini açıkça belirtti," diye belirtiyorum. "Birçok kez. Bunu görmezden gelmek saygısızlık olur."

"Kıza silah doğrultup bizimle evlenmeye zorlayalım demiyorum. Sadece bu seçeneği masaya koymuş oluruz. Eğer kendini bir ilişkiye hazır hissederse, biz de varız."

Tereddüt ediyorum. Beth taşınmak istese bile -ki bundan gerçekten şüpheliyim- bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Cami zaten bir anne kaybetti; Beth'in kalıp kalmayacağını bile bilmiyorken onu hayatının önemli bir parçası yapmak zalimce görünüyor.

Bir yanıt oluşturmamadan, kızımın koridordan gelen tanıdık feryat sesini duyuyorum. Yürüyüş Cami'yi sakinleştirmemişti. Bir hava saldırısı sireni gibi çığlık atıyor. Jack koltuğuna geri yığıldı.

"Faydasız," diye mırıldandı. "Dürüst olalım, hepimiz onun neden ağladığını biliyoruz." Onun sırtını sıvazlıyor ve saçlarına bir öpücük konduruyor.

"Beth'i özlüyor," diye bitiriyor Cyrus. "Bak, uğur böceği. Onu ben de özlüyorum. Ama masum seyircileri sağır etmiyorum. Bütün ağlamalarımı içimde tutuyorum. Büyüdüğünde bunu yapmayı öğreneceksin." Islak yanağını okşuyor, sonra çantasından oyuncak tavşanını çıkarıyor. "Al bakalım. *En sevdiğin* ayıcığına sarıl."

Tavşanı alır, sonra somurtarak bırakır. Cyrus iç çeker ve Jack doldurulmuş aslanını kapar. İkisi de bebeğin üzerine eğilir, oyuncaklarıyla dikkatini dağıtmaya çalışırlar.

Gelen kutumda gezinirken onları duymazdan geliyorum, sonra avukatımdan gelen işaretli bir e-posta görünce donup kalıyorum. Açıp ilk birkaç satırı tarıyorum, kalbim sıkışıyor. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. "Cami'nin annesini aramalıyız," diyorum aniden.

Jack ve Cyrus aynı korku dolu bakışlarla başlarını kaldırırlar. "Ne?"

"Rehabilitasyondan yeni çıktı," diye okudum. "Onunla Cami hakkında konuşmamız gerekiyor." Yeni bir e-posta açıyorum ve bir yanıt hazırlamaya başlıyorum. "Cami'yi bize bırakırken niyetinin ne olduğunu sormamız

gerekiyor. Eğer Cami'yi

Ya uzun vadeli bir ilişkiydi ya da sadece temizlenirken birinin ona bakmasını istiyordu."

"Hayır," diye tersler Cy. "Asla olmaz."

"Ya Cami'ye bir kez bakıp onu geri istediğine karar verirse?" Jack buna dikkat çekiyor. "Kim onu kızı olarak istemez ki?"

"O zaman bunu konuşuruz," diyorum, mide bulantısı boğazımı sıkıyor.

Cyrus'un ağzı açık kalır. "*Benimle dalga mı geçiyorsun? O kadına ait değil, o bizim.*"

"Onunla konuşmak zorundayız," diye ısrar ediyorum. "Yüz yüze, Skype üzerinden ya da lanet bir e-postayla olması umurumda değil. Ama onu gerçekten istemediğini bilmemiz *gerek*iyor. Onu geri almaya çalışmayacağını bilmeliyiz."

Cami'yi kaybetme düşüncesi bile bu noktada korkunç. Bağımlılara karşı büyük bir sempatim var; bağımlılık bir hastalıktır ve öyle muamele görmelidir. Ancak, bağımlılık olsun ya da olmasın, Cami'nin annesi hala yaptıklarından sorumludur. Benim sempatim, çocuğumu kaçırılabilceğı, yaralanabilceğı ya da donarak ölebileceğı bir yerde, lanet olası bir kapının eşiğinde terk eden birine uzanmaz.

E-postayı yazarken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Annesinin yakın zamanda Cami'nin velayetini geri alabileceğinden şüpheliyim; ancak bir ya da iki yıl içinde, temiz kalır ve fikrini değiştirirse, çocuğunu geri isteyebilir. Mahkemenin velayet davalarında genellikle annenin lehine karar verdiğini biliyorum. Cami'yi yanımda tutabileceğimi bilmem gerek. Tüm çocukluğunu acaba benden alınacak mı diye düşünerek geçiremem.

Çocuklar sessizliğe gömölüyor. Cami'nin feryadı yeni bir kreşendoya ulaşılıyor ve çok tanıdık bir koku burun deliklerime ulaşılıyor.

"Oh, *kahretsin*," der Cyrus. "Bok. Bok, bok, bok." Şu anda son derece dolu bezinin içinde kıvranan Cami'yi kaldırıp bana uzatıyor. "Senin spermin, dostum."

"Onu o süpürge dolabında mı değiştireceğiz?" Jack dehşete düşmüş bir sesle soruyor. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Ya türbölans olursa?" Cami'yi daha sıkı tutarak mırıldanıyorum. Yüzünü boynuma bastırıyor ve gözyaşlarıyla yakamı ıslatıyor. "Ya onu düşürürsem?"

Uzun bir duraklama olur. Cyrus koltuğunda geriye doğru yığılır. "Beth'i
özlüyorum," diye mırıldanır.

ELLİ SEKİZ

BETH

Ne kadar geç kaldığımı fark eder etmez anahtarlarımı kaptığım gibi yerel eczaneye koşuyorum. Üç farklı markadan üç gebelik testi alıyorum ve kasiyer fişimi yazdırırken bana sempatik bir bakış atıyor. Eve döndüğümde banyoya koşuyorum ve testleri teker teker açıyorum.

Her biri negatif çıkıyor. Klozet kapağıma oturup üç küçük *negatif* sembole bakıyorum.

Bu hiç mantıklı değil.

Belki de hepsi kafamda, ama farklı hissediyorum. Son birkaç haftadır kendimi farklı hissediyorum ama ne olduğunu tam olarak anlayamadım. Sanki vücudumda bir şeyler değişmiş gibi. Duygusallaştım ve şişkinleştim. Göğüslerim daha hassas. Kendimi çok hasta ve ateşli hissediyorum. Ve şimdi de adetlerim durdu. Nasıl olur da hamile olmam?

Ben de bugün için klinikten randevu aldım.

Her şey çok çabuk oluyor. Saat ikide doktoru gördüm. Belirtilerimle ilgili bir anket doldurmamı istedi. Yüzden fazla soru var, baş ağrılarından sıcak basmalarına ve ruh hali değişimlerine kadar her şeyi soruyor. Verdiğim cevapları okuyunca hemen kan alınmasını ve ultrason yapılmasını emretti. Testleri yaptırmak için hastaneye gitmem gerekiyor.

Hastane yatağında uzanmış, bir hemşire tarafından karnıma soğuk bir sıvı sürülürken, üzülmekten kendimi alamıyorum. Her zaman ilk kez ultrasona girdiğimde yanımdaki sandalyede oturan ve elimi tutan bir erkek olacağını hayal etmiştim. Çocuklara ne yaptığımı söylemek için mesaj atmayı düşünüyorum ama onlar hala seyahatteler. Biraz düşündükten sonra sağlam bir cevap alana kadar beklemem gerektiğine karar verdim. Bebekle uluslararası uçuş yapmak yeterince stresli ve kongre gerçekten çok önemli. Eğer bu yanlış alarm çıkarsa onları korkutmanın bir anlamı yok.

Ayrıca, sonuç ne olursa olsun, bunu onlara yüz yüze söylemek isterim.

Ertesi sabah, telefon geldi. Sabah dokuzda yine doktorun ofisinde oturmuş sonuçları bekliyordum. Ellerim sinirden terliyor. Doktorun gelmesini beklerken telefonumu çıkardım.

Dün gece çocuklardan sadece bir mesaj aldım: Cyrus'tan Jack ve Seb'i büyük bir çift kişilik yatağa yayılmış halde gösteren hızlı bir fotoğraf mesajı. Seb ağlayan Cami'yi kucağına almış onu beslemeye çalışıyor, Jack ise aslanıyla dikkatini dağıtmaya çalışıyor. İkisi de bitkin görünüyor.

Güvendeyim, Cyrus alttan mesaj attı. Cami seni özlüyor xxx

Derin bir nefes alarak gözlerimle resmin izini sürüyorum.

Korkuyorum. Şu anda biliyorum ki, eğer hamile kalırsam, onu doğuracağım. Zor olacak, henüz hazır değilim ama üstesinden geleceğim. En kötü ihtimalle Cami'nin oynayacağı bir kardeşi olacak. Değil mi?

Moral konuşmam işe yaramıyor. Mide bulantısı boğazımdan aşağı kayıyor. Bunun sabah bulantısı mı yoksa sadece endişe mi olduğundan emin değilim. Annemin bileziğine sarılıyorum, bana küçük bir güç kırıntısı vermesini umuyorum.

Doktor elinde bir pano ile odaya girer. Uzun boylu, beyaz saçlı ve kalın bıyıklı bir adam. "Günaydın Beth," diye selamlıyor ve benimkinin karşısındaki sandalyeye oturuyor.

"Günaydın." Ona gergin bir şekilde gülümsüyorum ama o bana gülümsemiyor. Yüzü ciddi. Ki öyle olmamalı, değil mi? Hamile olsam da olmasam da bana ölüyormuşum gibi bakması için bir neden yok.

Aman Tanrım. Ölüyor muyum ben?

"Yani?" O bir şey söylemeyince ben soruyorum. "Hamile miyim?"

Tereddüt ediyor, sonra masanın üzerinden bir kutu mendili bana doğru itiyor. Ona bakıyorum, korku boğazımda düğümleniyor.

"Ne?" Fısıldıyorum. "Neyin var?"

Boğazını temizliyor. "Kan testleriniz hamilelik için negatif çıktı."

"Oh." Bunu düşündüm. Nasıl hissettiğimden emin değilim. Hamile kalmayı gerçekten *istemiordum*; şu an hiç de doğru zaman değil. Ama içimde dalgalanan küçük hayal kırıklığına engel olamıyorum. "O zaman neden adet görmedim?"

"Korkarım ki kan testleriniz hormon seviyelerinizle ilgili bir sorun olduğunu ortaya çıkardı. Görünüşe göre şu anda erken menopoza giriyorsunuz."

Ona bakıyorum. "Menopoz mu? Daha yirmi altı yaşımdayım."

"Erken menopoz neredeyse her yaşta ortaya çıkabilir. Tıbbi tedaviler ve otoimmün sorunlar tarafından tetiklenebilir, ancak en büyük risk faktörü genetikdir. Ailenizdeki kadınlardan herhangi biri yirmili yaşlarında menopoza girdi mi?"

Başım dönüyor. "Bilmiyorum. Ailemden kimseyi tanımıyorum." Kaşını kaldırdı. "Bakım altında büyüdüm."

"Ah. Bunun nasıl bir sorun olabileceğini anlıyorum."

Sertçe yutkunuyorum. "Peki... bu ne anlama geliyor? Hormon falan mı almam gerekecek?"

Başını sallıyor. "Evet, hayatınızın ilerleyen dönemlerindeki olası sağlık sorunlarına karşı koymak için bazı hormon tedavileri almanız gerekecek. Erken menopoz osteoporoz ve kardiyovasküler sorunlara yol açabilir."

"Ama hapları aldığım sürece iyi olacak mıyım?"

Bana sempatik bir bakış atıyor. "Çoğunlukla. Ne yazık ki doğurganlık açısından menopozun etkileri geri döndürülemez."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yumurtalıklarınız artık yumurta bırakmıyor. Çocuk sahibi olamazsınız."

"Ama belirtileri daha yeni hissetmeye başladım." Paniklemeye başladıkça sesim yükseliyor. "Menopoza girmek yıllar falan sürmüyor mu?"

"Kanınızdaki FSH seviyelerine bakılırsa, semptomları yıllardır hissediyor olmanız muhtemel. Perimenopoz semptomları adet öncesi sendrom semptomlarına çok benzer."

Ona dik dik bakıyorum. "Yumurtalarımı falan donduramaz mıyım? Regl oldum-" Haftaları geri saymaya çalışıyorum ama beynim parazitle doluyor. "O kadar da uzun zaman önce değildi!"

"Hala ara sıra adet gördüğünüze göre, hala bazı canlı yumurtalarınızın olması mümkündür. Ama..." Tereddüt ediyor, sempati gözlerini yumuşatıyor.

"Ben olsam fazla umutlanmazdım, Beth. Şansımız düşük. Belki daha erken yakalayabilirsek..."

Konuşmaya devam ediyor ama ben onu duyamıyorum. Tek duyabildiğim kulaklarımdaki titrek nefes alış verişim ve muayenehanenin pencere camlarına çarpmaya başlayan yağmur. Titreyerek parmaklarımı esnetiyorum. Tenim köpürüyor ve uyuşuyor. O kadar duygu doluyum ki ne hissettiğimi bile bilmiyorum. Tek bildiğim acıttığı.

Doktor konuşmasını bitiriyor ve beklentiyle bana bakıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, titreyerek ayağa kalkıyorum ve bana uzattığı reçeteyi alıyorum. "Çok teşekkür ederim."

Dönüp bekleme odasına doğru puslu bir şekilde yürüyorum, resepsiyon görevlisinin bana veda ettiğini zar zor fark ediyorum. Tam kapıya ulaştığımda kapı açıldı. İçeriye ağır hamile bir kadın giriyor, bir adamla el ele tutuşuyorlar. İkisi de gülüyor, giysilerindeki ve saçlarındaki yağmur sularını silkeliyorlar. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken onlara bakıp donakalıyorum.

O normal. Bebek sahibi olabilir. Neden? Neden mi? Onda olup da bende olmayan ne var? Daha sert nefes almaya başlıyorum, gözyaşlarım gözlerimin arkasına akıyor.

"İyi misin aşkım?" Kadın sorar. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun!"

Sessizce başımı sallıyorum, onun yanından geçip yağmura doğru ilerliyorum.

Kovalar halinde yağıyor. Çantamı göğsüme bastırarak arabama doğru koşarken hemen sıırıslam oluyorum. Kapıyı arkamdan çarparak içeri giriyorum ve orada öylece oturuyorum, sıırıslam ve nefes nefese, suyun camlara ve arabanın kapılarına vuruşunu dinliyorum.

Sonra telefonumu çıkararak sessizce ağlamaya başladım.

New York'ta saat sabahın dört buçuğu ama çocukların jetlag olabileceğini düşündüm. Zaten Seb ve Jack hiç uyumazlar. Birileri uyanık olmalı. Birinin uyanık olması lazım. Bunu tek başıma yapamam.

Telefon çalarken nefesimi tutuyorum. Çalıyor, çalıyor, çalıyor ve sonunda bağlantı kesiliyor. Yüzümden daha fazla gözyaşı süzülüyor. Aramayı sonlandırıp Cyrus'u deniyorum. Sonra Jack'i. Hiçbir şey yok. Bu sefer açıkça hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Seb'i son bir kez daha deniyorum, bu sefer aramayı telesekretere bırakıyorum. Ne zaman

otomatik ses bana mesaj bırakmamı söylüyor, ağzımı açıyorum ama tüm kelimeler boğazımda kuruyor. Yüksek sesle söylemek bile çok acı veriyor.

"Merhaba," diyorum sonunda. "Gecenin bir yarısı aradığım için özür dilerim. Meşgul olduğunuzu biliyorum. Müsait olduğunuzda lütfen beni geri arayabilir misiniz? Teşekkürler." Derin bir nefes alıyorum. "Sadece gerçekten ihtiyacım var-"

Arama kesildi. Sertçe yutkunuyorum, telefonu titreyerek kucağıma geri indiriyorum. Yağmur arabanın camlarına çarpıyor, dışarıda çılgınca esiyor ve ben sürücü koltuğunda kıvrılıp ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

Gerçekçi olmak gerekirse, beni terk etmediklerini biliyorum. Sadece uyuduklarını biliyorum. Ama burada, yağmurun altında otururken, kimse telefonlarıma cevap vermezken, koruyucu ailem beni bakım evine her geri götürdüğünde hissettiğim kadar yalnız hissediyorum. İstenmediğimi hissediyorum.

Bir hıçkırığı yutarak Benny'nin iletişim numarasına tıklıyorum. Muhtemelen henüz uyanmamıştır ama birkaç saat içinde uyanacaktır. Ona hâlâ mesaj atabilirim. Düğmeye basıp mesaj dizimizi açıyorum ve annemin adresi ekrandan bana doğru parlıyor. Ona bakıyorum, ağzım kuruyor. Doktorun sesi kafamın içinde yankılanıyor.

En büyük risk faktörü genettir. Ailenizdeki kadınlardan herhangi biri yirmili yaşlarında menopoza girdi mi?

Çocuklara, öz ailemle iletişime geçmeden önce onların dönmesini bekleyeceğimi söylediğimi biliyorum. Ama bir hafta sonra dönecekler ve o kadar uzun süre bekleyebilir miyim bilmiyorum.

Şu anda beni seven kimse yok. Annem yok. Kız kardeşim yok. Erkek arkadaşım yok. Günün sonunda, çocuklar sadece işverenlerim. Çıkarı olan arkadaşlar. Bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey yok. Beni *seven* birine ihtiyacım var. Kayıtsız şartsız. Beni terk etmeyeceğini bildiğim birine.

Derin bir nefes alıyorum. Neyim var benim böyle? Hayat nasıl bu kadar adaletsiz olabilir? Sanki evren bana gülüyor. Önce kendi ailem beni istemedi. Büyükanнем ve büyükbabam beni bakıma verdi. Sayısız koruyucu aile beni denedi ve tutamayacaklarına karar verdiler. Hayatım boyunca tamamen yalnızdım. Hiç kimsem yoktu.

Neyi yanlış yaptım? Neden bir aileye sahip olmama izin verilmiyor? Herkesin var, benim neden yok?

Benim kimsem yok. Hiç kimsem. Tanrı aşkına, sadece *bir kişiye* ihtiyacım var. Kalbimin kırılmasını önemseyen *birine*.

Uzun, çok uzun bir süre düşündüm, seçeneklerimi tarttım. Sonra arabayı çalıştırdım ve Cornwall'a doğru uzun bir yolculuğa çıktım.

ELLİ DOKUZ

CYRUS

"Lanet olası bir tişört giydiğine inanamıyorum," diye mırıldanıyorum, dördümüz koridorda altın kaplama asansöre doğru koşarken. Konferansın ilk sunumuna gidiyoruz ve geç kalıyoruz. Dün geceki korkunç uçuştan sonra Cami'nin karnını doyurduk, onu yatırdık ve sonra da sızdık. Bu sabah ilk sunumumuza yarım saat kala otel telefonunun uyandırma çağrısıyla çaldığını duyarak uyandık.

Tam bir aptal gibi, hazırlanmak için yarım saatin yeterli olacağını düşündük. Cami'yi beslemek, gazını çıkarmak, yıkamak ve üstünü değiştirmek arasında kendimiz giyinmek için ancak yeterli zamanımız oldu. Ben koşarken kol düğmelerimi düzeltiyordum, Seb ise aynı anda parmaklarıyla saçlarını taramaya ve kravatını düğümlemeye çalışıyordu. Yankılanan, ışıltılı koridorda ayak seslerimiz çok gürültülü olduğundan, yanlarından geçerken birkaç şık görünümlü konuk bize yan gözle bakıyor.

Konferansın bizi yerleştirdiği otel çok seksi. Hiç bu kadar lüks bir yerde kalmamıştım. Süitimiz çok büyük; üç kral yatak, bir mutfak ve oturma alanı ve New York silüetine bakan devasa bir teras. Binada üç ayrı yüzme havuzu var ve oda servisi Michelin yıldızlı bir şef tarafından yapılıyor. Tüm otel konferans için kullanılıyor ve gittiğimiz her yerde mükemmel ütülenmiş takım elbiseleri içinde sessizce yatırımlar ve satışlar hakkında konuşan teknoloji milyarderlerinin yanından geçiyoruz.

Bu da Jack'in sıradan grafik tişörtünü daha da aptal gösteriyor.

Jack Cami'ye bakarak, "Ben bir oyun tasarımcısıyım," diyor. Taşıyıcısının içinde kaşları çatık ve yüzü kızarmış ama henüz ağlamaya başlamamış, bu da bir tür mucize olmalı. "Benden bir tişört ve kot pantolonla gelmemi *bekliyorlar.*"

"Şu insanlara bak." Önümden geçen bir çifte el sallıyorum. Kadın louboutin ayakkabılar ve elmas bir kolyeyle süslenmiş. Büyüleyici görünüyor. "Takım elbise giysen ölür müsün?"

"*Denedim*," diye hatırlatıyor bana dişlerini sıkarak, "ama papyonumu takmamın yasak olduğunu söyledin!"

Nefes nefese asansörün yanına geldiğimizde elimi omzuna koyuyorum. "Tanrı yardımcım olsun," diyorum sessizce. "Eğer *bir* daha *papyon* takarsan taşınırım. Doctor Who gibi giyinen bir adamla toplum içinde görünmeyi reddediyorum."

"Doctor Who'nun nesi var?"

"O aptal beyaz bir adam! Bütün kariyerim seksapelime bağlı! Markamı mahvedeceksin!"

"Tartışmayı kesin," diye emrediyor Sebastian, *çağrı kaldırma* düğmesine basarak. Cami mutsuzca ciyaklıyor ve Jack taşıyıcıyı bırakıp onu kucağına alıyor ve kendisine yaslıyor. Bu onu sakinleştirir ve Jack'in inanılmaz derecede uygunsuz tişörtüne sarılır.

"Üzerine kusmanızda bir sakınca yok," diyorum ona sahnede fısıldayarak. "Aslında, bu teşvik ediliyor."

Asansörün kapıları bir *ding sesiyle* açılıyor ve içeri giriyoruz. "Repliklerini hatırlıyor musun?" Sebastian park yeri için düğmeye basarak bana soruyor.

İç çekiyorum. "Evet. Tanrım. Okuma konusunda berbat olabilirim ama aslında beş saniyelik bir hafızam bile yok." Topluluk önünde konuşmada harikayımdır. Haftanın beş günü sahnede taşaklarınızı salladığınızda, öz-bilincinizi oldukça hızlı bir şekilde kaybedersiniz. "Eğer birimiz hata yaparsa, bu ben olmayacağım."

İkimiz de Jack'e bakıyoruz. Elleri iki yanında kenetlenmiş ve yüzü bembeyaz. Senaryodaki kendi bölümünü kafasının içinde defalarca tekrarlarken dudakları kıpırıyor. Belli ki çok korkmuş. Neden bu kadar gergin olduğunu anlamıyorum. Legend of Azaran'ı defalarca oynadım ve yaptığı iş kendi adına konuşacak kadar iyi. Görünüşe göre, ne kadar harika olduğunu göremeyen tek kişi o.

Elimi sırtına vuruyorum. "İyi olacaksın dostum," diye onu temin ediyorum. "Oyun sağlam. İnsanlar beğenecek."

"Keşke biraz daha *zamanım olsaydı*" diye söze başlıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Oyun dışarıda. Harika bir şey. İçinde delikler açmaya çalışmayı bırakın ve *rahatlayın*."

Sarsılarak başını sallıyor. Asansör titreyerek durur ve kapılar tekrar açılırken hepimiz geri çekiliriz. İnce çizgili takım elbiseli, kısa boylu, iri yarı bir adam içeri giriyor ve Jack tamamen hareketsiz kalıyor.

Adamı hemen tanıdım. Hamish Cavendish. Dünyanın en büyük oyun şirketlerinden biri olan Cavendish Industries'in CEO'su.

Jack bu adama *bayılıyor*. Tüm online TED konuşmalarını dini olarak izliyor. Bir keresinde bana da izletmişti ve Hamish'in kibirli, iğrenç derecede zengin, çok fazla para kazanmış ve Tanrı kompleksi geliştirmiş bir mankafa olduğu sonucuna vardım.

Ama hey, bu sadece benim.

Hamish hafifçe gülümseyip telefonunu çıkarıyor, sonra donup kalıyor ve Jack'e bakıyor. Gözleri boynunda asılı olan karta odaklanıyor.

"Trinity Oyunları?" Okuyor. "Sen Jack Insley olamazsın, değil mi?"

Jack dönüyor, gözleri kocaman. "E-evet?" Kekeliyor ve ben de gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Adam inekler eve gelene kadar RPG istatistikleri ve piksel sayıları hakkında konuşabilir, ama önüne takım elbiseli önemli bir adam koyun ve tuzlanmış bir sümüklü böcek gibi kurur.

Adam başını sallayarak Jack'e elini uzatır. "Hamish Cavendish. Cavendish Endüstrileri'nin CEO'suyum."

Jack Cami'yi kalçasına doğru kaydırır ve uyuşmuş bir şekilde elini sallar. "Kim olduğunu biliyorum," diye haykırır. "Ben... Aman Tanrım. Çalışmalarınıza bayılıyorum. *Under the Red Sky* en sevdiğim oyunlardan biri."

Hamish bir kaşını kaldırır. "Derin kesik. Yeni işlerimin hayranı değil misin?"

Jack kıpkırmızı oldu. "Hayır, efendim. Yani, evet! Yirmili yaşlarınızda bu kadar karmaşık bir oyun yazmanızın inanılmaz olduğunu düşünüyorum. Çok ilham verici. Ama sonraki oyunlarınızı da beğendim. *Knight Takes Rook harikaydı*, grafikler muhteşemdi-"

Onu susturmak için ayağına vuruyorum.

Hamish sırıtıyor. "Sadece şaka yapıyordum. Teşekkürler evlat. Oyun geliştirme serüvenini takip ediyoruz. Çok yeteneklisin." Aramıza bir bakış attı. "Bu senin takımın mı?"

Seb, "Ben sadece idari ve mali işlerle ilgileniyorum," dedikten sonra başıyla beni işaret ediyor. "Cyrus reklamcılık yapıyor. Geliştirme Jack'in işi."

Jack ölmek üzereymiş gibi görünüyor. Eğlencemi tutmaya çalışıyorum.

Hamish başını sallar. "Bu etkileyici. Oyun geliştirmeye nasıl başladınız?"

"Oh." Jack yere bakıyor. "Ben küçükken babam çok fazla metin tabanlı macera oyunu oynardı. Ben de kendim yapardım, kağıt parçalarına yazardım. Lisedeyken bazı programlama dersleri aldım ve bunları nasıl oynanabilir bilgisayar oyunlarına dönüştürebileceğimi çözdüm." Omuz silkiyor. "Sonra devam ettim."

"Bu büyüleyici. Bu konuda daha fazla şey duymak isterim." Hamish cebinden bir kartvizit çıkarıp uzattı. "Korkarım Salı akşamına kadar ajandam *dolu* - yılın işlerinin çoğunu bu hafta hallediyoruz, biliyorsun. Ama o zaman boşsanız, üçünüzle birlikte akşam yemeği yemek isterim." Cami'ye rahatsız edici bir gülümseme veriyor. "Otelde kreş olduğunu biliyorum."

Homurdanıyorum. Bu çocuk üç haftadır elimizde; ona bir yabancıнын bakmasına izin vermemin imkanı yok. Şu anda ona güvenebileceğim sadece dört kişi var: Ben, Seb, Jack ve Beth.

Cami'nin saçını düzeltirken, "Ben almayayım dostum," diyorum. Kocaman gözlerle bana bakıyor, sonra yüzünü buruşturuyor ve sessizce ağlamaya başlıyor. Onu Jack'in elinden alıyorum ve yanağına bir öpücük kondurup sarılıyorum. "Uğur Böceği'ne ben bakacağım."

Hamish biraz rahatlamış görünüyor. "Oh, güzel. O senin."

Sebastian kaşlarını çatıyor. "Ebeveynleri işe almakla ilgili bir sorunun mu var?"

Hamish onu başından savıyor. "İlerleyen yıllarda pek değil ama kesinlikle bebekler söz konusu olduğunda. Aile hayatı ile iş hayatının birbirine pek uymadığını düşünüyorum. Yeni işe başlayanların çocuk sahibi olmasına katlanamıyorum."

"Oh, *bu yüzden* mi tüm çalışanlarınız erkek?" Cami'nin karnını gıdıklayarak hafifçe soruyorum. Seb bana ters ters bakıyor. "Ne? Bu doğru." Web sitelerini gördüm. Çalışanlarının çoğu birbirinin aynısı özel okul çocukları. Cami hayatımıza girmeden önce muhtemelen hiç fark etmezdim ama şimdi fark ettim.

bakması gereken küçük bir kız çocuğu. Birilerinin onu küçümsemesi ya da *cinsiyeti* nedeniyle iş fırsatlarını reddetmesi fikri kanımı kaynatmaya yetiyor.

İnanılmaz bir şekilde, Hamish bunu inkar bile etmiyor. "Evet. Siyaseten pek doğru değil elbette ama işin gerçeği, kadınları yüksek rütbeli pozisyonlara yerleştirmek pratik değil."

Sebastian öksürür. Cami kaşlarını çatıyor. Ya kendi cinsine karşı yapılan haksızlığa öfkelenmiştir ya da kakasını yapmak üzeredir.

Hamish derin bir iç çekiyor. "Mülakatlarda her zaman kariyer odaklı olduklarına dair söz veriyorlar, sonra kaçınılmaz olarak birkaç yıl sonra aile sahibi olmayı seçiyorlar ve doğum izni talep ediyorlar. Onları işe almak kötü bir iş."

Ona düz bir bakış attım. "Nazik teklifiniz için teşekkürler ama Pazar günü eve dönmemiz gerekiyor. Sanırım-"

Sebastian sözümü kesti. "Yolculuğu birkaç gün daha uzatabiliriz."

Ona bakıyorum.

Hamish, Jack'e, "Lütfen yap," dedi. "Şirkete yeni geliştiriciler kazandırmak istiyorduk ve sen ilk yirmi adayımız arasındasın. Seninle konuşabildiğim için çok mutluyum." Saatini kontrol ediyor. "Şimdi gitmem gerekiyor ama asistanım ayrıntılar için sizinle irtibata geçecek."

Asansörün sesi duyuluyor ve kapılar açılırken Jack'e sıcak bir tokalaşma ve gülümseme veriyor. Lobiye doğru yürürken hepimiz onu izliyoruz. Diğer ikisi hareket edemeyecek kadar şok olmuş görünüyorlar, ben de otopark için düğmeye basıyorum ve kapılar tekrar tıslayarak kapanıyor.

"Ciddi misin?" Hiç etkilenmeden sordum. "O sürüngen için mi çalışmak istiyorsun?"

"Bayılacağım," diyor Jack belli belirsiz. "Az önce ne oldu öyle? I

-Hamish Cavendish ile *yemeğe mi* gidiyoruz? Ben ne yapacağım?
giymek?"

"Papyon olmadığı kesin," diye mırıldanıyorum Cami'yi koştururken. Ürkütücü adam gittiğine göre yeniden sakinleşti ve kolyelerimi çekiştirerek beni boğmaya çalışıyor.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" Ona soruyorum. "En sevmediğin kişi olduğumu söyleme şeklin bu mu?"

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Sevinçle çığlık atıyor ve neredeyse beni tekrar garott ediyor.

"İlk *yirmi mi?*" Jack neredeyse inliyor. "Diğer on dokuz adayı geçmemin imkânı yok. Ağ kurma konusunda berbatım. Ve mülakatlarda. Kahretsin, bunu mahvedeceğim-"

"Yirmi aday yok," diyorum kesin bir dille. "Bunu sadece seni altına sıçtırmak için söylüyor. Çünkü o bir budala. Şimdi sakın ol, yirmi dakika içinde sahnede olman gerekiyor."

"Doğru." Jack derin bir nefes alır ve elini saçlarında gezdirir. "Doğru. Evet."

Gözlerimi devirerek telefonumu çıkardım. Uyandığımdan beri kontrol edecek zamanım bile olmamıştı. Beth'ten bir cevapsız arama ve bir sesli mesaj var. Bildirimleri görünce gülümsüyorum, içim ısınıyor, sonra kaydırıp ona mesaj atıyorum.

Dikkat et bebeğim, görünüşe göre birkaç gün daha kalacağız. En azından çarşamba. Jack'in öpecek daha çok kıcı var.

C: Sonra ararız xx

ALTI

BETH

Benny'nin bana gönderdiği adrese geliyorum ve arabada oturup eve bakıyorum.

Çok büyük. Üç katlı, çakıl taşlarıyla kaplı uzun bir yolu ve ön bahçesinde küçük bir çeşmesi var. Özel plakalı pahalı arabalar garaj yolunu dolduruyor. Pencereleer süslü dantel perdelerle kaplı ama içerideki hareketi görebiliyorum. Evdeler.

Derin bir nefes alıyorum. Annemin kendine iyi baktığı belli. Burası benim ucuz, küflü dairemden çok farklı. Arabamı bile buraya park edemeyecek kadar fakir olduğum için kendimi şimdiden yersiz hissediyorum.

Kendimi destekliyorum, kafamda söylemek istediklerimi gözden geçiriyorum.

Hey! Nasılsın? Ben Bethany!

Beni hatırlar mısın bilmiyorum, senin kızınım.

Beni istemediğine karar verdiğini biliyorum ama sorun değil, darılmaca yok! Sadece biyolojik ailemle yeniden bağlantı kurmak istedim. Belki bir iki kucaklaşırız.

Hay aksi. Bunların hiçbirini söyleyemem, tam bir psikopat gibi görüneceğim. Güneşliğı indiriyorum ve aynada yüzümü inceliyorum. Bok gibi görünüyorum. Makyaj yapmamışım, bitkinim ve saçlarım başımın etrafında kabarıyor. Bugün bir doktor ziyareti planlıyordum, uzun zamandır kayıp olan annemle buluşmayı değil. Saçımı yeniden düzenlemeye ve yanaklarımı sıkmaya çalışıyorum. Annemin güzel olduğumu düşünmesini istiyorsam beni dava et.

Eve tekrar bakıyorum ve dantel perdelerden birinin seğirdiğini fark ediyorum. Kahretsin. Beni görmüşler. Muhtemelen evlerinin önünde bir sapık gibi dolaşan tam bir sürüngen gibi görünüyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi toparlayıp arabadan iniyorum. Ya şimdi ya da asla. Bunu yapmak zorundayım. Yolda yürürken titriyorum, ayakkabılarımın altında küçük yuvarlak çakıl taşları kayıyor. Kapıya ulaşıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve iyi şans getirmesi için hızla bileziğime dokunuyorum.

Sonra kapı ziline basıyorum. Güzel bir çınlama sesi evin içinde yankılanıyor. Köpek havlamaları ve bir kahkaha patlaması duyuyorum.

"Kalkma anne, ben bakarım!" Bir kadın sesleniyor. Koridordan gelen ayak seslerini duyuyorum, sonra kilit sesi. Kapı açılıyor ve annemin yüzüne bakıyorum.

Bir an için nutkum tutuldu. Oh, Tanrım.

Oh, Tanrım. Tıpkı bana benziyor.

Kızıl, kıvrıkcık saçlar. Çilleri var. Atlet ve pijama altı giyiyor, tembel hafta sonu kıyafetleri ve saçları başının arkasında bir düğüm halinde toplanmış. Benden bir iki santim daha uzun ve solgun yüzü hafifçe kırıışmış, ama bunun dışında ablam olabilir. Boğazım düğümleniyor.

Bu o kadın. Bana Bethany diyen kadın bu. Beni dokuz ay boyunca taşıyan. Beni doğuran kadın.

Beni hayatında istemeyen kadın. Beni hiç kontrol etmeyen. Benimle tanışmak istemeyen kadın.

Ben bir şey söylemeyince başını eğip kibarca gülümsüyor. "Evet? Yardımcı olabilir miyim?"

Ağzımı açıyorum. "Merhaba," diyorum, sesim gıcırdayarak. Kaşlarını çattı. "Pardon, sizi tanıyor muyum?"

"Evet." Yutkunuyorum. "Ben Bethany."

"Bethany kim?" Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bethany diye birini hatırlamıyorum."

"Bethany Sarah Ellis." Kelimeleri dikkatlice, her hecesini telaffuz ederek söylüyorum.

Gülümsemesi yüzünden silinir. Yanakları bembeyaz oldu. "Ne?" Fısıldıyor.

Ona zayıf bir sırıtış attım. "Merhaba, Sarah."

Birkaç dakika boyunca sadece birbirimize baktık. Kahverengi gözleri üzerimde geziniyor, görünüşümün tadını çıkarıyor. "Burada ne yapıyorsun?" Kekeliyor.

Omuz silktim. "Buralardaydım. Bir kontrol edeyim dedim." Boğazımı temizledim. "Um. İçeri girebilir miyim?"

Gözleri açıldı. "Ne? Hayır, hayır! Aman Tanrım, hayır, gitmelisin!" Midemde bir acı hissettim. "Ne?"

"Kapı satıcısı mı, tatlım?" Arkasından bir erkek sesi sesleniyor. "Ondan kurtulmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Sarah kapının pervazına tutunur, yüzünü korku kaplar. "Bir şey yok Carl," diye sesleniyor omzunun üzerinden. "Sadece yol tarifine ihtiyacı olan biri."

Ona bakakaldım. Araba yoluna çıktı ve kapıyı arkasından çarptı. "*Gitmek zorundasın*," diye tekrarladı. "Şimdi!"

"Ama-"

Güzel yüzü öfkeyle pembeleşiyor. "*Bunun iyi olduğunu sana düşündüren neydi?*" Tıslıyor. "Artık bir ailem var! Bir kocam, çocuklarım ve bir evim var - sonunda hayatımı düzene soktum! Gelip bunu tekrar mahvetmek mi istiyorsun? Benden ne istiyorsun?"

"I-"

Ceplerini yokluyor. "Para mı istiyorsun? *Şimdi gidersen* sana istediğin kadar havale *yaparım*-"

Gözyaşlarım gözlerimin arkasına baskı yapıyor. Hiç de beklediğim gibi değil. Ben çocukken, yurttaki sosyal hizmet görevlileri bana hep *annenin seni çok sevdiğini* söylerdi. *Sadece şu anda sana bakamıyor*. Ben de onlara inandım. İnanmak zorundaydım. Bu düşünce beni ayakta tuttu. Her zaman annemin beni hala istediğini varsaydım. Eğer tekrar karşılaşsak, benimle hala *bir* bağ hissedeceğini. Onun yerinde olsaydım, çocuğumu evlatlık verdikten sonra bile ölene kadar seveceğime eminim.

Ama umurunda değil. Beni bir fincan çay içmeye bile davet etmek istemiyor.

"Hayatını ben mahvetmedim," diyorum sessizce. Derimin altında öfke kaynıyor. Yılların üzüntüsü ve kalp kırıklığı içimde kabarıyor.

Gülüyor. Sesi biraz histerik. "Sen gelmeden önce her şeyim vardı. Erkek arkadaşım, geleceğim, kariyerim... *Senin* yüzünden gençken hepsinden vazgeçmek zorunda kaldım. Tanrı aşkına, sonunda *mutlu olduğumda* geri gelip her şeyi tekrar mahvedemezsin." Arka bahçeden küçük çocukların ciyaklamaları yükseliyor ve kadın irkiliyor. "*Lütfen*, sadece git-"

İçimden bir şey koptu. "Siktir git!" diye bağırdım. Sesim sessiz, bakımlı arabanın etrafında yankılanıyor ve onu zıplatıyor. "Hayatını ben mahvetmedim! *Doğmuş olmam* benim *suçum değil*. Bu *senin kararındı*. *Senin kararındı!* Madem benden bu kadar nefret ediyordun, neden benden kurtulmadın?"

"Senin için yapabileceğim en iyi şeyi yaptım!" O da karşılık verdi. "*Çocuktum*, sana bir aile veremezdim. Ben de yeni bir aile seni alabilirsin diye senden vazgeçtim! Ben doğru olanı yaptım! Şimdi, Tanrı aşkına, sadece-"

Ona bakıyorum. "Ciddi misin sen?" Sesim daha da yükseliyor. "Davamı hiç takip etmediniz mi? Beni öylece ele verip ellerinizi yıkadınız mı?!"

"Sen neden bahsediyorsun-"

"Hiç evlat edinilmedim," diye ısırdım. "Hiç ailem olmadı. Şimdi de asla olmayacak."

Yutkunuyor ve sürücüye bakıyor. "Oh."

Başımı sallıyorum. Gözlerim yaşıyor. "Buraya para için gelmedim. Ya da *aileni parçalamak* için. Buraya geldim çünkü doktordan yeni döndüm. O... o çocuk sahibi olamayacağımı söyledi."

Sarah'nın dudakları ayrılır. "*Oh.*"

Derin bir nefes alıyorum. "Genetik olduğunu söylüyorlar."

Sarsılarak başını sallıyor. "Evet. Aileden geliyor. Oh, Tanrım."

Bahçeden çocuksu bir bağırış daha geliyor. "Bahse girerim seni yenebilirim!" Küçük bir kız bağırıyor, sesi rüzgâra karışıyor. "Hazır, sabit, başla!"

Boğazım sıkılıyor. "Çocuğun var mı?"

Utanç yanaklarını renklendiriyor. "Bunun olabileceğini biliyordum, bu yüzden annem yumurtalarımı dondurmamı söyledi."

Yavaşça başımı sallıyorum. Çenem sıkıca kenetlendi. Ellerim yumruk şeklinde kıvrılmış. Burnumdan derin bir nefes alıyorum. "Bana bir e-posta gönderemedin mi?" diye soruyorum. "*Biyolojik kızıınıza genetik durumunuzdan bahsetmeniz gerektiğı aklınıza gelmedi mi?*"

Bakışlarıma karşılık vermiyor. "Özür dilerim."

"Neden?" Sesim titreyerek soruyorum. "Neden bana söylemedin? Benden bu kadar mı nefret ediyorsun? Beni artık istemediğini anlıyorum ama Tanrı aşkına, *ocuk* sahibi olma yeteneğimi elimden aldın. Bir aileye sahip olma şansımı elimden aldın. *Neden?*"

Gözlerimin içine baktı. Yüzü çok solgun. "Çünkü unuttum." Yere baktım, gözyaşlarıım yüzümden aşağı süzölüyordu. *Unutmuştu.*

Tüm doktor ziyaretleri, hormon tedavisi ve yumurtalarının dondurulması sırasında bir kez bile beni düşünmedi. IVF boyunca, doğum sancısı çekerken, doğum yaparken ve yeni doğan bebeklerini kucağına alırken, ilk hamileliğı bir kez bile aklına gelmedi.

İmkansız görünüyor. Bu nasıl mümkün olabilir? O kadar önemsiz miyim? O kadar az mı önemliyim?

Sarah sessizce hıçkırmaya başlıyor, ince omuzları titriyor. Parçalara ayrılmak üzereymişim gibi hissediyorum.

Ben daha ne diyeceğimi düşünmeden ön kapıdan bir tıkırtı geliyor. Kapı çatırdayarak açıldığında ikimiz de sıcıyoruz ve çok tanıdık bir ses yankılanıyor.

"Sarah, tatlım, gelip masayı hazırlamaya yardım eder misin?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlanıyor. Sarah gözlerini siliyor. "Anne," diye hıçkırıyor. "Gitmeyecek. Geri geldi ve gitmiyor."

"Ne? Kim gitmiyor? *Ağlıyor* musun?" Büyükannem araba yoluna çıktı ve ağzım kurudu.

ALTMİŞ BİR

BETH

Nonna'yı dört yaşımdan beri görmedim ama yüzünü hâlâ hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim ki? Birkaç yıl boyunca aslında benim annemdi. Bakım evindeyken, üflediğim her doğum günü mumunda gelip beni almasını ve eve geri götürmesini diledim.

"Hey, Nonna." Acıyla söylüyorum. Yüzü sanki limon dilimi yutmuş gibi asılıyor.

"Bethany." Kızına bakıyor ve iç geçiriyor. "Sanırım bir çek istemeye geldin. Ne için? Okul ücreti mi? Kiran mı azaldı?"

Kekeliyorum. "Senin *lanet paranı* istemiyorum!"

"Eminim." Bahçeden bir ciyıklama ve bir adamın kahkaha sesi daha duyulur.

Sarah Nonna'nın kolunu tutar. "Onu göremez," diye tıslıyor.

Nonna başını sallıyor ve öne doğru adım atıyor. "Gitmen gerek," diyor bana sertçe. "Hattie ve Henri bahçedeler. Torunlarımı üzme izin vermeyeceğim."

Ona bakıyorum. "*Torunlarını üzme mi?*" İnanamayarak tekrarlıyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Ben senin torunum! Senin ilk doğan torunum!"

Yüzü öfkeyle sıkışıyor. "Gitmen gerek."

"Bu kadar mı? Nasıl olduğumu sormak istemiyor musun? Hayatımda ne yaptığımı? Biriyle çıkıyor muyum, evli miyim, çocuğum var mı? Umurunda değil mi?"

"Benimle böyle konuşma."

Başımı sallıyorum, gözlerim yaşıyor. Bahçede trambolin yaylarının gıcırtısını duyuyorum ve iki küçük yüz bir çitin arkasından zıplıyor. I

iki parlak kıvıll sa görüyorum.

Hattie ve Henri. *Kardeşlerim* var. Tanrım, o çocukları tanımak için adam * ld r rd m*. Ama görünüşe göre, onlar tarafından görülmek için bile çok utanç verici bulunuyorum. "Nedenini anlamıyorum," diye fısıldıyorum. "Neden onlar senin için yeterince iyi de ben değilim?"

Nonna burnundan derin bir nefes alıyor. "Belki de," diyor buz gibi, "seni neden tutamadığımızı düşünmelisin. Çünkü seni temin ederim ki seni sevmeye çalıştık." Gözleri iğrenç bir şekilde parlıyor. "ekilmez bir ocuktun."

Bir adım geriye sendeledim. Göğsüme tekme yemiş gibi hissediyorum.

"Ve şimdi buraya geldin," diye devam ediyor, "k frediyorsun, bağırıyorsun, ailemizi kendi bencilliğinle bozuyorsun. Belli ki hiç b y memişsin."

"Dur," diye fısıldıyorum. "Lütfen, sadece-"

 n kapı tekrar açılır. "Burada neler oluyor?" Bir erkek sesi seslenir. ekici sarışın bir adam evden çıkarken Sarah ve Nonna donup kalıyor. Gözyaşı lekeli yanaklarını görünce gözleri açılıyor. "Vay canına, hey, iyi misin?" Hâlâ sessizce ağlamakta olan Sarah'ya bakıyor. "Bebeğim!" Deşsete kapılmış bir halde kolunu ona doluyor. "Hey, sorun ne? Neden ağlıyorsun?" Hepimize baktı. "Neler oluyor?"

Nonna burnunu çekiyor. "Bir şey olduğu yok," diyor sertçe. "Bethany de şimdi *gidiyordu*."

"Bethany..." Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Kahretsin bebeğim, *tıpkı* ilk tanıştığımız zamanki *sana* benziyor. Vay be. Siz kuzen falan mısınız?"

Ağzım açık kaldı. "Sana benden bahsetmedi mi?"

Kafası karışmış görünüyor. "Bana ne söyleyeceksin, aşkım?" Sarah'nın hıçkırıkları daha da yükselir ve adam onun saçlarını geriye doğru okşar. "Hey, sorun yok."

Buruşuk bir el kolumu bir mengene gibi sarıyor. "Gidiyorsun," diye tükürüyor Nonna, beni arabanın arkasına doğru sürükleyerek. "şimdi."

"Ama-"

"Buraya gelirken *neyi hedeflediğini bilmiyorum*," diye homurdanıyor. Yetmişini aşmış olmalı, ama beni çekiştirirken elleri demir gibi sağlam.

"Ben bir şey istemiyorum!" İtiraz ediyorum. "Sadece ihtiyacım vardı-" Ayakkabılarım çakıllı yolda kayıyor ve tökezliyorum. Beni çekiştirerek ayağa kaldırıyor ve ucuz, ikinci el arabama doğru itiyor. Kapıya çarpıyorum, avuçlarım şiddetten yanıyor. Her yerim titriyor. Bunun olduğuna inanamıyorum. Yolun ilerisinden gelen sesleri duyabiliyorum.

"Neden ona benden bahsetmedi?" Talep ediyorum. "O onun *kocas*. Varlığını kocasına bile itiraf edemeyecek kadar utanç verici biri miyim ben?!"

Nonna huffs. "Carl yumuşak biri. Eğer çocuklarının bir üvey kardeşi olduğunu bilseydi, sizinle iletişime geçmeye çalışırdı."

"Ve bu çok kötü olurdu, değil mi?! Etrafımda beni gerçekten isteyen bir kişinin olması benim için çok mu kötü olurdu?! Kendi *kardeşlerimi* tanımak benim için *çok mu kötü* olurdu?"

"Onlar senin kardeşin değil!"

"Onlar benimle senden daha çok akraba!"

Çenesi gerilir. "Bak." Bana doğru yaklaşıyor, gözlerimin içine bakıyor. "Kızım seni doğurarak bir hata yaptı. Daha on beş yaşındaydı. Aptalca bir gençlik hatası yüzünden hayatının geri kalanında cezalandırılması gerektiğini mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Ben bir ceza değilim," diye boğuluyorum. "Ben bir *insanım*."

Başını sallıyor. "Şuraya bak! Sonunda hayatında ilerliyor. Diploması üzerinde çalışıyor. İyi bir işi var. Bastığı yere tapan, hali vakti yerinde bir koca bulmuş. İki güzel, akıllı, *uslu* çocuğu var. Seni elinde tutsaydı bunların hiçbirine sahip olamazdı. Ve o iyi bir hayatı *hak ediyor*, Bethany. Tüm bunları hak ediyor." Burun delikleri alevlendi. "Bunu onun için mahvetmene izin vermeyeceğim. Seni bir daha buralarda görürsem polisi arayacağım."

Kolumu çekiyorum. Sıcaklık yüzümü kızartıyor. Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine engel olamıyorum. "Bunun için endişelenme," diyerek arabayı çekip açıyorum.

Kapı. "Beni bir daha asla göremeyeceksin."

Araba koltuğuna kayıyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum, motoru çalıştırıyorum. Arabamın tekleyerek canlanma sesinin üzerine birinin adımı haykırdığını duyuyorum. Kafamı kaldırdığımda Carl'ın bana doğru koştuğunu görüyorum, yüzünün her yerinde şok ifadesi var. Sarah onu durduruyor, ben yola çıkarken onu geri çekiyor. İçimi öfke kaplıyor. Camı indiriyorum ve yıllar sonra ilk kez bileziğimi bileğimden çekip çıkarıyorum. Parmaklarımın arasında parlak altın rengi parlıyor.

Bu bileziği hayatım boyunca taktım. Okuldaki ilk günümde. Yeni bir işe başladığımda. İlk buluşmalarımda. Ne zaman ayrılısam, reddedilsem ya da incinsem bu bilekliği taktım. Anneme her ihtiyacım olduğunda ona baktım ve bana ihtiyacım olan gücü verdi.

Ve kesinlikle hiçbir anlamı yok. Muhtemelen hastanenin hediyelik eşya dükkanından aldığı bir mücevher parçası.

Sen benim güneş ışığımsın. Ne boktan bir saçmalık.

Pencereden dışarı fırlatıyorum ve Sarah'nın ayaklarının dibine düşüyor. Ellerin içine hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Carl arkamdan bir şeyler bağıyor, ama ben ayağımı gaza basıp hızla uzaklaşıyorum, annemin evi tamamen gözden kaybolana kadar sürüyorum.

Uzun bir süre, radyoyu ya da GPS'i açmak için durmadan, sessizlik içinde sürüyorum. Yağmur ön cama sıçramaya başlıyor ve soğuk arabanın içine doluyor. Zar zor fark ediyorum. Nonna'nın sesi kafamın içinde dönüp duruyor, tekrar tekrar, bir döngü halinde.

Torunlarımı üzüyorsun. Onlar senin kardeşin değil. Çekilmez bir çocuktun. Seni sevmeye çalıştık.

Ellerim direksiyonda titriyor. Anlamıyorum. Neden insanların umursayacağı kadar önemli olmadığımı anlamıyorum. Neden bu kadar zor sevildiğimi anlamıyorum.

Sanki cevap verir gibi, telefonum cebimde çalıyor. Midem bulanıyor.

Yolun kenarında duruyorum ve çocuklardan biri olması için dua ederek uyuşuk bir şekilde elime alıyorum. Cyrus'un adını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. *Tanrı'ya şükürler olsun. Mesajı açmak için kaydırıyorum, parmaklarım beceriksizce hareket ediyor.*

Dikkat et bebeğim, görünüşe göre birkaç gün daha kalacağız. En azından çarşamba. Jack'in öpecek daha çok kıcı var. Arayacağız.

Sonra xx

Kendimi bir buz kütlesi yutmuş gibi hissediyorum. Onları sesli mesajla ağlayarak aradım ve bana seyahatlerini uzattıklarını söyleyerek cevap verdiler.

Gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes aldıktan sonra bir cevap yazıyorum.

B: Tamam, harika! Seninle gurur duyuyorum x

Titreyen ellerimle mesajı gönderiyorum, sonra telefonu cebime geri koyup tekrar yola çıkıyorum. Londra'ya dönerken yağmur daha da şiddetleniyor. Yolda sadece bir kez duruyorum, yeni reçetemi ve iki şişe şarabımı almak için.

Sonunda daireme döndüğümde bitkin düşmüştüm. Bütün vücudum ağrıyor. Ağır bir şekilde kapıya yaslanıyorum ve anahtarlarımı tezgâhın üzerine fırlatıyorum. Yüzeyde sekerek, dün gece oraya bıraktığım üç boş gebelik testi paketinin yanında duruyorlar.

Onlara bakıyorum. Sadece yirmi dört saat önce dairemde bir aşağı bir yukarı volta atıyordum, korkmuş, gergin ve heyecanlıydım. Ve şimdi hiçbir şeyim yok. Hiçbir şeyim yok.

Alışveriş çantamı yere bıraktım ve ilk şarap şişesini açtım.

ALTMİŞ İKİ

CYRUS

"Bir terslik var," diye ısrar ediyorum, bira bardağımı yere bırakıp gözlerimi kısarak telefonumun ekranına bakıyorum.

Diğerleri de cevap vermiyor. İkisine de ters ters bakıyorum.

New York'taki sekizinci günümüz ve otelin havuz başındaki kafesinde öğle yemeğimizi yiyoruz. Güneş başımızın üzerinden aşağı vuruyor ve turkuaz havuzun üzerinde serin bir esinti dalgalanıyor. Çocuklar suda oynuyor, birbirlerine su sıçratıyor, havaya küçük köpüklü damlacıklar gönderiyorlar.

Yoğun bir gün oldu; bu sabah iki panele katıldık ve birkaç saat içinde bağımsız mobil uygulama oyunları üzerine bir sunum yapacağız.

Çoğunlukla konferans mükemmel gidiyor. Oldukça şık bir rutinimiz var - Sebastian ve Jack bir gece önce öğrenmem için bir senaryo yazıyor, ben sunumu yapıyorum, sonra ikisi ekstra bilgilerle katkıda bulunuyor ve sonunda soruları yanıtlıyorlar. *Legend of Azaran 2: The Forgotten War* günlerdir ücretli oyun listelerinde bir numarada takılı kaldı ve Jack sayamayacağımız kadar çok teklif aldı.

Umursadığından değil. Cami kucığında, karşımda otururken onu izliyorum. Onu yerel bir dükkandan aldığımız iğrenç görünümlü balkabağı ve havuçlu bebek mamasıyla besliyor. Bacağı gergin bir şekilde sallanıyor, yemeye çalışırken onu bir aşağı bir yukarı sallıyor.

Hamish'le asansörde tanıştığımızdan beri, küçük akşam yemeği randevuları konusunda gergin. Tek konuştuğu bu ve bu beni sinirlendiriyor. Hem o hem de Seb plan yapmak, sunum yapmak ve ağ kurmakla o kadar meşguller ki, yüzümüze bakan devasa sorunu tamamen görmezden geliyorlar.

Beth.

Bizimle konuşmasının üzerinden yedi gün geçti ve ben aklımı kaçırmak üzereyim. Son mesaj ilk günümüze aitti.

Uzatılmış konaklama. Birkaç saat sonra cevap verdi.

B: Tamam, harika! Seninle gurur duyuyorum x

O zamandan beri ona milyonlarca mesaj gönderdim. Güncellemeler. Cami'nin resimleri. Görüntülü konuşma istekleri. Ve o hiçbirini görmedi.

Seb ellinci kez, "Herhalde bizden biraz uzaklaşmak istiyor," diye mırıldanıyor. "Cidden, Cyrus. Bırak artık."

Kaşlarımı çatıyorum. Seb, Cami'nin annesini araması konusunda tavsiye istemek için Beth'e mesaj attığından beri günlerdir suratı asık. Beth onu görmezden geldi, şimdi de onun bizden nefret ettiğine inanıyor.

"*Bu doğru değil,*" diye ısrar ediyorum. "Teması öylece kesmezdi. Bu onun yapacağı bir şey değil."

"Anisha ile yapacağımız görüşme hakkında ona *defalarca* mesaj attım. Cevap vermedi."

Dudağımı ısııyorum. Bu da endişelenecek başka bir şey. Cami'nin annesiyle bu akşam için bir Skype görüşmesi ayarladık. Bundan kesinlikle korkuyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Anisha'nın fikrini değiştirip onu geri almaya çalışacağı düşüncesine dayanamıyorum.

Cami de benimle aynı duyguları paylaşıyormuş gibi aniden bağıyor ve plastik kâsesini deviriyor. Turuncu yapışkan masanın üzerine dökülüyor ve koluma sıçırıyor. Sebastian masa örtüsünden bebek maması toplarken ben bir peçete alıp kollarımı siliyorum.

"Beth bizim çalışanımız," diye devam ediyor Seb, sesi düz. "Şu anda tatilde. Muhtemelen telefonunu kapatmak ve birkaç gün bizimle konuşmamak istemiştir."

Sinirlerim tepeme çıktı. "Sadece bir çalışan olsa bile, ki öyle olmadığı çok açık, seni lanet olası *aptal*, Cami'yi kontrol etmemesine imkân yok."

Çenesinde bir kas titriyor. "En son izin gününde kapısını çaldığımda benden hiç hoşlanmamıştı. Onu rahatsız etmeye devam etmek istemiyorum."

"Evet, çünkü sen kendini beğenmiş bir pislik gibi davranıyordun." Başımı salladım. "*Yanlış bir şeyler var-*"

Sebastian tersledi. "*Sorun şu ki, seninle çıkmak istemediğini açıkça söylemesine rağmen lanet olası dadımıza aşık oluyorsun.*"

Alay ediyorum. "*Ben mi ona aşık oluyorum? Ve bir tek ben miyim?*"

Gözleri kısıldı. "*Ekilmiş ergen bir ocuk gibi telefonunu şişiren tek kişi sensin. Eğer bir erkekle çıkmakla ilgilenmiyorsa, neden üç erkek istesin ki?*"

"En azından ben birine aşık olduğumu *anlayacak* kadar duygusal kabız değilim. Siz ikiniz acınacak haldesiniz." Telefonumu yüzüne doğru iterek Beth'e gönderdiğim mesaj zincirini gösteriyorum. "*şuna bak!*"

Sebastian mesajları sessizce tarıyor. Onları defalarca okudum, hepsini ezbere biliyorum.

Beth mi?

İyi misin?

Neden cevap vermiyorsun?

Cami ile konuşmak ister misin?

Bugünkü panel iyi geçti. Jack neredeyse sahnede altına işiyordu. seyircilerden biri ona soru sorduğunda. Bu harikaydı.

BETHIE

Beni korkutuyorsun, bir şey mi oldu? Beth, beni korkutuyorsun.

Lütfen cevap verin.

"Bunlara cevap verirdi," diye ısrar ediyorum.

Jack i geçirdi. "Cyrus-"

I slam benim el üzerinde ve Masa. Tümü . ve atal bıçak takımı ıngıraklar."Ben değil aşırı tepki!" Bağırıyorum.

Sesim yüzme havuzunda yankılanıyor. Bikinili birkaç kadın şezlonglarından bana bakıyor. Cami suratını aşıyor, gözlerini

tombul eller.

Derin bir nefes alıyorum. "Bak," diyorum Seb'e dönerek, "İnanılmaz Hulk olduğun için hiçbir kadının seni sevmeyeceğini düşündüğünü biliyorum, ya da her neyse," parmağımı Jack'e doğru salladım, "ve uygulamanın seninle ilgili en önemli şey olduğunu *düşünüyorsun*. Ama lütfen aptalca sorunlarını aşıp bir saniyeliğine gerçekten *düşünebilir misin*? Havaalanına gittiğimizde o kız neredeyse taksiye tırmanıyordu. *Bizden hoşlanıyor*. Bizi önemsiyor. Bunu bize yapmaz." Elimi saçlarımda gezdiriyorum, stresliyim. "Ya gerçekten hastalandıysa? Ya da evinde bayılıp kafasını yarmışsa? Duşta ayağı kaymış olabilir. Biri zorla girmiş olabilir. Yalnız yaşıyor, yaralandığını kimse bilemez."

İkisinin de beti benzi atıyor. Sebastian'ın eli masanın kenarını öyle sıkı kavıyor ki parmak eklemleri ağarıyor. Bir an için kimse bir şey söylemiyor.

"Ev sahibini ararız," diye karar verir ve telefonunu çıkarır. "Onu kontrol etmesini söyle. Kapısını çalıp cevap verip vermediğine bakabilir."

"Bunu yapmaz," der Jack usulca. Bill hıyarın teki. Bir boru patladığında bizi görmezden geliyor ama bulduğu her fırsatta bizden para koparmaya çalışıyor. Yardımcı olacağından şüpheliyim.

"Sosyal yardım kontrolü talep edersek yapacak," diyor Sebastian acımasızca. "Sadece kirasını zamanında aldığından emin olmak için." Telefonunun ekranına dokunmaya başlıyor.

Rahatlamış bir şekilde koltuğuma geri yaslandım. Cami kollarını bana doğru kaldırdı, ben de onu Jack'ten alıp kucağıma oturttum. Yüzünü gömleğime gömüyor ve ağlamaya başlıyor. Ona katılmak için çok istekliyim.

ALTMİŞ ÜÇ

BETH

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Gerçekten, dürüstçe bilmiyorum. Günler birbirine karışıyor. Geceler çok uzun geliyor. Tüm zamanımı yatakta uzanıp ağlayarak geçiriyorum.

Üzgünüm. O kadar üzgünüm ki sanki göğsümde bir örs varmış gibi hissediyorum. Her gün uyanıyorum ve birkaç saniyeliğine iyi hissediyorum - ta ki doktor ziyaretini hatırlayana kadar. Annemle tanıştığımı hatırlıyorum. Asla ama asla istediğim aileye sahip olamayacağımı hatırlıyorum. Ve sonra tekrar üzülüyorum. O kadar üzgünüm ki, hareket bile edemiyorum.

Daha önce de böyle hissetmişim ama uzun zamandır değil. Çocukluğumdan beri. Aşık olduğum koruyucu aile beni bakım evine her geri gönderdiğinde bunu hissederdim. *Depresyon* bunun için doğru kelime mi tam olarak bilmiyorum. Belki de *keder* daha doğru olurdu. Sanki yas tutuyor gibiyim.

Bu da mantıklı, değil mi? Bir günde çok şey kaybetmişim gibi hissediyorum.

Sonra tekrar, görünüşe göre *menopozdayım*, bu yüzden belki de sadece bozulmuş hormonlarımdır. Ya da doktorumun bana yazdığı haplar. Günün sonunda, benim sorunumun ne olduğu gerçekten önemli değil, değil mi? Hiçbir şeyin önemi yok. Hiçbir şeyin.

Çocukları birkaç kez daha aramayı denedim ama hiçbirisi cevap vermedi. İlk günden sonra pes ettim. Belli ki benimle konuşmak istemiyorlar. Telefonumu bir yere koyuyorum ve hemen ardından tüm o ıvır zıvırın arasında kaybediyorum. Evim darmadağın oluyor. Ne yemek yiyebiliyorum ne de uyuyabiliyorum. Bütün gün yatağında uzanıp berbat küçük televizyonumu izliyor ve ucuz şarap içiyorum.

Ta ki ev sahibi gelip kapımı çalana kadar.

"Bethany!" Tahtanın içinden bağılıyor. "Aç kapıyı. Ben Bill."

Panik beni ele geçirdi. Yataktan fırlayıp kendime bakıyorum. Üzerimde on beş yaşımdan beri üzerime tam oturmayan lekeli bir tişört ve bir çift

Pembe donumun ağ kısmı delik deşik. Günlerdir duş almadım ve evim çöplük gibi görünüyor. Lavabomdaki kirli tabaklardan kf çıkarsa hiç şaşırmam.

Beni ldrecek.

"Kahretsın," diye mırıldanarak gardırobumu açıyorum. Temiz giysiler bulmam birkaç dakikamı alıyor ve üzerimi değiştirdiğimde, kapı vuruşları sürekli, tam bir vuruş haline geliyor. Kapının arkasında nefesinin altında kfrettiğini duyabiliyorum.

"Geliyorum!" Dairemde tökezleyerek sesleniyorum. Yere saçılmış ayakkabılara takılıp n kapıya doğru yığılıyorum. "zr dilerim, geliyorum." Parmaklarım kapının mandalını zorluyor. Titrek ve zayıflar. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum. Muhtemelen bunu yapmalıyım.

Sonunda kapının kilidini açtım ve çekerek açtım. Ev sahibim bana ters ters bakıyor. Beş-iki yaşında ve kabarık beyaz bir Noel Baba sakalı olmasına rağmen bir şekilde heybetli görünüyor.

"Kira," diye homurdanıyor. "Geç kaldın."

Lanet olsun. "Kahretsın. Tanrım, çok özür dilerim. Tamamen aklımdan çıkmış."

Garip; daha önce de kirayı geciktirmiştim ama Bill hiç gelip benden şahsen istememişti. Ama yine de, epeydir kafayı yemiş durumdayım. Tek bildiğim, e-postalarımın ondan gelen kızgın mesajlarla dolu olduğu.

Beni dikkatle inceliyor, dağınık görünüşüme bakıyor. Dağınık daireyi görmesini engellemek için kapı aralığında yer değiştiriyorum. "Paran yok mu?" Kısaca soruyor.

"Hayır, var, var. Hemen transfer edeceğim. Unuttuğum için çok özür dilerim." Pantolonumu yokluyorum, sonra telefonumun kayıp olduğunu hatırlıyorum. "Bir ek alabilir misiniz?"

"Evet."

Küçük masama koşup üst çekmeceyi açıyorum ve ek defterimi ortaya çıkarıyorum. Hayatımda tam olarak tek bir ek yazmıştım, ama neyse ki o şeyi hâlâ saklıyorum. "Ne kadardı?" Bir kalem kaparak soruyorum.

"eyrek için iki bin yedi yüz."

Kahretsin, bu çok para. Adamlar sağ olsun, yeterince param var ama onlar dönene kadar bitmiş olacağım. Tabii hala beni istiyorlarsa.

Bu düşünce içime bir kamyon gibi çarptı. Sebastian'ın ABD'den döndüğünde beni hâlâ iş almak isteyeceğinin garantisi yok. Geri dönmek için acelesi olmadığı kesin. Ya da beni aramak için.

Yatak odasındaki sözlerini hatırlıyorum.

Ona ihtiyacım yok.

Aşırı tepki veriyorsun, diyor içimden bir ses. Meşguller. Bu yüzden seni aramadılar. Seni terk etmiyorlar.

Asıl mesele, bu beni terk etmek bile sayılmaz, değil mi? Ben onların kız arkadaşı değilim, çalışanıyım. İstedikleri zaman beni kovabilirler.

Sadece kırılğan ve aşırı duygusalsın, diye ısrar ediyor küçük ses. Düzgün düşünemiyorsun.

Öyle bile olsa. Hayatımda öğrendiğim bir şey varsa o da asla bir başkasına tamamen güvenmemektir. Özellikle de bir hafta boyunca sizinle iletişime geçme zahmetine girmeyen birine. Her zaman bir yedek planınız olsun.

"Um." Gözlerimi ovuşturuyorum. "Tüm çeyrek yerine sadece bir ay ödeyebilir miyim?"

Bill'in kaşları havaya kalktı. "Burayı sevmiyor musun?"

"Hayır, ben sadece..." Maisie'yi hatırlıyorum. "Bristol'da bir iş teklifi aldım. Muhtemelen kabul etmeyeceğim. Ama her ihtimale karşı seçeneklerimi açık tutmak istiyorum."

"Binamda bir sorun mu var?" Sesini yükselterek soruyor. "Hayır, Bill."

"O zaman neden herkes gidiyor? Yılın bu zamanında nasıl yeni kiracı bulabilirim ki?! Üst kattaki adamlar aradı ve bana aynı şeyi söylediler."

Midem bulanıyor. "Yukarıdaki hangi adamlar?" "Arkadaşların. Teknik adamlar."

Ona bakıyorum. "Bristol'da iş mi buldular?"

"Taşınmayı planlıyorlar ve aylık kira ödemek istiyorlar."

Yüzümden kan fışkırdığını hissediyorum. "Oh. Şey. Burası Londra. Eminim yakında yeni kiracılar bulursunuz. Öğrenciler falan."

Kaşları çatıldı. "Lanet olası bir üniversite salonuna mı benziyorum? Ben *öğrenci* kabul etmiyorum! Yemin ederim, eğer başka bir ev sahibinin benim işimi çalmaya çalıştığını öğrenirsem-"

Sözünü kestim. "Bir ay için dokuz yüz, değil mi?"

Başını salladı. Çeki yazıyorum ve elimden kaptığı gibi koridora geri dönerken kendi kendine mırıldanıyor. Bir an hareketsiz durup arkasından bakıyorum. Zihnim hızla çalışıyor ama hareket edemeyecek kadar yorgun hissediyorum.

Gidiyorlar. Bana haber bile vermeden. Uzaklaşmak istiyorlar. Yavaşça kapımı kapatıp duvara yaslanıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Giysilerimin altında tenim kaynıyor.

Kendimi çok *aptal* hissediyorum.

Neden böyleyim? Neden bu kadar çaresizim? Sanki hiç büyümemişim gibi. Artık yetişkin bir kadın olabilirim, ama içimde hala çocukken olduğum aynı korkmuş, aç kızım. Sevmek ve önemsenmek için o kadar çaresiz ki, ona bir parça şefkat gösteren herkese yapışıyor. Birkaç hafta içinde bir erkeğe sırlıslıkla aşık olan.

Ve sonra başka bir

adam. Ve bir başkası.

İşte bu yüzden kimseyle çıkmamaya özen gösteriyorum. Çünkü kesinlikle acınacak haldeyim. Ne zaman böyle lanet bir sülük olmayı bırakıp kendi ayaklarımda duracağım? Belli ki buna ihtiyacım var; belli ki bir aileye sahip olmak için yaratılmamışım. Yalnız olmak için *yaratılmışım*. Evren bana neredeyse bunu söyledi. Ebeveyn yok. Çocuk yok.

Birine sahip olabileceğim fikrinden kurtulmalıyım.

O kadar *üzgünüm* ki artık ne yapacağımı bilemiyorum. Atomlarıma ayrılıp yok olmak istiyorum.

ALTMİŞ DÖRT

JACK

Biberonu Cami'nin minik ağzına götürürken sinirlerim zonkluyor. Yüzünü koluma saklayarak bana kaşlarını çatıyor ve onu çok sert tuttuğumu fark ediyorum. Kendimi derin bir nefes almaya zorlayarak kaslarımı gevşetiyorum.

Hamish ile buluşmama birkaç saat var ve otel odamızda oturmuş Cami'yi besliyorum. Yeni dinozor tulumunun içinde kolumun kıvrımına yaslanmış, kederli bir şekilde biberonunu sakız gibi çiğniyor.

O içerken, gözlerim gardırop kapısının arkasında asılı duran takım elbiseye kayıyor. Cyrus bu akşamki toplantım için kiralamıştı. Bana bakıyor, benimle alay ediyor. Endişe karnımı çatırdatırken bacaklarım zıplamaya başlıyor.

Yemeği iple çekmiyorum. Başarısız olacağımı şimdiden biliyorum. Mülakatlarda iyi değilimdir; stresli ve gergin olurum ve basit sorulara bile cevap veremem. Normalde bu çok büyük bir sorun değil, çünkü insanlar genellikle programcıların sosyal kelebekler olmasını beklemiyor. Ama bu gece, gerçekten de parkın dışına çıkmalıyım.

Tanrım. Belki de aşağı inmeden önce bir kadeh viski falan içmeliyim.

Zıplayan dizim yanlışlıkla şişeyi ağzından düşürünce Cami öfkeyle meliyor.

Kıpırdamadan duruyorum. "Üzgünüm, bebeğim."

Bana ters ters bakıyor ve tekrar yapıyor. İç çekiyorum, elbiseye tekrar bakıyorum.

Cyrus'un Hamish'le bu kadar meşgul olduğum için bana kızgın olduğunu biliyorum. Beth'in telsiz sessizliğinin kısmen onu görmezden gelip kongreye odaklanmamdan kaynaklandığını düşündüğünden eminim. Seb bile bana sinirlenmeye başladı; gerçi o da son birkaç gündür genel olarak sinirli. Beth aramalarına cevap vermeyi bıraktığından beri.

Anlıyorum. Muhtemelen gerçekten sinir bozucu oluyorum. Ama ikisi de bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamıyor. Hayatım boyunca radarın altında kaldım. Kardeşlerim dışarı çıkıp olimpiyat öncesi turnuvaları kazanırken ben bütün yaz kendini odasına kilitleyen çocuktum. Ben evde oturup bütün gün video oyunları oynarken onlar gazetelere röportaj veriyordu.

Ailem beni daha sosyal hale getirmek için her şeyi denedi. Konsollarımı sakladılar. Beni kulüplere yazdırdılar. Beni spor yapmaya zorladılar. Hiçbiri işe yaramadı. İçine kapanık, sessiz ve inek olmaktan gayet mutluydum ama bunun bir önemi yoktu; diğer herkes sadece kardeşlerim gibi olmamı istiyordu.

Zamanla, etkileyici olmayan kişi olmaya alıştım. Ailemin tüm gününü diğer çocuklarını antrenmanlara götürüp getirerek geçirmesine ama benim bir oyun kongresine gitmek için altı saat otobüste oturmamı beklemesine alıştım. Her hafta sonunu jimnastik yarışmalarında veya futbol maçlarında geçirmelerine ve bir ilçe satranç turnuvasını kazandığımda umursamamalarına alıştım. Kardeşlerim her istediğinde yeni antrenörler, mayolar ve özel dersler için ayda binlerce sterlin ödemelerine, ancak haftalık beş sterlinlik ücret çok yüksek olduğu için küçükler için kodlama kursuna katılmama izin vermemelerine alıştım.

Mesajı açık ve net bir şekilde almıştım; benim ne istediğim, kardeşlerimin ne istediği kadar önemli değildi. Ve bu sorun değildi, çünkü uzun vadeli bir oyun oynadığımı düşünüyordum. Bir gün başarılı olacaktım ve herkese video oyunları ile uğraşan aptal bir çocuk olmadığımı kanıtlayacaktım. Bu işte gerçekten *iyi olduğumu* kanıtlayacaktım. Hemen fark etmeseler bile bir değerim vardı.

Büyük bir oyun şirketi ile anlaşmak çok uzun zamandır istediğim tek şeydi ve şimdi tam önümde, dokunabileceğim kadar yakınımda duruyor. Tek yapmam gereken uzanıp onu almak.

Cami şişesini bitiriyor ve dramatik bir şekilde kucağıma yığılıyor, yüzü buruşuyor. Yanağına dokunuyorum ve bana suratını asıyor, iri kahverengi gözleri yaşıyor.

"Ah bebeğim," diye mırıldanıyorum, tekrar ağlamaya başlayıp gömleğimin önünü ıslatırken. "Geçti artık. Yakında evde olacağız."

Zavallı Cami bu yolculuğun neredeyse her saniyesinden nefret etti. Burada bulunduğumuz neredeyse tüm süre boyunca üzgün ve huysuzdu. Yüzünü silip ona bir öpücük veriyorum ama o daha çok ağlıyor ve gömleğimi yumrukluyor. Gazını çıkarıyorum ama sonra bile kalbi kırılmış gibi hıçkırmaya devam ediyor.

"Onu buraya getirmemeliydim."

Sebastian'a bakıyorum. Cyrus tıraş olurken banyonun kapısında durmuş, yüzünde boş bir ifadeyle kızını izliyor. Yorgun görünüyor. Eminim hepimiz öyleyizdir-Cami geceleri her yarım saatte bir uyanıyor. Bütün hafta neredeyse hiç uyumadık.

"Belki de tatile hazır değildi," diye itiraf ediyorum. "Yeni bir yerde olmak onun için muhtemelen tuhaf-"

"Burası yeni bir yer değil," diyor kısaca. "Kanlı bir kapı eşiğine bırakıldı ve birkaç saat sonra gülüyor ve gülümsüyordu. Beth sayesinde." Kızına bakıyor. "Onun için yeterli olabileceğimi düşünmüştüm. Ama değilmişim. Onu Beth gibi mutlu edemem."

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Beth eğitimli bir profesyonel. Sen sadece birkaç haftadır babasın. Kendine biraz zaman tanı."

Pencereden dışarı bakıyor, çenesi çalışıyor. "Onun için yeterince iyi değilim," diyor sessizce. Beth'ten mi yoksa Cami'den mi bahsettiğinden emin değilim.

Ben daha sormadan telefonum çaldı. Aşağı bakıyorum ve ev sahibimizin numarasının ekranda yanıp söndüğünü görüyorum. Hemen aramayı kabul edip hoparlöre alıyorum. "Alo?" diye soruyorum. "Bill'le mi görüşüyorum?"

Seb ve Cyrus hemen canlanıp yatakta yanıma oturuyorlar.

"*Bu o,*" diye homurdanıyor ev sahibimiz. Hattın aşağısında bile rahatsızlığı açıkça görülüyor.

Umursadığımdan değil. "Harika. Beth'i gördün mü?" Doğrudan konuya girerek soruyorum.

"O iyi," diyor kısaca. Kafam karışmış bir şekilde Cyrus'a

bakıyorum. "Üzgün görünüyor muydu?" Omzumun üzerinden soruyor.

"Makyajı yüzüne bulaşmıştı. Ya bilmediğim yeni bir tarz deniyor ya da ağlıyordu. Biliyorsun bu benim işim değil."

casusluk yapmak için?"

"Kahretsin," Cyrus inliyor, çalışan onun eller üzerinde onun yüz. "Oh, Tanrım. Bir şey oldu. Yaralanmış."

Seb öne doğru eğilir. "Onun sağlığından endişe ediyoruz," diyor ahizeye. "Hasta görünüyor muydu? Yaralı mı?"

"Hayır. Gayet iyi görünüyor." Duraksıyor. *"Peki ne oldu? Enzo sana daha iyi bir fiyat mı veriyor? O piç her zaman kiracılarımı çalmaya çalışıyor."*

"Ne?"

"Görünüşe göre senin kitaplarından bir yaprak alıyor. Gelecek ay taşınacağını söyledi. Bristol'da bir iş bulmuş." Sesinden tiksinti damlıyordu. *"Hadi ama Jack. Siz çocuklar yıllardır burada yaşıyorsunuz. Bana biraz sadakat borçlu olduğunuzu düşünmüyor musunuz? En azından başka bir ev sahibi bana kazık atmaya çalıştığında söyleyin. Bu lanet binayı satın aldığımdan beri o çöpçü benimle uğraşıyor. Sanırım onun intikam anlayışı bu, ha?"*

"Ne?" Uyuşmuş bir şekilde sordum. "Özür dilerim, Beth taşınıyor mu dediniz?"

"Bunu sana bedavaya söyleyeceğim." Bill atıp tutmaya devam ediyor. *"Enzo'nun fiyatları daha düşük olabilir ama o salak ipotek ödemelerinden kaçmasıyla tanınıyor. Eğer evden atılmak istemiyorsan, burada kalacaksın. Eğer seni tutmaya karar verirsem."*

Kalbim göğsümde durdu. Cami bana baktı ve ağlamaya başladı.

"O bir bebek mi?" Bill şüpheli bir sesle sorar. *"Ağlayan bir bebekten şikayet eden başka kiracılarım da oldu. Senin değil, değil mi?"*

"Teşekkür ederim," diyorum ona ve veda etmeden görüşmeyi sonlandırıyorum. Birkaç saniye boyunca hiçbirimiz bir şey söylemedik. Cami'yi kendime çekip onu rahatlatmaya çalışırken bir yandan da zihnim dönüp duruyor.

Beth üzgün. Aramalarımıza cevap vermiyor. Uzaklaşıyor. Neden? Son birkaç günde ne oldu da bizimle irtibatını kesmek istiyor? Neden bizi terk etmek istiyor? Neden *Cami'yi terk etmek* istiyor?

Cyrus aniden ayağa kalkıyor, eğilip yatağın altından bavulunu çıkarıyor. Gardırobun kapağını çekiştirerek açmasını ve pahalı ipek gömleklerini gelişigüzel çıkarmaya başlamasını izliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Aptalca sordum.

"Paketleme."

"Ama akşam yemeği ne olacak-"

Bana doğru dönüyor, gözleri parlıyor. "Neyi daha çok önemsiyorsun Jack? Beth'i mi, yoksa lanet *video oyunları* yapmayı mı?"

İstemedem başımı kaldırıp kapıdan sarkan takım elbiseme bakıyorum, kongre kartım ön cebimden dışarı fırlıyor. AGAME Zirvesi gibi büyük bir etkinliğe davet edilmek eskiden benim hayalimdi. Gençken bunun nasıl bir şey olacağını binlerce kez hayal etmiştim.

Ama şimdi buradayım ve dürüst olmam gerekirse neredeyse her anından nefret ettim. Burada olduğum süre boyunca, başka bir yerde olmayı diledim. Başka biriyle.

"Beth," diyorum. "Beth'i daha çok önemsiyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Haklısın. Eve gitmeliyiz."

"Neden?" Talep ediyor. "İşine bayılıyorsun. İşini çok *seviyorsun*. Ama Beth'in peşinden koşmak için işini bırakıyorsun. Neden?"

"I..." Kollarımdaki bebeğe bakıyorum. Cami başını eğip bana bakıyor, minik dudaklarını büzüyor.

"*İşini seviyorsun,*" diye *homurdanıyor* Cyrus, saçlarını çekiştirerek. "Tanrı aşkına Jack, o kadar *kalın kafalısın ki*, yemin ederim-"

"Onu daha çok seviyorum," diye bitiriyorum. "Beth. Onu seviyorum."

Cyrus başını sallar. "Tanrım, çok aptalsın." Bavulunu tekmeleyerek kapatır. "Başka iş fırsatları da olacak. Biri koltukları ayırtsın."

"Hallediyorum," diyor Seb, telefonuna dokunmaya başlamış bile.

ALTMİŞ BEŞ

JACK

Amerika'ya uçuş kötüyse, İngiltere'ye dönüş uçuşu işkence gibi bir şeydi. Üçümüz de korkmuş ve endişeliyiz. Seb şakaklarına masaj yapıyor, Cyrus ise yolculuğun daha hızlı geçmesi için her dakika saatini kontrol ediyor. Cami gerginliği hissedebiliyor ve kalkıştan inişe kadar sürekli çığlık atıyor. Çok geçmeden diğer yolcuların bakışları ve yorumları düpedüz şikâyeteye dönüşür. Kabin ekibi yardım etmek için akın eder, oyuncaklarla ve bebek mamalarıyla dikkatini dağıtmaya çalışır ama hiçbir şey işe yaramaz. Sonunda Sebastian cüzdanına uzanır, bazı notlar çıkarır ve uçuş görevlisine iter. "Herkes benden bir içki ısmarla," diye mırıldanıyor gözlerini ovuşturarak. "Yapabileceğimizin en iyisi bu."

Aynı derecede korkunç bir taksi yolculuğundan sonra nihayet binamıza geri dönüyoruz. Önce dairemizde durma zahmetine girmiyoruz, bavullarımızı sürükleyerek Beth'in koridoruna çıkıyoruz. Cami kapısına varır varmaz sakinleşiyor, sanki sonunda dadısını tekrar göreceğini biliyor.

Seb, Beth'in kapısına sertçe vurdu. Hepimiz endişeyle bekliyoruz. Cami kollarımda kıvranıyor.

Cevap yok. Seb kapıyı tekrar çalıyor, tekrar çalıyor ama cevap yok.

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Aç şu lanet kapıyı Beth," diye sesleniyor. "Tanrı aşkına. Bunu neden yapıyorsun?"

"Ona bağırmayı kes," diye mırıldanıyor Cyrus.

Seb onu görmezden gelerek tekrar kapıya vurur. "Beth, *kapıyı aç*. Bizimle konuşmak zorunda değilsin. Tanrı aşkına, *seni görmemize* izin ver. Cami seni özlüyor. En azından seni görmesine izin ver, onu öylece kesip atamazsın-"

Arkamızdan bir *ses* geldi. Hepimiz asansörün kapılarının açıldığını görmek için dönüyoruz. Beth elinde iki plastik alışveriş torbasıyla dışarı çıkıyor. Dairesinin önünde durduğumuzu görünce ağzı açık kalıyor.

Eminim ben de en az onun kadar şaşırmış görünüyorumdur.

Berbat görünüyor. Önümdeki kızın Beth olduğuna inanamıyorum. Bir hafta boyunca hiç yemek yemedi mi? Ölümcül bir hastalığa mı yakalandı? Çok fazla kilo kaybetmiş. Saçları dağınık ve karışık, gözlerinin altında kocaman torbalar var. Cami kollarımda inliyor, ona doğru uzanıyorum. Beth'in gözleri ona kayıyor ama o olduğu yerde sabit kalıyor.

Sessizliği ilk bozan Cyrus oldu. "Bebeğim, ne oldu? İyi misin?" Sarılmak için yaklaşır. Beth şiddetle geri çekiliyor, sanki ona vuracakmış gibi irkiliyor. Geri adım atıyor, gözleri büyüyor.

Yanlış bir şeyler var. Bir şeyler gerçekten, gerçekten yanlış. Ona bir şey oldu. Tanrım, biri ona zarar mı verdi?

Yere bakıyor. "Neden buradasın?" Sessizce soruyor. "New York'ta olman gerekiyordu."

"Planlar değişti," diyorum usulca. "Telefonlarımıza cevap vermeyince endişelendik. İyi olup olmadığını kontrol etmek için geri geldik."

Yüzü kıpkırmızı olur. "Olamaz," diye fısıldar. "Çok özür dilerim. Benim için seyahatini mahvetmeni hiç istemedim."

"Ne bekliyordun ki?" Sebastian tersledi. "Bildiğimiz kadarıyla ölmüştünüz. Orada öylece durup PowerPoint sunumları yapacağımızı mı sanıyordunuz?"

Cam gibi kahverengi gözlerini ona çeviriyor ama hiçbir şey söylemiyor. Alt dudağı titriyor.

Bir adım öne çıkıp Cami'yi Seb'e teslim ettikten sonra onun alışveriş torbalarını alıyorum. "İzin ver bunları senin için içeri götürüyüm," diyorum, sesimi düz ve yatıştırıcı tutarak. "Sen diğerleriyle birlikte yukarı çık. Cami'nin sarılmak istediğini biliyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Yapabilirim-"

Direnmeyen ellerinden anahtarlarını çekip alıyorum. "Git," diyorum tekrar. Kendini dairesine kilitlemesine izin vermem mümkün değil. Bizi bir daha içeri almayabilir. Bu işin aslını öğrenmeliyiz.

Bir an tereddüt ediyor ama Cyrus bir elini sırtına koyarak onu koridora yönlendiriyor ve o da kendisini götürmesine izin veriyor. Gidişini izliyorum, sonra anahtarını kilide sokup dairesinin kapısını iterek açıyorum.

Evi tam bir çöplük. Lavabosu kirli bulaşıklarla dolu ve yıkanmamış giysileri yerlere saçılmış. Yatağı dağınık ve etrafı buruşmuş kağıt mendil toplarıyla çevrili. Ya hastaydı ya da ağlıyordu.

Dağınık bir insan olsaydı dağınıklık beni bu kadar endişelendirmezdi; ama bu kız Cami'nin tüm kıyafetlerini gökkuşağı düzeninde organize eden ve dondurucumuzu özenle etiketlenmiş ev yapımı bebek maması kaplarıyla dolduran kız. Fiziksel olarak temizlik yapmaya gücü yetmediği sürece asla böyle yaşamazdı.

Zorlukla yutkunarak alışverişi tezgâha koymaya gidiyorum. Tuvalet kağıdı, ağır kesici, altı kutu çorba ve üç şişe şarap paketini açıyorum. Yiyecekleri yerleştirirken, buzdolabının ne kadar çıplak olduğunu fark etmeden edemiyorum. Neredeyse bomboş ve içinde kalan hemen hemen her şeyin son kullanma tarihi geçmiş. Küflenmiş bir Çin paket servisi kabını dikkatlice çıkarıp taşan çöp kutusuna atıyorum.

Tuvalet rulosunu kaldırmak için banyoya gittiğimde, yere atılmış nemli, sabun lekeli havlular var ve banyo çöp kutusu daha fazla buruşmuş kağıt mendille dolup taşıyor. Tüm dairesi nemli ve küf kokuyor, sanki günlerdir pencereyi açmamış gibi.

Ne olmuş olabileceğini anlamıyorum. Biri mi öldü? Aniden depresyona mı girdi?

Kalbim boğazımda ön kapıya doğru ilerliyorum. Tezgâhın önünden geçerken, önemsiz posta yığınının altında duran telefonunu fark ediyorum. Telefonu elime alıp ana ekran düğmesine basıyorum ama ekran siyah kalıyor. Belki de bozuktur? Eğer öyleyse, muhtemelen tamir edebilirim. Daha sonra bakmak üzere cebime koyuyorum ve kapıyı arkamdan kilitleyerek daireden çıkıyorum.

Kendi daireme geri döndüğümde, ortam korkutucu derecede kasvetli. Beth oturma odasının ortasında durmuş Cami'ye sarılıyordu. Gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyor. Cami ise heyecanlanmış görünüyor. Sürekli Beth'in boynuna sokulmaya çalışıyor. Cyrus kahvaltı barına yaslanmış, yüzü dehşet içinde. Seb çenesini sıkmış, bir aşağı bir yukarı volta atıyor.

Kapıyı arkamdan usulca kapatırken bana döndü. "Sen gelene kadar konuşmadı."

"Hepsini iki kez söylemek istemedim," diye fısıldıyor Beth.

Ona doğru bir adım atıyorum ve kollarımı açıyorum. Bize her ne anlatacaksa, anlatırken ona sarılmak istiyorum. Günlerdir ona dokunmak için can atıyorum.

Cami'yi göğsüne bir kalkan gibi tutarak geriye doğru adım attığında kalbim biraz kırılıyor. "Eee?" Seb havlıyor. "O artık burada. O yüzden konuş."

Başını eğiyor. "Ne bilmek istiyorsun?" diye mırıldanıyor.

"Sana neler oluyor? Neden taşınyorsun? Ya da belki de *neden* aramalarımızı görmezden geldiğinle başlamalısın?" Hiçbir şey söylemiyor, Cami'nin saç örgüsünü okşuyor.

Seb huffs. "Ne kadar endişelendiğimiz hakkında bir fikrin var mı? Sana bir şey olduğunu düşündük! Durup dururken bizimle iletişimi kesemezsin! Tek bildiğimiz hasta olabileceğindi! Ya da ölebilirdin! Sana araba çarpmış olabilirdi! Biri senin boktan dairene girmiş olabilirdi!"

"Seb," diye başlıyorum ama adam başını sallıyor, gözleri vahşi.

"Hayır, sorun var. Ödümüzü kopardın. Sana gönderdiğimiz mesajları görüp de nasıl olur da cevap vermek istemezsin? Bizi gerçekten bu kadar az mı önemsiyorsun?"

"Bunu yapmak istememiştim," diyor. "Özür dilerim. Telefonumu kaybettim."

Telefonu arka cebimden çıkarıp dikkatlice sehpanın üzerine koyuyorum. "Tezgâhınızın üzerindeydi," diyorum sessizce. Gözleri parlayarak ona bakıyor. Seb'in yüzü öfkeyle kararıyor.

"*Tezgâhında,*" diye tekrarladı. "Nereye bakıyordun, buzdolabına mı? Klozetine mi? Yoksa *bizi görmezden mi geliyordun-*"

"Kapa çeneni!" Patladı. "Sadece... lütfen. Kapa çeneni. Sen bana bağıırken düşünemiyorum."

Seb sessizleşiyor. Hepimiz Beth'in ağır ağır kanepeye oturup Cami'nin başına bir öpücük kondurmasını izliyoruz. "Özür dilerim," diyor sessizce. "Sizi korkutmak istememiştim. Bu istediğim son şeydi."

En baştan başlamaya karar verdim. "Bir şey oldu," diyerek onu yanına oturtuyorum. "Bize gönderdiğin sesli mesajda sesin üzgün geliyordu."

Derin bir nefes alarak başını sallıyor. "Ben... Ben doktora gittim,"

diye başlar. Cyrus sertleşir. "Sen iyi misin? Hasta mısın?"

Başını iki yana sallar. "Ben iyiyim. Ama adet dönemimi kaçırdım ve düşündüm ki-" Seb dönüp ona bakıyor. "*Hamile misin?*" Talep ediyor.

"Hayır," diye tersledi. "Ben değilim."

"Oh." Omuzları gevşedi. "Nedir o zaman?"

Ağzını açıyor. Tekrar kapatır. Başını sallıyor. Gözyaşlarının yanaklarından süzülüp Cami'nin yumuşak saçlarına karışmasını dehşet içinde izliyorum. Cyrus, Seb ve ben bakıştık.

"Hamile miydin?" Sanırım. "Bir şey mi oldu? Bebeği mi kaybettin? Yoksa sen-"

"*Ben hiç hamile kalmadım,*" diye yarı bağırarak beni susturdu. Cami gözlerini kocaman açarak ona bakıyor, sonra da yüksek sesle ağlamaya başlıyor. Beth'in yüzü buruştu.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak Cami'yi göğsüne doğru çekti. Yüzünden aşağı daha fazla gözyaşı süzülüyor. "Tanrım, çok üzgünüm, lütfen ağlama." Yanağını Cami'nin başına yaslıyor ve buklelerine bir öpücük konduruyor. "Lütfen, lütfen ağlama."

Cami daha yüksek sesle feryat ediyor, elleri küçük yumruklar halinde kıvrılıyor.

Beth kucağındaki bebeğe bakarak bir nefes alıyor ve sonra tamamen yıkılıyor.

ALTMİŞ ALTI

BETH

Bir kere ağlamaya başladım mı, duramıyorum. *Duramıyorum*. Son bir haftadır çok acı çekiyorum ve sonunda birine anlatma şansım oldu, duygularım o kadar yoğun ki kelimeleri çıkaramıyorum.

Çocuklar yardım etmeye çalışıyor. Jack bana mendil ve su getiriyor. Cyrus yanımdaki kanepeye çömeliyor ve başını omzuma yaslayarak bana sarılıyor. Sebastian Cami'yi üzerimden alıyor, sakinleşene kadar koşturuyor. Yüzü maske gibi.

Sonunda konuşacak kadar kendimi toparlamayı başardım. Kekeleyerek, hıçkıra hıçkıra onlara doktorun söylediklerini anlatıyorum ve yüzlerinin düşmesini izliyorum.

"Tanrım, Beth," diye mırıldanıyor Jack, dudaklarını saçlarıma bastırarak. "Lanet olsun. Çok ama çok üzgünüm."

Cyrus kalbi kırılmış görünüyor. Hiçbir şey söylemiyor; sadece başını kucağıma koyuyor ve yüzünü karnıma gömüyor. Ellerim otomatik olarak saçlarına gidiyor, parlak tellerin arasından geçiyor.

"Sadece-" Titreyerek nefes alıyorum. "Uğraşacak çok şey var. Şimdi de hormon hapları kullanıyorum ve sanırım beni delirtiyorlar. Ve her şeyimi kaybetmiş gibi hissediyorum. Kafamda kendim için kurduğum koca bir geleceği. Artık hayatımın nereye gitmesini istediğimi bilmiyorum." Dudağımı ısırp Cami'ye bakıyorum. Beni izliyor ve kaşlarını çatıyor, küçük pembe dudakları büzülmüş, babasının boynuna yapışmış. Acı içimde yankılanıyor. Dadılık yapmayı seviyorum ama artık yapabilecek miyim bilmiyorum. O kadar çocuğa bakmak ama onların sadece bir çalışanı olmak muhtemelen beni yavaş yavaş içten içe öldürecek. Bu düşünce içimi burkuyor.

Sebastian uzun bir süre sessiz kalır. "Cami'nin annesiyle konuştuk," diyor sonunda.

Şok beni bıçakladı. Gözlerimi ona diktim. "Ne?"

"Biz Amerika'dayken." Yüzü soğuk ve esrarengiz. "Rehabilitasyondan çıktı. Hepimiz onu Skyped'la aradık. Cami ile birlikte."

Yani, eğer ağlamamı durdurmamı istediye, kesinlikle işe yaradı. Çünkü artık nefes bile alamıyorum. Yutkunuyorum. Parmaklarım yanlarımda yumruk haline geliyor. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Hayır, hayır."

Cevap vermiyor. Cami aramıza bakıyor, gözleri kocaman, sonra babasının göğsüne sarılıyor. Kalbim kırılıyor. Onu terk edecek. Onu geri verecek. "Hayır," diye tekrarlıyorum. "*Yapamazsın.*"

"Beth-" diye başlar Jack.

"*Ondan kurtuluyor musun?*" Şimdi bağıriyorum. "Nasıl yaparsın?!"

Sebastian kaşlarını kaldırıyor, sanki mantıksız olan *benmişim gibi*. Sanki mantıksız olan *benmişim* gibi... Çocuğunu, onu bir *sepet* gibi kapının önüne bırakan bir kadınla birlikte terk eden adam, o değil. "Ondan kurtulmuyoruz-" diye başladı.

"Oh, kapa çeneni. Tabii ki öyle. Dur tahmin edeyim, hafta sonu ziyaretleri planlayacaksın. Sonra bu ziyaretler iki haftada bir, sonra ayda bir, sonra yılda bir olacak, ta ki birkaç yıl içinde seninle tek teması, onun var olduğunu hatırladığında arada bir göndereceğin doğum günü kartları olana kadar. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü *biliyorum* Seb, defalarca ve defalarca *gördüm-*"

"Biz. Değil. almıyoruz. Kurtulmuyoruz. Kurtulmuyoruz. Ondan," diyor tekrar, her kelimeyi yavaşça telaffuz ederek. "Anisha ile konuşmamız gerekiyordu. O temiz. Durumu daha iyi. Ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, Cami onun *çocuğu*."

"Bunu hak etmiyor! Üzgünüm ama bebeğini bir yabancının kapısının önünde terk etmek pek de iyi bir çocuk bakımının kanıtı sayılmaz!" Başımı sallıyorum. "Cami ölebilirdi! Dışarısı soğuktu! Neden o kadının bir daha yanına yaklaşmasına izin verdin ki? *Bunu kızınıza nasıl yaparsınız?*" Diğer adamların arasına bakıyorum, gözlerim parlıyor. "Bu mudur yani? Bir iş gezisine çıkıyorsun, harika bir teklif alıyorsun ve birdenbire tüm aileni terk etmeye hazır oluyorsun çünkü lanet *oyun* şirketinin daha önemli olduğunu düşünüyorsun?"

Seb öne çıkıyor. "*Ondan kurtulamayacağız!*" diye bağıriyor. "Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor?" Yanakları öfkeden kızarmış. "Tanrı aşkına,

Kızımın vazgeçeceğini düşündürtecek ne yaptım ben?!"

"Onu bakıma almaktan bahsetmiştin!"

"Ne?" Cyrus diyor ki.

Seb'in yüzü gök gürültüsü gibi. "Bu daha önceydi. *Sen* bana kafamdaki tüm saçmalıkların yanlış olduğunu ve ona iyi bir baba olabileceğimi söylemeden önceydi." Çenesi kilitlendi. Zor nefes alıyor. "*Bunu yapabileceğimi* söylemiştin. *Yüzde yüz emindin.*"

"Hâlâ öyleyim. Sen harika bir babasın."

Gülüyor ama sesi boş çıkıyor. "Çocuğumu onu terk eden kadına vereceğimi düşünüyorsan, kesinlikle değilim." Cami gülümseyerek yanağını okşuyor, o da derin bir nefes alıyor, belli ki kendini sakinleştirmeye çalışıyor. "Anisha'yı aradım çünkü emin olduğundan emin olmak istedim. Geri dönüp Cami'yi bizden almaya çalışıp çalışmayacağını bilmem gerekiyordu."

Bu yelkenlerimi suya indirdi. Ona bakıyorum, zor nefes alıyorum. "Ne dedi o?"

"Onunla hiçbir şey yapmak istemiyor. Velayeti devretmeye razı." Kızına bakıyor. "Cami benim."

Başım dönüyor. "Ama ya onu geri istediğini söyleseydi? O zaman ne yapardın?"

"O zaman avukatlarımı ararım. Ve kızımız için cehennem gibi savaşırdım."

Midem bulanıyor. "*Senin* kızın," diye belirtiyorum. "Ben onun annesi değilim. Ben onun dadısıyım."

Gözlerini bana dikti. "O benim çocuğum olabilir ama seni seviyor. Tanrı aşkına, Bethany. Büyürken yaşadığın onca şeyden sonra, onun sana aşık olmasına nasıl izin verdiğini ve sonra onu nasıl terk ettiğini anlamıyorum."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Bill Bristol'a taşınacağınızı söyledi." Çenesinde bir kas kasılır. "Onu öylece terk edemezsin," diye çıkıştı. "Ne oluyor Beth? İlişkimizin seni rahatsız etmesini anlıyorum. Bizimle birlikte olmak istemiyorsan sorun değil ama bunu *söylemen* gerekirdi." O işaret ediyor

Cami. Adamın parmağını emmeye başlar. "Bu küçük kız her zaman bizden daha önemli olacak. O bizim ilk önceliğimiz. İşler zorlaşır zorlaşmaz onu bırakıp başka bir işe mi girmek istiyorsun? Diğer pozisyon daha mı çok maaş veriyor? Zam mı istiyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Oh, defol git. *Sen* de taşınyorsun. Bill söyledi. Bana kızmaya hakkın yok."

Seb'in gözleri parlıyor. Tartışmak için ağzını açıyor ama Jack ona ters ters bakarak elimi tutuyor.

"Sana kızgın değiliz," diyor usulca. "Sadece anlamak istiyoruz. Neden taşınmak istiyorsunuz?"

Onun yumuşaklığı içimde yanan öfkeyi eritiyor. Koltuk minderlerine yaslanıyorum. "Uygun bir plan değildi," diye fısıldıyorum. "Bu bir... güvenlik önlemiydi. Bir şeye ihtiyacım vardı. Her ihtimale karşı..." Sözümü kesiyorum.

"Ne olursa diye?" Sessizce soruyor.

Omuz silkiyorum. Bunu söylemek kulağa acınası geliyor. Ben acınası görünüyorum. "Beni artık istemezsen diye. Beni terk etme ihtimaline karşı. Telefonlarıma cevap vermiyordun. Bill bana üçünüzün taşınacağını söyledi. Kalkıp gitmeye karar verirsen hepinizi, Cami'yi, işimi ve arkadaşlarımla çoğunu kaybedeceğimi düşündüm. Bir yedek planım olmalıydı."

"Neden böyle bir sonuca vardın?" Sebastian tersledi. İçimdeki öfke yeniden alevleniyor.

"Sence neden?" Neredeyse homurdanıyorum. "*Kimsenin beni gerçekten istemediği sonucuna varmamı sağlayacak hangi büyük hayat olayını yaşadım?*" Titreyen ellerimle saçlarımı geriye itiyorum. "Kendime güvensiz değilim, *mantıklı davranıyorum*. Sahip olduğum her aile tarafından reddedildim. I..." Sertçe yutkunuyorum, sessizliğe boğuluyorum.

"Ne?" Cyrus karnıma doğru mırıldanıyor. Sesi acılı geliyor. "Sen ne, Bethie?"

"Öz annemi görmeye gittim," diye itiraf ediyorum ve o da inliyor. "Ve büyükannemi. Kendimi çok yalnız hissettim. Ve sahip olduğum tek aile onlardı." Boğazımdan kuru bir hıçkırık döküldü. "Bana defolup gitmemi söylediler. Annemin bir kocası var. Çocukları var. Tanrı aşkına, benden sadece birkaç yaş küçükler. Ve

Onları seviyor. Onları ölesiye seviyor ama araziye adım atmama bile izin vermiyor."

Cyrus daha da yaklaşır. "Beth-"

Yanaklarımı sildim. "*Annesini* aramasını istemedim. Para istemiyordum. Bana çocuğu gibi davranmasını istemedim. Sadece onunla konuşmak istedim. Ailem hakkında bir şeyler öğrenmek için. I-" Elim karnıma gitti. "Bendeki bu şey genetik. Ve bilmiyorum, çünkü kırk yaşında olmasına rağmen, hala *onun çocuğu olduğum* gerçeğini kabullenmeyi reddediyor. Bana söyleyebilirdi ve ben de yumurtalarımı dondururdum. Yeterince zamanı vardı. Ama söylemedi." Kalın kalın yutkunuyorum. "Ve büyükanmem. Beni sevmeye çalıştığını ama sevemediğini söyledi. Çekilmez bir çocukmuşum. Ve..." Nefesim göğsümde hıçkırarak kesiliyor ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Sadece *gürültü* oldu. Özür dilerim."

"*Şeker.*" Ve sonra Cyrus bana sarıldı. "Aman Tanrım. Bebeğim." Boynuma sokuldu. "Bize söyleyemedin mi?"

"Denedim. Birçok kez aradım ama hep meşguldün. Ve..." Dudaklarımı yalıyorum. "Benim için çok zor. Aramaya devam etmek. Bunu daha önce de yaptım. Çocukken yüzlerce kez. Koruyucu ailelere açlıktan ölmek üzere olan bir köpek gibi sarılırdım. Artık büyüdüğüm için bunun ne demek olduğunu biliyorum. Beni sevmesini istediğim herkes tarafından reddedildim." Sebastian'a bakıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Aramadığım için özür dilerim. Taşınmayı düşündüğüm için özür dilerim. Başka ne yapacağımı bilemedim."

Sebastian bir an sessiz kaldı, gözleri gergindi. Çok yavaşça Cami'yi Jack'e veriyor, sonra bana dönüyor. "Sen," diyor sessizce, "çok aptalsın."

"Ne-ne?" Boğuluyorum.

Cy, "Onu rahatlatmaya çalışıyoruz, onu aşağılamayı bırak," diye mırıldanıyor. Seb başını sallıyor.

"Sen *aptalsın*," diye ısrar ediyor, kanepenin önünde dizlerinin üzerine çöküyor ve bana uzanıyor. Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve beni sertçe öptüğünde nefesim kesiliyor, elleri yağlı, iğrenç saçlarımda dolaşıyor. Acı, özlem ve korku dolu umutsuz bir öpücük. Onun altında titriyorum.

"Seni seviyoruz," diyor ve gözlerimin içine bakmak için geri çekiliyor. "*Ben* seni seviyorum. Sensiz hiçbir yere gitmiyoruz."

"Ne?" Kalbim küt küt atarken fısıldıyorum. "Ama hareket ediyorsun."

Seb başını sallayarak buklelerimi okşuyor. "Bizimle taşınmanı istiyoruz. Daha büyük bir yere ihtiyacımız var. Kendi yatak odan olabilir. Cami için de yerimiz olur. Düzgün bir mutfak, böylece hep birlikte oturup yemek yiyebiliriz. Bir bahçe. Bu bebeği bir bekar evinde büyütmek istemiyoruz. Henüz ev bakmaya başlamadık; eve döndüğümüzde bunu seninle birlikte yapacaktık. Ama ev sahibi kira istiyordu, biz de onu önümüzdeki üç ay boyunca burada yaşamayabileceğimiz konusunda önceden uyardık. Hepsi bu kadar."

Nefes alamıyorum. Hala ağlıyorum. "Gitmiyor musun?"

Alnımıza dokunuyor, gözleri şiddetle benimkilere bakıyor. "Sensiz hiçbir yere gitmiyoruz. Bizi istediğin sürece bu ailenin bir parçasısın." Beni tekrar öpüyor. "*Seni seviyoruz*," diye tekrarlıyor şiddetle.

"Bize söylemeye korktuğuna inanamıyorum," diye fısıldıyor Cyrus. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Kahverengi gözleri parlıyor.

Yanağını okşadım. "Tanrım. Hayır. *Ağlama*."

"Çok acı çekiyordun. Yapayalnızdın." Elimi tuttu, sıktı. "*Bebeğim*. Hiçbirimiz seni bırakmak istemiyoruz. Sensiz bir hayatı hayal bile edemiyorum."

Jack yer değiştirip Cami'yi bana uzatıyor. "Lütfen bizi bırakma," diyor sessizce. "Sana ihtiyacımız var. Onun sana ihtiyacı var."

Kollarımdaki Cami'ye bakıyorum. Mutlu bir şekilde göğüslerimin arasına yerleşmiş, tişörtümü mıncıklıyor. Boğazım gözyaşlarıyla yanıyor.

"Kimsenin bana ihtiyacı olmadı," diye fısıldadım. "Hayatımda bir kez bile."

Üç adam da aynı anda inliyor. Derin, titrek bir nefes alıyorum ve her birinin arasına bakıyorum. "Sizi seviyorum," diyorum. Bu kelimeleri yıllardır ilk kez söylüyorum. "Hepinizi seviyorum. Sizi seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz, Bethie." Cy fısıldayarak boynumun kıvrımlarını çılginca öpüyor. "Seni seviyoruz. Seni seviyoruz, seni seviyoruz, seni seviyoruz."

"Çok fazla," diye ekliyor Jack. "Lütfen Bristol'a taşınmayın. Seni o kadar çok özleriz ki peşinden gelmek zorunda kalırız. Bristol'da yaşamak istemiyorum."

Seb bana son bir öpücük veriyor, dudakları dudaklarımda kalıyor. "Sen artık bizim ailemizsin," diye mırıldanıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Sen bize aitsin."

ALTMİŞ YEDİ

BETH

Günün geri kalanı hızla geçer.

Cami kestirmeye gitti ve çocuklar dairemi tamir etmeme yardım ettiler. Yapmak zorunda olmadıkları konusunda ısrar ediyorum ama hayır cevabını kabul etmiyorlar, ben de sonunda pes edip işe koyuluyorum. Birlikte evimi temizledik ve süpürdük. Çöpler dışarı çıkarıldı ve tüm kirli çarşaflarım ve kıyafetlerim çamaşırhaneye götürüldü. Hatta Cyrus yerel bir markete gidip buzdolabımı dolduracak kadar yiyecek bile alıyor. O kadar tatlı ki biraz bunaldım. İnsanların benimle ilgilenmesine alışık değilim. İnsanların zor durumda olduğumu görüp yardım etmek için devreye girmelerine alışkın değilim.

Çocuklar öğle yemeği hazırlarken ben de otuz dakikalık bir duş alıyorum. On gündür ilk kez saçımı yıkıyorum. Tıraş oldum. Nemlendirdim. Çıktığımda Jack bize çorba, kahve ve tost yapmıştı. Öğleden sonra hepimiz çocukların kanepesine yayılmış, birbirimize sarılmıştık ve ben kendimi yeniden yarı insan gibi hissediyordum.

Çocukların hepsi bana yapışmış durumda. Seb'in kucağında oturuyorum; Jack sol tarafıma yaslanmış, Cy ise sağ tarafımda, bir eli kalçamda sahiplenici bir şekilde duruyor. Beni bırakmaları için onlara para ödeyebileceğimi sanmıyorum.

Umursadığımdan değil. Kendimi haftalardır ilk kez sulanan solgun bir bitki gibi hissediyorum. Her küçük öpücük ve okşama bana enerji *veriyor*, kafamın arkasındaki '*Asla bir ailen olmayacak*' diye bağırان panik sesini yatıştırıyor. *Kimse seni sevmiyor. Hiç kimse sevmedi ve hiç kimse sevmeyecek.*

Başımı sertçe sallıyorum ve yüzümü Jack'in omzuna gömüyorum. Bana bakıyor, sonra saçlarımı okşamaya başlıyor, ifadesi bomboş. Elini uzattım ama nazıkçe çekip televizyona geri döndü.

Anlaşmamız gereği, şu anda *Love Island* oynuyor ve sesi çok kısık. Hepimiz çok çekici iki insanın ekranda özensiz bir şekilde öpüşmesini izliyoruz.

"İğrenç," diye yorumluyor Cyrus. "Onu öpüyor mu yoksa bir gevrek paketinin içini mi yalıyor?"

Seb ayağa kalkıyor ve Cami'nin karyolasını kontrol etmeye gidiyor. "Hâlâ uyuyor," diyor. "Onu uyandırırım mı?"

"Uçakta uyudu mu?" Jack'in kapüşonuna doğru mırıldandım. Üç adam da gülüyor.

"Gittiğimizden beri neredeyse hiç uyumadı," diyor Cy. "Dışarıda olmaktan nefret ediyordu. Yapabileceğimiz hiçbir şey onu sakinleştiremezdi." Karyolaya bir göz atıyor. "Beş dakikadır burada ve bir ışık gibi sönüyor."

"Burada kendini gerçekten güvende hissediyor olmalı," diye not ediyorum. Sebastian mutfağa gidip bir dolabı açıyor ama yüzüne yayılan umutsuz, aptal gülümsemeyi kaçırmıyorum.

Cyrus başını bana yaslıyor. "Peki senin ilişkisizlik anlaştman ne olacak? Sonunda bitti mi? Lütfen bittiğini söyle."

Yavaşça başımı sallıyorum. "İlişkileri bırakmaya karar verdim çünkü her zaman kendimi değiştirmek zorundaymışım gibi hissetmeme neden oluyorlardı. Ama sizin için kendimi değiştirmek zorunda olduğumu hiç hissetmedim."

"Sana bağırdığım zaman hariç," diye mırıldanıyor Seb, cam eşyaları karıştırırken. Başımı sallıyorum.

"O farklıydı. Ben daha çok işim ve senin Cami'yi göndermen konusunda endişeliydim." Tırnak diplerimi inceliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, geçmişteki tüm ilişkilerimde partnerimin beni terk edeceğinden korkuyordum. Kalmasını sağlamak için bir tür bilinçaltı çabasıydı bu. Eğer mükemmel bir kız arkadaş olabilirim, beni terk etmezdi." Etrafımdaki üç adama bakıyorum. "Ama bunu seninle yapma dürtüsünü hiç hissetmedim."

"Seni terk edeceğimizi hiç hissetmedin," diye mırıldanıyor Cyrus, mutluluğu göğsünden gürleyerek çıkıyor.

"Hayır. En azından sen Amerika'ya gidene kadar. Ve o zaman çok geçti." Dudaklarımı yaladım. "Beni hiçbir zaman güvensiz hissettirmedin. Beni olduğum gibi sevdiğini biliyordum."

"Güzel," diyor Seb, bardakları tezgâha vurarak. Cyrus daha da yüksek sesle gürlüyor, Cheshire Kedisi gibi gülümsüyor.

Jack sessiz kalıyor, televizyona odaklanıyor. Parmaklarının kanepenin koluna ılınca vuruşunu izliyorum. Tüm vücudu gergin. Bir şeye üzü­lüyor ve sanırım ne olduğunu biliyorum.

Onu dürtüyorum. "Özür dilerim,"
diyorum sessizce. Gözlerini
kırpıştırıyor. "Ne oldu? Neden?"

"O adamla toplantı yapamadın. Sanırım yeniden planlayamazsın?
Görüntülü sohbet falan?"

Gülümsüyor ama gözleriyle buluşmuyor. "Hamish programını değiştiren biri değildir. Onun için zaman yaratırsın, tam tersi değil."

"İşte bu yüzden hepimiz seni işe almadığı için minnettar olmalıyız," diyor Cyrus. "Sana kur yaparken bir toplantıyı bile yeniden planlamıyorsa, onun için çalışmanın nasıl olacağını düşünüyorsun?" Cami'nin karyolasına doğru başını sallıyor. "Artık bekâr değilsin. Artık bir çocuğumuz var. Bir kız arkadaşımız. Her akşam fazla mesai yapmak, gecenin bir yarısı e-postalarını kontrol etmek için uyanmak ve kendi aileni tamamen görmezden gelmek ister misin? Neden hamile kalıp doğum izni isteyeceklerinden korktuğu için *kadınları işe almayı reddeden* bir adama kendini bağlamak istiyorsun ki?" Jack'in başının arkasına hafifçe vurarak sarışının irkilmesine neden oluyor. "Bence o salakla ucuz atlattın."

"Öyle bile olsa," diyorum, "hayal kırıklığına uğramış olmalısın. Eşyalarınızla ilgilenmesi konusunda heyecanlandığınızı biliyorum."

Jack bana bakıyor. "Beth, eğer işi önemseseydim, diğ­erleri geri dönerken ben New York'ta kalır ve bir sonraki uçağa binerdim. Ama yapamadım." Hiçbir şey söylemedim. "*Yapamadım*," diye tekrarlıyor. "Senin acı çektiğini bile bile lanet olası bir yemek toplantısında oturamazdım. Burada seninle *olmalıydım*. Seni kendim görmeliydim." Başını sallıyor. "*Hamish Cavendish için üz­lmüyorum. Kendime kızgınım*."

"Ne? Neden?"

İç çekiyor. "Bu benim hatam. Mesajlarına cevap vermedim. Lansmana kadar haftalarca seni kendimden uzaklaştırdım. Amerika'ya gelmene karşı çıktım. Oradaki seyahatimizi uzattım. Seni terk ettiğimizi düşünmene şaşmamalı. Sizi terk ettim." Dudaklarını birbirine öyle sert bastırıyor ki bembeyaz oluyorlar. "Özür dilerim. İşimi asla senin önüne koymak istemedim. Ben sadece endişelendim.

bizimle kongreye gelseydin odaklanamazdım. Bu kariyerimde başıma gelen en büyük şeydi ve her şeyi berbat etmekten çok korkuyordum. Tam bir pisliktim."

"Jack, bu senin hatan değildi. Sadece gerçekten boktan bir durumdu. Hiçbirimiz bunu tahmin edemezdik."

"Ama-"

"Er ya da geç doktora giderdim," diye belirtiyorum. "Er ya da geç annemle iletişime geçerdim. Evet, siz burada bana destek olurken daha kolay olurdu, ama dürüst olmak gerekirse, muhtemelen yine de bir tür duygusal çöküş yaşırdım. Nasıl yapmazdım?" Başımı iki yana sallıyorum. "Bu benimle ilgiliydi, seninle değil."

"Hala-"

Ona sokuluyorum. "Lütfen özür dilemeyi bırak. Görüşmen yerine beni seçmiş olman çok anlamlı. Sadece seni o duruma soktuğum için üzgünüm."

"Biliyorsun," diyor Sebastian mutfaktan, "bize teklif veren tek kişi Hamish değildi. Açık ara en büyük teklif oydu ama bakabileceğimiz başkaları da var."

Jack'e baktım. "Gerçekten mi? Bunu bana söylememiştin!"

Jack başını sallar ve saatiyle oynar. "Bilmiyorum," diyor yavaşça. "Düşünüyorum da, belki de bağımsız kalmak daha iyidir. Cy haklı," diyerek Cyrus'a başını sallıyor. "Artık sana ve Cami'ye öncelik verebilmek istiyorum. Bunu da en iyi kendim için çalışırsam yapabilirim."

Cy, "Gerçekten iyi birkaç serbest çalışan bulabilirsiniz" diyor. "Uygulamanın kazandığı parayı kendi ekibinizi kurmaya yatırın." Saçlarını geriye itiyor ve boynumla omzumun birleştiği yeri sıkıyor. "Tanrım," diye mırıldanıyor kaşlarını çatarak. "Çok kasıntısın, Bethie."

"Hm?" Bana masaj yapmaya başladığında ürperiyorum. İnanılmaz bir his; gergin kaslarımın tereyağı gibi ısındığını ve yumuşadığını hissedebiliyorum. "Stres, sanırım."

Tuts. "Buna izin veremeyiz."

Jack elimi tutuyor ve başparmağını avucumun ortasına sürüyor. Ağzım açık kaldı. "Seb, ayaklarını tut."

"I-" İtiraz etmeye başlıyorum ama Seb oturuyor ve bacaklarımı kucağına alıyor. Güçlü elleri ayaklarımı buluyor, ağrıyan kemerlerime sert daireler çiziyor ve neredeyse eriyorum.

"Oh."

Üç adam da gülüyor ve vücudumda aşağı yukarı çalışmaya devam ediyorlar. Kısa süre sonra, aralarında sarkık ve kemiksiz yatan, Beth şeklinde bir jöle parçasına dönüştüm.

Ellerinin dolaşması uzun sürmüyor. Önce Cyrus kalçalarım üzerinde çalışmaya başlıyor, bacaklarımı lezzetli bir şekilde sıkıyor. Sonra Jack'in iri avuçları önüme kayıyor ve tişörtümün üzerinden göğüslerimi yoğuruyor. Dudağımı ısıriyorum ve içimde sıcaklık birikmeye başladığında kıvranıyorum. Son on günden sonra libidomun bir sonraki duyuruya kadar devre dışı kalacağını varsaymışım ama görünüşe göre durum öyle değil.

Cyrus fark ediyor, bana eğlenen bir bakış fırlatıyor ve ellerinin topuğu tam bacaklarımın arasına girip tepe noktamı okşayana kadar ellerini daha da yukarı kaydırmaya başlıyor. Nefesim kesildi. Elim dışarı fırlıyor ve bileğini yakalıyor. Üç adam da bana bakıyor ve yanaklarımın pembeleştiğini hissediyorum.

"Bilin bakalım doktorum bana hangi ilacı verdi?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum. Hepsi omuz silkiyor. Dudağımı ısıriyorum. "Hap. Sanırım artık korunmamıza gerek yok, değil mi?"

Jack'in dudakları ayrılır. Cy derin bir nefes alıyor. Uzanıp eşofmanının büzme ipiyle oynuyorum. "Kan tahlilimi de yaptı," diyorum sessizce. "Siz temiz misiniz?"

Hepsi başını sallıyor.

Jack, Cyrus'a kaşlarını kaldırır. "Ne, sen bile mi?"

"Bu da ne demek şimdi?"

Jack omuz silkti. "Sadece, kulüpte bir sürü kızla tanıştığını biliyorum-"

"Son kez söylüyorum! I! Yapma! Koyma! Benim! Sikimi! İçine! Benim!

Müşterilerime!"

Gülüyorum, boğazının kıvrımını öpüyorum. "Biliyorum bebeğim. Sadece takılıyor."

Cyrus başını omzuma yaslıyor ve inanılmaz uzunluktaki kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Nefesi dudaklarıma değerken kalp atışlarım hızlanıyor.

"Şey. Sadece bir tane," diye düzeltiyor. Karanlık elini kolumda gezdirerek tüylerimi diken diken ediyor. "Bunu mu istiyorsun, tatlım? Bizi içinde mi istiyorsun? Üçümüzün de mi?"

İçimi bir ürperti kaplıyor ve ağzı yumuşayarak küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Aramızda hiçbir şey olmamasını istiyorum," diye fısıldıyorum. "Her şeyimi almanı istiyorum."

"Hepiniz mi?" Jack hışırıyor. "Yani...?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "İnternette ne zaman dörtlü gruplara baksam, hep anal içeriyorlardı. Bunu denemek istiyorum. Hepinizi içimde istiyorum."

Kısa bir sessizlik olur, sonra Jack başını sallır. "Bunu yapabiliriz," diyor, sesi her zamankinden daha yüksek.

Cyrus öne doğru eğiliyor ve dudaklarını nazıkçe dudaklarıma bastırıyor. "Seni götten sikmek bizim için bir onurdur," diyor ve bacaklarımı dizlerinin üzerinden kaydırıp ayağa kalkıyor.

Gülerek ben de ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Sebastian elimi tutuyor. "Emin misin?" Gözlerini bana dikerek soruyor.

Kaşlarımı çattım. "İstemiyor musun?"

"Tabii ki. Ama birkaç saat önce hüngür hüngür ağlıyordun."

Jack kollarımı okşuyor. "Seni sadece seks için istemiyoruz," diyor. "Eğer hala biraz-"

Homurdanıyorum. "Ağlamaklı mı? Hormonal? Hassas mı?"

"Kırılğan," diye düzeltiyor, "bunu şimdi yapmak zorunda değiliz, Beth."

Dudağımı ısırdım. "Sana yakın olmak istiyorum. Hepinizi hissetmek istiyorum." Sanırım buna ihtiyacım var. Uzun zamandır kendimi çok yalnız hissediyorum. Onları etrafımda hissetmeye ihtiyacım var, bedenleri bedenime baskı yapıyor. Onları içimde hissetmeye ihtiyacım var.

Sebastian başını sallıyor ve elimi tutarak ayağa kalkıyor. "Hadi o zaman," diyor sessizce. "Gel de seni ne kadar özlediğimizi gör."

ALTMİŞ SEKİZ

BETH

Şaşırtıcı bir şekilde Sebastian bizi odasına götürdü. Henüz hepimiz burada seks yapmadık; çok dağınık bulacağını düşünmüştüm ama Cyrus beni nazikçe beyaz çarşaflarının üzerine yatırıp yanıma tırmanarak beni sertçe öperken endişeli görünmüyor. Üç çift el vücudumda gezinerek kıyafetlerimi karıştırıyor ve tişörtümle pijama şortumdan çabucak kurtuluyorum. Duştan sonra iç çamaşırı giyme zahmetine katlanmamıştım ve Cyrus bunu fark ettiğinde inleyerek dizlerimi ayırıyor ve elini kalçalarımın arasına bastırıyor.

"Tanrım, tatlım," diye mırıldanıyor ve bir parmağını sıcak kıvrımlarımda nazikçe gezdirirken kıvranıyorum. "Sırılsıklam olmuşsun." Elini ağzına götürüyor ve emerek temizliyor. Gözleri yarı kapalı düşüyor. "Tanrım, seni özledim," diyor kasıklarına.

Homurdanıyorum. "Benimle mi konuşuyorsun yoksa vajinamla mı?" Masumca göz kırpmıyor.

"İkisiyle de, bebeğim!"

Arkamdaki yatağa biri yerleşirken şilte kayıyor ve omzumun üzerinden Jack'e bakıyorum. Bir şişe kayganlaştırıcıyla oynuyordu. Gözlerim açılıyor.

"Sen mi?" İçim arzuyla kasılıyor, sinirlerim tepeme çıkarken bile. Bütün erkekler iri ama Jack başka bir seviyede. Sadece uzun değil, kalın da. Kıçımın onu kaldırabileceğini sanmıyorum.

"Beni istemiyor musun?" Çıplak sırtıma bir öpücük kondurarak mırıldanıyor.

"Evet," diye ağzımdan kaçırdım, "ama kıçıma bir kutu Canavar sokmuş gibi olacağım."

Cyrus gülmekten neredeyse yataktan düşecekti. Sebastian bile sırtıtmaya başlar.

"Seni ısıtacağım," diyor Jack, yüzü kıpkırmızı. O kadar sevimli ki ona uzanmaktan ve ağzını kendime çekmekten kendimi alamıyorum.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda arkamı dönüyorum ve birden iki etkileyici ereksiyonla yüz yüze geliyorum. Hem Seb hem de Cyrus soyunmuş, kıyafetleri yere dökülmüştü. Seb yanımdaki yatağa tırmanıyor. Ereksiyonu karnıma doğru sallanıyor, kaya gibi sert ve şimdiden tenime boşalmadan önce çiseliyor.

"Beni mi istiyorsun?" Sessizce soruyor. Başımı sallıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak kucağına kayıyorum. Göğüslerimiz birbirine çarpıyor. Kalbinin küt küt attığını hissedebiliyorum.

Bir yanım bunu uzatmak istiyor. Çocuklara dokunmak, artık kendimizi tutamayacak kadar çaresiz olana kadar onları kızdırmak istiyorum. Ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Derimin altında kaynayan ihtiyaç çok ısrarcı. Seb'in yüzündeki gerginliğe bakılırsa, ayrı geçirdiğimiz son bir haftada zorlanan tek kişi ben değilim.

Bu yüzden uzanıp onunla oynama dürtüsüne direniyorum. Bunun yerine, onu sırt üstü yatırıp kalçalarımı onunkilerin üzerine yerleştiriyorum ve yavaşça boyuna doğru inmeye başlıyorum.

Kollarındaki kaslar kasılıyor ve nefesinin altında küfrederek kalçalarımı kavrayıp beni sabit tutuyor. Gözlerimiz buluşuyor ve bir an için aramızdan önemli ve duygusal bir şey geçiyor gibi görünüyor. Öne doğru eğiliyor ve ağzımın köşesine küçük bir öpücük konduruyor.

Sonra kalçalarını kaldırıyor ve kendini tamamen içime gömüyor.

İçime girerken haykırıyorum. Ellerim boynunu pençeliyor, bedenlerimizi birlikte sallayarak ona binmeye başladığımda derisinde izler bırakıyor. Belki de pozisyonumdan kaynaklanıyor ama onu daha önce hiç bu kadar derinde hissetmediğime yemin edebilirim. Sanki hiç dokunulmamış yerlerime dokunuyormuş gibi geliyor.

Arkamda, Jack'in beni hafifçe öne doğru ittiğini hissediyorum, böylece Sebastian'ın üzerinde dört ayak üzerinde duruyorum. Göt yanaklarımı ayırıyor ve sonra içimi ürperten sıcak, ıslak bir his geliyor. Kayganlaştırıcıyı sürdüğünü, dar deliğimin etrafında gezdirdiğini fark ediyorum. Hoş bir şekilde karıncalanıyor, tenimi ısıtıyor.

"Yavaş, lütfen," diye mırıldanıyorum ve omzumu öpüyor.

"Seninle ilgileneceğim," diye söz veriyor ve ben başımı sallıyorum, gözlerim yine yaşlarla doluyor. Benimle ilgileneceğini biliyorum. Bütün erkekler ilgilenir.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve bir koro halinde "*Seni seviyorum*," cevabını alıyorum. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve çarşafın içinde eriyor. Seb fark ediyor ve yüzünü boynumun kıvrımına sıkıştırıyor, hala kalçalarını içime sokuyor.

Seb beni sikerken, Jack parmağını göt deliğime bastırıyor, dar kas halkasını nazikçe yokluyor. Dürüst olmak gerekirse nasıl sığacağını anlamıyorum, ama bana masaj yaparak sürekli ileri doğru itiyor. Aynı anda Seb bir elini bacaklarımın arasına sokarak parmaklarını ıslak, zonklayan tomurcuğumun üzerinde gıdıklıyor. Bağırıyorum, onun üstünde kıpırdanıyorum ve o da sırtarak kalçalarını benimkilere sürüyor.

Eğer dikkatimi dağıtmayı amaçlıyorsa, kesinlikle işe yaradı. Umutsuzca eline sürünmekle o kadar meşgulüm ki, Jack'in parmağının ilk boğuma battığını neredeyse fark etmiyorum.

O his bana çarptığında donup kalıyorum. "Tanrım!"

"İyi mi?" Jack boğuk bir sesle soruyor. Kalçalarıma doğru hafifçe seğirdiğini hissediyorum.

"Patlayacakmışım gibi hissediyorum," diye fısıldıyorum. Daha önce hiç iki deliğim birden doldurulmamıştı. Bu... alışılmadık bir durum. Geriye yaslanıp parmağını itiyorum.

Nefesinin altında küfrediyor. "Bir tane daha mı?"

Çılgınca başımı sallıyorum, bir başka kaygan parmağın kıcıma bastırdığını hissediyorum. Bu baskı beni biraz irkiltiyor ve Cyrus yatakta daha yakına kayarak göğsümü ağzına almak için eğiliyor. Beni sertçe emmeye başladığında küçük acıyı unutuyorum.

Çocuklar sonsuza dek sürecekmiş gibi hissettiren bir süre boyunca bu şekilde devam ettiler: Sebastian altımda yatıyor, beni sikerken bacaklarımın arasını okşuyor ve Cyrus yanımda diz çökmüş, memelerimi kemiriyor ve yalıyor. O kadar tahrik oluyorum ki, Jack üçüncü bir parmak ekleyip içimde makaslayarak göt deliğimi genişletirken fark etmiyorum bile. Hiç acıtmıyor; sadece içimde dönen zevk kakofonisine katkıda bulunuyor. Üç adamın arasında titriyorum, arzu kanımı kulaklarımda kükretiyor. Birkaç kez doruğa yaklaşıyorum ama adamlar hep geri çekiliyor, benimle alay ediyor, beni bekletiyorlar. Bu çıldırtıcı.

Sonunda Jack hazırlıklarından tatmin oluyor ve parmaklarını serbest bırakıyor. Sızlanıyorum ama Seb hassas ucumu çimdikliyor ve içimde şimşekler çakıp sinirlerimi cızırdatırken boğuluyorum. Tam olarak boşalmıyorum ama enerji içimden fışkırıp beni terli, nefes nefese ve daha fazlası için çaresiz bıraktığında neredeyse mini bir doruk noktası gibi hissediyorum. Jack'in pürüzsüz ucunun yanaklarımın arasında iz bıraktığını hissettiğimde hala nefes nefese kalıyorum.

Kalın aleti kaygan ve kayganlaştırıcı ile ıslak arka girişime sürtünürken üç adam da beni hareketsiz tutuyor. Yüzümü buruşturuyorum. Bana karşı daha sert ittikçe basınç artıyor ve artıyor, sonunda kaslarım pes edene ve kıcımın içine girdiğini hissedene kadar.

"Ah!" diyorum ve eliyle kalçamı okşuyor.

"Tamam mı?"

"Evet." Garip bir his, sıcak, karıncalı bir baskı. Omzumun üzerinden bakmaya çalışıyorum. "İçeride misin?"

Kıkırdıyor. "Sadece ucu, aşkım."

"Oh." Kendime rağmen, daha fazlasını isteyerek sırtımı kamburlaştırıyorum. Jack kalçalarımı kavırıyor ve ileri doğru bastırıyor. Artık ilk itme sona erdiğine göre, yavaşça içeri kayarken şaşırtıcı derecede acısız, sonunda kıcımın içinde dibe vurana kadar daha derine ve daha derine itiyor. Titriyorum, gözlerim açılıyor.

"Tanrım," diye fısıldıyor kulağıma, hafifçe kayarak. "Tanrım. Beni boğuyorsun, aşkım."

Cevap veremiyorum. Donup kalmışım, içimde olup biten tüm hisleri anlamaya çalışıyorum. Arka tarafım gerilmiş ve dolmuştu. Seb hâlâ altımda, kalın aleti taşaklarına kadar içime gömülü. Hayatımda hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. Her yerim tıka basa doluydu.

"Hazır mısın?" Seb sakallı yanağını yanağıma sürterek soruyor. Başımı sallıyorum ve hem o hem de Jack hareket etmeye başlıyor, geri çekiliyorlar ve sonra sertçe içime giriyorlar.

Tek bir hamle. Tüm vücudumu sarsan bir spazmın içimden geçmesi için gereken tek şey bu.

Sebastian'ın omuzlarını sıkıca kavırıyorum ve boşalırken bağıriyorum.

ALTMİŞ DOKUZ

BETH

Üç adam da alçak, şok olmuş sesler çıkardı. Altı el beni kavıyor, ben sarsılırken beni tutuyor. İçimi bir balon gibi dolduran kısa, tatlı bir doruk noktası, sonra patlıyor ve içime bir sıcaklık akıyor. Ani oluşundan dolayı nefes nefese kalıyorum.

Vay anasını. Bu beklenmedik bir şeydi.

"*Bebeğim,*" diye mırıldanıyor Cyrus, sesi çok mutlu geliyor. "*Bunu sevdi.*"

Aşağı inerken ona ters ters bakıyorum. Tüm iç organlarım karıncalanıyor. Şimdiden daha fazlasını istiyorum.

"Kımıldayın," diye emrediyorum. Jack ve Seb son bir kez daha eğlenerek bakıyor, sonra yavaş itişlerine devam ediyorlar. Bu sefer, kendiliğinden orgazm olmadan önce bir vuruştan fazlasını yapmayı başarıyorum. Üçümüz sabit bir ritme giriyoruz, vücudum onların arasında sallanıyor; ben dört ayak üstündeyim, Sebastian altımda sırtüstü yatıyor ve Jack kıcımlı köpek stili alıyor.

Garip bir pozisyon ama şaşırtıcı derecede doğal hissettiriyor. İlkel. Sanki vücudumuz ne yapacağını biliyor. Sadece bir şey eksik.

Cyrus'a bakıyorum. Yanımda diz çökmüş, kara gözleriyle hepimizi izliyor. "Lütfen," diyorum.

Çarpık bir şekilde sırtıyor ve yataktan kayarak önümde duruyor. Ereksiyonu yüzümün yanında sallanıyor. Kızarmış ve şişmiş, ucu parlıyor. Ağzım resmen sulanıyor. Dudaklarımı ona dolamak için boynumu büküyorum ama o beni öpmek için eğilmek yerine geri çekiliyor. Parmakları saçlarıma dolanırken ağzının içinde inliyorum. Dillerimiz dans ediyor, sıcak ve tutkulu. İki genç gibi öpüşüyoruz, birbirimizin içinde boğuluyoruz, Seb ve Jack'in itişleriyle birlikte ağızlarımız birbirine çarpıyor. Ona doyamıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Tenim yanıyor.

Ateş. Kıvraniyorum. Amımın Seb'in şaftının etrafında umutsuzca çırpındığını, ihtiyaçla kenetlendiğini ve sıkıldığını hissedebiliyorum.

"Daha fazla," diye törpüledim, daha fazla sürtünmeyi denemek ve zorlamak için gerildim. "*Lütfen*. Bununla başa çıkamıyorum."

"Öyle mi?" Jack baldırımı hafifçe sıkarak soruyor. Kıpırdıyorum ve Sebastian inliyor. "Nasıl istersin tatlım? Daha hızlı mı? Daha sert mi?"

"Biraz *daha*," diye inliyorum ve o

gülüyor. "Sanırım bunu

yapabiliriz."

Birdenbire, yavaş okşamaları ve yuvarlanan itişleri hızlandı. Ağzım zevk vücudumda yankılanırken açılıyor ve Cy bundan yararlanarak açık dudaklarımın arasına giriyor. Tadı ilahi; misk kokulu, tuzlu ve erkek. Öne doğru hamle yapıyorum, onu o kadar derine itiyorum ki gözlerim sulanıyor. Fark ediyor ve geri çekilmeye çalışıyor ama ben onaylamayan bir ses çıkarıyorum. Aldırmıyorum. Hoşuma gidiyor. İsterse beni boğuk boğuk siksın, umurumda değil. Tüm erkeklerimi içimde istiyorum, girebildikleri kadar derinde.

Bana bakıyor, yanakları kızarmış. "Siktir," diye nefes alıyor. "Çok inanılmaz görünüyorsun, Beth. *Ağzın*-"

Dilimi şaftının altına kaydırıp sertçe emiyorum ve o da bağırıyor, kirpikleri titriyor. Vücudu şimdiden geriliyor ve sertleşiyor. Onu daha sert emmeye, dilimi onun sevdiğini bildiğim şekilde döndürmeye çalışıyorum ama bu çok zor; içime giren iki adam dikkatimi dağıtıyor.

Sanki Seb ve Jack içimdeki aynı özel, hassas noktaya vuruyor, alternatif olarak ince zarın her iki tarafına da vuruyorlar. İnlemeyi durduramıyorum, vücudum zevkten kasılırken ellerim çarşafı yumrukluyor. Ter tenimi nemlendiriyor. Artık dayanamayacağıma emin olana kadar içimde ısının arttığını, yükseldiğini ve büyüdüğünü hissedebiliyorum. Boşalmam gerekiyor. Gelmek zorundayım. Karnım kasılıyor ve nefes nefese kalıyorum, kendimi akıllara durgunluk veren bir doruğa hazırlıyorum-

Ama nasıl olduysa, Cyrus benden önce davrandı.

Başını geriye atıp bağırıldığında şaşkınlıkla sarsılıyorum. Sıcak yükü ağzımda patlıyor, boğazımdan aşağı akıyor. Taşaklarını okşamak için uzaniyorum ve bana vermesi gereken her şeyi yutarak onu derinlere alıyorum.

En azından deniyorum. Alıştığımdan çok daha fazla geliyor. Birkaç saniye sonra boğulmaya başladım. Geri çekiliyor, salgısının geri kalanının boynuma ve sırtıma sıçramasına izin veriyor, titreyen bedenimi parlatıyor.

"Bu ne lan?" diye homurdanıyor Jack arkamdan, ben diz çökmüş, soluk soluğa ve ateşli bir halde onun salgısıyla sıırıslıklam olmuşken.

Cyrus saçlarımdan bir avuç alıyor ve ağzımı kendine doğru çekiyor. "Uzun zaman oldu," diye mırıldanıyor öpücükler arasında. "Ne bekliyordun ki?" Alt dudağımı yalıyor ve ona karşı ürperiyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Seni boğmak istememiştim."

Homurdanıyorum. Altımdan kısık bir inilti geliyor ve Sebastian'ın kasları gerilmeye başlıyor. Yüzünü göğsüme gömüyor, boşalırken kükrüyor. Salgısının güçlü fışkırmasının kanalımı kaplayarak içime fışkırdığını hissediyorum.

"*Kahretsin,*" diye yemin ediyorum, ona daha sert biniyorum, doruk noktasını ondan sağıyorum. Kollarımdaki tutuşu o kadar sertleşiyor ki, muhtemelen morluklar bırakacak ve ben ona sürtünürken, umutsuzca içimdeki tohumunun her son damlasını zorlarken yüzü acı dolu bir zevkle bükülüyor.

Sonunda titreyen bedeni sakinleşiyor ve omzumda yumuşak bir öpücük hissediyorum. "Aferin kızıma," diyor Seb sessizce. "Tanrım, çok tatlısın Beth. Çok tatlısın."

Cevap vermiyorum. Cevap veremem. Uçurumun *tam kenarında* dengede duruyorum. Jack'in kışımındaki sert, gümbür gümbür itişlerinin her biri beni daha da ileri itiyor. Dişlerimi sıkıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum, sırtımdan aşağı ter akıyor, tüm vücudum geriliyor ve geriliyor-

Jack son bir kez kışıma vuruyor ve kendimi kaybediyorum. Gözlerim kamaşırken haykırıyorum. Ben zevkten titremeye başlarken Seb ve Cyrus beni sabit tutuyor. Göbeğim ritmik dalgalar halinde kasılıyor ve gevşiyor, karnımın alt kısmına spazmlar gönderiyor. Cyrus eğilip memelerimden birini ağzına alıyor, diliyle okşarken diğerini çimdikliyor ve ben nefes almak için çaresizce eğiliyorum. Elim dışarı fırlıyor ve Seb'in bacağına kavriyor.

Bu çok fazla. Jack hala öfkeyle beni içimden delip geçerken, sanki duramıyorum. Hiç rahatlama yok. Gelmeye devam ediyorum, bir coşku dalgası hemen diğerine geçiyor, iki, üç, dört kez.

"*Jack,*" diye boğuluyorum, kalçalarımı sıkarak. "*Lütfen!*"

Jack içimde patlarken titriyor, kıcımı sıcakla dolduruyor. Boşalmanın fişkırması doruk noktamı daha da uzatıyor; tam zevkin azalacağını düşündüğüm anda, son bir dalga intikamla üzerime çöküyor. Ağzım açık kalıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor. Kaslarım acıyla geriliyor. Ben kontrolsüzce sallanırken adamlar beni tutuyor. Cyrus aç bir şekilde göğüslerimi çekiştirmeye başlıyor, inliyor ve Jack arkamdan girip çıkmaya devam ediyor, vuruşları serbest bırakılmasıyla kayganlaşıyor. Bunların hiçbirini fark edemiyorum. Bedenimin içinde bile değilim. Zihnim sessiz ve boş bir yerde, saf bir coşkunun uğultulu düzleminde. Zevkin içine gömülüyorum, beni bütünüyle yutmasına izin veriyorum.

Sonunda kendime geldiğimde, uzandığımı fark ediyorum. Sebastian yüzüme dokunuyor ve Jack sırtımı okşayarak benden kurtulmaya çalışıyor. O kadar bitkinim ki, dönmeye bile zahmet etmiyorum. Üç erkeğin salgısının bacaklarımın arasından sızdığını, kendi ıslaklığımla karıştığını ve kalçalarımaya yapıştığını hissedebiliyorum.

Tanrım. İyi ki doğum kontrol hapına ihtiyacım yok. Bu üçüyle başa çıkabilmek için muhtemelen üç doz almam gerekirdi. Gözlerimi kapatıyorum, nemli çarşaflara yaslanıyorum ve iç çekiyorum, sonunda rahatlıyorum.

Seb başımın üzerinden, "Duşa ihtiyacın var," diyor.

"Hey," diye itiraz ediyorum ve o da gülerek beni kaldırıyor. Beni duşa götürmesine ve yıkamasına izin veriyorum, teri temizliyor ve tenimden çıkıyor. Geçen hafta zar zor uyuduktan sonra neredeyse ayakta duramayacak kadar yorgunum, ama o yine de beni son bir doruğa çıkarmayı başarıyor, bacaklarımın arasına yavaşça masaj yaparken yumuşayan meme uçlarımı okşuyor ve çekiştiriyor. Bir iniltiyle boşalıyorum, beni buharlı suyun altında tutarken ona yapışıyorum.

Temizlendiğimde, beni kurulayıp yatak odasına götürüyor. Birisi çarşaflarını değiştirmiş. Beni nazikçe yatağın ortasına yatırıyor ve diğer adamlar da etrafıma yığılıyor. Yorgun bedenimi uzatıyorum, gözlerim kapanıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Jack beni göğsüne doğru çekerek soruyor.

Düşünüyorum. Biraz ağrı var, özellikle de arka tarafımda, ama hoş bir sıcaklık hissine dönüşüyor.

"Güzel," diye mırıldanıyorum, ona sokularak. "Seni seviyorum."

Yanağımı öpüyor. Cyrus sırtıma doğru kıvrılıyor. Sebastian uzanıp elimi sıkıyor. "Biz de seni seviyoruz."

Hala gülümsüyorum, saniyeler içinde uykuya dalıyorum.

YEDİ

BETH

Boş bir yatakta uyandım.

Artık akşam oldu; kırmızı ve altın rengi ışık Sebastian'ın panjurlarındaki çatlaklardan loş odaya süzülüyor. Başımın yanındaki soğuk yastığa dokunarak bir an öylece uzanıyorum. Şimdi yine yalnızım, eski hüznün geri geliyor, boğazımı sıkıyor, göğsüme baskı yapıyor. Bir elimi karnımın üzerinde kıvrarak yan dönüyorum. Suçluluk duygusu üzerime çöküyor.

Mutlu olmalıyım. Çocuklar burada olduğu için çok mutluyum. Benimle birlikte olmak istedikleri için çok mutluyum. Ama bu bile içimdeki acıyı dindirmeye yetmiyor. Kısırlık haberini atlatmak için bir hafta ve bir sevişmeden daha fazlası gerekecek.

Ama erkek arkadaşına sahip olmanın amacı bu değil, değil mi? Sevdiğiniz insanların acınızı iyileştirmesi gerekmiyor. Kimse bunu sizin için yapamaz. Ancak siz bunun üstesinden gelirken size destek olabilirler.

Oturma odasından gelen kıkırdamaları duyuyorum ve doğruluyorum. Daha fazla kıkırdama, bir ciyıklama ve ardından derin, erkek kahkahası. Göğsümdeki ağrı biraz hafifliyor. Yataktan kalkıp hızla giyiniyorum ve sesin geldiği yöne doğru ilerliyorum.

Seb ve Jack salonda Cami ile oynuyorlar. Kapı aralığına eğilip izliyorum. Cami'nin oyun matını sermişler ve Sebastian onun en sevdiği pembe blokları kuleler halinde diziyor. Cami, Jack'in kollarında bir aşağı bir yukarı zıplıyor, izlerken kıkırdıyor. Yeşil bir dinazor tulumu giyiyor ve arkasında küçük keçe sivri uçlar var. Bunu daha önce hiç görmemiştim, sanırım çocuklar Amerika'dan almış olmalı.

Ben izlerken Sebastian Cami'yi kucağına alıp dik tutuyor ve blok yığınlarının arasında gezdiriyor. Jack ciddi bir sesle anlatırken o da gülümseyerek blokları tekmelemeye başlıyor.

"Dev Bukalemun Cami, ardında kaos bırakarak büyük şehre doğru ilerledi. Binalar onun önünde yıkıldı. Şehrin sokakları alevlerle doldu. Köprüler parçalandı ve ağaçlar köklerinden söküldü. Ama Dev Cami hiç merhamet göstermedi."

Cami neredeyse tavşan oyuncağına takılıp düşüyordu ve o da araya girip oyuncağı çekip çıkardı.

"Vatandaşlar onun kocaman ayaklarından kaçmak için çığlık çığlığa koşuyorlardı." Cami'nin ayaklarından birini gıcıklayarak tekmelemesini ve ciyaklamasını sağlar. Seb onu en yüksek blok kulesine doğru götürür.

Jack'in nefesi kesildi. "Saat kulesine yaklaştı. Şehirdeki en yüksek ve en güçlü binaydı. Cami canavarı bile böylesine devasa bir yapıyı deviremezdi!"

Cami tekme atmaya çalışıyor ve ıskalıyor. Ayağı boşa gidiyor. Tekrar deniyor ve neredeyse düşüyor. Sebastian onu kollarında sallıyor ve kuleye doğru uçuyor. Küpler yere yağıyor, oturma odasına dağılıyor.

"Her şey bitmişti!" Jack ağlıyor. "Dev Bukalemun şehirdeki son binayı da yerle bir etmişti! Yumruklarını zaferle kaldırdı!"

Cami kıkırdıyor ve yüzüstü düşüyor.

"-Ve sonra dinlendi," diye doğaçlama yapıyor Jack. "Enerjisi tükenmişti. Bir zamanlar gelişen metropolün külleri etrafında yanıp parlıyordu. Görevini tamamlamıştı. Şeytani Bristol şehrini yerle bir etmişti." Uzanıp onu kaldırıyor ve havaya fırlatıyor. Kız mutlu bir şekilde bağırarak adamın saçlarını tutuyor.

Kapı aralığında eğilmiş, birlikte oynamalarını izlerken gözlerim yanıyor. Jack ve Seb onları hiç görmediğim kadar rahat görünüyorlar. Cami ise kesinlikle çok mutlu, babalarının ilgisinin tadını çıkarıyor.

Koridorda bir ayak sesi duyuyorum, sonra arkamda sıcak bir beden hissediyorum. Cyrus'a yaslanıp kollarını belime dolamasına izin veriyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Sessizce soruyor, nefesi saçlarımı okşuyor.

"İyiyim. Mutluyum."

Başını sallayıp konuyu kapatmasını bekliyorum ama sadece kaşlarını çatıyor. Yüzü asıldı. "Ben ciddiym. Sen iyi misin?" Gözlerini ovuşturuyor. "Kahretsin, bu aptalca bir

Soru. Tabii ki iyi değilsin. Ben sadece..." İç çekerek yanağıma dokunuyor. "Çok üzgünüm bebeğim. Gerçekten çocuk istediğini biliyorum."

Yere baktım. Ağlamaya başlamadan önce iki saniye kadar kendimi tutmayı başarıyorum.

Cyrus göğsünün derinliklerinden alçak bir ses çıkarır. "Bethie." Beni kendine çekiyor ve yüzümü gömleğine bastırarak gözyaşlarımın yumuşak pamuğa işlemesine izin veriyorum. Eli yavaşça saçlarımın arasından geçiyor.

"Hâlâ acıyor," diye itiraf ediyorum. Boğazım o kadar gergin ki konuşmak bile acıtıyor. "Çok fazla." "Biliyorum," diye fısıldıyor. "Çok üzgünüm."

Çok üzgünüm, tatlım."

O bana sarılırken bir süre ağlıyorum. Hıçkırıklar sessiz; diğerleri duymuyor Onlar. Sanki ben ve Cyrus kendi küçük özel balonumuzda gibiyiz. Sonunda, yanaklarımı kurulayarak geri çekiliyorum. Arka planda Cami mutlu bir şekilde gevezelik ediyordu.

"Acısının dinmesi biraz zaman alacak. Belki de hep öyle olacak." Burnumu çekiyorum ve o da başımın üstünü öpüyor. "Ama bu yardımcı olur."

"Bu mu?" Önce kendini, sonra diğerlerini işaret ediyor. "Seks mi?"

"Hayır. Şey, evet, ama." Salonda başımı sallıyorum. İkimiz de Cami'nin Seb'in karnını okşamasını ve Seb'in onun muazzam gücüyle yere düşmüş gibi yapmasını izliyoruz. Çok neşeli bir şekilde gülüyor. "İşte bu. Yalnız olacağımı sanıyordum. Ama değilim."

Cyrus uzun süre sessiz kaldı. O kadar uzun ki, beni duymadığını düşünüyorum. Sonra yüzünü boynuma bastırıyor. "Ben de," diye mırıldanıyor ve ben neredeyse parçalanıyorum.

Bunca zamandır kendi boktan dramıma o kadar kapılmışım ki, çocukların ideal olmayan aile durumlarını düşünmeyi bırakmadım. Cyrus evlatlıktan reddedildi. Seb'in ailesi onu terk etti ve ona yalan söyledi. Jack'in ailesi atletik kardeşleri için onu görmezden geldi. Hiçbirinin mükemmel bir ailesi yok ama bu onları kendi ailelerini kurmaktan alıkoymadı.

"Değilsin," diyorum sessizce. "Artık hiçbirimiz değiliz."

Dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırıyor. İçimde güneş ışığı gibi bir sıcaklık dolaşiyor. Göğsümdeki ağrı hafifliyor. Öpücüğü derinleştirmeye çalışarak öne doğru eğiliyorum-

Yüzümün yan tarafına yumuşak bir şey çarpıyor ve birbirimizden ayrılarak ayaklarımızın dibindeki pembe bloğa bakıyoruz. Cami gülüyor ve ellerini minderin üzerinde birbirine vuruyor.

"Vay anasını," diyor Cyrus. "Bunu o mu attı?"

"İyi bir el üstü vuruşu var," diye mırıldandı Jack. "Merak etme tatlım. Spordan hoşlanmaya başlasan bile seni sevmeye devam edeceğim."

"Sanırım bu onlara katılmamız için bir işaret," diyorum ve Cyrus başını sallayarak elimi tutuyor ve beni kırışık oyun minderine götürüyor. Oturduğumuzda Cami ışıldıyor, yanlara doğru yuvarlanarak kucaklarımızın arasına iniyor. Onun küçük dinozor sivri uçlarını okşuyorum ve o da mutlu bir şekilde kıpırdanıyor.

Seb akıllı saatini kontrol ediyor. "Paket servis geldi." Ayağa kalkıyor ve başıma son bir öpücük bırakarak dışarı çıkıyor.

Jack eğiliyor ve telefonumun fişini duvardaki prizden çekiyor. "Telefonunu şarj ettim, Beth. Muhtemelen yetişmek isteyeceksin. Deli gibi çalışıyor."

İnledim. "Oh, Tanrım. Bakamıyorum. Ne kadar kötü?"

Ekranı tarayarak gülüyor. "Cyrus muhtemelen ondan gelen bildirimlerin sayısıyla pilini tek başına tüketmiştir. Benny'den de bir sürü var." Aşağı kaydırıyor. "Carl diye biri de mi var? E-postası acil olarak işaretlenmiş, bu yüzden muhtemelen kontrol etmelisin."

"Carl?" Bu ismi hatırlamam bir saniye sürüyor ve sonra öne atılıp telefonu kapıyorum. E-postayı tararken Cami'yi kucağıma alıyorum, kanım kaynıyor.

Merhaba Bethany, ben Carl, Sarah'nın kocası. Birkaç gün önce kısaca tanışmıştık. Umarım sakıncası yoktur, e-posta adresinizi internetteki bir iş ilanında buldum.

Sarah bana her şeyi anlattı. Başka bir çocuğu olduğunu bilmiyordum ve evimizde böyle kötü karşılandığınız için çok üzgünüm. Nasıl hissettiğinizi hayal bile edemiyorum.

İkizler (Hattie ve Henri, ikisi de altı yaşında ve korkunçlar) senin hakkında konuşurken bizi dinlemişler (casusluk dönemindeler) ve şimdi de

ablalarıyla tanış. Her gün senden bahsediyorlar. Eğer isterseniz, bir buluşma ayarlamak isterim. Bunun onlar için çok şey ifade edeceğini biliyorum. Sarah'nın geleceğinden şüpheliyim ama ikizlerin ailelerini tanımalarının önemli olduğunu düşünüyorum ve gelinleriyle tanışmayı çok isterim.

Saygılarımla

a, Carl

Ağzım açık kaldı.

Cyrus omzumun üzerinden eğiliyor ve Cami'nin oyuncak tavşanını kucağında zıplatıyor. "Ne oldu?"

"Öz annemin kocası. Kız kardeşim ve erkek kardeşimle tanışmamı istiyor." Dudaklarımı yalıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Bana 'gelinim' dedi."

Bu doğru olamaz, değil mi? Sanırım Sarah'nın kızı olarak tamamen kınandım, bu yüzden kayınpederlik görevlerimden feragat ettim.

Ama, hey. Hediye atın ağzına bakacak biri değilim. Kardeşlerimle tanışmamı istiyor. *Onlar da benimle tanışmak* istiyor. Gerçekten ağlayabilirim.

Telefonu Cyrus'a gösteriyorum ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. "*Sonunda*. Seninle akraba oldukları için ne kadar şanslı olduklarını anlayan biri. Bu Carl denen adamı sevdim."

Cami kucağında ciyaklıyor, telefonu elimden kapıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Özür dilerim, seni görmezden mi geliyordum?" Yanağını gıdıklayarak soruyorum. "Biraz ilgiye ihtiyacın var mı? Belki biraz öpücük?" Onu kucağıma alıp öpücüklere boğmaya başlıyorum ve Cyrus da bana katılınca kahkahalarla gülüyor.

"Seni seviyorum," diyorum ona ve minik burnuna son bir öpücük konduruyorum. Kollarını zaferle havaya kaldırıyor.

Kapıda bir anahtar şıngırdıyor. "Yemekler geldi," diye sesleniyor Seb, elinde iki nefis kokulu kızarmış tavuk torbasıyla daireye geri dönüyor. Ayaklarımızı sürüyerek yukarı çıkıyoruz ve o da yiyecekleri ve plastik çatal bıçakları piknik tarzında yere seriyor.

Yemek yerken fazla konuşmuyoruz. Güneş arkamızdan batıyor ve oturma odasını altın rengi bir ışıkla dolduruyor. Ben Jack ve Seb'in arasına

kıvrılmışken

Cyrus minderin üzerine yayılmış, Cami'ye bebek mamasını yediriyor. Yerde kızarmış tavuk olabilir ama uzun zamandır yediğim en güzel yemek.

"Hayır!" Cyrus aniden söyledi. "Bu senin için değil, uğur böceği!"

Cami'nin elini sosuma soktuğunu görmek için aşağı bakıyorum. Onu yalıyor, sonra bana gülümsüyor, pembe yanakları püre haline getirilmiş havuca bulanmış, küçük at kuyrukları orantısız.

Göğsüm o kadar büyük bir sevgiyle doluyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Güneş ışığı sırtımı ısıtıyor. Biri yanağımı öpüyor ama kim olduğunu bilmiyorum.

Üç erkek arkadaş, kapanmış yumurtalıklar ve kapı eşiğinde gizli bir bebek, gelecekteki ailemi hayal ederken düşündüğüm şeyler değil. Ama şu anda, fazlasıyla yeterli.

Çok daha fazlası.

EPILOG

ONSEKİZ AY SONRA

Mart ayının ikinci Pazar günü, boş bir yatakta uyandım. Geriniyorum, sarılabileceğim sıcak bir beden bulmak için yastıkların etrafını okşuyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

Ki bu garip. Normalde ilk kalkan ben olurum. Belki Cami kahvaltıya ihtiyacı olduğuna karar verirse ya da Seb'in uluslararası bir telefon görüşmesi yapması gerekiyorsa ikinci olurum. Ama en son ne zaman uyandığımda adamlarımdan en az birinin yatakta benimle birlikte yayıldığını hatırlamıyorum bile.

Doğrulup ana yatak odasına bakıyorum. Buraya ilk taşındığımızda sofistike ve zarifti: parlak beyaz duvarlar ve parke zeminler. Ancak son bir buçuk yılda tamamen Cami-fied oldu. Yerde yığılı oyuncaklar ve hikaye kitapları ve koltuğun arkasına örtülmüş minik kıyafetler var. Duvarlar çizimler ve çerçeveli fotoğraflarla kaplı. Gözlerimi onların üzerinde gezdirirken gülümsüyorum. Cami ve Seb'in mutfakta, Jack'in doğum gününde bir kase kek karışımını karıştırırken çekilmiş bir fotoğrafı var. Bir tanesinde hepimiz yüzme havuzundayız, Cami küçük pembe kolluklarıyla Cyrus'un omuzlarında otururken birbirimize su sıçratıyoruz. Geçen kıştan bir kare, Cami ile parkta kar melekleri yaparken. Cyrus'un küçük kız kardeşi arka planda, minik yeğenine bakıp gülümsüyor.

Biraz zaman aldı ama sonunda tüm çocuklar ailelerine benden ve Cami'den bahsetti. Jack'in ailesi ikimizi de kollarını açarak karşıladı. Katı bir şekilde spor takıntılı olabilirler ama ilişkiler konusunda şaşırtıcı derecede rahat görüşlere sahipler. Ve Jack'le *çok* gurur duyuyorlar. Onlarla oturup gerçekten ne iş yaptığını açıkladığında çok mutlu oldular. Annesi bana her gün mesaj atıp yeni bir seviyeyi çözmek için yardım istiyor. Telefonda pek anlamıyor ama yine de oğlunun her oyununu oynamaya kararlı. Bu çok tatlı.

Cyrus anne ve babasını ziyarete davet etmedi ama kız kardeşleri istedikleri zaman eve girip çıkıyorlar. Hepsi Cami'ye aşık. Lucy sonunda yakışıklı Harry ile birlikte oldu ve hemen hamile kaldılar, bu yüzden onu sürekli bir çocuğa bakma 'pratiği' yapması için sürüklüyor.

Macclesfield'a yaptığımız felaket ziyaretten bu yana Ellen ve Steve'i bir kez gördük. Eve taşındıktan birkaç hafta sonra akşam yemeğine geldiler. Davranışları için özür dileyceklerini ummuştum ama geçen seferki kadar kaba ve yıpratıcıydılar. Seb ve Cami'yi azarlamalarına yaklaşık otuz dakika katlandıktan sonra

ve ikisine de gitmelerini emrettim. Evime gelip sevdiğim insanları aşağılamalarına izin vermeyeceğim. Bu Seb için iyi değil ve Cami için de kesinlikle iyi bir ortam değil.

Carl ve ikizleri de oldukça sık görüyorum; ne zaman iş için Londra'ya gelse. Sarah hiç gelmiyor ama umurumda değil. Zaten onu görmek de istemiyorum. Kendi kurduğumuz tuhaf bir aile ama pek çok açıdan kan bağıımız olan bir aileden daha iyi. Etrafımızda sadece bizi gerçekten önemseyen insanlar var. Bizi sevmeyen hiç kimseyi sevmek zorunda değiliz. Bu, çocukken hayalini kurduğum türden bir aile.

Mutfaktan gelen alçak sesleri duyuyorum ve yataktan kayarak çıkıyorum, sabahlığımı kapıyorum ve ayaklarımı tavşan terliklerimin içine sokuyorum. Sabah kucaklaşmasına ihtiyacım var, hemen.

Koridorda ilerleyip elimi mutfak kapısının koluna koyuyorum ama daha çeviremeden kapı açılıyor. Jack önüme geçip yolumu kesti.

"Selam bebeğim," diye gülümsüyorum ona.

Sabahları ilk iş olarak gözlüklerinin arkasındaki uykulu mavi gözleriyle her zaman çok sevimli görünür. Henüz tıraş olmamış ve çenesinde altın rengi kirli sakallar parlıyor. Hızlı bir öpücük için parmak uçlarıma çıkıyorum, sonra kolunun altına girmeye çalışıyorum. "Kafeine ihtiyacım var, lütfen."

Yoluma çıktı. "Oraya giremezsin," diyor. Ona göz

kırpıyorum. "Neden? Sadece biraz kahve istiyorum."

"Biz... uh." Arkasına bakıyor. Mutfağın içinden ani bir gürültü geliyor. "Krep yapmaya çalışıyordum. Ama elime yüzüme bulaştırdım ve yaktım."

Omzunun üzerinden bakmaya çalışıyorum. Boyu benden bir karıştan fazla, o yüzden pek işe yaramıyor. "Gerçekten mi? Muhtemelen o kadar da kötü değildir. Yanık kokusu almıyorum."

Jack tereddüt eder. "Yani, onları patlattım. Yakmadım. Patlattım. Bazen bu kelimeleri karıştırıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bir krep nasıl patlattın?"

"Mikseri kullandım ve her yere hamur bulaştırdım," diyor hemen. "Tam bir katliam. Seb şu anda tavan döşemelerinden çıkarmaya çalışıyor."

"Sorun değil, bebeğim. Temizlemeye yardım edebilirim." Onu geçmeye çalışıyorum.

Omuzlarımdan tutup beni geri itiyor. "Korkarım bu mümkün değil," diyor gözlerini kocaman açarak. "Bu çok utanç verici. Bana olan aşkını hemen kaybedersin. İlişkimizin iyiliği için oraya giremezsin."

İç çektim. "Jack, neler oluyor? Sadece bir kahve istiyorum, hamurunu dökmüş olman umurumda değil."

Paniklemiş görünüyor. "Bak, sadece-"

Seb kapıda belirir ve tek kelime etmeden Jack'e iki fincan kahve uzatır. Jack'in yüzünü rahatlama kapladı. Onları bana doğru itti. "Buyurun. Güzel kahve. Cy oturma odasında, ona götürmelisin."

Ona bakıyorum. "Tamam," diyorum yavaşça. "Başka seçeneğim var mı?"

"Kesinlikle hayır." Beni döndürüyor ve kışıma cesaret verici bir şaplak atıyor. "Hadi bakalım."

Şaşkın bir şekilde emirlere uyuyorum, itaatkâr bir şekilde bardakları oturma odasına taşıyorum.

Cy en sevdiği koltuğunda oturmuş, Cami'yi kucağına almış, saçlarını tarıyor ve onunla İngilizce ve Bengalce karışımı bir dilde sohbet ediyor. "Bir ya da iki atkuyruğu ister misin?" Saçlarını başının üstünde bir ananas şeklinde toplayarak soruyor, ardından soruyu Bengalce tekrarlıyor.

Düşünüyorum, sonra kollarında zıplıyor, gevezelik ediyor. *İki* dediğini anlayacak kadar dilini öğrendim. Saçlarını çabucak topluyor, en sevdiği gökkuşağı simli toka ile tutturuyor, sonra başına bir öpücük konduruyor.

"Göz kamaştırıcı görünüyorsun," diyor ona ciddiyetle. "Çok ışıltılı." Ben yaklaşırken yukarı bakıyor. "Hey, bebeğim." Ona kahveyi uzatıyorum ve beni öpmek için dudaklarını kaldırıyor. "Çok seksi görünüyorsun."

Homurdanıyorum. Bunu bana her sabah söylüyor, ister iç çamaşırı giymiş olayım, ister eski, lekeli pijamalarla akşamdan kalma olayım. "Sen de öyle Romeo."

Yüzünü buruşturuyor. "Bunun peşini bırakacak mısın?"

"Bunu senin mezar taşına kazıyacağım, güzelim." Sandalyenin koluna tünüyorum ve kupamdan derin bir yudum alıyorum.

Ne yazık ki Randy Romeo sonunda emekli oldu. Uzun yıllar boyunca şov yaptıktan sonra, Cyrus sonunda bundan sıkıldı. Şimdi yerel bir spor salonunda dans eğitmeni olarak çalışıyor ve Trinity Games'in resmi sözcüsü olarak oldukça yüklü bir maaş alıyor.

Bu *striptiz yapmayı* bıraktığı anlamına gelmiyor. Ne zaman istersem özel bir şova ön sıradan katılabiliyorum. Bu da genellikle haftada en az bir kez oluyor.

Cami sabahlığımla çekiştiriyor. Ona gülümsüyorum. "Günaydın, bebeğim."

"Herro anne," diyor bana gülümseyerek. Boynunu gıdıklıyorum, mideme vuran ani acıyı gizliyorum. Cami iki yaşına yeni girdi ve konuşması harika gidiyor. Ne yazık ki bana *anne* demekte ısrar ediyor. Nerede olduğunu bilmiyorum

alıyorum. Onun önünde kendime hiç *anne* demedim. Sanırım bunu televizyondan ya da resimli bir kitaptan öğrenmiş olmalı.

Acıtıyor. Aslında birkaç ay önce onu evlat edinmek için başvurmuştum ama hiçbir sonuç çıkmadı. Alışladık yaşam koşullarımız düşünüldüğünde şaşırdığımı söyleyemem ama yine de içime bir tekme yemiş gibi hissettim.

Parmaklarımı Cy'ın saçlarında gezdiriyorum. "Seb ve Jack'in neyin peşinde olduğunu biliyor musun? Mutfığa girmem yasaklandı."

Cy başını sallar. "Senin için bir sürprizleri var. Sadece hazırlıyorlar." "Sürpriz mi? Ne için?"

Gülümsüyor, gözleri gizemli. "Bilemiyorum şekerim. Ama yakında öğreneceksin." Beni kalçalarımından tutup kucağına çekiyor ve dengemi kaybederek ciyaklamama neden oluyor.

"Cy!"

"Ne? Biliyorsun kızlarla oynamaya bayılırım." Cami kucağıma tırmanıyor, böylece Cyrus ikimizin altında eziliyor. Mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve telefonunu bulmak için kanepenin etrafını yokluyor. "Öldürecek bir saatimiz var. Çizgi film zamanı mı?" YouTube'u açıyor.

"Arfur!" Cami elindeki meyve suyu bardağını düşürerek soruyor. "*Arthur'u* yapabiliriz," diye kabul ediyorum ve bardağı tekrar kaldırıyorum.

"*Caillou* dışında her şey," diye mırıldanıyor Cyrus, televizyonu zaplayarak. Gösteri başladığında birlikte kıvrılıyoruz. Ben kahvemi yudumluyorum, Cami mutlu bir şekilde meyve suyunu yudumluyor ve Cyrus kocaman elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, ara sıra ikimizin de yanaklarına birer öpücük konduruyor. Kendi kendime gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu kolay, sıradan anları seviyorum. Pazar sabahı sadece çizgi film izliyoruz ama daha mutlu olamazdım.

Bölüm biterken bir YouTube reklamı oynamaya başlıyor. Çok aşına olduğum bir reklam.

"Oh, bakın!" Cy sesi açarak yüksek sesle söylüyor. "Bu şimdiye kadar yaratılmış en çarpıcı video oyunu karakteri!"

İnliyorum. Yemin ederim, bu reklam beni rahatsız ediyor. Jack'in son oyunu *Spear* için. Trinity Games gittikçe güçleniyor. Jack ve Seb'in artık tam zamanlı çalışan yirmi kişilik bir ekibi var ve son oyunları için büyük bir reklam şirketiyle anlaştılar. Şimdi reklam internette her yerde. Oyun harika: Indiana Jones ve Tomb Raider karışımı bir oyun. Tek sorun şu ki-

Cami ekranı inceliyor. "Annem."

Ana kadın karakterin çizimlerini bana dayandırdılar. O zamanlar bunun sevimli olduğunu düşünmüştüm; ama şimdi dijitalleştirilmiş yüzüm YouTube reklamlarına, posterlere ve

oyun siteleri. Sokakta beni tanıyan insanlar bile oluyor, çocuklar bunu çok komik buluyor.

"Evet." Cyrus bana sinsice bakıyor. "Annen güzel değil mi?"

"*Evet!*" Cami kıkırdıyor, sanki aptalca bir soruymuş gibi. Ona dirsek attım. "Bana öyle deme," diye tıslıyorum.

Homurdanıyor. "Sana ne demesi gerekiyor? Bethany mi?" Telefonuna doğru hamle yaptım. "Reklamı atla."

"Hayır. O karaktere vuruldum. Sanırım ona aşık olabilirim." İç çekiyor. "Keşke gerçek olsaydı."

Tekrar telefonu almaya çalışıyorum ama mutfağın kapısı açılıp Jack salona girince yarıda kesiliyorum. Yanağında un lekesi vardı.

"Biz hazırız!" Anons ediyor. "Yatak odasına geri dönmelisin, tatlım."

Cyrus'un göğsüne sokularak homurdanıyorum. Şu anda hareket etmem için bana para ödeyemezsin. "Yap beni."

"Tamam," diyor Cyrus neşeyle, Jack Cami'yi kollarımdan alırken kulak mememi ısıtıyor. Cy onun güvenli bir şekilde ulaşamayacağı bir yere gelmesini bekliyor, sonra ayağa kalkıp beni kucağına alıyor ve yatak odasına doğru götürüyor. Kollarımı boynuna doluyor ve boğazını öperek dikkatini dağıtmaya çalışıyorum. Sadece homurdanıyor ve popoma bir tokat atarak yatak odamızın kapısını itiyor. İçeri adım attığımızda ağzım açık kalıyor.

Yatak odası değişmiş. Duvarlarda pembe flamalar ve komodinlerin üzerinde taze çiçeklerle dolu vazolar var. Pembe ve beyaz balon demetleri yatağın etrafında uçuşuyor. Cami hipnotize edilmiş gibi onlara bakıyor.

Cyrus beni düzgünce yatağın ortasına bırakıyor ve Sebastian önüme büyük bir tepsi koyarak beliriyor. Önüme serdikleri tepsiye bakıyorum; dört dev krep yığını, çikolata sosu, şurup, yaban mersini, çay, portakal suyu. Bir bardak suyun içinde bir karanfil ve ipeksi bir kurdeleyle bağlanmış bir kutu çikolata var.

"Eyvah. Bu çok garip," diyorum. "Çocuklar, doğum günüm geçen aydı, hatırladınız mı? Hepiniz aynı anda bunamaya mı başladınız?"

Cyrus kalçamı çimdikliyor.

"Cami henüz size krep pişirecek kadar büyük değil," diye açıklıyor Jack. "O yüzden bu yıl biz devraldık."

Gülüyorum. "Bu da ne demek oluyor? Jelibon neden kahvaltımı hazırlasın ki?"

Seb "Bu geleneksel" diyor, ki bu hiç mantıklı değil. Yine de, hediye edilen atın ağzına bakmak istemiyorum. Cami yatakta bana doğru sürünüyor, ben de onu kolumun altına alıp bir parça krep koparıyorum ve ağzına götürüyorum. "İlk tadı ister misin, bebeğim?"

Küçük bir ısırık alıyor ve düşünceli bir şekilde çiğniyor, minik yüzü kaşlarını çatıyor. "Lezzetli mi?" diye soruyorum. "Yoksa babalarınız yine yaktı mı?"

"Nefis!" Ellerini havaya kaldırarak ilan ediyor.

Jack alnındaki teri siliyormuş gibi yapar. "*Tanrı'ya* şükür." Yatağın köşesine oturur ve tepsiden bir kutu çikolata alır. "Cami bunları senin için seçti." Gülümsüyor. "Evet. Onu şeker reyonundaki rafların önünde tuttum ve ilk kaptığı bunlar oldu."

"Çok zevklisin bebeğim," diyorum ona, karnını gıdıklayarak. "Cidden, çocuklar, tüm bunlar ne için? Anlamıyorum. Sadece Beth'i takdir günü mü yapıyoruz?"

Hepsi aynı bakışı paylaşıyor. Cyrus Sebastian'ın kaburgalarına dirsek atıyor ve Sebastian öne çıkıp yanımdaki yatağa kayıyor.

"Hey," diyor sessizce.

"Hey." Alnına dökülen bakır rengi saçlarını geriye itiyorum. "Bu senin fikrin miydi?"

"Sayılır." Bir çatal dolusu krep kesiyor ve dudaklarıma götürüyor. Isırıyorum, çikolata parçaları dilimin üzerinde erirken mutlulukla mırıldanıyorum. Gülümsüyor. "Bir hediye daha var. Cami, lütfen bu şerefe nail olur musun?"

Cami'nin elinde bir A4 zarf tuttuğunu ve mutlu bir şekilde bir köşesini kemirdiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Jack yavaşça ağzından çekip aldı.

"Hayır, yeme onu. Annene ver. Hadi." "Bana öyle deme," diye inledim.

Bana ısıltılı bir bakış attı. "Evet, *annen* için. Annen için. Ver onu, bebeğim."

Cami biraz ikna ederek zarfı bana uzattı. Parmağımı kapağın altından geçirip soyuyorum ve tanıdık gelen bir kâğıt parçası çıkarıyorum.

"Cami'nin doğum belgesi mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Cyrus patlamak üzereymiş gibi görünüyor. "*Aman Tanrım, oku şunu.*"

Kaşlarımı çatarak sayfayı tarıyorum. Her zamanki gibi aynı görünüyor; Cami'nin adı, doğum tarihi, doğduğu hastane yazıyor. Babasının adı: Sebastian Turner Bright.

Annesinin adı: *Bethany Sarah Ellis*.

"Oh," diye fısıldadım.

Ve sonra ağlamaya başladım. Tatlı, sevimli bir ağlama değil. Tamamen çirkin bir hıçkırık. Cami gözlerini kocaman açıp bana baktı, sonra da tavşanını uzattı.

"Teşekkürler bebeğim," diye fısıldıyorum, doğum belgesini tekrar tekrar okuyarak. Tam orada, siyah beyaz basılmış. *Anne, adı ve soyadı: Bethany Sarah Ellis*.

Nefes alamıyorum. Her yerim titriyor. Etrafımdaki tüm erkekler gülüyor. Biri şampanya şişesini açarken bir patlama sesi duyuyorum. Öpücüklerle boğulurken üç çift kol beni sarıyor. "Ne zaman geldi?" *Cami-kızımı-* kucağıma çekerek nefes nefese kaldım.

"Birkaç hafta önce," diye itiraf ediyor Sebastian. "Bugüne saklamak istedik."

Koluna bir tokat attım. "Yani ben iki haftadır onun annesiyim ve sen bana söylemedin mi?!"

Jack gülüyor. "Anlamıyor musun, Beth? Yıllardır onun annesisin. Ona kızınmış gibi davranmaya başladığından beri."

Cami'ye bakıyorum. Kucağımda kıpırdanıyor ve bıyık altından şarkı söylüyor. Gözlerimle buluştuğunda kocaman gülümsüyor ve kalbim eriyor.

Jack haklı. Cami bir buçuk yıldır benim kızım. Sonunda yasal ve resmi olabilir; ama uzun, çok uzun zamandır onun annesi gibi *davranıyordum*. Farkında bile olmadan anne oldum. Bir kağıt parçası bir aile yapmaz. Kızımı kucaklayıp saçlarına öpücükler kondururken aklıma bir düşünce geliyor.

Hiçbir zaman evli olduğuma dair bir kağıt parçam olmayacak.

Evlat edinme belgeleriyle ilgili sorunlar yaşarken hepimiz Seb'le evlenmemi konuşuyorduk. Kız arkadaşı yerine karısı olarak onay almak benim için çok daha kolay olurdu. Ama bunu yapamazdım. Yapamazdım. Bunu ailenin iyiliği için yapıyor olsak bile, onlardan sadece birine resmi olarak bağlı olma fikrinden nefret ediyordum. Jack ve Cyrus'un kendilerini dışlanmış hissetmelerinden çok korkuyordum.

Cami'nin atkuyruğunun üzerinden adamlara bakarak burnumu çekiyorum.

"Benimle evlenir misiniz?" Hepsi donakaldı.

"Ne?" Seb soruyor, sesi boğuk. "Ne dedin sen?"

Yutkunuyorum, Cami'yi rahat bir battaniye gibi kendime yaklaştırıyorum. "Yani, tabii ki yasal olarak evlenemeyiz ama yine de bir tören, yüzükler ve sözler verebiliriz, değil mi? Hâlâ hepinize kocam diyebilir miyim?"

Kimse bir şey söylemiyor.

Titrek bir nefes alıyorum. "Hepinizi çok seviyorum. Hem de *çok*. Ve benim olmanızı istiyorum. Hepimizin bir aile olmasını istiyorum. Sonsuza kadar."

Birkaç saniye daha sessizlik oluyor ve sonra Cyrus beni kucaklayınca birden yatağa yığılıyorum. Cami neşeli bir şekilde gülüyor, aramızda kıpırdanıyor.

"Sammich!" Anons ediyor.

Cyrus boynumu ve omuzlarımı öpücüklerle boğmaya başladığında, "Sen bizim uğur böceği sandviçimizsin," diye kabul ediyorum. "Aman Tanrım, Cy, dur, beni ezeceksin-"

"Uzun zamandır sana sormak istiyordu," diyor Jack gülerek. "Ama senin hazır olmanı bekliyordu."

"Karım mı olmak istiyorsun?" Cyrus tenime doğru nefes alıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet!" Altında kıvranıyorum. "Ölmeden önce bırak beni. Benny ve Tony'yi aramam lazım. Benny çıldırarak."

Uçarı, sürekli bekâr en iyi arkadaşım nihayet geçen yıl kocasıyla nikâh masasına oturdu. Düğünleri muhteşemdi; Tony tam bir miksoloji barı kurdu ve yedi akşam yemeğinin her birinde farklı bir içki servis edildi. Gençliğimden beri hiç bu kadar sarhoş olmamıştım. Zavallı Seb o gece beni yatağa atmak zorunda kaldı.

Cyrus kaşlarını çatarak geri çekiliyor. "Bu nişan değil," diye uyarıyor, yüzü ciddi. "Henüz yüzükleri almadım."

Gülüyorum. "Yüzüklere ihtiyacım yok, bebeğim."

"Evet, biliyorsun," diye ısrar ediyor. "Bunu düzgün bir şekilde yapacağız."

"Seni bir yere götürmek istiyoruz," diye ekliyor Jack. "Belki tatile gideriz. Tropik bir yere."

"Ya da Paris," diyor Seb arkamdan. Kollarını belime doluyor ve beni yavaşça dikleştirerek kucağına çekiyor. "Bir sürü fikrimiz var."

"Ama evet diyeceksin?" Cyrus

kontrol ediyor. "Evet," diye

fısıldıyorum. "Evet, evet, evet."

Bir yumruk sesi çıkarıyor ve yanaklarımdan tutup beni öpücüğün içine çekiyor. Cami öfkeyle ciyaklıyor, o da onun yanağını öpüyor ve minik kulağına sokuluyor.

Jack sırtarak yanıma sokuluyor ve elimi tutuyor. "Seni seviyoruz," diyor usulca.

"Ben de seni seviyorum," diye boğuluyorum. "Hepinizi."

Işıldıyor ve bir parmağını çenemin altına sokarak beni nazikçe öpüyor. Tadı çikolata parçaları ve kahve gibi ve ben onun içine düşüyorum, vücudum onunkinin içinde eriyor. Sonunda soluk soluğa ayrıldığımızda Sebastian'a bakıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor.

"Anneler günün kutlu olsun," diyor küçük bir gülümsemeyle ve dudaklarını kendime doğru çekiyorum.

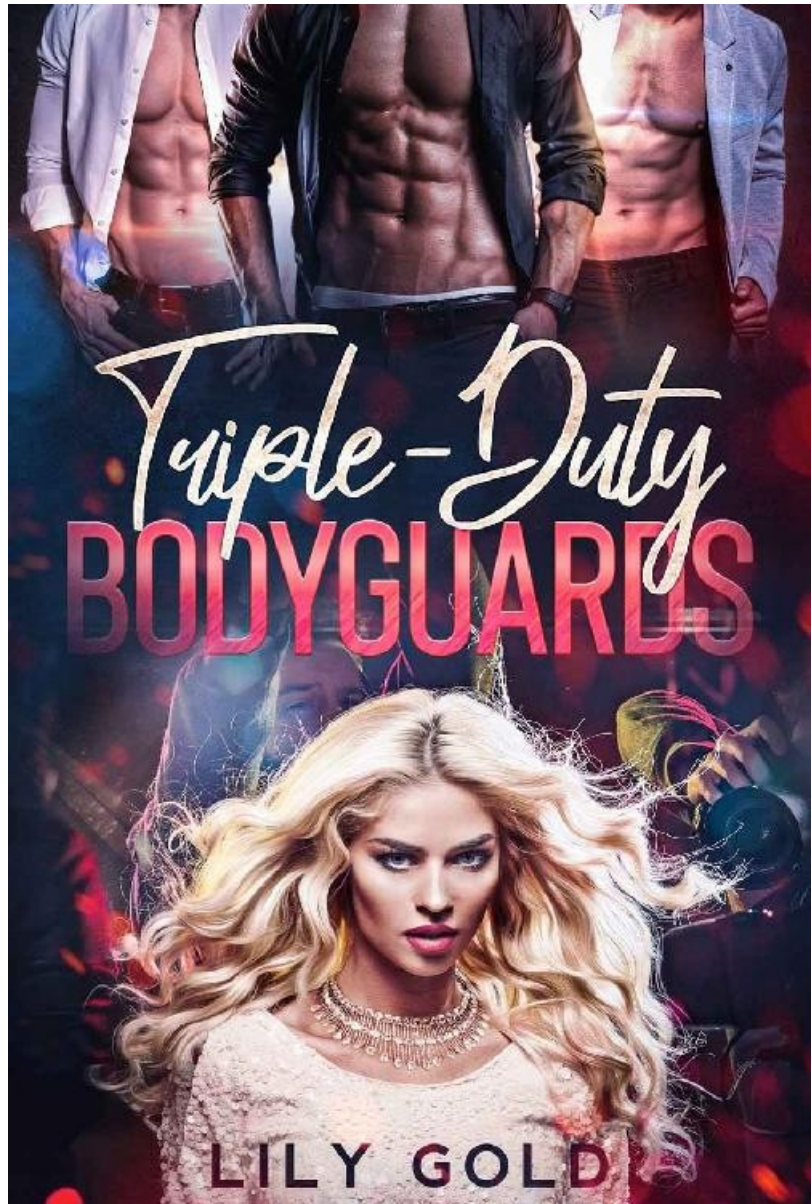

Beth ve çocukları için sırada ne olduğunu bilmek ister misiniz? Noel sabahını, beş yaşındaki sevimli Cami'yi ve aileye yeni bir çocuğun katılmasını içeren **ÜCRETSİZ BONUS sonsöz için lilygoldauthor.com adresindeki haber bültenime kaydolun!**

Zaten abone oldunuz mu? Bağlantı için en son bülten e-postasını kontrol edin ♥

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir Amazon yorumu bırakmayı düşünün - bağımsız yazarlar için hayati önem taşırlar ve bir cümle bile son derece faydalıdır :)

Daha fazla ters harem ister misiniz? Önceki romanım *Triple Duty Bodyguards*'ın önizlemesi için okumaya devam edin!

ÜÇLÜ GÖREV KORUMALARI

BİRİNCİ BÖLÜM - BRIAR

Halkla ilişkiler müdürüm tırnak yataklarını incelerken, "Dramatik olma hayatım," dedi. "Adam seni *öldürmeye* çalışmıyordu ki."

Şakaklarımı ovuşturarak gözlerimi kapatıyorum. Saat sabahın dördüne geliyor ve başım hala dün geceki rozenin etkisiyle dönüyor. Pembe kiremitli küçük mutfagının penceresinden kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyor, arabamın önüne park etmiş polis arabasının ışıkları içeri giriyor. Başımın üzerinden, üst katta soruşturma yapan polis memurlarının ağır ayak seslerini ve alçak seslerini duyabiliyorum.

Yoruldum.

"Bir yabancı evimin yan tarafına tırmandı, yatak odamın camını kırdı ve yatağında mastürbasyon yaptı," diyorum yavaşça. "Dramatik olmaya çalışmıyorum."

Julie mermer kahvaltı barındaki pozisyonundan omuz silkiyor ve tasarım çantasından pudrasını çıkarıyor. "Sana dokunmadı bile, bebeğim," diye mırıldanıyor, burnuna pudra sürüyor. "Bu zavallı Rodriguez'i kovmak için bir neden gibi görünmüyor."

Gözlerim evimin güvenlik görevlisi Rodriguez'e kayıyor. Bana bakmayı reddediyor, Julie'nin yanındaki yerinde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Saçları karıştırılmış, fermuarı açılmış ve gömleğinin düğmeleri çözülmüş. Julie'nin kırmızı ruju boynuna bulaşmış.

Davetsiz misafirin kapımdan geçmeyi nasıl başardığını anlamak çok zor değil.

"Evet," diyorum açıkça. "Evet, öyle. Rodriguez, pantolonunu topla ve git." Gözleri büyüdü. "Ama hanımefendi-"

"Bana *hanımefendi* deme. Artık benim için çalışmıyorsun." Ön kapıya el sallıyorum. "Git."

Göğsünü şişirerek ayağa kalkar. "Hanımefendi, gerçekten, bu hiç adil değil-"
"Tabii ki *adil*," diye çıktım. "Çalışanlarımı becermekle o kadar meşguldün ki *yatak odama giren* yabancı adamı fark edemedin. Sana altı haneli rakamlar ödüyorum ve sen hâlâ sekiz saatlik bir vardiyayı kafayı bulmadan tamamlayamıyorsun. Kovuldun. Şimdi karını arayıp neden artık bir işin olmadığını söylemeden önce evimden defol."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve arkamdan mırıldanılan '*kaltak*' sözlerini *duymazdan gelerek* mutfaktan çıkıyorum.

Doğru. O benim. İş berbat eden ve hamile karımı aldatan ben değilim. Ama her zamanki gibi, sürtük olan *benim*.

Elbette, çoğu insan onunla aynı fikirde olacaktır. Ben tanınmış bir ineğim. Hatta unvanlarım bile var: *Goss* dergisinin 'En Büyük Ünlü Diva' ödülünü üç kez kazanmaktan gurur duyan biriyle konuşuyorsunuz. Büyük bir İngiliz gazetesi daha birkaç hafta önce beni 'Britanya'nın En Büyük Kaltağı' olarak taçlandırdı. Bunların aslında ödül olması *gerektiğini* sanmıyorum ama yine de alacağım.

Sanırım bu biraz da benim hatam. Koridora adımımı attığımda, koridordaki elmas işlemeli aynada kendimi görüyorum. Röfleli sarı saçlar. Kaplamalar. Takma tırnaklar. İnsanların kaltak demeyi *sevdiği* türden bir kadını.

Merdivenlerden ayak sesleri geliyor ve başımı kaldırdığımda elinde şeffaf bir kanıt torbası tutan bir polisin sahanlığa çıktığını görüyorum.

"Numunen var mı?" Ağır bir şekilde duvara yaslanarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Yine de adamı bulacağımızı garanti etmiyor. Eğer tekrar eden bir Birleşik Krallık suçlusu değilse, DNA'sını eşleştiremeyiz."

"Veri tabanlarınız yok mu? Hastane kayıtları ya da başka bir şey?"

Gözlerini deviriyor. "Bunu daha yüksek profilli bir dava için yapabiliriz hanımefendi. Hırsızlık kadar önemsiz bir şey değil." Pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkarır ve kalın siyah kaşlarını oynatır. "Bu arada, kızım eskiden oynadığınız TV programının büyük bir hayranıydı. Kısa bir fotoğrafını çekmemin sakıncası yok, değil mi?"

Kendime bakıyorum. Lekeli bir Minnie Mouse pijama takımı giyiyorum. Dün geceki makyajım gözlerime bulaşmış ve ağladığım için gözlerim kıpkırmızı olmuş. Çünkü az önce bir haneye tecavüzün kurbanı oldum.

"Evet," diyorum ona, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak. "Aslında umursuyorum."

Yüzü sertleşiyor. Kapıya doğru dönüyor, sonra bir şey hatırlamış gibi duraklıyor. "Sanırım bu senin." Bana şeffaf plastik poşeti uzatıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, alıyorum. İçinde bir Polaroid var. "Nedir bu?"

"Yastığının altındaydı. Çok dramatik." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Siz uyurken birinin yastığınızı kaldırıp altına bir şey koymayı *nasıl* başardığını merak ediyorum. Davetsiz misafir dış perisi değilse, bu pek olası görünmüyor, değil mi?"

Cevap vermiyorum, fotoğrafı çıkarıyorum.

Uyurken çekilmiş bir fotoğrafım. Çarşafplarımın üzerine yayılmışım, ağzım açık, kollarım iki yana açılmış. Sıkı bantlar aniden göğsümün etrafını sarıyor.

"Not hoş bir dokunuş oldu," diye ekliyor adam, ceketini portmantomdan alırken.

"Not mu?" Uyuşmuş bir şekilde söylüyorum. Parmağıyla bir dönme hareketi yapıyor ve ben de resmi çeviriyorum. Arkasında süslü bir el yazısıyla karalanmış kelimeler var:

Uyurken çok güzel görünüyorsun, meleğim. Ve yakında, sonsuza dek yan yana uyuyor olacağız. X

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, sendeleyerek duvara geri dönüyorum. Nefes alamıyorum. "Aman *Tanrım*. Lütfen, sadece-" Fotoğrafı polise geri vermeye çalışıyorum ama o ellerini kaldırarak geri çekiliyor.

"Bu senin için."

Kaşlarımı çattım. "Onu almana gerek yok mu?"

Omuz silkiyor. "Bunun bize ne kadar faydası olur bilmiyorum

hanımefendi." "Ne demek istiyorsunuz?" Talep ediyorum. "Bu bir kanıt!"

Nefesinin altından bir kahkaha atıyor. "Doğru. Polisin zamanını boşa harcamanın cezasının ne olduğunu biliyor musunuz, Bayan Saint?"

"Ne? Zamanını boşa harcamadım, bu senin lanet işin!"

Bana kötü kötü bakıyor. "Ve eminim ki arabalarımızı sizin *mülkünüze* girerken fotoğraflayan paparazzi, Salı sabahı saat dörtte evinizin önünde takılıyordu?"

Şaşkına döndüm. "Muhtemelen! Hayatlarını *benim* mahremiyetimi ihlal ederek kazanmaları *benim* suçum değil! Eğer tüm bunları ben ayarladıysam, yatağıma bir yığın kadın nasıl geldi?!"

Omuz silkiyor. "Erkek arkadaşına mı yaptırdın? Bilmiyorum hanımefendi ama memurlarımın sizin reklam gösterilerinizde kullanılmaktan hoşlanmadıklarını biliyorum." Ona bakakaldım.

Arkamda bir itiş kakış var. Rodriguez ve Julie birbirlerine fısıldayarak mutfaktan çıktılar. Ağzımı kapatıyorum ve onları kapıya kadar geçiriyorum. "Siz. İkiniz. Dışarı. Tazminatlarınızı göndereceğim. İşsizliğin tadını çıkarın."

Julie bir elini platin buklelerinin arasından geçirir. "Hadi, Briar," diye yalvarır. "Bu sadece bir hataydı. Senin ürkütücü hayranlarından birinin bu gece içeri girmeye çalışacağını nereden bilebilirdim ki?"

Ona dik dik bakıyorum. Julie son sekiz yıldır benim halkla ilişkiler müdürüm. Tipik bir zengin Chelsea kızı: sarışın, her zaman makyajlı ve sürekli kürk manto giyiyor. Benim için çalıştığı süre boyunca, onu neredeyse elli kez kovuyordum, ama her nasılsa her zaman hayatıma geri dönmeyi başarıyor.

Görünüşe göre sessizliğimi cesaret verici buluyor ve elimi tutuyor. "Dinle, sana yeni bir güvenlik ekibi bulursam beni affedecek misin?" Rodriguez incinmiş görünüyor.

"Hayır,"

diyorum ona.

"Ama-"

"Bana *bu* güvenlik ekibini sen buldun," diyorum. "Sonra da benim güvenlik ekibimle *yattın*. Yani, hayır, yeni korumalarımı seçmene izin vermeyeceğim." Onu üzerimden silkeledim. "Kovuldun. Çık dışarı."

Surat asıyor. "Ama-"

Son kontrol kırıntılarım da koptu. "Tanrı aşkına, herkes evimden defolup gidecek!" diye bağıryorum. Titriyorum. Polaroid elimden düşüyor.

ve haliya doğru kanat çırpıyor.

Birkaç saniye sessizlik oluyor, sonra ön kapı açılıyor ve herkes dışarı çıkmaya başlıyor. Sertçe yutkunuyorum, gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı yuvarlandığını hissediyorum. Onları uzaklaştırmak için bir elimi kaldırıyorum.

Ani bir ışık parlaması oldu. Kafamı kaldırıyorum ve kapıda bana bakan polisin telefonunu havaya kaldırıp çöküşümün güzel bir fotoğrafını çektiğini görüyorum. Bana yapmacık bir sırıtışla baktı. "Preciate it, Briar Saint."

Elinden telefonu almak için bir adım öne çıkıyorum ama kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

Bir saniye kapıya bakıyorum, zor nefes alıyorum. Sonra tüm enerjimi tüketiyor ve yere çöküp kollarımı dizlerime doluyorum. Polaroid dirseğimin yanında yerde yatıyor. Arkasındaki not bana bakıyor.

Yakında sonsuza dek yan yana uyuyacağız.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Berbat durumdayım.

[ÜÇ GÖREVLİ KORUMALARI BURADAN OKUMAYA DEVAM EDİN!](#)

YAZAR HAKKINDA

Lily Gold, Londra, İngiltere'de yaşayan çağdaş bir aşk romanı yazarıdır. Alışılmadık ilişkilerin büyük bir destekçisi olan yazar, *aşkın daha iyi paylaşıldığına* inanıyor.

Karmaşık, güçlü kadınlar ve aşık oldukları güzel, koruyucu erkeklerden oluşan haremle hakkında hikayeler yazıyor. Yazmadığı zamanlarda genellikle kitap okuyor, yanlışlıkla saksı bitkilerini öldürüyor ya da eline geçirdiği evcil hayvanlarla oynuyor.

Onunla <https://www.lilygoldauthor.com/> adresinden bağlantı kurabilirsiniz.

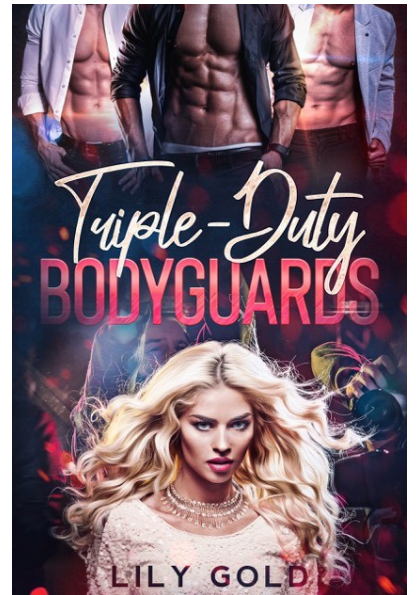

AYRICA LILY GOLD TARAFINDAN

Üç İsveçli Dağ Adamı: Bir Ters Harem Romantizmi

Üçlü Görev Korumaları: Bir Ters Harem Romantizmi

İçindekiler

[Başlık](#)
[Sayfası](#)
[Telif](#)
[Hakkı](#)
[İçindekile](#)

r

[1. Beth](#)
[2. Beth](#)
[3. Beth](#)
[4. Jack](#)
[5. Jack](#)
[6. Jack](#)
[7. Beth](#)
[8. Beth](#)
[9. Cyrus](#)
[10. Beth](#)
[11. Beth](#)
[12. Sebastian](#)
[13. Jack](#)
[14. Beth](#)
[15. Beth](#)
[16. Jack](#)
[17. Beth](#)
[18. Sebastian](#)
[19. Beth](#)
[20. Beth](#)
[21. Cyrus](#)
[22. Beth](#)
[23. Beth](#)
[24. Beth](#)
[25. Beth](#)
[26. Beth](#)
[27. Beth](#)
[28. Beth](#)
[29. Cyrus](#)
[30. Beth](#)
[31. Beth](#)

[32. Beth](#)
[33. Cyrus](#)
[34. Beth](#)
[35. Beth](#)
[36. Beth](#)
[37. Sebastian](#)
[38. Beth](#)
[39. Beth](#)
[40. Beth](#)
[41. Beth](#)
[42. Beth](#)
[43. Sebastian](#)
[44. Sebastian](#)
[45. Beth](#)
[46. Sebastian](#)
[47. Beth](#)
[48. Cyrus](#)
[49. Jack](#)
[50. Jack](#)
[51. Beth](#)
[52. Beth](#)
[53. Jack](#)
[54. Beth](#)
[55. Beth](#)
[56. Beth](#)
[57. Sebastian](#)
[58. Beth](#)
[59. Cyrus](#)
[60. Beth](#)
[61. Beth](#)
[62. Cyrus](#)
[63. Beth](#)
[64. Jack](#)
[65. Jack](#)
[66. Beth](#)
[67. Beth](#)
[68. Beth](#)

[69. Beth](#)

[70. Beth](#)

[Sonsöz](#)

[Üçlü Görev Korumaları](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Lily Gold tarafından](#)

